سید مخدوم رهین
د قضاوت په تله کې

(لومړی ټوک)

سید مخدوم رهین
در ترازوی قضاوت

(جلد اول)

Ketabton.com

خپرونکی:

افغان ولسپال ځوانان

1383 هجري شمسی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړتیاوې:

نام کتاب : سید مخدوم رهین د قضاوت په تله کې (لومړی ټوک)
سید مخدوم رهین در ترازوی قضاوت (جلد اول)
نویسندگان : مختلف/ «مقالات نشر شده در مطبوعات مربوط افغانستان»
سال چاپ : 1384 شمسی/ 2005 عیسوی
تیراژ : (2000) جلد
ناشر : جوانان ملت پرور افغان
ادرس ایمیل : brishnalik@yahoo.com
ادرس سایت انترنت : www.**raheen**.worbal.com

تمام حقوق با ناشر محفوظ است.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی:

هغو شازلمیو ته چې د خپل ملي کلتور
او ملي ارزښتونو په ساتنه کې هڅه کوي.

په درناوي
خپروونکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې دا کتاب؟

ځينو سياستوالو ډېر پخوا ويلي وو: که غواړئ چې يو ژوندی ملت له منځه يوسئ، لومړی يې ژبه له منځه يوسئ چې په دې توګه به يې نور کلتوري ارزښتونه هم له زوال سره مخ شي، دا ملت په خپله د نېستۍ په کنده کې لاهو کېږي او له منځه به ځي. هم به خپل ملي هويت له لاسه ورکوي، هم به په نړيواله کچه خپل باور وبايلي او په نورو رنګونو کې به دل، يا به هم په غوځ ډول ورک شي.

زبرځواکو او د نورو هېوادونو تالی څټو هم له همدې قاعدې څخه کار اخيستی او هڅه يې کړې، چې په همدې تربګنۍ کې خپله ګټه وپالي، هغه د چا خبره اوبه خړې کړي او کبان ونيسي، دوی تل هڅه کړې چې د افغانستان ملي او کلتوري ارزښتونه له منځه يوسي او يا يې نورو ته بد معرفي کړي، دوی افغاني ارزښتونه وروسته والی ګڼي او په دې باور دي هغه کسان چې لنګوټه تړي، هغه د تمدن، پرمختګ او پوهې دښمن دی. دوی د خپلو شخصي عقدو او کينې له مخې ان په لوړو دولتي څوکيو کې هم خپله دا دښمني او کرکه نه ده هېره کړې، بلکې په لوړ موقف کې يې لا خپله کينه اورنۍ کړې او لا يې د دې خوار ملت ارزښتونه د ورکاوي له ګواښ سره مخ کړي دي. د دوی دا دښمنانه چلند په يوه او بله بڼه روان دی چې د خپلې دې موخې لپاره زيات مهال ځينې ډلې ګماري او خپله استفاده ورڅخه کوي. يا هم ځينو ګاونډيو هېوادونو د خپلو زړونو دښمنيو پر بنسټ دغه کار ته ملا تړلې ده.

ايران او پاکستان هغه هېوادونه چې تل يې د افغاني ارزښتونو د له منځه وړلو لپاره ستړې پروژې پلې کړي او تر دې ګړيه يې دا کينه نه ده پرېښې.

په پاکستان کې هڅه کېږي چې پر افغانانو باندې د پنجاب کلتور واکمن کړي او اردو ژبه ورباندې ومني، هلته پښتو ويل داسې ده لکه په کابل کې چې څوک پښتو وايي، خلک په دې ژبه ګړېدونکي اشخاص ناپوه، د سپکاوي وړ او وروسته پاتې ګڼي. که پاکستان د کلتوري او ملي ارزښتونو تر څنګ د افغانستان ستړې فابريکې او نور دولتي کارځايونه لوټ کړل او ټول سامانونه يې د کباړ په نوم په خپلو کارځايونو کې حل او وپلورل، ايران بيا د ځينو څېرو په ګمارلو سره د افغانستان د ملي هويت، ملي کلتور او ملي ارزښتونو د له منځه وړلو لپاره له هر ډول امکاناتو څخه کار اخلي. چې په دې کتاب کې به يې يوازې ځينې بېلګې ولولئ، ځکه چې موږ په پام کې لرو د کتاب په دويم ټوک کې دا ډول نور اسناد هم ستاسو په واک کې درکړو، چې تاسې په خپله ورباندې قضاوت وکړئ. البته دا ليکنې موږ په خپله نه دي کړي، بلکې په دې باب مو خپرې شوې ليکنې راټولې کړي، چې د يوه کتاب بڼه مو ورکړې ده.

موږ په دې باور يو چې زموږ د اوسنيو ټولو بدمرغيو لامل همدا قومي، سيمه ييز او ژبنيز تبعيضونه او تعصبونه دي، چې په دې اور کې مو ګران او خوږ هېواد لولپه او وران ويجاړ شو، په لکونو بېګناه هېوادوال مو شهيدان شول چې نور نو بايد دغو کينو ته د پای ټکی کېښودل شي.

دلته بايد يادونه وکړو، چې موږ د هېڅ ډول کينې او يا خدای مه کړه تضاد له مخې دا کتاب نه خپروو، بلکې موږ د خپلو ملي ارزښتونو د ساتنې او ځلونې غم لرو. په دې ډګر کې د مرګ تر بريده ولاړ يو او د خپلو ملي او افغاني ارزښتونو دفاع کوو، دا خپل يو روا او مدني حق ګڼو، هېڅوک هم دا حق له موږ څخه نه شي اخيستلای.

موږ غواړو چې د اطلاعاتو او کلتور وزير مو په رښتينې بڼه د ملي کلتور د پياوړتيا لپاره کار وکړي، زموږ وزير خاين، دروغجن، غل، بې کفايته او متعصب نه وي. زموږ وزير هرڅه تر ايران قربان نه کړي، زموږ وزير بايد د افغانستان له مطبوعاتو او ملي راډيو-ټلويزيون څخه د ايران او ځان په ګټه کار وانخلي، بلکې زموږ وزير بايد زموږ له ليکوالانو سره مينه ولري، څارنواليو ته دې نه معرفي کوي، د خپلو شخصي عقدو له مخې دې دوی نه ځپي او نه کړوي. موږ په تېر دوران کې د ښاغلي رهين ستړې درغلۍ وليدې، ده خپلو هغو ليکنوته د عمل جامه ورواغوستله او عملاً يې خپله هغه ستراتيژي پلې کړه، چې له امريکا څخه په خپرېدونکې 'اميد' جريده کې به يې خپروله، د دې ښاغلي په لسګونو ليکنې په دې جريده کې خپرې شوې، چې موږ يې يو وخت د مهمو اسنادو په توګه په خپل دويم ټوک کې وړاندې کوو، چې ملت پخپله ورباندې قضاوت وکړي.

موږ غواړو خپلو راروانو نسلونو ته دا ښاغلی او د ده غوندې نورې څېرې په ښه توګه ورو پېژنو، چې په تشو شعارونو، د لاس په تسپو او غوړو خبرو يې تېر ونه وځي. زموږ وزير په تېر دوران کې خپله ښه ازموينه ورکړه، خپله بې کفايتي يې څرګنده کړه، چې د هېواد اکثريت کسان دی نه غواړي او د دې خبرې د پخلي لپاره د کتاب منځپانګه ستاسو په واک کې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د دې وزير په څېره کې دومره پټې کينې پرتې دي، چې که په خوله يو څه وايي، په زړه کې نورې نقشې لري، چې د هېواد ارزښتونه ليلام کړي.

افتاب په کابل کې خپرېدونکې خپرونه وه، چې چلوونکی يې ايراني و، کله چې دې خپرونې د اسلام پرضد يوه ليکنه خپره کړه، نو زيات افغانان يې راوپارول، سترې محکمې غوښتل چې د دې خپرونې چلوونکی ونيسي او د محکمې مېز ته يې راوکاږي، خو د ښاغلي سيد مخدوم رهين په شخصي هڅو نوموړی کس بهر ته واړول شو. هېچا هم دا پوښتنه ونه کړه، چې ولې؟؟.

کله چې په محمد ګل مومند بابا، احمدشاه بابا او نورو ملي مشرانو پسې ځينې خپرونې کنځاوې ليکي، هېڅ خبره نه ده، په خپله وزير رډې سترګې نيولې وي او هېڅ هم نه ورته وايي، خو که څېرې يو ليکوال د خپلو سترګو ليدلی حال ليکي او خپله ليکنه په انټرنټ کې خپروي، نو ښاغلی رهين په دې تور نور ځوانان نيسي او ان چې ځينې ځوانان اړ باسي چې د بل چا د ليکنې له کبله بخښنه وغواړي.

ملي ارزښتونه له سترګواښ سره مخ دي، په دې منځ کې ملي ټرمينالوژي، چې زموږ د ملي کلتور او ملي هويت يوه ستره برخه جوړوي، له نابودۍ سره مخ ده. په دې کار کې په خپله د اطلاعاتو او کلتور وزارت چارواکي ستر رول لوبوي چې غواړي دا نومونې له منځه يوسي او ايرانۍ نومونې يې پر ځای دودوي، چې دا دی اوس په کابل راډيو، د افغانستان په نامه ټلويزيون او نورو چاپي خپرونو کې خپرېږي.

د هرې ورځې په تېرېدو سره دوزارتونو او رياستونو نومونه اړول کېږي، چې څوک هېڅ هم نه وايي، له ايران څخه ايراني کتابونه، سافټويرونه او نور مواد په کانيټنرونو راروان دي، چې کتابونه يې د افغانستان په عامه کتابتونونو کې ځای پرځای کېږي، دغه راز نور توکي يې په نورو ادارو کې او د کلتور وزارت يې ډېر ښه هرکلی کوي. ايراني فلمونو، سريالونو او سندرو ته خو بېخي کابل ټلويزيون او نورې راډيو ګانې په ګرو نيول شوي، چې دا په خپله د پوښتنې وړ خبره ده.

. له بده مرغه چې اوس د دښمنانو او سيالو ډلو په واک کې ژوندي وزارتونه دي، چې عملاً ورته کار کوي. په ځانګړې توګه د اطلاعاتو او کلتور وزارت چې په دې خپل تېر دوران کې يې د خپلې بې کفايتۍ، درغلۍ او بې انصافۍ ښه او پخه ازموينه ورکړله او موږ په دغو هڅو کې وينو چې په خپله د کلتور وزير په دې ملي ضد هڅو کې ستر رول لوبولی او د خپلو بادارانو لپاره يې ستر خدمتونه کړي دي. کله چې د هېواد تکړه ليکوال او د دې وزارت مرستيال ښاغلی عبدالحميد مبارز هم د رهين د کينې او عقدې ښکار شو، په هغه پسې په خپله د رهين په خپرونه (انيس) کې داسې يوه ليکنه راغلې، چې هم يې د ښاغلي مبارز پر شخصيت تېری کړی، هم يې بېځايه تورونه ورباندې تړلي دي، دلته ولې د ټوليزو رسنيو قانون پر رهين نه تطبيقېږي؟؟ ښاغلي رهين يو دا دليل هم درلود، چې مبارز زوړ بوډا دی کار نه شي کولای، خو موږ حيران چې رهين بيا څېرې داسې څوارلس کلن ژړی دی، چې د ځان د پرکارۍ سند په جېب کې ګرځوي، اوس هم د خپلو سترګو علاج نه کوي، يو شی ورته دوه ښکاري. ښاغلي رهين يو وخت د خپلو کارونو له کبله په (خراساني) شهرت درلود چې اوس هم له زياتو پټو او ښکاره ډلو سره اړيکي لري.

موږ دلته د دې ښاغلي د کارونو په باب ټول څه نه وايو، ځکه چې ټول شيان به تاسې په خپله په دې کتاب کې وموميئ، موږ هم دا منو چې ځينې اشخاص په غندنې هم نه ارزي، خو بيا هم دا ښه خبره ده چې ځوانان مو دا وړ څېرې وپېژني، چې دې ښاغلي کوم ګلونه کرلي دي.

ليکنې په دواړو ژبو دي، چې د اطلاعاتو او کلتور وزارت د کنفرانسونو په تالار کې مو- د ملي مسايلو په باب يو جوړ شوی سيمينار هم رااخيستی، زموږ په اند ډېر ستر ارزښت لري، ځکه چې په دې کنفرانس کې ځينې داسې جملې ويل شوي چې ملت ته د سند په توګه وړاندې کول يې زموږ دنده ده. ځکه يو وخت ښاغلي رهين دعوده کړې وه، چې په دې سيمينار کې داسې جملې نه دي ويل شوي، خو نه يوازې دا چې ملت دا توري اورېدلي، بلکې دا دی اوس يې د سند په توګه تاسو ته هم وړاندې کوو، چې د ښاغلي رهين دا ښکرور درواغ او نورې باتې په عمل کې درته ثابتې شي.

باختر اژانس د پښتو ليکنو په برخه کې ستونزې لري، په زياتو برخو کې خو يا پښتو ليکنې نه دي رااخيستل شوي او که اخيستل شوي هم دي، ډېرې غلطۍ لري، سرې پر ځينو جملو هېڅ نه پوهېږې. موږ چې د باختر اژانس انټرنټ پاڼه هر مهال کتله او د دې سيمينار پښتو برخې ته مو لار ځارله، خو له بده مرغه چې تر ډېرې مودې وروسته مو بيا هم دا ليکنې ونه موندې. بل دا چې د کتاب چاپ ځنډېده، له دې کبله مو نور انتظار ونه کړ، بله دا چې د کتاب دويم ټوک هم راروان دی، که خدای کول هلته به هم داسې مستندې ليکنې راشي.

ښاغلي رهين په شان تعصب لرونکي عناصر، چې تل يې د بل ډول ته ځنې اچولي او په پردي خيرات کې يې سپې په لوټه ويشتلي دي، ګومان کوي چې ملت ويده دی او د دوی ملي ضد کړنو ته يې هېڅ پام نه شته، حال دا چې داسې نه دی، دا دی تاسې هم وينئ چې تر دې دمه په دې ملي ضد هڅو پسې څومره ليکنې شوي، او سنی کتاب خو د دغو ليکنو لسمه برخه هم نه ده، بلکې موږ زياتې ليکنې د دې کتاب بل ټوک ته پرېښودې او اوس خو ايله د دې لړۍ لومړی ټوک خپرېږي، چې په راروانو ټوکونو کې به نورې خپرې شوې او يا خپرېدونکې ليکنې راشي.

دا خبره خو اکثره مهال د ستمي ډلې پلويان کوي، چې ګواکې په دې هېواد کې د ستونزو د اوارۍ لار يوازې دا ده چې په دې هېواد کې ټول اوسېدونکي دې له خپل ملي هويت څخه لاس واخلي او هغه څه دې ومني چې دوی يې وايي. حال دا چې موږ وايو زموږ ملت يو سرلوړی، وياړلی او د اصيل هويت لرونکی ملت دی، چې د هېڅ پردي پروا هم نه ساتي، دا ملت به د دې ځمکې پرمخ همداسې سرلوړی او باتور پاتې وي.

اوسنی کتاب ښايي د منځپانګې له مخې په بشپړ ډول د سيد مخدوم رهين په اړه قضاوت نه وي، زياتې ليکنې داسې دي چې د ده د وزارت په واکمنۍ کې د کلتوري ستم کيسې کوي، زياتې ليکنې د ده خپل کارونه تشريح کوي، زياتې ليکنې د ده کړنې د قضاوت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تله کې ږدي او ځینې لیکنې د اسنادو بڼه لري، چې موږ یې دلته په دې موخه خوندي کوو، چې یو مهال تاریخ ورباندې قضاوت وکړي. یو شمېر لیکنې بیا د حل پر لارو چارو غور کوي، چې د ځینو ستونزو د اوارۍ لار کومه ده؟

د کتاب په پیل کې مو د مطبوعاتو قانون هم را اخیستی، چې لوستونکي یې ولولي او که د اطلاعاتو او کلتور وزارت چارواکي دا قانون ونه لري، نو دلته دې ولولي چې کومې مادې لري او د دوی وظایف څه دي، دغه راز دوی تر دې دمه کومې سرغړونې کړې دي.

زیاتې لیکنې مو په ډېرو سختیو پیدا کړې، نو په کابل غونډې ځای کې د پښتو خپرونو پیدا کول ډېر ستونزمن کار و، بیا مو هم ځینې پښتو خپرونې د کابل او ولایتونو له کتابپلورنځیو څخه رانیولې، هغه مو ولوستې او له خپلې موضوع سره نژدې لیکنې مو په کې غوره، بیا ټایپ کړې، د دې لپاره چې وکړای شو، خپل مواد یو څه نور هم غوښن کړو، نو مو انټرنټ ته مخه کړه، چې له انټرنټ څخه اخیستل شوې لیکنې معلومې دي، چې موږ د سرچینو په برخه کې د هغو یادونه کړې ده.

ګڼ شمېر لیکنې مو له سره ټایپ کړې، ځرنګه چې موږ ور کمپیوټر په واک کې نه درلود، له دې کبله مو زیاتې لیکنې له منځه لاړې، بیا مو هم زیاتې لیکنې له سره ټایپ او سره واوډلې. چې دې کار هم زیات وخت وغوښت. اوسنی کتاب باید په تېر ژمي کې چاپ وای، چې دغو ستونزو د کتاب په چاپ کې یو څه ځنډ رامنځته کړ، بیا هم (دېر اید، خوش اید) دا دی اوس د کتاب منځپانګه نوره هم زیاته شوه.

په درناوي

افغان ولسپال ځوانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

لړ سرلیک	مخ
• د ټولیزو رسنیو(مطبوعاتو) قانون	1
• داکتر سید مخدوم رهین، وزیر اطلاعات و کلتور	12
• له جمهور رئیس کرزي څخه ګیله	13
• د ذره بین بېځایه دفاع	16
• ایا تمام وزراء جنسالار اند ؟	22
• افغانستان او د ایران کلتوري یرغل	24
• افغاني کلتور ته ورپېښ زیانونه	29
• اقای وزیر لیاقت ندارد !	33
• ډاکټر سید مخدوم رهین په نوم یو پرانیستی لیک	35
• د سید مډال د چا په چوپړ کې؟	37
• وزیر فرهنږ و ارشاد اسلامي در دیدار با وزیر...	42
• سد مخدوم رهین وزیر اطلاعات و فرهنږ افغانستان...	44
• ایا د وزیر صاحب ټوکې هم نیم حقیقت دی؟	46
• ایران **14** هزار جلد کتاب را به [پوهنتون] و...	48
• نمایش همزمان فیلم ایراني 'دوئل' در کابل و تهران	49
• کابل تهران شو	51
• په لوګر ولایت کې دلرغونو اثارو کیندنې	54
• په کابل کې مرموزې پلټنې	56
• بودا اوس هم تهدیدېږي	59
• د یوه هېواد تاریخ غلا کول !	61
• مننه، سلامونه، ادب او درنښت	64
• په دې ټولنه کې د لیکوالو درنښت داسې کېږي !	67
• اوبه له پاسه خړې دي	88
• تاریخي اثار د نابودۍ له ګواښ سره مخامخ دي	90
• **2500** کلنه تاریخي کلا له ګواښ سره مخامخ ده	94
• استرداد اشیای باستاني افغانستان نشانه کمال حسن نیت..	98
• د هېواد له فرهنګي او تاریخي اثارو څخه ملاتړ	100
• موږ د اطلاعاتو او کلتور یو ملي وزارت غواړو	104
• نوې کابینه ملي کابینه ده، که مسلکي؟	114
• نامه رسیده (پیام مجاهد)	118
• د کرزي د کابینې تر ټولو بده څېره	120
• پر کېبلي ټلویزیون بندیز، افغانان په غوسه کړي دي	123
• رهین خیبر ټلویزیون نه غواړي	126
• ایا قاچاق وړونکي باید په کندهارۍ لهجه خبرې وکړي؟	127
• 'پنجره' د 'امید' پر پله	130
• د افغانستان په نامه ټلویزیون ته یوه کتنه	139
• 'شاه لیلا بې وروره مه شې...' *(د افغانستان ټلویزیون د چا لپاره؟)*	142
• د مطبوعاتو ازادي، که د تورونو تود بازار؟	146

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هنر را الوده نکنید ! 148
- څه ډول د بیان ازادي؟ 149
- ازاد مطبوعات، که متعصب مطبوعات 152
- د ولسواکۍ تر شعارونو لاندې 155
- دولت به سانسور متهم میباشد 157
- د مطبوعاتو په ډګر کې د کال لوړې او ژورې 160
- مطبوعات باید د افرادو حرمت وساتي 166
- په افغانستان کې د مطبوعاتو بازار 169
- جرګه بزرگان و سرېندي قبیله سالار پارسي ستیز 173
- ایا د مطبوعاتو ازادي د توهین لپاره ده؟ 178
- (صبا) ښکنځلنامه بابا رح ولې ښکنځي؟ 183
- د ولس په وړاندې درغلي څه ته وايي؟ 185
- د رهین په وړاندې د کابل لاریون څه شي وهڅاوه؟ 188
- د علامه رشاد په مړینه کې د کلتور وزارت د مور او میرې سلوک 190
- رهین اوس څوک لري؟ 193
- 'اواز' نوبت دی او که..؟ 198
- د 'پرواز اریانا' مجلې دویمې ګڼې ته یوه لنډه کتنه 202
- پر نوي کهول رحم وکړئ ! 206
- افغانان د سیاست بازیو قرباني شوي دي 209
- د 'اییني' فعالیتونه د حقیقت په هنداره کې 213
- مغل هرڅه پر بل مخ اړوي 220
- د پوهنې وزارت او هېوادنۍ خپرونې ولې له پښتو... 224
- له پښتو ژبې سره د لنډمهالې او منځمهالې ادارې... 228
- په افغانستان کې د ژبو ملي او سیاسي مشروعیت 232
- پښتو هم د افغانستان رسمي ژبه ده ! 240
- پښتو ژبه یوه ملي او فرهنګي اړتیا 242
- مباحثه ازاد در تالار کنفرانس وزارت اطلاعات... 252
- یک نشنلست ایراني در مقابله با ارزشهاي افغاني 473
- لیکوال جنګسالاران 477
- افغانستان او لا هم د تربګنیو الفبې 481
- ملي ټرمینالوژي، کلتوري یرغل او دولتي چارواکي 482
- د افغانستان ملي ټرمینالوژي او سرغړونې 485
- ملي ټرمینالوژي، ملي هویت او د ملي کلتور یوه برخه 488
- غلام رسول خوشبخت د بېګناهۍ په تور بندي دی ! 491
- احتجاج لیک 500
- اطلاعات او کلتور وزارت د درواغو او ربښتیاوو ترمنځ 505
- طنزیه مرکه 507
- له راتلونکي ولسمشر څخه یوه غوښتنه 514
- د کابل ټلویزیون خپرونې سرې عصباني کوي 518
- پروگرامهای مبتذل، وزیر فرهنګ را به صدا دراورد 521

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وزیر فرهنګ نشرات کیبلي را اموزنده خواند !! **523**
- د دوستانو مرکه په ټپو کې **525**
- نامه رسیده **527**
- نامه رسیده **529**
- شراب نوشي علني در ادارات دولتي **531**
- خبرنګاران با تهدید مرګ مواجه هستند **533**
- وزراي بنیادګرا باید خود را از الودګي ها پاک سازند **537**
- چرا وزارت اطلاعات و کلتور ملي نداشته باشیم؟ **541**
- نظم **544**
- سرچینې **541**

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان ما

▪ تحقق وحدت ملي در سرتا سر کشور عزیز ما افغانستان.
▪ حفاظت اثار باستاني کشور از چنگال دزدان و قاچاقبران بیگانه پرور.
▪ رسوا کردن جنایات و فعالیتهای غیرقانوني بعضی از چهره کا ، که به خاطر منافع بیگانگان ارزشهای افغاني و ملي خویشرا لیلام میکنند.
▪ تحکیم قانون اساسي در افغانستان که مردم ستمدیده ما بتوانند در پرتو ان به زندگی خویش ادامه دهند.
▪ از بین بردن فاصله های موجود میان اقوام ساکن این کشور و زمینه سازی حقیقی به اشتی ملي.
▪ انکشاف و پیشرفت تمام زبانهای مروج در کشور در پرتو قانون اساسی.
▪ محو کردن هر نوع تبعیض لسانی، قومی و محلي، البته این مسئله بیگانه عاملی است، که در کشور عزیز ما به جنسالاري و بیقانونی ره مېشاید ، کشور عزیز ما را به ویرانه مبدل ساخت و باعث بربادی ما شده است.
▪ به امید یک افغانستان سربلند و مرفع که از هرگونه تبعیض پاک باشد و تمام افغانها انرا خانه مشترک خود بداند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ شعار

- *اسلامي او افغاني ارزښتونه له بربادۍ او نابودۍ څخه ساتل او د زړه له کومې ورته درناوی لرل.*
- *د هېواد د ځمکنۍ بشپړتیا ساتنه او د ګاونډیانو هېوادونو له یرغلونو څخه د ګران هېواد ساتنه او دفاع.*
- *د هر ډول ژبنیز، سیمه ییز او توکمیز تعصب په وړاندې عملي مبارزه.*
- *د هېواد د ټولو قومونو ارزښتونو ته د زړه له کومې درناوی، دغه راز ټولو ته د خدمت لارې چارې برابرول.*
- *اساسي قانون، د هېواد نورو مدني او فرعي قوانینو ته د زړه له کومې درناوی او عملي کېدو ته یې لارې چارې برابرول.*
- *د هېواد د تاریخي، کلتوري او هنري اثارو ساتنه، دغه راز نړیوالو ته یې وروپېژندل، په دې برخه کې د غلو او قاچاق وړونکو رسوا کول، عدلي او د قانون پلې کوونکو ادارو ته یې وروپېژندل او د محاکمې لپاره یې اواز پورته کول.*
- *د هېواد تاریخ ته د زړه له کومې درناوی او له هر راز تېرې څخه یې ساتل.*
- *د هېواد له ملي او رښتینو ارزښتونو څخه د ځوان نسل خبرول، په دې برخه کې د هر ډول ملي او ګټورې هڅې لپاره لارې چارې برابرول.*
- *د هغو مضرو اشخاصو د هڅو او پټو توطیو رسوا کول چې د دې هېواد او خلکو پرضد کار کوي.*
- *ملي یووالي ته لارې چارې برابرول او په دې لار کې هېڅ ډول معامله نه کول.*
- *له سیاسي کړیو څخه ځان لیرې ساتل او یوازې د ملت دردونه نورو ته رسول.*
- *د هېوادوالو په زړونو کې د کرکې پرځای مینه کرل او ورورولۍ ته لار برابرول.*

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولیزو رسنیو (مطبوعاتو) قانون

لومړی فصل

ټولیز (عمومي) حکمونه

لومړۍ ماده:

دغه قانون، د اساسي قانون د څلورد برشمې مادې د حکم له مخې او د بشر د حقوقو د نړیوال میثاق د نولسمې مادې په رعایتولو سره، د فکر او بیان د آزادۍ د حق د تأمین او په هېواد کې د ټولیزو رسنیو د فعالیت د تنظیم په موخه وضعه شوی دی.

دویمه ماده:

د دې قانون موخې (هدفونه) دا دي:

1- د فکر او بیان د آزادۍ د حق دودول او له هغه څخه ملاتړ، د خبریالانو (ژورنالیستانو) له حقوقو څخه د فاع او د هغوی د آزاد فعالیت لپاره د وړ شرایطو برابرول.

2- د آزادو، خپلواکو او زیات پلویو (کثرت ګرا) ټولیزو رسنیو دودول او پرمختیا.

3- د وینا، لیکنې، رسم، انځور (تصویر)، د فیتې پر مخ د ثبت، تمثیل، خوځښت (حرکت) او د نورو علمي، هنري او چاپي پدیدو په مرسته د هېواد د اتباعو د فکر او احساس د څرګندولو لپاره د مناسبې زمینې برابرول.

4- د اسلام د مبین دین د حکمونو په پام کې نیولو سره، د بشر د حقوقو په نړیوال میثاق کې مسجل شوي د بیان او ټولیزو رسنیو د آزادۍ د اصل رعایتول.

5- د ټولیزو رسنیو د سالمې ودې په موخه دا سې مرسته چې وکړای شي په هېواد کې د ثقافت د خپرېدو اغېزناکه وسیله شي او عامه رأیې په ربښتینې او ګټوره توګه ټولنې ته منعکسې کړي.

درېیمه ماده:

په دې قانون کې لاندېنې اصطلاحات دا مفاهیم لري:

1- رسنۍ: له لاندې وسایلو څخه په ګټې اخیستنې سره د معلوماتو د لېږدونې وسیله یا آله ده:

- بصري وسایل: رسم، عکس، پسټ کارټ او پوسټر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

● سمعي او بصري وسایل: راډیو، ټلویزیون، کېبلي شبکه او انځوریز (تصویري) ګرځنده فون (موبایل).

● اطلاعاتي وسایل: اطلاعاتي او مطبوعاتي آژانسونه.

2- مطبوعات: هغه چاپ شوي توري او شکلونه دي چې مطلبونه یا یو صورت افاده کړي او د ټولیز ارتباط ټول وسایل لکه: ورځپاڼه، جریده، مجله، رساله، کتاب، موعظه، خطابه او بیانیه په کې راځي.

3- ټولیزې رسنۍ په دې قانون کې په لاندې ډولونو وېشل کېږي:

● دولتي ډله ییزې رسنۍ: هغه رسنۍ دي چې په دولتي ادارو پورې اړه لري او د هغوی له خوا تمویل او تجهیزېږي.

● ډله ییزې ټولیزې رسنۍ: هغه رسنۍ دي چې په سیاسي، اقتصادي، ټولنیزو او فرهنګي سازمانونو پورې اړه لري او د هغوی له خوا تمویل او تجهیزېږي.

4- خبریال (ژورنالیسټ): هغه مسلکي کس دی چې د خبري وسایلو له لارې د معلوماتو د غونډولو، ترلاسه کولو او خپرولو په ډګر کې په فعالیت بوخت وي.

5- چاپخونه (مطبعه): اقتصادي، تخنیکي او حقوقي مؤسسه ده چې ورځپاڼه، مجله، کتاب، جریده، ابلاغیه، رساله، اعلان، پوسټر او پسټ کارټ په کې چاپېږي.

6- چاپوونکی (طابع): هغه رښتیني یا حکمي کس دی، چې د ملکیت یا د مالک په استازیتوب د چاپخونې (مطبعې) د چارو بالفعل چلوونکی وي.

7- خپروونکی (ناشر): هغه رښتیني یا حکمي کس دی، چې د غیر موقوتو آثارو د چاپ او خپرولو اجازه لري.

8- د امتیاز خاوند: هغه رښتیني یا حکمي کس دی چې د موقوتو چاپي وسایلو په چاپ او خپرولو، د راډیو- ټلویزیون، کېبلي شبکې، آژانس او مطبعې په دایرولو لاس پورې کوي.

9- مسؤل مدیر: هغه کس دی چې په بالفعل ډول، د دې مادې په اتم جزء کې د خوندي شویو وسایلو د اړوندو چارو د تدویر مسؤلیت پر غاړه لري.

10- خپرول (نشر): هغه عملیه ده چې د هغې په واسطه د چاپي وسایلو، براډکاسټنګ او د سمعي او بصري وسایلو پیغام عامو کسانو ته ورسوي.

11- راډیو: د ټولیزو اړیکو سمعي وسیله ده.

12- ټلویزیون: د ټولیزو اړیکو سمعي او بصري وسیله ده.

13- کېبلي شبکه: د ټولیزو اړیکو او انعکاس هغه سمعي او بصري وسیله ده چې ډول ډول نړیوالې اطلاعاتي، ښوونیزې، روزنیزې، فرهنګي او تفریحي خپرونې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمکۍ له لارې اخلي او نورو ته یې وړاندې کوي.

دویم فصل

حقوق او وجیبې

څلورمه ماده:

(1) هر کس د فکر او بیان د آزادۍ حق لري. د دولتي مسوؤلینو له خوا له مداخلې او محدودیت پرته، د معلوماتو او نظریو غوښتل، ترلاسه کول او انتقال په دې حق کې شامل دي او د بیان او د معلوماتو د خپرولو، وېش او ترلاسه کولو د وسایلو آزادي هم په خپله لمن کې رانغاړي.

(2) دولت د ټولیزو رسنیو د آزادۍ ملاتړ کوي او پیاوړې کوي یې.

هېڅ ربنتینی یا حکمي کس د دولت او دولتي ادارو په ګډون نه شي کولای د خبري او یا معلوماتي رسنیو فعالیت منع، تحریم، سانسور یا محدود کړي او یا په بل ډول سره د ټولیزو او معلوماتي رسنیو په چارو او خپرونو کې لاسوهنه وکړي.

پنځمه ماده:

هر څوک حق لري معلومات وغواړي او لاسته یې راوړي. دولت د هېواد اتباعو ته هغه معلومات برابروي، چې غواړي یې، خو هغه وخت له دې کار څخه ډډه کوي چې غوښتل شوي معلومات پوځي محرم رازوي او په ډاګه کول یې ملي امنیت او ګټې له خطر سره مخامخ کړي.

شپږمه ماده:

(1) خبریالان (ژورنالیستان) د رپوټونو او انتقادي نظریو په ګډون د خپلو مسلکي فعالیتونو په ترسره کولو کې د قانوني ملاتړ وړ ګرځي.

(2) خبریالان (ژورنالیستان) حق لري د خپلو کاري سرچینو له څرګندولو (افشاء کولو) څخه ډډه وکړي، خو هغه وخت باید دا سرچینې پټې ونه ساتي، چې واکمنې محکمې د هغو د څرګندولو حکم کړی وي.

اوومه ماده:

خبریالان او د ټولیزو رسنیو نور غړي کولای شي، له خپلو ټولیزو ګټو څخه د دفاع په موخه، د دې قانون له حکمونو سره سم خپلو اکې اتحادیې جوړې کړي.

اتمه ماده:

(1) د هېواد اتباع کولای شي، په دریمه ماده کې د ټولیزو رسنیو خوندي شوي وسایل، د دې قانون له حکمونو سره سم تأسیس کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(2) بهرنۍ سياسي نمايندګۍ، نړيوالې موٌسسې او په افغانستان کې د هغو نمايندګۍ کولای شي د ډيپلوماتيکو اړوندو دولونو په رعايتولو سره، د اطلاعاتو او کلتور وزارت ته اجازې وروسته د خبري توکو په چاپ او خپرولو لاس پورې کړي.

دريم فصل

مطبوع وسايل

نهمه ماده:

(1) د هېواد اتباع، سياسي ګوندونه، کورني ثبت شوي سازمانونه او بهرني کډوال (مهاجرين) کولای شي، د دې قانون له حکمونو سره سم چاپي وسايل تأسيس کړي.

ورځپانه، موقوته خپرونه او نورې چاپي خپرونې له مخکېنۍ اجازې سره سم تأسيس او خپرېدی شي.

(2) هغه خپرونې چې چاپشمېر يې له دوو سوو ګڼو څخه لږ وي د دې قانون په (13 او 28) ماده کې د خوندي شويو حکمونو تابع نه دي او د مخکېنۍ اجازې ترلاسه کول او ثبتول نه ايجابوي.

لسمه ماده:

د چاپي خپرونو موٌسس، د خپلې خپرونې د ثبت پر وخت د اطلاعاتو او کلتور وزارت ته د لاندېنيو معلوماتو په وړاندې کولو مکلف دی:

1- د غوښتنليک وړکوونکي بشپړه پېژندګلوي او د استوګنځي پته.

2- د خپرونې نوم او د خپرېدو ځای يې.

3- هغه ژبه چې خپرونه پرې خپرېږي.

4- د خپرونې د تمويل سرچينه او د پانګې کچه يې.

يوولسمه ماده:

چاپي خپرونه د نوم، ټاکلې پتې، د چاپځي د يادون، د امتياز خاوند، د مسوٌول مدير د نوم او د خپرېدو د نېټې لرونکې وي.

دوولسمه ماده:

په اصلي نسخه کې د اثر د خاوند پېژندګلوي او د هغه لاسليک حتمي دی.

ديارلسمه ماده:

هره چاپي وسيله، د دې قانون له حکمونو سره سم، د امتياز خاوند او مسوٌول مدير لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم فصل

چاپخونې (مطبعې)

څوارلسمه ماده:

د هېواد اتباع، سیاسي ګوندونه او دولتي اداري کولای شي د چاپخونې (مطبعې) په جوړولو او پرانیستلو لاس پورې کړي، په دې شرط چې له اطلاعاتو او کلتور وزارت څخه یې د فعالیت جواز تر لاسه کړی وي.

پنځلسمه ماده:

د مطبعې د پرانیستلو د جواز غوښتنلیک ورکوونکی اړ دی، د دې قانون د (24) مې مادې د حکم په پام کې لرلو سره د اطلاعاتو او کلتور وزارت ته لاندې مطالب وړاندې کړي:

1- بشپړه پېژند ګلوي او د استوګنځي پته.

2- د مطبعې نوم او د فعالیت ځای.

3- هغه ژبه چې طباعت یې په واسطه صورت مومي.

4- د طباعتي آلاتو او تجهیزاتو ډولونه.

5- د هغې پانګې سرچینه او کچه چې د مطبعې په تدویر او پرانیستنه کې کارول کېږي.

شپاړسمه ماده:

د مطبعې د ملکیت انتقال مجاز دی، هغه کس چې د مطبعې ملکیت ورته انتقالېږي، اړ دی د دې قانون په (24) مه ماده کې خوندي شوي حکمونه پلي کړي.

اوولسمه ماده:

د مطبعې د فعالیت پیل او د هغې د کار دوام د امتیاز خاوند او د مسوول چلوونکي له درلودو پرته جواز نه لري.

اتلسمه ماده:

د هېواد اتباع، سیاسي ګوندونه او ټولنیز سازمانونه چې خپله د مطبعې خاوندان نه وي، حق لري له دولتي او شخصي مطبعو څخه د هغو له مالي او حسابي مقرراتو سره سم ګټه واخلي.

پنځم فصل

سمعي او بصري وسایل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نولسمه ماده:

دهېواد اتباع، سیاسي ګوندونه، ټولنیز سازمانونه، نورې خصوصي او دولتي مؤسسې کولای شي سمعي او بصري دستګاوې او وسایل د دې قانون له حکمونو سره سم جوړ کړي.

شلمه ماده:

(1) د سمعي او بصري دستګاوو او وسایلو د ښه فعالیت او تنظیم لپاره، دراډیو او ټلویزیون د خپرونو ملي کمېسیون د پنځو غړو په ګډون جوړېږي.

(2) د راډیو او ټلویزیون د خپرونو ملي کمېسیون، د ولسمشر (جمهور رئیس) له لوري د دوو کلونو لپاره ټاکل کېږي. د کمېسیون کار عندالللزوم تمدید کېدی شي.

یوویشتمه ماده:

(1) د راډیو- ټلویزیون د خپرونو د ملي کمېسیون دندې او واکونه په لاندې ډول دي:

1- د مخکېنیو وضع شویو معیارونو پر بنسټ، دراډیو-ټلویزیون دستګاوو ته د جواز صادرول او د فریکونسیو ټاکل.

2- له راډیو- ټلویزیون څخه د ګټې اخیستنې په ترڅ کې، سیاسي ګوندونو ته د مسلکي لارښوونو صادرول.

3- د خپرندویې او مدني ټولنې له چلوونکو سره تر سلا مشورې وروسته، د برېښنایي (الکترونیکي) وسایلو خاوندانو ته د اړینو لارښوونو صادرول.

4- د ټولیزو رسنیو په واسطه، د دې قانون د حکمونو د پلي کولو څارنه.

5- د دولتي راډیوګانو او ټلویزیونونو د خپرنیزې پالیسۍ ټاکل.

(2) د راډیو- ټلویزیون د خپرونو ملي کمېسیون خپلواک دی، د خپلو کړنو (اجراآتو) رپوټ به ولسمشر (جمهور رئیس) ته وړاندې کوي.

دوه ویشتمه ماده:

د سمعي او بصري (راډیو- ټلویزیون) ټولیزو رسنیو د تأسیس غوښتنلیک-ورکوونکی اړ دی د جواز د اخیستلو لپاره، د راډیو او ټلویزیون د خپرونو ملي کمېسیون ته لاندې معلومات وړاندې کړي:

1- بشپړه پېژندګلوي او د استوګنځي پته.

2- د سمعي او بصري وسیلې نوم او د فعالیت ځای.

3- د سمعي او بصري وسیلې ډول.

4- خپرنیز هدف او موخه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

5- د پانګې سرچینه او کچه یې.

6- د ماشین آلاتو او تجهیزاتو شومره والی (کمیت) او څرنګوالی(کیفیت).

دروېشتمه ماده:

هره سمعي او بصري وسیله، باید د دې قانون له حکمونو سره سم، د امتیاز خاوند او مسؤول چلوونکی ولري.

شپږم فصل
د امتیاز خاوند شرایط او مکلفیتونه

څلورویشتمه ماده:

د ټولیزو رسنیو د امتیاز خاوند ، لاندې شرایط لري:

1- د افغاني تابعیت د سند لرل.

2- د اتلس کلنۍ سن بشپړول.

3- د واکمنې محکمې له حکم سره سم، له مدني حقوقو څخه نه محرومیت.

پنځه ویشتمه ماده:

(1) د سمعي او بصري وسایلو او د چاپي وسایلو د امتیاز خاوند مکلف دی، خپل وسایل په دې قانون کې له درج شویو شرایطو سره سم ثبت کړي.

(2) که چېرې کومه خپرونه تر ثبت مخکې خپره شوې وي، د امتیاز خاوند یې اړ دی د یوې اوونۍ په ترڅ کې خپله خپرونه د دې قانون له حکمونو سره سم ثبت کړي.

شپږویشتمه ماده:

که چېرې د امتیاز خاوند د جواز د ثبتولو یا صادرولو د رد په هکله د اطلاعاتو او کلتور وزارت تصمیم د قانون د حکمونو مغایر وګڼي، د مطبوعاتو د څېړنې کمېسیون ته مراجعه کوي، د نه قناعت په صورت کې کولای شي د محکمې په وړاندې دعوا سوره (اقامه) کړي.

اووه ویشتمه ماده:

(1) د خپرندویې ادارې او ټولیزې رسنۍ د ملکیت انتقال او د چاپ او خپرولو د حق لېږدونه مجاز ده، هغه کس چې ملکیت یا حق ورته لېږدول کېږي، اړ دی د دې قانون په (24) او (28) مو مادو کې خوندي شوي حکمونه رعایت کړي.

(2) د خپرندویې ادارې او ټولیزې رسنۍ رامنځته کول او د چاپ او خپرولو حق د امتیاز په خاوند پورې اړه لري. بل کس ته د دې حق د لېږدونې په صورت کې، د دې قانون په (24) او (28) مو مادو کې خوندي شوي حکمونه بشپړېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اته ویشتمه ماده:

مسوول مدیر، په دې قانون کې د خوندي شویو حکمونو د شرایطو په پام کې نیولو سره په عین وخت کې د خپلې رسنۍ مسوول دی.

اووم فصل

د مسوول مدیر شرایط او مکلفیتونه

نهه ویشتمه ماده:

مسوول مدیر لاندې شرایط لري:

1- د هېواد د تابعیت د سند لرل.

2- د اتلس کلنۍ سن بشپړول.

3- د مسلکي زده کړو د سند یا لږ تر لږه د ژورنالیزم په څانګه کې درې کلنه سابقه لرل.

4- د واکمنې محکمې په حکم، له مدني حقوقو څخه نه محرومیت.

5- دولتي رسمي ماموریت نه لرل، رسمي دنده هغه وخت جواز لري، چې خپرونه په دولت پورې اړه ولري.

دېرشمه ماده:

مسوول مدیر اړ دی، په اړونده خپرندویه وسیله کې د انتقاد کوونکي او انتقاد کېدونکي د حقوقو برابروالی رعایت کړي.

اتم فصل

ممنوعه خپرونې

یو دېرشمه ماده:

په تولیزو رسنیو کې د دغه ډول لیکنو خپرول جواز نه لري:

1- هغه لیکنې چې د اسلام د اصولو مغایر او نورو دینونو او مذهبونو ته سپکاوی وي.

2- هغه لیکنې چې د اشخاصو د سپکاوي او پر هغو باندې د افتراء لامل شي.

نهم فصل

جزایي حکمونه

دوه دېرشمه ماده:

د امتیاز خاوند په هغه صورت کې مسوول ګڼل کېږي چې د دې قانون د حکمونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخالف عمل وکړي.

دري د برشمه ماده:

(1) هغه رښتیني او حکمي کسان چې د دې قانون د حکمونو په پام کې نیولو پرته د افغانستان په قلمرو کې د ټولیزو رسنیو په تأسیسولو او چلولو لاس پورې کړي، په نقدي جزاء محکومېږي.

(2) که چېرې د ټولیزو رسنیو مؤسس او چلوونکی رښتینی شخص وي، په لاندې توګه په نقدي جزاء محکومېږي:

- تلویزیون پنځلس زره افغانۍ.
- راډیو لس زره افغانۍ.
- آژانس لس زره افغانۍ.
- کېبلي شبکه د برش زره افغانۍ.

(3) که چېرې د ټولیزو رسنیو مؤسس او چلوونکی حکمي کس وي، په لاندې توګه په نقدي جزاء محکومېږي:

- تلویزیون اوولس زره افغانۍ.
- راډیو دوولس زره افغانۍ.
- کېبلي شبکه څلور د برش زره افغانۍ.
- آژانس دوولس زره افغانۍ.

څلور د برشمه ماده:

(1) مسوول مدیر کولای شي د اثر د خاوند د نوم له څرګندولو څخه ډډه وکړي. په دې صورت کې د اثر له خپرېدو څخه پیدا شوی مسوولیت، مسوول مدیر ته متوجه دی.

(2) په موقوتو خپرونو کې د لیکوال په مستعار نوم انتقادي لیکنې خپرېدی شي، په دې شرط چې د لیکوال نوم او هویت مسوول مدیر ته څرګند وي، د لیکنې یا اثر له خپرېدو څخه پیدا شوی مسوولیت مسوول مدیر ته متوجه کېږي.

پنځه د برشمه ماده:

(1) که چېرې د اثر خاوند د دې قانون له حکمونو سره سم د جزاء وړ ګڼل شوی وي، د جرم د فاعل په توګه تر عدلي څارنې لاندې نیول کېږي، په دې حالت کې مسوول مدیر د جرم د شریک په توګه ګڼل کېږي.

(2)که چېرې د لیکنې خاوند معلوم نه وي، له خپرېدو څخه یې پیدا شوی مسوولیت، یوازې مسؤول مدیر ته متوجه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږد پرشمه ماده:

کـه چیـرې لیکـوال پـه نقـدي جریمـه محکـوم شـي، مکلـف دی، د جریمـې د حکـم د صادرېدو له نېټې څخه د یوې میاشتې په موده کې محکوم بها د دې قانون له حکمونو سره سم تحویل کړي.

لسم فصل
وروستني حکمونه

اووه د پرشمه ماده:

بهرني اتباع کولای شي د سینماټوګرافی فلمونه په هېواد کې جوړ کړي، په دې شرط چې له مخکې یې د اطلاعاتو او کلتور وزارت اجازه ترلاسه کړې وي.

اته د پرشمه ماده:

د ټولیزو رسنیو فعالیت د هغې اساسنامې په وسیله سمبالېږي، چې موخې، دندې، واکونه، تشکیل او اړوندې مالي چارې په کې شاملې وي.

نهه د پرشمه ماده:

د اطلاعـاتو او کلتـور وزارت اړ دی، د کورنیـو او بهرنیـو ټولیزو رسـنیو د خپرونـو د آزاد فعالیت د تحقق په منظور ممکنې آسانتیاوې برابرې کړي.

څلو پښتمه ماده:

د هغـو ټـولیزو رسـنیو د امتیـاز خاونـد او مسـؤول چلـوونکی چـې د دې قـانون تـر تېنګښت دمخه یې په فعالیت پیل کړی وي، مکلف دي د هغه د انفاذ له نېټې څخه د دوو میاشتو په موده کې، د دې قانون حکمونه په پام کې ونیسي.

یو څلو پښتمه ماده:

د ښوونځیو او د لوړو زده کړو، څېړنیزو، او مسـلکي موسسـو د درسـي او پـوهنیزو کتابونو چاپ او خپرول، د دې قانون د حکمونو تابع نه دي.

دوه څلو پښتمه ماده:

(1) په دې قانون کې د خوندي شویو سرغړونو د څېړنې په موخه، پـه لانـدې تشـکیل سره د څېړنې کمېسیون جوړېږي:

- د اطلاعاتو او کلتور وزیر د رئیس په توګه.
- د افغانستان د علومو اکاډمۍ استازی د غړي په توګه.
- د ژورنالیزم د پوهنځي دوه تنه استازي د غړو په توګه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

● د افغانستان د بشر د حقوقو د خپلواک کمېسیون استازی د غړي په توګه.
● د خبریالانو (ژورنالیستانو) د اتحادیې دوه تنه استازي د غړو په توګه.

(2) د دې مادې په لومړۍ فقره کې خوندي شوی کمېسیون د دې قانون له حکمونو څخه درج شوې سرغړونې څېړي.

که چېرې موضوع د عدلي څارنې غوښتنه وکړي، جریان د غور په منظور عدلي سرچینې ته وړاندې کېږي.

دري څلوېښتمه ماده:

دغه قانون د توشیح له نېټې څخه نافذ او په رسمي جریده کې دې خپور شي او په نافذېدو سره یې، د 1380 هجري لمریز کال د کب د میاشتې د (18) مې نېټې د رسمي جریدې په (800) مه ګڼه کې د مطبوعاتو خپور شوی قانون لغوه ګڼل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داکتر سید مخدوم رهین
وزیر اطلاعات و کلتور

مخدوم رهین در سال ۱۳۲۵ هجری شمسي در کابل متولد شد.
وی دوره کارشناسی ارشد خود در زمینه معارف در ایران و دکتورای خود در این رشته را در سوریه کسب کرده است.
مخدوم رهین یکی از افرادی بود که در سال ۱۳۵۲ در زمان حکومت "داوود خان" در لویه جرگه افغانستان نقش فعالی را در زمینه تدوین قانون اساسی افغانستان داشت.
وی پس از اشغال افغانستان توسط شوروی سابق به پاکستان فرار کرد و به مجاهدین پیوست.
مخدوم رهین در سالهای ۱۳۷۱ تا ۱۳۷۳ هجری شمسي به عنوان مدیر رادیو کابل وابسته به مجاهدین فعالیت کرد. که فعلاً به حیث وزیر اطلاعات و کتلور وظیفه اجرا مینماید.
در سالهاییکه در امریکا بسر میبرد ، یکي از فعال ترین چهره هایي بود که در هفته نامه امید مقاله یي از وی میامد ، در بعضي حلقه ها بنام 'خراساني' شهرت داشت که توانست با شناخت خاص به شاه سابق افغانستان خود را به مقام وزارت برساند.
از وی آثار تاریخی و فلسفی متعددی چاپ شده است. در یک سایت انترنت امده است:

سید مخدوم رهین = چرسی سالار
(به ملنگ ها توجه دارد)[1]

(c) ketabton.com: The Digital Library

م. ساپی

له جمهور رئیس کرزي څخه ګیله

استاد رهنورد زریاب د هېواد لوی داستان لیکونکی دی. استاد څو اوونۍ د مخه وروسته له ډېرو کلونو مسافرۍ، وطن ته راستون شو او له نېکه مرغه د راتګ په لومړۍ اوونۍ کې د اطلاعاتو او کلتور وزارت د سرمشاوریت وظیفه ورو سپارل شوه.

زه چې د استاد علمي او ادبي هڅو ته په ډېر احترام قایل یم، په لومړني فرصت کې د اطلاعاتو او کلتور وزارت ته ورغلم او استاد مې د هغه په دفتر کې ولید، کوټه یوازې د ده لپاره وه. دوه درې سیټه کوچونه په کې وو. د استاد د کار لپاره یو لوی مېز د کوټې په کونج کې ایښی و. د مېلمنو په خاطر په ترموزونو کې تیار چای او وچه مېوه وجود وو. خوشحاله شوم، د استاد کوټه د معینانو او په خپله وزیر تر کوټې لویه وه. اطلاعات او کلتور وزارت باید له فرهنګیانو سره همداسې چلند وکړي.

د هغه له کوټې د استاد رفیع دفتر ته لاړم. استاد رفیع مې ولید، له څو نورو کسانو سره پر یوه اوږده کوچ باندې ناست و. په کوټه کې مېزونه نه وو. د دفتر کوټه د استاد رفیع او نورو کسانو تر منځ شریکه وه. له استاد رفیع سره له مختصرو خبرو وروسته کور ته روان شوم، په ټکسي موټر کې سپور وم او یوه ځوروونکې سوچ کړ ولم.

استاد رفیع د استاد زریاب په نسبت لس- پنځلس برابره ډېر کتابونه لیکلي دي. کله چې استاد زریاب د روسانو له خوا د افغانستان د اشغال په کلونو کې په کابل کې د انجمن رئیس و، استاد حبیب الله رفیع د یوه در په دره او بېوسه مهاجر په توګه په پېښور کې او سېده او شپه- ورځ یې د وطن د ازادۍ لپاره لیکنې کولې. وروسته بیا چې د تنظیمي جګړو او طالبي حکومت په کلونو کې استاد زریاب په فرانسه کې وخت تېراوه، استاد رفیع بیا هم د وطن د حالاتو د ښه کېدلو لپاره شپه و ورځ تلاش کاوه. دی یوازېنی لیکوال و، چې د بامیان د بوتانو په ړنګولو باندې یې په اعتراض کې مستقل اثر ولیکه او د طالبانو دغه د افغانستان مخالف اقدام یې وغانده.

استاد د تنظیمي جګړو او د طالبانو د ظالمانه نظام په کلونو کې څو ځله افغانستان ته سفرونه وکړل، یونلیکونه (سفرنامې) یې ولیکلې، مرکې یې وکړې او له بشري جنایتونو یې پرده پورته کړه.

کله چې د ملا محمد عمر له ظلم او خپلسرۍ څخه افغانستان ازاد شو، ښاغلي حبیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله رفیع له لومړنیو لیکوالو څخه و، چې وطن ته راغی او د اطلاعاتو او کلتور په وزارت کې (چې هغه وخت یې د ایرانیانو په پیروۍ نوم په اطلاعاتو او فرهنګ نه و بدل شوی) په کار پیل وکړ. د استاد رفیع علمي او مطبوعاتي سابقې ته په پام سره هیله کېده، چې هغوی ته په دې وزارت کې مهمې چارې وسپارل شي، خو هغه د یوې تشې په نامه مطبوعاتي شورا غړی وټاکل شو، خو استاد رفیع چې وطن ته د خدمت په منظور راغلی و، په دغې شورا کې تر ننه پورې غړی پاته شوی دی.

دلته هر چا ته سوال پیدا کېږي، چې د دغو دوو استادانو د مقام تر منځ ولې دومره توپیر دی؟

د اطلاعاتو او کلتور په وزارت کې د مدیریت او ریاست په څوکیو کې د پښتو ژبو شمېر لس فیصدو ته هم نه رسېږي. حال دا چې د استاد برهان الدین رباني په دوران کې دومره تبعیض او ستم نه و.

ډاکټر سید مخدوم رهین چې یو وخت د خپلو خاصو تمایلاتو په خاطر په مطبوعاتي کړیو (حلقو) کې په خراساني مشهور شوی و، ممکن د خپلو خاصو تمایلاتو یا له ځنیو ګاونډیو هېوادونو سره د خاصو اړیکو په خاطر ډېر څه وکړي، خو ګیله باید له ښاغلي کرزي څخه وشي، چې ولې قومي او ژبني تعبیضونو ته اجازه ورکوي؟

د کابینې ځینې وزیران چې د خپلو قوماندانانو په زور یې څوکۍ نیولې دي، ممکن د کرزي صاحب پروا ونه لري، خو هېڅ دلیل نه شته چې د رهین صاحب غوندې بې ټوپکه او بې قوماندانه وزیران هم د کرزي صاحب پروا ونه کړي.

په اطلاعاتو او کلتور وزارت او یا د رهین صاحب په قول د اطلاعاتو او فرهنګ وزارت کې پښتو لوحې لیرې شوې او کېږي او ان چې د افغاني- دري پرځای ایرانۍ فارسۍ ته ترجیح ورکول کېږي. که څه هم په ظاهره د مطبوعاتو قانون شته دی او دغه قانون د هېڅ قوم، نژاد او مذهب توهین او تحقیر ته اجازه نه ورکوي، خو په کابل کې داسې هفته نه وي چې یو خاص قوم په مطبوعاتو کې تحقیر او توهین نه شي او ان د سلګونو کلونو پخواني مشران یې په سپکو نومونو یاد نه شي، مګر د اطلاعاتو او کلتور وزارت هېڅ اعتراض نه ورباندې کوي او بلکې په خپله ورته زمینه مساعدوي.

انیس چې سرکاري اخبار دی د پښتو ژبې او د افغانستان د نوم پر خلاف مطالب خپروي او حتی خلکو ته بلنه ورکوي چې اوس خو ازادي ده، د دغسې مسایلو په باب که هرڅه لیکئ، ویې لیکئ.

نژادي تعبیض او لساني تبعیض د افغانستان د تباهۍ او بربادۍ اصلي عامل دی. هغوی چې قومي او فرهنګي ظلم او تبعیض کوي، په حقیقت کې وطن تباه کوي، جنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خونریزۍ ته لار اوارووي. د غسې ظلمونه او تو پیرونه تروریستي عناصرو ته زمینه برابروي، چې په افغانستان کې ځالې جوړې کړي.

کرزی صاحب باید اطلاعات او کلتور وزارت کې فرهنګي استبداد ته توجه وکړي، د اسې وزارت چې لساني تعصب په کې پالل کېږي او اسلام ته د سپکاوي او بې احترامۍ د عاملانو حمایت کوي (لکه د افتاب د ضد اسلامي جریدې له چلوونکو څخه د اطلاعاتو او فرهنګ د وزارت حمایت) په واقعیت کې تروریزم ته زمینه مساعدوي.(2)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین غر خوږیانی

د ذره بین بېځایه دفاع

په افغانستان کې د لنډ مهالې ادارې په راتګ سره د مطبوعاتو آزادي هم رامنځته شوه او ورسره په کابل کې خپرونې هم دومره زیاتې شوې چې کیفیت یې د کمیت قربانی شوی.

یو وخت د خلکو ترمنځ دا خبره مشهوره وه چې هر کتاب یا خپرونه په یوځل لوستلو ارزي خو نن سبا په کابل کې ځینې داسې خپرونې هم شته چې باور وکړئ په یو وار لوستلو هم نه ارزي او که چې د (خنجر) په نامه شپې لیک (شبنامې) ته ورته خپرونه هم په همدې کتار کې راځي چې باید څوک یې په لوستلو وخت ضایع نه کړي، خو زما عادت دی چې نوې خپرونه وګورم نو خامخا یې یو ځل لولم.

د خنجر خپرونه چې مې د لومړي ځل لپاره ولیده نو لومړی یې دا نوم (خنجر) راته ډېر بد او د حیرانتیا وړ ښکاره شو، ځکه زموږ ښوزلي هېوادوال خو دا ۲۳ کاله د خپلو او پردیو په خنجرونو ووهل شول نور خو دا په کار وو چې د خنجر پرځای موږ خپلو خپرونو ته داسې نوم ونه غوره کړي وای چې د هېواد د بیا رغونې، وررولۍ، او ملي یووالي څرګندویي یې کولای او د دې پرهرژلي ملت د زخم پټۍ شوي وای نه خنجر.

که د خنجر خپرونه په کومه بله بهرنۍ ژبه وای نو دا به مو منلې وای چې دا د هېواد د پولو د ساتلو او د پردیو یرغلګرو د ډارولو لپاره خنجر دی خو دا چې د هېواد د ننه خپرېږي نو د تعجب وړ خبره ده.

د خنجر خپرونې په لومړي مخ کې مې یو عجیب سر لیک تر سترګو شو چې لیکلي یې وو "د نیشتر د خپرونې تورونه واقعیت نه لري" دا سرلیک هم راته یو څه ناآشنا ښکاره شو ځکه نشتر یا نیشتر هغې آلې ته وایي چې د کوکنارو ډ ډې پرې وهل کېږي چې تریاک ترې راوباسي نو په سوچ کې شوم او له ځانه سره مې وویل چې خدایږو دا خو هم ښه زړور سړی دی ځکه چې د مخدره موادو بندیز خو ورځ په ورځ مخ په کلکېدو دی. خو چې تر سرلیک لاندې لیک مې ولوست نو پوه شوم چې دا خونکار خنجر یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ننبتر) خپرونې پسې را ایستلې دي.

د ننبتر په (دوهمه) ګڼه کې ښاغلي ساپي د ګیلې په توګه د اطلاعاتو او کلتور وزارت یو شمېر نیمګړتیاوې او یو اړخیز کارونه په ګوته کړي وو.

خدای شته چې د خنجر خپرونې له لیدلو ډېر و دردېدم او وځورېدم، ځکه چې د کابل په بېشمېره خپرونو کې د پښتو ونډه دومره کمه وي چې په نشت حساب وي او هغه هم ځینې داسې ښاغلي لیکي چې له پښتو لیکلو سره دومره ناآشنا وي چې املا یې هم سمه نه وي او د خنجر د ذره بین په څېر ننبتر (نیشتر) لیکلي. ننبتر د غرونو ښایست دی او ننبتر هغه غرنۍ او مشهوره ونه ده چې د غرونو ویاړ یې بللای شو .

د ښاغلي ذره بین پر سرلیک سربېره په نوره لیکنه کې هم بلا غلطۍ وې، د پښتو د بېلابېلو یاګانو سره خو بېخي ناآشنا دی په هر صورت رابه شو د خنجر بېځایه دفاع او د ذره بین ړندو ګوزارونو ته.

ذره بین لیکلي چې: "د ښاغلي زریاب صاحب دفتر د هنرونو د معین دفتر و، چې د زریاب صاحب په برخه شو" ده دا هم لیکلي چې د رفیع صاحب په دفتر کې مېز نشته لامل یې د ځای نیشتوالی دی.

نو زه وایم چې دا بې پلانه، بې تصمیمه او فرمایشي وزارت دی چې د یوې ښځې لپاره یې په تشکیل کې د هنرونو د معینیت څوکۍ زیاته کړه خو چې هغه لاړه نو په ټول هېواد کې بل داسې څوک نه شته چې پر ځای یې معین مقرر شي نو ځکه د ورکې ورځې نه زریاب ته پاتې شوه.

که داسې نه وي نو د رفیع صاحب لپاره ولې دومره تنګه او تروشه کوټه ورکړل شوې چې یو مېز هم په کې نه ځایېږي؟

زه دا خبره ډېره نه څېړم ځکه چې رفیع صاحب اوس د علومو اکاډمۍ ته تللی- اوس نو ښاغلی رهین پوه شه او خنجر یې.

اوس به راشو د ذره بین هغو لاپو شاپو ته چې لیکلي یې دي: "د اطلاعاتو او فرهنګ په وزارت کې په لوړو څوکیو کې د پښتو ژبې علمي او فرهنګي څېرې ټاکل شوې دي لکه نشراتي معین، د فرهنګي چارو معین او ..."

زه ښاغلي ذره بین ته وایم چې دا هم د رهین هغه خنجر دی چې د دوستۍ په نوم یې د پښتنو پر زړونو ټومبي، ځکه دی د اطلاعاتو او کلتور وزیر دی د ده په وزارت کې باید داسې کسان وي چې د خپل قوم او په مجموع کې د ټول افغان ملت نمایندګي وکړي، داسې نه چې د ده د مرستیالانو (معینانو) په څېر تش په نوم پښتانه خو په پښتو خبرې هم نه شي کولای، خبرې خو لاپرېږده چې د دروازې پر سر د خپل دفتر نوم هم په پښتو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ليکلای او ليکلي يې دي (معين نشراتي، معين فرهنگي).

زما له نورو ژبو سره کومه دښمني نه شته خو دا هم کومه بده خبره نه ده چې يو پښتون مرستيال په پښتو پوه وي، خبرې پرې وکولای شي او ليکل پرې وکړي.

نشراتي مرستيال خو په پښتو ښېخي پوهېږي نه او دا بل يې هم داسې خبرې کوي لکه کوم بهرني چې نوې پښتو زده کړې وي او د اطلاعاتو او کلتور وزير خو له پخوا معلوم دی. دا يې لاڅه کوئ يوه د خندا او د افسوس وړ خبره. هغه دا ده چې يوه ورځ مې د ملي ارشيف سپين ږيری رئيس مهجور صاحب وليد، چې د اطلاعاتو او کلتور له وزارت څخه راووتلو او د انګرېزي د لومړي ټولګي کتاب يې په لاس کې و، نو ما د څه شي پوښتنه ځنې وکړه چې راته ويې ويل (من در کورس انګليسي هستم) نو افسوس راغی چې څومره عجيبه خلک دي، هلته د ملي وحدت چيغې وهي خو پښتو چې د هېواد د اکثريت ژبه ده، رسمي ژبه ده نو نه يې يادوي او انګرېزي يادوي خو دا د ښاغلي رهين کار دی چې په وزارت کې يې د انګرېزۍ ژبې کورس جوړ کړی خو د پښتو لوحو ته يې په سترګو تياره ده، يوه هم نه پرېږدي.

زه نه وايم چې څوک دې انګرېزي نه يادوي. خو يو وزير، مرستيال او رئيس خو بايد د هېواد د اکثريت په ژبه پوه شي که بيا هر څومره ډېرې ژبې يادې کړي نو کمال يې دی.

دا چې ښاغلی ذره بين ليکي چې د جمعيت د حکومت په دوره کې پښتنو ته ونډه نه وه ورکړل شوې، نو زه ورته وايم چې د هغوی حکومت نو کله چا ومانه، چې ته له هغوی سره ځان سموې او بله دا چې هغوی خو د ډيموکراسۍ، ملي وحدت او ټولنيز عدالت چيغې هم نه وهلې خو يو ګوندي حکومت و، تېر شو او د هغه وخت د اطلاعاتو او کلتور وزير خو د ښاغلي رهين په څېر د ملت د بابا له سهميې څخه هم نه وراغلی.

ذره بين دا هم ليکلي چې "ښاغلی رهين د نورو ولايتونو په پرتله په ننګرهار، پکتيا او کندهار کې ډېر محبوبيت لري". چې دا هم د خندا وړ خبره ده. ځکه د ننګرهار، پکتيا او کندهار اکثر وګړي پښتانه دي او ښاغلي رهين ته محبوب دي ځکه دده د وزير کېدو سره سم د وزارت نوم او لوحه چې مخکې په پښتو وه، په پارسي او انګريزي بدله شوه او په ټول وزارت کې يوه لوحه هم پښتو نه شته؟

رهين په پښتنو کې محبوبيت لري ځکه يې د ملي ګالرۍ نوم په نګارستان ملي واړاوه؟

رهين به ځکه په پښتنو کې محبوبيت لري چې د کوچنيانو انيس په نوم خپرونه چې يوازې نوم يې پښتو و، هغه هم رهين صاحب په (انيس کودک) واړاوه.

رهين په پښتنو کې محبوبيت لري ځکه د ده له وزير کېدو سره سم په کابل ټلويزيون

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د پښتو ماښامني خبرونه چې له پخوا نه لومړی پښتو و خو ده پښتو وروسته کړل، دا يې لاپر ېږده چې په ټلويزيون کې پښتو د نشت په حساب ده او په دې او سنيو وختونو کې خو چې رئيس يې هم ور بدل کړ، د خلکو دا هيله وه چې د ټلويزيون ژبنی انډول به برابر کړي، خو ده د خلکو هيلې نهيلې کړې او د شپې دوهم ځلي د نهو بجو خبرونه چې کله نا کله به په پښتو هم ويل کېدل اوس يوازې په پارسي شول.

دا چې ذره بين وايي چې د جمعيت په وخت کې د پښتنو ونډه کمه وه بيا هم دومره زياتی ورسره نه کېد ، لکه د ښاغلي رهين په وخت کې چې کېږي.

دا د رهين صيب برکت دی، چې په کابل ټلويزيون کې د افغانستان د نوي اساسي قانون خلاف د افغاني ملي ټرمينالوژۍ پر ځای ايرانۍ ټرمينالوژي کارول کېږي لکه دانشگاه، شهرداري، دانش آموز ...... او په دې وروستيو کې خو ګوک داسې فکر هم نه شي کولای چې دا ګنې د افغانستان ټلويزيون دی، ټول فلمونه، پارچې او خپرونې يې ايرانۍ دي.

د اطلاعاتو او کلتور وزارت په دې دوو کلونو کې دومره هم ونه کړای شول چې هېوادني څو ساعته ټلويزيون ته د هېواد په کچه پروګرامونه چمتو کړي.

دا هر څه يې لاپرېږده د کابل په ټلويزيون کې له پښتنو سره د بېساري دښمنۍ سمبول د کابل په ټلويزيون کې يوه نوې ښنه (ATR) را پيدا شوې چې له يوې خوا په پارسي او له بلې خوا په انګرېزي لوستل کېږي، چې د پښتو څرک په کې نه ليدل کېږي، نو زه د اطلاعاتو او کلتور له فرهنګپال وزير څخه دا پوښتنه کوم چې انګريزي ډېره ضرور ده او که د دې هېواد د اکثرو وګړو ژبه- پښتو ؟

په هرصورت د اطلاعاتو او کلتور وزارت بېغورۍ او د قانون څخه له ډېرو سرغړونو سره سره يوه دا هم ده چې د محافلو او ټلويزيون پېيل اوس هم په همغه تنظيمي ترانه کېږي چې د افغانسانونوم هم په کې نه شته او د ملي سرود پر ځای راوړل شوې وه.
د اطلاعاتو او کلتور وزارت ټول کارونه يو اړخيز دي د پښتنو د مشاهيرو سيمينارونه يا لمانځغونډې داسې کوي ته به وايې چې غندل يې کوي ښه بېلګه يې تېر کال د ستر عبدالرحمان بابا د سيمينار وه چې د غرمې د ډوډۍ په وخت کې يې رابلل شويو مېلمنو ته ويل چې تاسو لاړ شئ او ډوډۍ د باندې وخورئ او دويمې غونډې ته بيا راشئ، چې هغه رابلل شوي پښتانه چې له شرمه يې غونډه هم نه شوه پرېښودی او دا هم ورته بده ښکارېده چې لکه شړل شوي، د ډوډۍ پر وخت له هوټل نه ووځي.
او د اروابناد استاد ګل پاچا الفت نيمګړی سيمينار مو هم په غړولو سترګو وليد ، چې تر دې يې نه لمانځل ښه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او له الفت صاحب سره په څنګ کې مو د (ناصر خسرو بلخي) سیمینار او دې ته ورته د دوی نور سیمینارونه هم ولیدل چې یوه میاشت مخکې یې ترتیباتي غونډې په ټلویزیون ښکاره کېدلې او مراسم یې هم ښه شانداره وو.

موږ دا نه وایو چې ولې د نورو درناوی کېږي، خو ناانډولي او خپله سپکه هم نه شو زغملای. دا خبرې ډېرې دي په همدې ځای یې پرېږدو بیا به د خنجر ګوزارونو ته راشو، ښاغلي ذره بین دا هم لیکلي چې: "هغه جریدې لکه پنجره، پیام مجاهد، مجاهد او ملي وحدت چې تل یې یو قوم سپک کړی او توهین امېزه خپرونې یې پرې کړې دي، خو موږ وایو چې تاسو ښاغلو د دوی پر وړاندې څه وکړل ؟" نو موږ زیاتوو: "یوازې د پلوشې او خنجر جریدې وې چې غاښن ماتوونکي ځوابونه یې ورکړي دي" ذره بین صاحب زه درته وایم چې دفاع دې بېځایه ده ځکه د داسې خپرونو کنټرول او څارنه د اطلاعاتو او کلتور د وزارت کار دی، د ښاغلي رهین کار دی، خو له بده مرغه چې هغه تش په خوله هم د داسې خپرونو غندنه نه کوي، چې د اسلام سپېڅلي دین، ملي ګټو او د اشخاصو توهین په کې کېږي.

ځکه موږ ولیدل چې مهدوي په افتاب خپرونه کې د اسلام سپکاوی کړی و- خو د دفاع وکیل یې د اطلاعاتو او کلتور د وزارت مرستیال ښاغلی مبارز و، همدا راز د ملي ګټو او اشخاصو سپکاوی هم کېږي خو د اطلاعاتو او کلتور وزارت هېڅکله هم دغه خپله دنده نه ده تر سره کړې، ځکه چې ښاغلي رهین په خانقاوو او د پښتو لوحو او نومونو په بدلولو ډېر سخت مصروف دی. او راځو د پلوشې او خنجر غاښن ماتوونکي ځوابونو ته، ښاغلیه ! دا هم ستاسو له ملت سره د ژورې دښمنۍ ښکارندونه کوي او له دې نه دا هم جوتېږي چې ستاسو نیت د (ژړو) مطبوعاتو رامنځته کول وو، خو چا مو ملاتړ ونه کړ، ځکه همدغه پلوشه، خنجر، پیام مجاهد او .. چې هېوادوال یې په سپکو او سپورو نومونو یادول، چا ته به یې (سګ شویان) ویل او چا ته به یې (پاکستان زده ګان او ایران زده ګان).

ذره بین صاحب ستا څه خیال دی چې پښتانه همدومره سپک دي چې چا ته د ښکنځلو ځواب په ښکنځلو ورکړي؟

نه هېڅکله هم نه- ذره بین خانه ! خطا شوی یې، پښتانه هغه درانه او د سترو سینو او حوصلو څښتنان دي چې د اساسي قانون د لویې جرګې په لویه خېمه کې دې د دوی لویه سینه، صبر او حوصله پخپله ولیدله.

خو دا چې ذره بین صاحب ستاسو په څېر پښتانه هم شته نو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه چې د ارزالو په طـرف شوه
ځکه هسکه پایه ټیټه د شرف شوه(3)

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجنیر سید مصطفی هاشم زاده

ایا تمام وزراء جنگسالار اند؟

بعضی ها فکر میکنند که رژیم طالبان توسط نیروهای ائتلاف بین المللی سرنگون شد.

در این شکی نیست که نیروهای ائتلاف بین المللی در بمباردمان خطوط جبهات طالبان و متحدان القاعده انها نقش مهمی ایفا کرد. ولی بر این حقیقت، حتی نیروهای ائتلاف بین المللی نیز اذعان دارند که پاکسازی افغانستان از وجود نیروهای تندرو القاعده و سقوط رژیم طالبان بدون نقش کلیدی جهادگران سر به کف افغانستان و مقاومت مستدام انها ناممکن بود. اما متاسفانه شماری از غرب نشینان که به یمن خون شهدای این مرز و بوم بر اریکۀ قدرت تکیه زده اند، مجاهدان راه شرف و استقلال کشور را تفنگسالار مینامند و در تبلیغ علیه انها هیچ فرصتی را از دست نه میدهند.

اقای سید مخدوم رهین، وزیر اطلاعات و فرهنگ یکی ازین غرب نشینان است که حتی از سیمینارهای علمی و اکادمیک نیز برای بدنام سازی مجاهدان استفاده به عمل می آورد.

در اواخر جوزای سال1383 شاهد برگزاری سیمینار علمی "قندهار در گذرگاه تاریخ" بودیم. در این سیمینار که اقای رهین نیز شرکت داشت، نوشتۀ برگرفته از انترنت، زیر عنوان (حفریات مرموز در کابل) میان مدعوین جلسه توزیع گردید. در این نوشته امده است که: "این جانب انجنیر بشیراحمد نوری وردگ، در اوایل جوزای امسال به زیارتگاه خواجه صفا رفتم. در انجا افرادی که خود را منسوبین وزارت اطلاعات و فرهنگ معرفی میکردند، مشغول خاک برداری بودند. افرادی مذکور در جوار زیارتگاه زمینی را حفر کرده و می گفتند که ما اطاقک های رهبان بودائی را از دل خاک بیرون اورده ایم و به حفریات خود ادامه میدهیم".

گروهی مذکور تاکید داشت که بدون دیوارهای سنگی چیزی دیگری را نیافته اند، ولی کارگری که برای افراد مذکور از بازار غذا می آورد و هنگامی پائین امدن از زیارتگاه همراهم بود، برایم گفت که طی حفریات مقداری از زیورات طلائی بدست امده و مامورین انرا به وزیر صاحب سپردند و شنیدم که وزیر صاحب فرمودند که باید از این

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشف تا پایان کار کسی مطلع نه شود.

کارگر مذکور علاوه کرد که درب زیارتگاه خواجه صفا از چندین هفته به این سو بسته است، بنا بر آن از داخل زیارتگاه اطلاعی ندارد و وزیر صاحب گاهگاهی سر میزند".

نوشتهٔ پخش شده در سیمینار قندهار باعث آشفتگی اقای رهین شد ، پخش کنندهٔ اوراق را فرا خواند و در برابر او برخورد بسیار تند و رکیکی را از خود نشان داد.

اقای رهین در سیمینار مذکور هنگام دفاع از خود اظهار داشت که بنده یگانه وزیری هستم که در حفظ اثار باستانی می کوشم، بدون بنده تمام وزراء جنگسالار اند ، این منم که در مقابل انها مقاومت میکنم، ورنه تا اکنون هیچ اثر تاریخی در افغانستان نه مانده بود.

اقای رهین در سخنان خود سعی کرد که مجاهدین را جنگسالار و غارتگر اثار باستانی معرفی کند.

بنده واقعاً نمیدانم که وزیر صاحب با کدام منطقی مجاهدین را جنگسالار و با کدام شواهدی انها را غارتگران اثار باستانی معرفی میکند.

در زمان وزارت این اقا نه تنها گردانندگان جریدهٔ "افتاب" که متهم به توهین دین مقدس اسلام شدند ، مورد حمایت مقامات این وزارت خانه قرار گرفتند ، بلکه به هدایت وی تشکلی به نام شورای کابل به میان امد که یگانه هدف ان ضدیت با مجاهدین بود ، مجاهدینی که در اثر ایثار و فداکاری انها اقای رهین بر اریکهٔ قدرت تکیه زده است. اقای رهین نه تنها بدستبرد اثار باستانی متهم است، بلکه در مورد وی گفته میشود که ارتباطات تنگاتنگی با گروهی "بهائی" دارد و هنگام سفر اخیر خود به پاکستان با رهبر این گروه ملاقات طولانی داشته است. قابل ذکر است که صیهونیستها مدافعان اصلی بهائیت اند و این گروه حالا در پاکستان فعالیت وسیعی دارد.

از کجا معلوم که رشد ناگهانی گروه بهائی در پاکستان نیز زمینه چینی برای ضربهٔ دیگر بر پیکر افغانستان باشد ؟

ازادسازی افغانستان، از چنگ طالبان و تروریزم بین المللی نتیجهٔ مبارزات پیگیر مجاهدان و فداکاریهای شهدای مظلوم است. ملت افغانستان این ازادی را به اسانی و رایگان به دست نه اورده است، اقدام برای توهین و تحقیر مجاهدین به هیچ نحوی پذیرفته نیست.(4)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهنمل محمد اسمعیل یون

افغانستان او د ایران کلتوري یرغل

افغانستان د تاریخ په اوږدو کې د بېلابېلو هېوادونو او مختلفو امپراتوریو تر سیاسي، پوځي او کلتوري یرغل لاندې راغلی دی. خو افغانانو په ډېره مېړانه د پردیو سیاسي او پوځي یرغلونه پر شا تمبولي دي، خو د کلتوري یرغلونو اغېزې لکه د سیاسي او پوځي هغو په شان ژر له منځه نه دي تللي.

د کلتوري یرغلونو په جمله کې د عربو، ایران، پاکستان او اوس- اوس د لوېدیځې نړۍ د رنګارنګ کلتورونو د ځپلو یادونه کولای شو. د عربو کلتوري تاثیرات د دیني او مذهبي ارزښتونو د دودولو، د پاکستان کلتوري اغېزې د هغوی د سیاسي او اقتصادي پرمختګونو او د لوېدیځې نړۍ کلتوري اغېزې په افغانستان کې د هغوی د اوسنیو سیاسي لېوالتیاوو او تخنیکي برلاسۍ له امله رامنځته شوي دي. خو د ایران کلتوري تاثیرات د هغوی د مذهبي، سیاسي او ژبنۍ پراختیاغوښتنې له سیاست سره تړاو لري او په افغانستان کې له پېړیو- پېړیو راهیسې دوام لري.

ایراني لیکوالو او د وخت سیاستوالو هېڅکله هم په افغانستان کې خپله ژبنۍ لېوالتیا پټه کړې نه ده. ایرانیان افغانستان خپله ژبنۍ او فرهنګي حوزه ګڼي، د فرهنګي او مذهبي اغېز د ساتلو تر سیوري لاندې غواړي د اوږدې مودې لپاره خپلې سیاسي ګټې هم خوندي او ترلاسه کړي. له همدې امله له پېړیو راهیسې د ایران د هر وخت حکومتونو هڅه کړې، په افغانستان کې د سیاسي لاسوهنې تر څنګ فرهنګي لاسوهنه هم وکړي، له همدې کبله خو په افغانستان کې د کلتوري چارو د ادارو اکثره مسوولین پارسي ژبي او یا هم داسې پښتانه تاکل شوي وو، چې د دري ژبې تر زیات تاثیر لاندې به وو. کله چې د هند په نیمه وچه او د منځنۍ اسیا په بېلابېلو سیمو کې د پارسي ژبې په وړاندې نورې قومي ژبې راوټوکېدې، نو د پارسي ژبې لمن له دې سیمې څخه په ټولېدو شوه او یوازې د فارس (ایران) پر لوري د راټولېدلو په حال کې شوه. په منځنۍ اسیا کې روسي ژبې د پارسي ژبې ځای ونیو او د هند په نیمه وچه کې لومړی نورو قومي ژبو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا وروسته انګرېزي ژبې د پارسي درباري حاکمیت ختم کړ. په افغانستان کې د هوتکیانو، احمدشاه بابا، امیر شېرعلیخان، امیر حبیب الله خان او غازي امان الله خان ژبنیو ریفورمونو (سمونونو) د پارسي ژبې پرله پسې درباري حاکمیت له سخت ګواښ سره مخ کړ. په سقاوي اړو دوړ کې ټول ریفورمونه پر شا وتمبول شول، خو د اعلیحضرت محمد نادرخان په وخت کې پښتو ژبې ته یو ځل بیا اساسي پام ورواوښت، خو دا سمونونه هم د محمد نادرخان د وژنې له امله ټکني شول، خو د وزیر محمد ګل خان مومند په شان د یو شمېر ملتپالو افغانانو په هڅو ژبني ریفورمونه ژوندي وساتل شول. د اعلیحضرت محمد ظاهرشاه د واکمنۍ پر مهال په اساسي قانون کې د پښتو ژبې د ملي حق تثبیت، د افغانستان د ملي هویت د روښانتیا په لار کې یو مهم ګام و، تر هغه وروسته د ولسواکۍ په لسیزه کې هم پښتو ژبې تر یوه بریده وده وکړه. د **۱۳۵۷**ل کال تر سیاسي بدلون وروسته هم پښتو ژبې وده وکړه او ان د درباري ژبې حیثیت یې خپل کړ. تر دې وخت د مخه ټوله موده کې د ایران حکومت د پښتو ژبې د پرمختګ بهیر ته خواشینی و او هڅه یې کوله، چې دا بهیر له ځنډ او خنډ سره مخ کړي.

د شوروي اتحاد تر پوځي یرغل وروسته په افغانستان کې د پښتو ژبې د ودې بهیر ټکنی شو او ژبنی پرمختګ د سیاسي حالاتو تر اغېز لاندې راغی. د پښتو ژبې د ودې ګړندی بهیر سست شو او پارسي ژبې ته زیاته پاملرنه واړول شوه. پښتو د دولت په رسمي خپرونو کې د دویمې او ژباړیزې ژبې پوړۍ ته راټیټه شوه. د شوروي اتحاد پښتون ضد اشخاص او د مشخصو لړکیو د پیاوړتیا پالیسۍ- د دې سبب شوه، چې پښتو ژبه او پښتني فرهنګ په زیاتو برخو کې وځپل شي. د شوروي اتحاد حکومت، که څه هم له سیاسي پلوه د ایران د مذهبي حکومت مخالف و، خو په ژبنۍ او فرهنګي برخه کې د شوروي اتحاد افغان ضد سیاست، عملاً د ایران د هیلو مطابق عمل و.

په داسې حال کې چې په کابل کې د روس پلوه حکومت پر فرهنګي او خپرنیو مرکزونو او وسایلو واکمنه فضا، د ایران د دودیزې فرهنګي او ژبنۍ پراختیاغوښتنې له هیلو سره سمه وه، خو ایران بیا هم پر دې بسنه (اکتفا) ونه کړه، په ایران کې مېشت اته ګوني شیعه ګوندونه چې له مذهبي او ژبني پلوه یې د دوی ایډیالوژي تعقیبوله، په خپلو ټولو امکاناتو یې ښه سمبال کړل او ډېر یې ونازول، ایران مېشتې شیعه مذهبي ډلې دومره زیاتې د ایران تر اغېزې لاندې راغلې، چې د ایران مذهبي او سیاسي مشران یې خپل مشران ګڼل او د هغوی پر مشرۍ یې ویاړ کاوه. دې ډلو که څه هم جهاد او مذهب خپل شعار ټاکلی و، خو په حقیقت کې قومي او ژبنی عنصر په کې تر بل هر څیز ډېر قوي و. دغو جهادي ډلو په کابل حکومت کې له نورو واکمنو شیعه ډلو سره په پټه او ښکاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې اړيکي درلودل، چې په ايران پالنه او ژبپالنه کې يې بيا ګډې هڅې په ښه ډول څرګند ېدلې. د ډاکټر نجيب الله د واکمنۍ پر مهال به د ايران اسلامي انقلاب او د ايران نورې مذهبي او سياسي ورځې د همدې شيعه واکمنو ډلو په مرسته په داسې شاندارو مراسمو سره لمانځل کېدې، چې ځينو به دا فکر کاوه، دا د افغانستان مرکز کابل نه دی، بلکې د ايران کوم لوی ښار دی. د خميني او د ايران د نورو مشرانو عکسونه به پر موټرونو ځړېدلي وو او په لاريونونو کې به د (الله اکبر، خميني رهبر) غږونه اورېدل کېدل.

د ايران حکومت له ژبني او مذهبي پلوه پر ايران مېشتو اته ګونو شيعه ګوندونو سربېره، له پاکستان مېشتي اسلامي جمعيت ګوند سره هم ښه اړيکي درلودل. له جمعيت تنظيم سره د ايران د خوږو اړيکو درلودلو د علت مرکزي ټکی د هغوی ژبنی او فرهنګي لېوالتيا وه. د استاد رباني اسلامي جمعيت تنظيم د خپل سياسي ژوندانه په کار او فعاليت کې خپل قومي او ژبني تمايلات تر هر څه زيات ښه ډاګيز کړي وو او د اسلام او جهاد تر چتر لاندې يې دا بله ستراتيژي هم پرمخ وړله.

د ايران او اسلامي جمعيت ترمنځ رښتيني اړيکي دومره ټينګ وو، چې يو وخت د جمعيت تنظيم مشر پروفيسور برهان الدين رباني له ايران سره د ګډې فرهنګي همکارۍ او ستراتيژۍ تړون هم لاسليک کړ. ايران او افغانستان يې دومره هم فرهنګه او يوژبي هېوادونه وګڼل. خو پر کابل باندې د استاد برهان الدين رباني د نيمواکې واکمنۍ پر مهال په کابل حکومت کې د ايران پلوې اصلي ډلې- ياني وحدت ګوند له غوښتني سره سم- د مناسبې ونډې د نشتوالي له امله د استاد رباني له ادارې سره له سياسي پلوه د ايران د حکومت اړيکي ترينګلي وو، دغه راز دا مهال کابل د تنظيمي جګړو ډګر و او د ايران د فرهنګي فعاليت لپاره چندان زمينه برابره نه وه، خو بيا هم د کابل يو شمېر خپرونو ايراني ښه خپلوله. همدا مهال يو شمېر فرهنګي او علمي مرکزونه له ايران څخه د مرستې په نامه په لسګونو زره عنوانه کتابونه راغلل او په علمي مرکزونو او د هغوی په کتابتونونو کې ځای پرځای شول. خو کله چې د طالبانو د تحريک د زور له امله د استاد رباني د تنظيم واک له کابل او د هېواد له بېلابېلو سيمو څخه ټول او يوازې د هېواد په يو نيم ګوټ کې راټول شو، نو د ايران حکومت بيا د استاد رباني د سمبوليک او تمثيلي حکومت هر ډول سياسي، اقتصادي او تبليغاتي ملاتړ ته راودانګل. دا وخت د ايران اکثرو راډيوګانو، ټلويزيوني او چاپي خپرونو د استاد رباني د تمثيلي حکومت تاييدونه او د طالبانو د نظام غندنه خپله اصلي موخه کړه، ان تر دې بريده چې د استاد رباني د شړل شوي حکومت ټول نشرات يوې سلنې ته هم نه رسېدل، د ايران خپرونو دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت دومره سپين سترگي کوله، چې د نړۍ هېڅ هېواد به په بل هېواد کې د کوم خپل خوښي تنظيم يا حکومت لپاره نه وي کړي، کله چې د امريکايي ځواکونو په زور د طالبانو نظام ړنگ شو، نو ايران ته ډېره ښه زمينه په لاس ورغله، چې هم له طالبانو څخه خپل سياسي غچ واخلي او هم په افغانستان کې خپل ژبني او فرهنگي پلان عملي کړي. پاکستان دا وخت په افغانستان کې د سياسي لوبې يو بايلونکی هېواد گڼل کېده، سعودي عربستان هم له سياسي ډگر څخه ليرې شوی و. د امريکا متحدو ايالتونو هم خپلو سياسي هدفونو ته ترجيح ورکوله، د منځنۍ اسيا هېوادونه اکثره له ايران سره موافق وو او که ځينې بيا موافق نه وو، نو مخالف هم نه وو.

امريکايانو هم نه غوښتل د ايران د فرهنگي نفوذ د پراختيا د مخنيوي لپاره خپله انرژي مصرف کړي. دا ټول لاملونه د دې سبب شول چې ايران ته طلايي چانس په گوتو ورشي او هغوی د خپلې اوږدې او لنډې مودې فرهنگي پلانونه عملي کړي. د ايران د کلتوري اغېز لپاره بل طلايي چانس دا و، چې اکثره کلتوري وزارتونه لکه د بهرنيو چارو، لوړو زده کړو او اطلاعاتو او کلتور وزارتونه د ايران پلويو اشخاصو په لاسونو کې پرېوتل، په کابل کې د ايران سفارت فعلاً د افغانستان له اطلاعاتو او کلتور وزارت سره په لسگونو ببلابېل قراردادونه لاسليک کړل، چې هر يو يې په افغانستان کې د ايراني کلتور او ژبې پراختيا ته لار اواروله، د ايران په سفارت کې څو ځله داسې خاصې غونډې او مېلمستياوې برابرې شوې او په هغو کې هغه ډول اشخاصو ته بلنه ورکړل شوې وه چې د ايرانپالنې روحيه يې لرله.

تر دې وروسته په ښکاره ډول د افغانستان پر ملي ټرمينالوژۍ د ايرانۍ ټرمينالوژۍ يرغل پيل شو او گڼ شمېر پارسي ژبې- افغاني خپرونې ترې ډکې شوې، ان تر دې چې دولتي او رسمي خپرونې د ايران ټرمينالوژۍ د تبليغ او ترويج اصلي وسيلې وگرځېدې. يو شمېر خپرونې د ايراني خپرونو په شکل، سليقه او ډيزاين چاپ شوې، علمي او کلتوري مرکزونو ته هم د ايران پالنې او ايرانۍ ټرمينالوژۍ لمن خپره شوه.

ايران د افغانستان پر علمي مرکزونو دومره واکمن شو، چې ان د لوړو زده کړو لپاره د کانکور د ازموينې پاڼې هم په ايران کې چاپ شوې او د کتنې لپاره بيا هم ايران ته واستول شوې.

دا د افغانستان د لوړو زده کړو د تاريخ په ټول بهير کې تر ټولو بدرنگه پېښه ده، چې افغانستان ورسره په تېر کې هېڅکله هم نه و مخامخ شوی. د افغانستان په پوهنتونونو کې ايراني ټرمينالوژي دود شوې، له دې کار سره تر ټولو لومړی په خپله د لوړو زده کړو او اطلاعاتو او کلتور وزارت- اول لاس چارواکو مرسته کوله او ورته لېوال وو، ايراني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټرمينالوژي نه يوازې په علمي مرکزونو کې خپره شوه، بلکې پوځي مرکزونو ته يې هم لار وکړه. يو شمېر ايراني پلويو اشخاصو هڅه پيل کړه، چې عسکري اصطلاحات چې د امير شېرعليخان له وختـه بيا تـر دې مهالـه پـه پښـتو وو، لـه منځـه يوسـي او پـرځاى يې ايراني عسکري اصطلاحات دود کړي.

ايراني اصطلاحاتو په چاپي خپرونو کې د ځاى نيونې تر څنګ ټلويزيـون او راډيـويي خپرونو ته هم لار وکړه، کابل ټلويزيون او ځينې نورې ټلويزيوني خپرونې اکثـره ايرانـي فلمونه او يا هم په ايران کې ژباړل شوي او دوبله شوي فلمونه خپرول او خپروي يې. سړی دا فکر نه شي کولاى چې دا د افغانستان ټلويزيـون خپرونې دي؟ يـانې کلـه چې سـړی پـه کابل کې- په مجموعي ډول پارسي خپرونې لـولي او ګـوري، نـو سـړی تـه لـه ورايـه ايـران تداعي کېږي او فکر کوي، چې د ايران په کوم لوی ښار کې اوسي.

که چېرې د ايران فرهنګي يرغل همداسې دوام وموندي او د مخنيوي لپاره يې اساسي ګامونه پورته نه شي، نو ليرې نه ده چې د افغان ملت ملي هويت بـه هـم د ايـران د فرهنګي يرغل په خم کې دل او حل شي.(5)

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد جان تنهې

افغاني کلتور ته ورپېښ زیانونه

که څه هم د نوي دولت په جوړېدو سره فرهنګي، ټولنیز او پوهنیز پرمختګ ته څه ناڅه لار اواره شوه، ټول افغانان هیله من شول، چې د هېواد په پرمختیایي بهیر کې به ونډه واخلي او خپل هېواد به د نړۍ د نورو هېوادونو سیال کړي.

خو داسې ښکاري چې دا بهیر ډېر ورو روان دی، چې په ترڅ کې یې د ټولنې د ژوند بېلابېلو اړخونو ته نوي ګواښونه هم متوجه دي. له دغو ګواښونو څخه یو هم پر هېواد د لوېدیزوالو فرهنګي یرغل دی، چې زموږ ټولنې ته د منلو وړ نه دی.

څرنګه چې زموږ ټولنه په اقتصادي او تخنیکي ډګر کې وروسته پاتې ده، نو د مقاومت ځواک یې هم کمزوری ښکاري، ټول افغانان په انفرادي او ببلګړي ډول نه شي کولای د دې یرغل مخنیوی وکړي. که څه هم د لوېدیزوالو هېوادونو فرهنګ به زموږ له ټولنې سره څه ناڅه سمون خوري، خو بیا هم زموږ ټولنه یې نه شي زغملای او دا کلتور ورته پردی ښکاري.

په همدې بهیر کې ایران غواړي چې د ملیونونو ډالرو په لګښت سره افغاني کلتور، ژبه او ټولنیز ارزښتونه له ګواښ او ورکاوي سره مخ کړي.

یوه لوېدیزوال سیاستوال ویلي وو: "که غواړئ چې یو ملت له منځه یوسئ، لومړی د هغه ژبه او کلتور نابود کړئ، چې د دې دواړو په له منځه تلو سره هغه ملت له منځه ځي".

سمه ده چې ځمکنۍ بشپړتیا، خلک او سیاسي خپلواکي د یوه ملت د شتون ارزښتمن توکي دي، خو د ژبې او کلتور رول هم ډېر ارزښتناک دی، چې باید ورته پام وشي.

په دې ورځو کې د افغانستان ځینې مغرض ګاونډیان په دې هڅه کې دي، چې افغاني ژبه (پښتو) او ویاړلی کلتور خپل هدف وګرځوي او تر ګوزارونو لاندې یې ونیسي. په دې ترڅ کې موږ خپل هېوادوال هم ملامتولای شو، ځکه چې اکثره فرهنګیان او چارواکي د لتې په خوب ویده دي او تر اوسه پورې په دې تکل شوي نه دي، چې افغاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلتور له ورکاوي او دغه ستر یرغل څخه وژغوري، په داسې حال کې زموږ ملي کلتور په سختو شرایطو او مړژاوندي حالت کې وروستۍ سلګۍ وهي. فرهنګیان باید په همدې وخت کې متې راونغاړي او خپله ژبه، خپل ملي کلتور او ځوان پښت له دغه سېلاو څخه وژغوري.

دا خو زموږ یو عادت دی، چې هر وخت په تېر وخت پسې ژاړو، خو اوسني او راتلونکي حالت ته مو پام نه وي. د طالبانو چارواکو د خپلو بهرنیو بادارانو په لاښوونه زموږ په هېواد کې لرغوني تاریخي او ارزښتناک اثار له منځه یوړل او زموږ پر تېر فرهنګي میراث باندې یې هم نه جبیره کېدونکی ګوزار وکړ. رښتیا هم د خواشینۍ وړ ده، خو دا چې اوس په هېواد کې څه تېرېږي، زموږ د افغانانو ډېر لږ ورته پام دی. د لرغونو اثارو ناقانوني کېندنې او د نړیوالو د لرغونو اثارو د قاچاق د مافیا په مرسته یې لېږدونه اوس هم په درز سره روانه ده. په خواشینۍ سره چې زیات افغانان د خپل پلار نیکه میراث په ډېره ارزانه بیه پر قاچاق وړونکو پلوري.

زموږ د ملي کلتور یوه برخه موسیقي ده، اوس افغاني موسیقي په ډېر ناوړه حالت کې ده. په ښارونو کې د ټلویزیون، ویډیو، سي ډي او ډېش انتنونو په دودېدو سره ډېرو کسانو هندي او لوېدیزې موسیقۍ ته مخه کړې او د بې مانا، ناوړو او نااخلاقي فلمونو په لیدو سره زیات شمېر ځوانانو افغاني موسیقي او فلمونو ته شا کړې ده. څوک افغان ځوانان ګرم نه شي ګڼلای، ځکه د فلم جوړونې هغه موسسې چې په افغانستان کې شته، د خپلو ځینو سیاسي چارواکو او بادارانو په اشاره په ژبنیز او توکمیز توپیر کې راګیرې دي. دوی داسې هنري فلمونه نه جوړوي، یا یې نه شي جوړولای، چې د خلکو رښتینې هیلې انځور کړي او د منلو وړ وي. په همدغسې زیاتو فلمونو کې دوی افغاني فرهنګ او د خلکو دود، دستور، عنعناتو او ژبې ته پام نه کوي. دوی د داسې فلمونو جوړولو ته مخه کړې، چې یوازې له بهرنیو هېوادونو څخه ورباندې پیسې ترلاسه کړي، همدا لامل دی چې افغانان له دغو فلمونو سره مینه نه ښیي.

د ادبي بهیر ستونزې خو زیاتې دي، د دې پرځای چې له نویو بدلونونو سره په کې کمی راشي، دا ستونزې لا پسې پراخې شوي او په دې منځ کې ځینې مغرض هېوادونه خپلې ګټې پالي. بهرنۍ خپرندویې ټولنې، په ځانګړي ډول ایران زیاتې خپرندویې ټولنې جوړې کړي او عملاً په افغانستان کې د پښتو ادب او ژبې د ودې مخه نیسي، زموږ خواخوږي چارواکي دې ستونزې ته هېڅ پام نه کوي. ایران د همدغې موخې لپاره ډېر اغېزناک او اوږدمهالي پروګرامونه په پام کې نیولي او ډېرې سترې پروژې یې پلي کړې دي. په هېواد کې داسې ارګان او دولتي مرکز نه شته، چې د افغان ولس او ژبې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملاتړ لپاره لیکوالان وهڅوي، یا هم په دې برخه کې پانګه ولګوي.

موږ دا نه وایو چې د یوه هېواد کلتور د بل هېواد له هغه څخه نه شي اغېزمنېدلای، بلکې د بېلابېلو ولسونو فرهنګونه پر یو بل باندې اغېز اچوي، همدغه اغېز د دې لامل ګرځي، چې د زیاتو هېوادونو فرهنګي بیارغونې او ودې ته لار اواره شي. باید چې د نورو هېوادونو له کلتور څخه مثبت شته او مثبت ټکي راواخیستل شي او وکارول شي او هغه څه دې پرېښوول شي چې زموږ د ژبې، عنعناتو، اخلاقو او دودونو خلاف وي.

په ځینو کسانو کې دا روحیه شته، چې غواړي د جامو، چلندونو، کړو وړو او ان د ژبې له لحاظه ځانونه د لوېدیزوالو په څېر وښیي، دا ناوړه پېښه (تقلید) زموږ ملي کلتور ته زیان رسوونکی دی. اوسني زیات ځوانان د خپل پلار نیکه پر پټکي او جامو پورې خاندي، ملي جامې ورته ښکلې نه ښکاري، اکثره چارواکي په ملي جامو کې نه لیدل کېږي.

څرګنده خبره ده چې د اړیکو ډله ییز وسایل د یوه ملت په فرهنګي وده کې خورا اغېزناک تمامېږي، خو افغاني ډله ییزې رسنۍ: راډیو، ټلویزیون او خپرونې که څه هم د کلتور ځینو ارزښتمنو برخو ته پام کوي، خو ځینې اړخونه یې په بشپړ ډول تر پښو لاندې کوي. اوس مهال چې تش په نامه د مطبوعاتو ازادي رامنځته شوې ده، له دغې ازادۍ څخه باید د ملي کلتور، ټولنې او ژبې د پراختیا، دغه راز د پوهنیز پرمختګ پر لوري د حرکت لپاره کار واخیستل شي. ډله ییزې رسنۍ باید د خبري او تفریحي دندو په اړخ کې خلک د ډیموکراسۍ، پرمختګ او ملي ودې پر لوري هم وهڅوي.

لکه څنګه چې اورېدل کېږي، په دې وروستیو کلونو کې د هېواد په پلازمېنه (کابل) کې د ارمان په نامه یوې راډیو په فعالیت پیل کړی، که څه هم دغې راډیو د ازمېښت لپاره خپرونې پیل کړې وې، خو اوس یې خپرونې زیاتې شوي، چې د بازار، کوڅې او سارا خبرې په کې خپرېږي. نااخلاقي خبرې ترې راوځي، دغه راز سندرې یې هم اکثره غربي، هندي او ایرانۍ وي، چې دا هم په کلتوري پردیتوب کې خپله ونډه لري. که دا ومنو چې په راتلونکي کې به د کابل ټلویزیون خپرونې هم همدغسې بازاري شي، نو دا به دا مانا ولري، چې افغانان په خپلو لاسونو د ملي کلتور جرړې غوڅوي.

د پورتنیو حقایقو په یادولو سره دې پایلې ته رسېږو چې چارواکي باید د افغاني کلتور د ساتنې، ودې او غني کېدو لپاره یوه هراړخیزه عملي تګلار پلې کړي، باید چې د پردیو کلتورونو د یرغل مخه ونیسي او ځوانان د بېته وهڅوي چې د خپل ملي کلتور د پالنې او ساتنې لپاره په خپله لاس په کار شي. هغه لاملونه دې له منځه یوسي، چې د ملي روحیې د مړینې لامل ګرځي او د هغو مغرضو خلکو لاسونه دې لنډ کړي، چې په شعوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ناشعوري ډول کوښښ کوي زموږ افغاني کلتور زيانمن کړي. که چېرې چارواکي له دې ستونزې سترګې پټوي، ښايي د دوی دغه بېغوري به راتلونکي نسل ته ډېر زيان ورسوي او همدغه ځوان پښت به ورباندې سخته نيوکه وکړي. (6)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سينا کريمی

آقاي وزير لياقت ندارد!

۲۲ ميزان، ۱۳۸۳

افغانستان و به خصوص کابل هر روز شاهد تحولات و تغييرات سريع است. چهرهٔي اين شهر خوش‌بخت هر روز رنگ و لعابي ديگر مي‌گيرد. در همين راستا، افتتاح تلويزيون‌هاي خصوص بالنفسه نوعي اميدواري را سبب مي‌شود و هر پير و جوان را مي‌فهماند که افغانستان، افغانستان ديروز نيست.

تلويزيون خصوصي «طلوع» در روزهاي اخير در آغاز فعاليت خود، تصاوير مبتذل و دور از فرهنگ ملي را نمايش مي‌دهد و براي جذب بيننده به ترفندهاي مختلف دست مي‌زند.

آقاي وزير شايد به درستي عمق اين قضيه را درک نمي‌کند. تنها افتتاح چند خانقاه و کشف چند کوزهٔي شکسته کافي نيست. وظيفهٔي خاص وزارت اطلاعات و فرهنگ در هر کشور احيا و ابقاي فرهنگ ملي و گسترش اطلاع رساني و آگاهي بخشي عمومي است. حتي رسانه‌هاي غير دولتي در يک کشور وقتي شروع به فعاليت مي‌کنند، الگويي خاص را پيش رو مي‌گيرند و موظف مي‌شوند تا درصدي از برنامه‌هاي خود را براي آموزش و بالا بردن فرهنگ جامعه تخصيص دهند. متأسفانه در اين آشفته بازار- که حال و احوالش مانند خاري در گلو است- هر پديده‌يي بدون نظارت و بررسي ذهن مردم افغانستان(افغانها) را مورد هجوم قرار داده و تخدير مي‌کند.

رسانه‌هاي خصوص «آرمان، کليد، تلويزيون طلوع و افغان» بدون هيچ گونه احساس مسئوليت به شکل زيرکانه‌اي اقدام به پخش برنامه‌هاي هدايت شده و خاص مي‌کنند. حتي در کشورهاي صنعتي و پيشرفته هيچگاه بعضي برنامه‌ها اجازهٔي نشر نمي‌گيرند، برنامه‌هايي که ذهن و فکر مردم را پريشان مي‌کنند.

هنوز در جامعه‌يي که جامعه نيست، و شهري که شهر نيست، در نزديکترين فاصلهٔي وزارت اطلاعات و فرهنگ، مقر آقاي رهين، مردمان زيادي ديده مي‌شوند که با زندگي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دست و پنجه نرم مي‌كنند. نمي‌توان به بهانه‌ي مدرن شدن و صلح‌جويي، فرهنگ و عقيده‌ي توده‌هاي مردم را به بازي گرفت. آقاي وزير اگر فعاليت خاصي را براي عموميت فرهنگ اجتماع از مسند وزارت انجام نداده، حداقل مي‌توانست نگاهي كوتاه و مسئولانه به رسانه‌هايي داشته باشد كه او پايين جوازشان را امضا مي‌كند.

هنوز در يک كشور مسلمان اوقات شرعي اذان و نيايش معلوم نيست و ماه مبارک رمضان با ترانه‌يي از مريم و رقص سياه‌پوست‌هاي امريكايي و دختران هندي استقبال مي‌شود .

گاهي احساس مي‌شود كه تمام وقايع بر يک سياست‌زدگي استوار است. پخش تصاوير غير متعارف و مبتذل از تلويزيون طلوع و افغان، هيچ عكس العمل مقامات ديني و ستره محكمه را در پي نداشت، حال آن كه فردي از اين جامعه با طرح پرسشي ساده، تكفير شد!(7)

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد قاسم ابراهیمخېل، د انجنیري پوهنځي د څلورم ټولګي محصل

د ډاکتر سید مخدوم رهین په نوم یو پرانیستی لیک

محترم وزیر صاحب! سلامونه او احترامونه.

محترما!

د کوچنیانو انیس مجله چې په دولتي سویه د افغانستان د ماشومانو لپاره یوازېنۍ مجله ده، ستاسې د وزارت په وخت کې یې نوم په 'انیس کودک' بدل شو. په دې باره کې ما ډېر فکر وکړ، خو له تعصبه پرته د دې کار بل دلیل مې پیدا نه کړ.

دا مجله چې د دولت په بودجه چاپېږي، یانې د افغانستان د هرې سیمې د ماشوم لپاره ده، ولې تقریباً ټوله یوازې په رسمي ژبه خبرېږي او پښتانه ماشومان له خپلو حقونو څخه محروم ساتل کېږي.

په دغه مجله کې پخوا هم ژبنۍ عدالت نه و، خو لږ تر لږه هغه نوم خو یې پښتو و. مګر تاسې متاسفانه د پښتو له نوم سره هم حساسیت څرګند کړ، حال دا چې تاسې باید د هېواد دواړه رسمي ژبو ته په یوه سترګه وګورئ. دا ولې؟

محترم وزیر صاحب! خپل ګرېوان ته سر ټیټ کړئ او له ځانه وپوښتئ چې ایا پښتو کلمه او نوم لیرې کول به عقدې او تعصبونه پیدا نه کړي؟

ایا ستاسو دغسې کارونه ملي وحدت ته صدمه نه رسوي؟ ایا دغه مظلوم ملت د دغسې تعصبونو له لاسه تباه او برباد نه شو؟

تاسې خو مشکل نه لرئ، بېرته به هماغه ځای ته لاړ شئ، چې ترې راغلي یاست، هغه ځای چې تذکره یې درسره ده او اولادونه دې په کې اوسي. مګر دغه ملت څه ګناه کړې ده؟

تاسې خو په تېرو لسو پنځلسو کلونو کې هم چې د تنظیمونو او طالبانو له لاسه په افغانستان کې سرې لمبې بلې وې، په امریکا کې ناست وئ، خو افسوس د ملت پر حال.

تاسې چې د ډیموکراسۍ چیغې وهئ، ایا ډیموکراسي د ېته وایي چې د یوه ملت نیم ماشومان دې دا حق ونه لري چې په خپله ژبه لوستل وکړي؟ ایا ډیموکراسي دا ده چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملت بودجه دې په فرهنګي چارو کې د ځینو لپاره مصرف شي او د ځینو لپاره نه؟

تاسې خانقاه ګانو ته هم ډېر ځئ، عارفان خو د خدای ټول مخلوق ته په یوه سترګه ګوري، په کانو، بوټو کې هم د خدای جلوهویني او محبت ورسره کوي. ایا تاسې له پښتنو ماشومانو سره ولې دغسې چلند کوئ، ولې یې له خپله حقه محروموئ؟

زه او زما غوندې نور ډېر کسان ستاسې د ځواب انتظار کوي، ممکن تاسې د ځواب انتظار کوئ، ممکن تاسې هم استدلال ولرئ، لطفاً خپل دلایل ولیکئ، ستاسې مطلب خو هره مجله او هر اخبار چاپوي. دا ګز او دا یې میدان، ملت ته ځواب ورکړئ.(8)

(c) ketabton.com: The Digital Library

همیم جلالزي، غزني

د سید مډال د چا په چوپړ کې؟

د افغانستان ۳۰ کلنې سیاسي ترینګلتیا له ځانه سره خورا زیاتې ناوړه اغېزې د دغه هېواد پر اقتصادي، ټولنیزو، کلتوري او ... برخو پرېښې دي. خو ځنګه چې د دود له مخې تل سیاسي کړکیچ د نژاد له ګوابښ سره مخامخ کول او یا هغه ته وده ورکول وي، نو پر دې بنسټ له نورو ټولو ډګرونو څخه پر دغه ټکي باندې راڅرخېدل هم ډېر وي. وروستیو څو لسیزو عملاً ټبري لوړ او ځوړ یونلوري جوت کړ او دا ټولو ومنله چې سیاسي وزلوبه د کوم چل ول له مخې باید پر مخ یوړل شي. که موږ د اوسنۍ نړې سیاسي لرلید ته وګورو، نو په پوره ډاډ سره ویلای شو چې له هرڅه نه زیات ارزښتناک د یوه سم سیاست پر مخ بېول دي، چې له دې سره نه یوازې د سیاسي څېرو او اډانو د پایښت راز تړلی دی، بلکې د خلکو لپاره هم د ژوندانه د ګراف ټول ټکي له مثبته تر مثبته پورې ټاکي. په افغانستان کې تر ټولو هغو ځیزونو- چې په غیرشعوري توګه پر مخ وړل شوي دي، سیاست لومړی ځای درلود. د اپه دې مانا چې په افغانستان کې سیاست د ځان د ګټې او د سیال د پرځونې یو روښانه انځور دی، چې بېلګې یې همدا ټبرې ترخې کودتاوې او د سیاسي پولو او دریځ ادلون بدلون دی.

کله چې سړی د سیاسي فلسفې یون او کړکېښ ته ګوري، نو ارومرو یې ذهن ته د زورزیاتي مانا رسېږي. که څه هم ښایي دا لیکنه یو څه اوږده شي خو موږ غواړو پر څو خبرو باندې یو څه رڼا واچوو.

۱- کرزی، ژمنې او هیلې.

۲- د افغانستان راډیو او ټلویزیون.

۳- مډالونه او ویاړنې.

۴- د سلاکارانو ټاکل او ژبنۍ ستونزې

او وروستۍ خبره به مو هم سیاسي ټرمینالوژي وي.

کله چې درې میاشتې وړاندې د ولسمشرۍ ټاکنې ترسره کېدلې، نو کاندیدانو هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېدريغه منده تررېږ وکړي، چې خلک د ځان او په ترخ کې يې ولسمشر شي. د کانديداتورۍ د فلسفې له مخې، هر کانديد خپله درنه او د بله سپکه په رسنيو کې انځوروله. چا به يو څه او چا به بل څه ويل. د کانديدانو په منځ کې يو هم ښاغلی کرزی و چې افغانانو يې تېر درې کلن کارونه ارزولي وو، چې څه يې ترسره کړي وو او په څه کې هم پاتې راغلی و. ښاغلی کرزی هم د ټاکنيزو منډو ترړو په ترخ کې له نورو څخه يو ګام هم شا ته نه شو، بلکې تر هغوی يې ښايي ژمنې هم خوړېږ او هم په زړه پورې وې. د کرزي يوه ژمنه هم د ملي يووالي، ولسواکۍ او ملي پيوستون خبره وه او تل يې دغه درې خبرې- د وينا پيل او پای بلل کېدې.

خلکو هم د باور له مخې کرزي ته رايې ورکړې او په دې ګروهه وو چې نور به نو حق حقدار ته ورسېږي. د کرزي صاحب د ژمنو په اړه خلکو ډېر څه ويل او دا يې په نېک فال نيولي وو چې که کرزي په خپله کابينه (منځمهالي دولت) کې سم او پر ځای بدلونونه راولي، نو ښايي چې وروسته به ټولې چارې همدا بڼه غوره کړي. خو کله چې کرزي د غوځ ډېرکي په مټ ټولټاکنې وګټلې، نو بيا که څه هم په کابينه کې ښه پر ځای بدلونونه را منځته شول، خو ځينې داسې ټکي هم شته چې نه يوازې پر کرزي باندې د خلکو باور ته زيان اړوي، بلکې د خلکو لپاره يې هم پايلې منفي راخېژي. د بېلګې په توګه د اطلاعاتو او کلتور وزارت او چارواکي يادولای شو. د اطلاعاتو او کلتور وزارت د څو نورو وزارتونو تر څنګ له هغو وزارتونو څخه دی، چې د اساسي قانون په وړاندې يې تل خپلې ناروا کړنلارې ته دوام ورکړی دی او ورکوي يې.

که د افغانستان راډيو- ټلويزيون وګورو او يا نورې دولتي رسنۍ وڅېرو، نو تل يې دا هڅه او هاند کړی دی، چې نه يوازې پښتو پرمختګ ته پرې نه ږدي، بلکې محکومه يې وساتي او پر حقوقو باندې يې په پټو سترګو پښې کښېږدي.

که سړی د افغانستان راډيو- ټلويزيون ګوري يا اوري، نو په ډاډ سره به ووايي چې دا خو د افغانستان راډيو- ټلويزيون نه، بلکې د ايران راډيو- ټلويزيون دی. دا چې د پښتنو پر غوڅ اکثريت ۶۲.۷۳ سلنې (فيصده) باندې سترګې پټېږي او هغه غوڅ برى هم له پامه لوېږي چې کرزی يې په غوڅ اکثريت د سيالانو په مخ کې سرلوړی کړ، دوه اړخه لري: د ښاغلي کرزي لپاره د دې پر ځای چې ځان ورڅخه ناګاره ونيسي بايد د دغه غوڅ اکثريت ژبني او کلتوري محکوميت ته پام کړی وای او خپل حق يې ورته د هغې مېړانې په بدل کې ورکړی وای، چې نوموړی يې د سيالانو په وړاندې د سياسي لوبې ګټونکی اتل ونوماوه. د دې پر ځای چې دغه اتل ټبر (پښتون) نور د ژبني او کلتوري ښکېلاک له لومو څخه وساتي، لا يې محکوم کړی او ټول حقونه يې ترې اخيستي دي. ده بايد لومړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېکړه د اطلاعاتو او کلتور وزارت د نوم په اړه کړې وای، چې تر لسګونو کلونو تاریخي پېر راوروسته د دغه وزارت د وزیر د ځانګړې پالیسۍ له مخې په "اطلاعات و فرهنګ" باندې بدل شوی دی. دویم ګام یې باید ارو مرو د سمون په اړه اخیستی وای او د دې پر ځای چې د یوې ډلې یا ټولۍ له موخې سره سم له پښتو ژبې څخه پاکېږي، باید پښتو په رښتیا هم د اکثریت د حقونو له مخې په ملي بڼه اوښتې وای، چې ښاغلی کرزی له یوې خوا اساسي قانون ته ژمن پاتې شوی وای او له بله پلوه به یې د ملي ژبې حق هم پر ځای کړی وای.

بیا هم خبره د اطلاعاتو او کلتور د وزیر په باب اوږدوو. ډاکټر سید مخدوم رهین هغه وزیر دی چې د تېرو درېیو کلونو په ترڅ کې یې بېلابېل مډالونه او ویاړنې ترګوتو کړي دي. دا چې دغه مډالونه به څومره پر ځای ورکړل شوي وي، هغه به اوس تاسو ته د پرېکړې لپاره وړاندې کړو.

ښاغلي رهین څه وخت وړاندې د مطبوعاتو په ډګر کې د خپل غوره چوپړ له امله په بهر کې هم د ویاړ ځینې سمبولونه ترګوتو کړل، خو که غوره چوپړ ته راشو، سړی حیران شي چې رهین او غوره چوپړ؟ !.

که دا چوپړ وبولو چې په هېواد کې په سلګونو خپرونې چاپېږي، دا ښایي د رهین چوپړ نه وي، ځکه دا د ولسواکۍ د یوه اصل په توګه منل شوي توکی دی، چې د وینا ازادي به شتون لري. له بلې خوا که د خپرونو څرنګوالي ته سړی ګوري، بیا هم د غوره چوپړ په توګه د رهین د کوم نوښت شاهدي نه ورکوي او که دا غوره چوپړ وي چې پښتون لیکوال که حق هم ووایي او محکمې ته ورغوښتل کېږي او یا پلټنه ورڅخه کېږي بیا خو یوه لاره لري ! ! !

یوه بله خبره هم رایاده شوه او هغه دا چې ښاغلي رهین ته خپل دریځ د اسلام د موقف په پرتله ډېر ارزښتناک دی، یانې کله چې محمد یار او صالح پر نوموړي کومه نیوکه کوي، هغوی له دې امله چې د ده دریځ ته زیان رسوي، څارنوالۍ ته راغوښتل کېږي او که د (افتاب) مسوول مدیر پر اسلام باندې نیوکه کوي، هغه نه یوازې چې څه ورته نه ویل کېږي، بلکې د تېښتې په برخه کې هم ورسره مرسته کېږي. نو له دې څخه څه اټکل کولای شو - ایا رهین ته خپل دریځ غوره دی، که د اسلام دا؟

خو سړی هک پک پاتې شي، چې رهین د کوم غوره خدمت له مخې مډالونه ترلاسه کوي. دویمه خبره دا چې رهین نه یوازې دا چې له بهره مډالونه راوړي، بلکې په هېواد کې دننه هم کله ناکله په مډالونو باندې د ده د غوره چوپړ ! ! ! له امله نازول کېږي.

څه وخت مخې ده ته بیا هم د ده د کار له امله د ملت د بابا له خوا د سید جمال الدین

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغان مډال ورکړ شو.

خو له دغې خبرې څخه سرې لږ په اند ښنه کې شي او هغه دا چې ښاغلي رهين خو د اروا ښاد سید په اړه نه کوم نېک نظر څرګند کړی او نه يې هم د هغه په برخه کې کوم د پام وړ کار ترسره کړی دی.

که تاسې د کابل پوهنتون په انګړ کې د سید جمال الدين افغان قبر ته ورشئ، ژړا به مو پرې راشي، ځکه اوس د پوهنتون په انګړ کې د شپې لپاره هلته ځينې ځناور ورځي. دغه راز درسته ورځ کله ورباندې جنګ او کله ورباندې لوبې کوي.

د دې پرځای چې رهين د سید مډال تر ګوتو کړي، بايد د احمد ظاهر مډال ورکړل شوی وای، ځکه اصلي خدمت خو يې هغه ته کړی دی، چې پر قبر يې شاهانه مانۍ ودروله او که احمد ظاهر ته د چوپړ له امله ښاغلي رهين ته د سید مډال ورکول کېږي، نو بيا ښايي چې تر رهين نور زيات مستحق کسان هم وي.

ځکه د طالبانو په سخته دوره کې رهين ولاکه په فرانسه کې د احمد ظاهر نوم هم اخيستلای سوای، خو د غږ مينه والو به يې دلته دا سندره زمزمه کوله چې: *اګر ميخوارم ومستم به کس چه به کس چه؟*

په اطلاعاتو او کلتور وزارت کې د ننه اته سلنې (فيصده) کارکوونکي هم پښتانه نه دي او دغه راز يې د سلاکارانو مسئله هم د څو شېبو تم کېدو لپاره غوره کوو.

د ښاغلي رهين هم يو کار چې په ډېره ځيرکتيا يې ترسره کوي، هغه د سلاکارانو ټاکل دي. د منځمهالي دولت د واک پر مهال هم د دغه ښاغلي له خوا داسې سلاکاران په کار وګمارل شول، چې هغوی د ښاغلي رهين پښتوضد کړنلاره نه يوازې ټکي په ټکي پلې کېدل غوښتل، بلکې ځان يې يو ګام له هغه نه مخ کې شمېره، چې ښه بېلګه يې د مطبوعاتو شورا او د هغې له غړو سره د مور و ميرې د چال چلند خبره ده. په دې وروستيو کې د ښاغلي رهنورد زرياب تر ګوښه کولو وروسته د سلاکار په توګه داسې يو څوک راوغوښتل شو، چې نه يوازې د هغه له مفکورې څخه به د رهين ګټه څو چنده وي، بلکې د هغه د شتون تر شا له پرتې فلسفې څخه به هم ګټه واخلي. دا سلاکار ميرويس ظاهر دی، چې رهين نه يوازې د ده له شتون څخه ګټه پورته کوي، بلکې د پخواني پاچا له اغېزې څخه هم ګټې اخيستنې ته لار اواروي.

يو مهال به ډاکټر رهين د پخواني پاچا سيوري په کانو ويشت، خو نن د خپل پاينښت لپاره سهار او ماښام د هغه سلام کوي. که د رهين موخه دا وي چې ميرويس ظاهر به د پښتنو په استازيتوب په موږ کې وشمېري، دا هم د منلو وړ نه ده، ځکه چې د هغه نه يوازې دا چې پښتو يې زده نه ده، بلکې غوږونه به يې ايله اوس د پښتو له نامه سره اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي.

دغه راز کله چې ښاغلي مبارز، د وزارت د مرستیال له دندې استعفا ورکړه نو دا سې باور کېده چې ښايي ځاينا ستی به یې د پښتنو استازی وي، خو دا فکر هم سرچپه وخوت او د "اغای" سنګچارکي په ټاکنه مو له بارانه تر ناوې لاندې شپه شوه.

او وروستۍ خبره مو هم د سیاسي ټرمينالوژۍ په باب ده، که څه هم ښايي دا زموږ له همدغې لیکنې سره ډېر اړخ ونه لګوي، خو څنګه چې خبره د ژبې ده، نو یادول یې اړین دي.

سیاسي ټرمینالوژي د یوه نړیوال پرنسیپ له مخې به ملي ژبه وي، خو له بده مرغه په افغانستان کې د ملي ژبې په پرتله د لږکیو ژبه زیات رول لري او هرڅه ورباندې د قانون پر خلاف لیکل کېږي او په دې توګه د **۲۲.۷۳** سلنې حق تر ۱۲؟سلنې ځارول کېږي، چې موږ به یې دلته د بېلګې په توګه لکه: اطلاعات و فرهنګ، دادستان، دادګاه عالي، دانشګاه، دانشکده ... او نور یاد کړو.

خو پښتانه که هرڅو په دښتو او بانډو کې د دربدرۍ ژوند تریخ تېروي، خو د خپلې ژبې په قدر پوهېږي او ډاکټر رهین او د هغه د سوچ یارانو ته باید دومره ووایو چې:

تـه پـه خـود یې کـه بېخـود یې دا پـه څه شي لوبې کاندې
دغــه ژبـه د درنــو ده نــه د هــري ننبې څلــي

او په وروستیو شېبو کې باید کرزي صاحب ته هم دا ورپه یاد کړو چې د هغه غوڅ اکثریت حق، رايې او نظر چې دی یې پر سیالانو بریالی کړ، باید د پنجشېر تر هغې یوې رايې قرباني نه کړي، چې د ده د ټاکنو د منډو تړرو پایله وه.(9)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی در دیدار با وزیر اطلاعات و فرهنگ افغانستان

گسترش فعالیت‌های فرهنگی و هنری میان دو کشور ضروری است

(زیات کارپوهان او د مدني قوانینو متخصصین په دې باور دي، چې یو هېواد په خپلو کلتوري ارزښتونو پېژندل کېږي، دا سمه ده چې هېوادونه حق لري، له یو بل سره کلتوري تبادلې وکړي، دغه راز په دې ډگر کې د یو بل له گټورو تجربو څخه کار واخلي، خو زموږ د هېواد په اوسنی کلتوري خلا کې یوه ستره ونډه زموږ د اړوندو چارواکو ده، چې له ځینو گاونډیو هېوادونو سره یې لاسونه ورکړي او غواړي چې افغانستان او دغه هېوادونه په یوه گډه کلتوري حوزه واړوي، ښه بېلگه یې په دې اړه د ایرانیانو په ویبپاڼو کې له هیلو او تمو ډک خبرونه دي، یوه بېلگه یې دلته لولو)

۱۳۸۳/۵/۲۳

«احمد مسجدجامعی» وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، در دیدار با «سید مخدوم رهین»، وزیر اطلاعات و فرهنگ افغانستان با بررسی ابعاد گسترده ارتباطات و مناسبات فرهنگی، دینی، ملی و تاریخی میان دو ملت ایران و افغانستان بر گسترش مبادلات و توسعه روزافزون روابط فرهنگی میان دو کشور تاکید کرد. احمد مسجدجامعی با اشاره به محوری بودن مقوله فرهنگ، گسترش و توسعه فعالیت‌های دو کشور در زمینه‌های سینمایی، هنری، نمایشی، برگزاری نمایشگاه و تجلیل از مفاخر و بزرگان ادبی، فرهنگی را ضروری دانست.

وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، سینمای ایران را سینمایی اخلاقی، صاحب سبک و مطرح در سطح جهان معرفی کرد و بر لزوم تبادل تجربیات و تولید محصولات سینمایی تاکید نمود. مسجدجامعی، همچنین از آمادگی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی در زمینه تجهیز کتابخانه‌ها، ارسال کتاب‌های جدید و آموزش کتابداران افغانستان خبر داد. برگزاری اجلاس مشترک، تجلیل از مفاخر، شعرا و شخصیت‌های فرهنگی و ادبی، شرکت در جشنواره‌های فرهنگی، هنری و نمایشگاه‌های قرآنی از دیگر محورهای

(c) ketabton.com: The Digital Library

گفتگو و مذاکره وزرای فرهنگ دو کشور ایران و افغانستان بود. مسجد جامعی همچنین از آمادگی دولت ایران در بازسازی و مرمت آثار تاریخی و باستانی افغانستان خبر داد. در ادامه این دیدار، «سید مخدوم رهین» وزیر اطلاعات و فرهنگ افغانستان که به دعوت رسمی مسجد جامعی به ایران سفر کرده از حضور در کشور ایران اظهار خرسندی کرد و نتایج مذاکرات با مقامات ایرانی را مثبت ارزیابی نمود. گفتنی است وزرای فرهنگ دو کشور ایران و افغانستان همچنین از نمایشگاه «بسم الله و اسما متبرکه» در بنیاد آفرینش‌های هنری نیاوران بازدید کردند که در جریان این بازدید وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی افغانستان گفت: دین و هنر در این نمایشگاه چنان به هم پیوسته است که معنویت حاصل از آن بر تار جان پنجه می‌افکند. «مخدوم رهین» همچنین با تجلیل از خوشنویسان ایرانی، ایران را مهد هنر خواند. (10)

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه:
په دې اړه به هم ځینې لیکنې ولولئ چې د افغانستان تاریخي اثار او کلتوري شتمنۍ د چا له خوا لوټل کېږي؟ څوک له قاچاق وړونکو سره لاس لري او پر دغو ارزښتونو یې خېټه اچولې ده، دلته په خپله وزیر، د یوه خبري کنفرانس په ترڅ کې ژورنالستانو ته اعلان کوي، چې د افغانستان تاریخي اثار له ګواښ سره مخ دي، غله ته وايي ورشه وربانديې او د کور خاوند ته وايي چې ویښ واوسه:

24، دلو 1382

سید "مخدوم رهین "وزیر اطلاعات و فرهنگ افغانستان اعلام کرد :

آثار تاریخي و میراث فرهنگي این سرزمین در معرض غارت عناصر سودجو قرار دارد.

رهین روز پنجشنبه به خبرنگاران گفت: در بیشتر ولایات افغانستان آثار تاریخي که میراث فرهنگ این کشور محسوب مي شود از سوی عناصر سودجو به خصوص جنگسالاران محلي و منطقه ای غارت مي شود.

وزیر اطلاعات و فرهنگ افغانستان گفت: متاسفانه گروههای سودجوی داخلي به کمک باندهای غارتگر خارجي چشم طمع به این یادگارهای نفیس قدیمي دارند که خود فاجعه بزرگي است.

وزیر اطلاعات و فرهنگ افغانستان معتقد است: اکثر آثار تاریخي موجود در کشور در معرض تهدید قاچاقچیان و غارتگران است و به توجه و حراست نیاز دارند.

رهین با درخواست از جامعه جهاني برای کمک به افغانستان در حفظ و نگهداری آثار و ابنیه های تاریخي گفت: جامعه جهاني تاکنوني در این زمینه توجه چنداني نداشته است.

وی همچنین از کشورهای جهان خواست که آثار تاریخي افغانستان را دوباره به این کشور باز گردانند.

وی با بیان اینکه کاوشهای غیرقانوني عناصر سودجو و خائن در برخي ولایات ادامه دارد و کنترلي و برخورد با آنان نشده است ، گفت: یک نیروی ۵۰۰ نفری بزودی در مراکز حساس تاریخي برای حفاظت از این آثار مستقر خواهند شد.

رهین هشدار داد ، اگر دولت تا یک سال آینده نتواند مانع ادامه غارت این آثار

(c) ketabton.com: The Digital Library

شود ، افغانستان از آثار تاریخي تهي خواهد شد.

وی از تشکلهای غیردولتي و مردم خواست ، حرکات افراد سودجو و غارتگر را زیر نظر گرفته و با آنها برخورد کنند.

وزیر اطلاعات و فرهنگ افغانستان همچنین با اعلام اینکه بر اساس برخي گزارشهای منتشره "نصیرالله بابر" وزیر امور داخله پیشین پاکستان در دوران نخست وزیری "بي نظیر بوتو" که از وی به عنوان "پدر طالبان" نام برده مي شود ، برخي از آثار تاریخي و میراث گرانبهای افغانستان را خریداری کرده است ، گفت: امید است با تشکیل دولت ثابت در افغانستان ، بابر این آثار را تحویل دهد.(10)

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجنیر روښان اسلامخېل

ایا د وزیر صاحب ټوکې هم نیم حقیقت دی؟

زمونږ وزیر صاحب هم عجیبې ټوکې کوي، داسې ټوکې که خدای مه کړه رښتیا وي، نو بیا خو دې وطن ته خدای خیر پېښوي.

که خدای مه کړه نیم حقیقت وي، نو بیا خو په هېواد کې د فرهنګ جنازه باید واخلو، ځکه چې دا وزیر صاحب د اطلاعاتو او کلتور، یا د ده په وینا د اطلاعاتو او فرهنګ وزیر ښاغلی سید مخدوم رهین دی.

ما ده ډېرې ټوکې دلته او هلته اورېدلې وې، خو یوازې مې ورته خندلي وو او بیا بېزه مې اچولې وې، خو کومې ټوکې مې چې د ده له خولې واورېدلې، نه یوازې مې ورته وخندل، بلکې که هلته بل څوک نه وای، ښایي ژړلي مې وای. یو دوې ټوکې به یې دلته را واخلم:

څه موده د مخه د کابل ښار په جنوب ختیزه لمن، د نارنج په غونډۍ کې یو پخوانی ښارګوټی کشف شو، زه هم د وظیفې له مخې هلته لاړم، مونږ یې دننه ورپرېښودو، ځکه چې وزیر صاحب لا نه و راغلی، چې وزیر صاحب راغی نو دلته مو لاسته راغلي اثار ولیدل. وزیر صاحب لومړی دا خبره هم بدله کړه، چې مونږ باید د دغو اثارو په باب مطبوعاتو ته دا ووایو چې دا اثار د ینقلیانو په دورې پورې اړه لري. د رهین صاحب د دې خبرې په دلیل، "یا ښایي حکمت!" تر اوسه هم پوه نه یم.

کله مو چې اثار کتل، نو د کلتور رئیس ته یې وویل چې څنګه طلایي اثار په لاس نه دي راغلي؟ بیا یې عینکې سمې کړې، په ټوکو یې پسې زیاته کړه، که چېرې داسې اثار په لاس درتلل، نو پټوه یې. د سترګې له وهلو سره یې وخندل.

ما ته څه موده د مخه د تاریخي اثارو د لوټ او تالان په باب لیکنه رایاده شوه، چې په کوم سیمینار کې وېشل شوې وه او بیا یې په جرم دوه تنه لیکوال او ژورنالیستان بندیان شول. پاک خدای دې دا ټوکه د نیمه حقیقت په ټوکو کې نه حسابوي.

بله ورځ په وزارت کې ډېر کسان ناست وو، زمونږ د هېواد یو سپین ږیری خوږژبی هنرمند بېلتون راغی، وزیر صاحب ته یې خپل غوښتنلیک وړاندې کړ، بېلتون استاد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتنه کړې وه، چې د حج د فریضې د ادا کولو لپاره دې ورسره مرسته وشي.

رهین صاحب عریضه ولوستله، ویې خندل او بیا یې په مسخرو د هېواد دغه منلي او مظلوم هنرمند ته وویل:

"برو بابا ! عمرت ده تبله و ارمونیه گذشت، ایقه گناه کدي که ده حج مج پاک نمیشه، برو برادر تو از حج چی میخواهي؟".

بېلتون هک پک ودرېد. ښایي باور یې نه کېده، چې د خپل هېواد د کلتور له وزیر څخه داسې خبره واوري. بېلتون استاد هماغسې ولاړ و، رهین صاحب ته یې کښته پورته کتل.

ښایي فکر به یې کاوه او وزیر ته یې کتل، هسې نه چې د طالبانو له وزیر- هغه هم د امربالمعروف له وزیر سره مخامخ شوی وي.

یا به ښایي په دې تمه ولاړ و، چې وزیر به د خپلې ناسنجول شوې خبرې بخښنه ترې وغواړي. د ناستو کسانو تمه هم همدا وه، خو وزیر بیا هم خپلې خبرې د کلماتو په بدلون په لنډ ډول تکرار کړې.

بېلتون نهیلی د ده له دفتره ووت.

دا وې زموږ د هېواد د اطلاعاتو او کلتور د وزیر چلند له یوه عمرخوړلي او مشهور سندرغاړي سره. وایي چې هره ټوکه نیم حقیقت وي.

آه که رښتیا هم همداسې وي، نو بیا...

خدای دې نه کړي.(11)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایران ۱۴ هزار جلد کتاب به [پوهنتون] و کتابخانه ملي کابل اهدا کرد

[زیات کتونکي په دې باور دي، چې پر افغانستان اوس مهال یو ستر کلتوري یرغل راروان دی، چې په دې ځپه کې د دې هېواد له تاریخي ارزښتونو سره- سره علمي او هنري ارزښتونه هم له ستر ګواښ سره مخ دي، دلته به ولولو چې ایران له افغانستان سره د خپلو پټو موخو لپاره کومې مرستې کوي؟؟].

گروه علمي فرهنگي: ۱۴ هزار جلد کتاب و ۱۰ دستگاه رایانه با تجهیزات جانبي اهدایي جمهوري اسلامي ایران روز یکشنبه تحویل مسئولان [پوهنتون] و کتابخانه عمومي شهر کابل پایتخت افغانستان شد.

غلامرضا امیرخاني مدیرکل اطلاع‌رساني کتابخانه ملي ایران روز یکشنبه‌در یک گفت‌وگوي اختصاصي با خبرنگار ایرنا در کابل با اعلام این خبر، گفت: دو هزار جلد از این کتب به [پوهنتون] کابل و ۱۲ هزار جلد دیر به کتابخانه ملي این شهر اهدا شده است.

ایران طي ۱۸ ماه گذشته نیز در دو نوبت ۲۰ هزار جلد انواع کتب علمي، آموزشي، ادبي، تاریخي و هنري به مراکز [پوهنتوني]، آموزشي و مطالعاتي افغانستان اهدا کرده است.

امیرخاني همچنین در پایان مراسم‌اختتامیه دوره‌آموزش کتابداري در [پوهنتون] کابل گفت: کارشناسان کتابخانه ملي جمهوري اسلامي ایران یک دوره آموزشي ۱۵روزه را براي ۵۵ تن از کتابداران [پوهنتون] کابل، کتابخانه عمومي این شهر، موسسات بیهقي و ابن سینا و رادیو و تلویزیون افغانستان برگزار کرد.

وي افزود: از میان این عده قرار است ۲۰ نفر که داراي بالاترین نمرات‌آزمون پایان دوره هستند، براي گذراندن دوره پیشرفته کتابداري به ایران اعزام شوند.(12)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستار سعیدی، کابل

نمایش هم زمان فیلم ایرانی 'دوئل' در کابل و تهران

نمایش فیلم ایرانی دوئل، ساخته احمدرضا درویش، همزمان با سینماهای تهران، در دو سینمای کابل آغاز شد.

این نخستین بار است که یک فیلم ایرانی، همزمان با ایران، در سینماهای کابل نمایش داده می شود.

در مراسم افتتاح نمایش فیلم دوئل در کابل، عوامل تهیه فیلم، به همراه سید مخدوم رهین وزیر اطلاعات و فرهنگ افغانستان، غلام سخی نورزاد شهردار کابل و محمدرضا بهرامی سفیر و مقامات سفارت ایران در افغانستان در سینما آریانای کابل حضور داشتند.

وزیر اطلاعات و فرهنگ افغانستان، در این مراسم، از موفقیتهای سینمای ایران در دو دهه گذشته به نیکی یاد کرد.

آقای رهین گفت که این سینما، توانسته با ایجاد جذابیتهای مردم پسند، از آنچه او ابتذال بازاری خواند، در امان بماند.

احمد رضا درویش کارگردان، سعید راد، پرویز پرستویی، پژمان بازغی و پریوش نظریه تعدادی از بازیگران فیلم ایرانی دوئل نیز، در این مراسم صحبت کردند.

احمدرضا درویش، ابتدا از محسن مخملباف دیگر فیلمساز ایرانی که به گفته او راه را برای کار مشترک سینمایی در ایران و افغانستان باز کرده است قدردانی کرد.

او دو کشور ایران و افغانستان را دارای مشترکات فراوان، از جمله زبان و مذهب خواند و پشت سرگذاشتن جنگ را نیز، از نقاط اشتراک مهم این دو کشور بر شمرد.

پرویز پرستویی گفت: "من در سفر به هیچ کشوری به اندازه افغانستان این گونه راحت با مخاطبان ارتباط برقرار نکرده ام، به خاطر اینکه زبانشان را نمی دانستم."

پریوش نظریه نیز گفت: "من در اینجا آنقدر چهره ها و صداهای آشنا می بینم و می

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنوم، که احساس نمی کنم در خارج از ایران هستم."

نخستین اکران فیلم ایرانی دوئل در سینما آریانای کابل، مورد استقبال تماشاچیان قرار گرفت.

این فیلم همچنین در سینما بهارستان این شهر نیز به نمایش درآمده است.

سینماهای بهارستان و آریانا، در دوران جنگهای افغانستان تخریب شده بود که اخیراً بازسازی شده است.

عوامل فیلم سینمایی دوئل، صبح روز شنبه، کابل را به مقصد دبی ترک کردند.

داستان فیلم

دوئل داستان یک اسیر جنگی (پژمان بازغی در نقش زینال) است که پس از بیست سال اسارت در عراق، به زادگاهش در جنوب ایران باز می گردد.

او در دوران جنگ، زمان حمله عراق برای تصرف خرمشهر، از تحویل دادن یک گاو صندوق که گفته می شود اسرار محرمانه در آن است به کسانی که ادعا می کنند نمایندگان دولتند خودداری می کند و به همراه صندوق ناپدید می شود.

او اکنون خائن- ستون پنجم دشمن- معرفی شده است؛ زینال تلاش می کند با یادآوری خاطرات گذشته، خود را از اتهام خیانت تبرئه کند.

اسکندر (سعید راد) که بیست سال قبل در پی به دست آوردن گاو صندوق بوده است، اکنون و پس از آنکه زینال سرنخهایی از آن گاوصندوق مفقود شده به دست آورده است، قصد تصاحب آن و ازدواج با سلیمه (پریوش نظریه) بیوه یک تن از سربازان کشته شده در جریان انتقال گاو صندوق را دارد.

فصل نهایی فیلم، دوئل بین زینال و اسکندر است که هر دو در پی تصاحب گاوصندوق با نیات متفاوتی هستند.

فیلم سینمایی دوئل ساخته احمدرضا درویش، در جشنجواره بین المللی فیلم فجر در تهران، برنده هفت سیمرغ بلورین شد و در چند جشنواره خارجی نیز به نمایش درآمده است.(13)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل تهران شو

کله چې زموږ "افغانستاني" ورونو د اساسي قانون د تصويب په لويه جرګه کې د "افغان" او "افغانستان" له نوم سره خپل توند حساسيت وښود او په دې برخه کې يې د خوږبنديز تر کچې پورې هم ځانونه هوډمن وګڼل، ټولې نړۍ يې ننداره وکړه او دا ورته په زبات ورسېده، چې نه، دلته که د وطن او ناموس پر سر ککرۍ خاورې شوې دي، دا سې کسان هم شته، چې له خپل هېواد يانې خپل ناموس او پت سره څه وړ چلند کوي. جرمنيان ايله اوس قانع شول چې په افغانستان کې پر پښتنو زيات ظلم شوی دی. نو ځکه خو يې خپله پخوانۍ خبره بېرته واخيستله، هغوی پخوا دا انګېرله، چې دلته پښتنو پر نورو قومي لږکيو ظلم او زياتی کړی دی.

دولت خو ځان ژمن ګڼي، چې د هر قوم ژبې ته به خدمت کوي او په دې ترڅ کې يې د اطلاعاتو او کلتور وزارت ته هم سپارښتنه وکړه، چې بايد دغه بهير ته وده ورکړي. په همدې تړاو د اطلاعاتو او کلتور وزارت ته د ښاغلي حامد کرزي له خوا د سيد جمال الدين افغان دولتي نښان هم په دې پلمه ورډالۍ شو، چې ګواکې دغه وزارت زيات او بېساري خدمتونه کړي دي، دغه راز يې له نورو دولتونو سره هم فرهنګي اړيکي غزولې دي. خو راشئ وڅېړو او په څو محدودو بېلګو دا کتنه وکړو، چې د اطلاعاتو او کلتور وزارت په رښتيا هم د صادقانه خدمت جنډه هسکه کړې او که هسې يې په خپلو شعارونو، چغو او سورو د نورو خلکو غوږونه ورکاڼه کړي دي؟

د دغه وزارت له خوا د پښتنو مېشتو سيمو خپرنيزو ادارو ته رسمي مکتوبونه ولېږل شول، چې بايد 30سلنه په دري ژبه ليکنې خپرې کړي، خو د هرات پر خپرونو هېڅا هم دا نيوکه ونه کړه چې ولې يو توری په پښتو نه خپروي. له کابله په دولتي ورځپاڼو کې هېواد او انيس يو څه کاري سابقه لري، دا مهال هم د اوسني وزارت تر څارنې لاندې انيس ورځپاڼه په شپږو مخونو کې خپرېږي. چې 98سلنه دري لري. هېواد ورځپاڼه بيا څلور مخونه لري، چې 30سلنه دري ليکنې په کې راځي.

د نوي کال پر لومړۍ ورځ انيس ورځپاڼه په لسو مخونو، خو هېواد ورځپاڼه په څلورو مخونو کې راووته. چې دا هم د دې وزارت له خدماتو څخه ګڼل کېږي ! ! په کار ده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولتي لوړپوړي چارواکي دغه وزارت په یوه بله ستره ډالۍ هم ونازوي، هغه دا سې چې د کمکیانو انیس خپرونه له پیله په همدې نامه خپرېده، ان په تېرو جګړه ییزو کلونو کې یې هم چا د نوم بدلولو نیت ونه کړ، خو اوسني وزارت یې نوم "انیس کودک" کړ. دغه راز د راډیو او ټلویزیون خپروني خو اکثره په یوه ژبه وي، اکثره زیګنالونه او عنوانونه په دې نیت وربدل کړای شول، چې پخوا په کې پښتو ځای شوي وه. په همدغه وزارت کې زیات "افغانستاني" ورونه مهمې او لوړې دندې لري، دوی که له یوې خوا د افغاني نومونو په بدلولو پسې لستوني رابډوهلي، له بلې اړخه یې دا هڅه هم کړې چې یوازې یوې ژبې ته ترجیح ورکړي. د ښاغلي رهین په مشرۍ د کابل ښاریانو شورا هم جوړه شوې چې ایراني نوم ورکړل شوی "شورای شهروندان کابل". دا سې ښکاري چې د خانقاګانو او صوفیانه بنډارونو لوری بلې خوا ته واوښت. سړي ته پوښتنه ولاړېږي، چې ایا دغه وزارت یوازې کابل ته کار کوي او که نه، ټول افغانستان د دوی د کار په ساحه کې نه راځي؟! دغه وزارت زیات عنوانونه او لوحې په ایرانۍ پارسي اړولې دي، که د نورو ریاستونو او وزارتونو چارواکي همدغه ایراني توري کاروي، ښایي د اطلاعاتو او کلتور وزارت چارواکي پر خپلو برېتونو لاس راوکاږي او وبه وایي چې یاره ستره توره مو وکړه!

په هغو خپرونو کې چې د "افغانستاني" ورونو له خوا خپرېږي، د ښاروالۍ پرځای شهرداري، د سترې محکمې پرځای دادګاه عالي، د پوهنتون پرځای دانشګاه، د پوهنځي پرځای دانشکده، د محصل پرځای دانشجو، د سرې میاشتې پرځای هلال احمر افغاني، د افغان پرځای افغانستاني، د همشهري پرځای شهروند او.... کاروي. چې په دغو خپرونو کې پیام مجاهد، پنجره، هفته نامهٔ کابل او... مخکښې دي. د همدغو "افغانستاني" ورونو له کبله ملي ارزښتونه، ملي ټرمینالوژي او ملي کلتور له ګوابڼ سره مخ دی. د اطلاعاتو او کلتور وزارت که د دغه خاینانه عمل مخه ونه نیسي، ښایي یوازې یې په ایراني تاریخ کې کارنامه په زرینو کرښو ولیکل شي، په افغان ملت کې به یې ځای نه وي.

مصطفی کمال په ترکیه کې د اسلامي قوانینو پرځای غربي قوانین غوره وګڼل، ان چې ترکي لیکدود او ټرمینالوژي یې په لاتیني لیکدود بدله کړه او ټول اسلامي بنسټونه یې له منځه یوړل. هغه ګومان کاوه چې په دې توګه به د پرمخیون او ترقۍ پر لوري روانېږي او ترکیه به د نورو غربي هېوادونو په کتار کې ودرېږي، خو هغسې ونه شول.

دغو "افغانستانیانو" خو له بده مرغه په خپله ځانونه له ملت څخه بېل وګڼل، نو مهرباني دې وکړي، زموږ د اصیل افغاني کلتور په ارزښتونو او ویاړونو کې دې لاسوهنه نه کوي. افغانانو پر خپل هېواد سرونه ښندلي او د تاریخ په هر پړاو کې یې توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

او قلم چلولی دی.

که لـه زلمو نـه پـوره نه شـوه
افغانستانه ! جینکۍ به دې ګټینه(14)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوګر ولایت کی د لرغونو اثارو کیندنی

BNA: د لوګر ولایت یو شمیر اوسیدونکی په دغه ولایت کی د لرغونو اثارو د کیندنی او شخصی ګټی اخیستنی څخه سرټکوی او وایی چی لاتراوسه د ساتلو لپاره یی د دولت له لوری هیڅ ډول عملی ګام نه دی اوچت شوی

د لوګر ولایت یو شمیر اوسیدونکی په دغه ولایت کی د لرغونو اثارو د کیندنی او شخصی ګټیBNA اخیستنی څخه سرټکوی او وایی چی لاتراوسه د ساتلو لپاره یی د دولت له لوری هیڅ ډول عملی ګام نه دی اوچت شوی. د نوموړی ولایت د اطلاعاتو او فرهنګ د چاروا کو په خبرو د لوګر د محمد اغی ، خرخ ، خروار او د بره کی برک په ولسوالیو کی ډیر لرغونی اثار شته او وایی چی تر ډیره حده د غیر فنی کیندنی او شخصی ګټی اخیستنی د محمد اغی ولسوالی ، مس عینک ،او د خروار ولسوالی د کافر کوت په سیمه کی وسله وال کسان لرغونی اثار را باسی او د سیمی د امنیتی ځواکونو له لوری یی مخنیوی نه دی شوی.

زما نوم حاجی نادر د لوګر ولایت د خروار ولسوالی د کافر کوت د کلی اوسیدونکی یم ، دلته شپه او ورځ وسله وال خلک راځی په هر قسم جامو کی راځی، دلته کار کوی بیا موږ سبا پری خبریږو چی ګورو چی یو وایی دا شی یی وړی دی و بل وایی دا شی یی وړی دی ، نو موږ له دولت نه دا خواهش کوو چی ولسوالی ته ووایی یا نور ځواکونه را ولیږی چی د دغو لرغونو اثارو ساتنه وکړی

د سیمی یو شمیر اوسیدونکی وایی چی د لوګر ولایت په ځینو سیمو کی هغه کسان چی کورونه یی لرغونو اثارو ته نژدی کیندنی کوی او په ځینو برخو کی د دوی د ځرګندونو له مخی د تاریخی اثارو د را ایستلو تر څنګ د دغو اثارو قاچاق هم د یو شمیر سیمه ایزو قوماندانانو کار و بار دی د لوګر ولایت د محمد اغی ولسوالی د مس عینک د سیمی اوسیدونکی ګل محمد هم همدغی موضوع ته اشاره کوی او زیاتوی چی د خپل ځان له داره د دغو وسله والو نومونه نشی اخیستلی.

موږ د مس عینک دلرغونو اثار څخه دا معلومات لرو چی دا د کلی خلک یی هم باسی ، مسلح کسان راځی دا اثار باسی ، نو موږ له حکومت څخه دا غواړو چی د دی مخنیوی وکړی ، موږ که د دی قوماندانانو نومونه واخلو نو زموږ د ځان خطر پکی دی او موږ د ځان خطر پکی وینو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه راز د اطلاعاتو او فرهنگ وزارت د لرغون پیژندنی رئیس محمد نادر رسولی هم په ډاگه کوی چی د لرغونو اثارو څخه د شخصی گټی اخیستنی په اړه په لوگر سر بیره د هیواد د نورو سیمو څخه هم ورته شکایتونه را رسیدلی دی خو څرگندوی چی د دغه وزارت په نوبت او د کورنیو چارو وزارت په مرسته د هیواد په ټولو سیمو کی د لرغونو اثارو د ساتنی لپاره یو پنځه سوه کسیز ځواک تر روزنی لاندی دی چی د ده په خبره یو شمیر کسان یی دا اوس ، اوس دکابل د خواجه صفا ، نارنج تپه او د مرنجان په تپی کی د تاریخی اثارو د ساتنی لپاره بوخت دی خو وایی چی د لوگر ولایت ته لا تراوسه دغه ځواکونه نه دی ورغلی.

نوموړی وایی لا تراوسه موږ پدی نه یو بریالی شوی او دا امکانات نه دی برابر شوی چی موږ هغه مهمی سیمی چی د غلو په واسطه لکه چی د لوگر په ولایت کی غلا کیږی او موږ ته یی په اړوند رپوتونه را رسیږی دلرغونو اثارو ساتونکی ورواستو و خو هیله من یم چی ژر تر ژره دغه ساتونکی په ټولو ولایتونو کی د گرځنده او دایمی پوستو په ډول ځای پر ځای شی.

ښاغلی رسولی وویل چی د افغانستان په هر گوټ هر افغان د نده لری تر څو د لرغونو او تاریخی اثارو څخه ساتنه وکړی ، ځکه چی د هغه په خبره فرهنگی میراثونه د هیواد تاریخی هویت او پیژندنه ده خو دی نه په گټو سره چی یو شمیر قوماندانان د دغو ارزښتناکو اثارو په قاچاق کی لاس لری ویل کیږی چی پنځه سوه کسیز ځواک به و نه توانیږی چی د هیواد په کچه د لرغونو اثارو څخه ساتنه وکړی.(15)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انجنير بشير احمد نوري وردګ ليکنه

په کابل کې مرموزې پلټنې

لاندنۍ ليکنه څو اوونۍ مخکې لمړۍ ځل په يوه ويبپاڼه کې خپره شوه ، ورپسې په کندهار کې د بېنوا فرهنګي ټولني د مشر له خوا د کندهار په يوه سيمينار کې چې 'کندهار د تاريخ په اوږدو کې' نوميدی خپره شوه ،هلته د اطلاعات اوکلتور وزير ته ورسيده ، څو ورځې وروسته لومړۍ صالح محمد صالح د (هوسۍ) مجلې چلوونکې اوورپسې د بېنوا فرهنګي ټولني مشر عبدالاحمد محمديار د اطلاعاتو او کلتور د وزير ښاغلي رهين مخدوم په امر اوغوښتنه د لويې ځارنوالۍ د تحقيقاتو تر څانګې ورسيد .

خواجه صفا د کابليانو يو مشهور زيارت دی. دغه زيارت ته چې د ښهردروازه غره په غېږ کې پروت دی له ليرې ليرې ځايونو خلک راځي او خپل مرادونه ترې غواړي. د خواجه صفا د زيارت تاريخچه معلومه نه ده، خو هلته له زيارت سره څېرمه په يوه ډېرليک باندې کښل شوي دي، چې د نوموړي زيارت ودانۍ په ۱۳۲۳سپوږميز کال د امير حبيب الله خان په زمانه کې جوړه شوې ده. د امير شهيد د زمانې دغه ودانۍ اوس هم په خپلو پښو ولاړه ده. له دغه زيارت څخه د کابل زوړ ښار کابو ټول ليدلای شو، دغه راز د زاړه ښار ګڼو سيمو څخه نوموړی زيارت راښکاري.

د زيارت څرګند موقعيت د دې سبب شوی، چې د افغانستان د ځينو مشهورو زيارتونو غوندې په کې غيرقانوني پلټنې ونه شي. تاسې پوهېږئ چې په تېرو څو کلونو کې د افغانستان ګڼ زيارتونه د قديمه اثارو د قاچاق وړونکو له خوا کينستل شوي دي، چې دا په حقيقت کې زيارتونو ته ليوه بې احترامي او د افغانانو د باورتو او متبرکه ځايونو بې حرمتي ده.

زه د خواجه صفا زيارت ته سږکال د جوزا په لومړۍ اوونۍ کې وروختم، هلته مې څو کسان وليدل، چې پلټنې يې کولې او ځان يې د اطلاعاتو او کلتور وزارت مامورين معرفي کول.

دزيارت کوټې ته کولپ ورلوېدلی و، ما ورڅخه د زيارت د ليدو اجازه وغوښته، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی وویل: کیلي زموږ له یوه ملګري سره ده او هغه اوس نه شته.

ما ته شک راولوېد، ټینګار مې وکړ، چې زه له لیرې ځایه راغلی یم، زیارت ته مې پرېږدئ، خو دوی تر پایه اجازه رانه کړه.

دغو کسانو د زیارت له کوټې بهر په څو متری کې ژوره کینده جوړه کړې وه. ویل یې: دا د بودایي زمانې کوټنی دي، چې د ځمکې له لاندې مو راوایستلې. اوس به خپلو پلټنو ته ادامه ورکوو.

ما د پلټونکو مشر ته وویل: اوس چې موږ خپل اثار په موزیمونو کې هم نه شو ساتلای، ایا دېته څه اړتیا شته، چې تر ځمکه لاندې او د مقدسو زیارتونو په ساحه کې پلټنې وکړو؟ ایا که دلته کوم اثار پیدا شي، د هغو د ساتلو امکان شته؟

د پلټونکو مشر په ځواب کې راته وویل: دا د وزیر صاحب امر دی!

د هغوی له خبرو معلومه شوه، چې له دغو پلټونکو سره د اطلاعاتو او کلتور وزیر ډاکټر سید مخدوم رهین خاصه دلچسپي لري او کله ناکله ورته راځي هم.

پلټونکو ټینګار کاوه، چې تر اوسه یې د بودایي زمانې د دوو کوټنیو له ډېرینو دېوالونو پرته، بل څه نه دي موندلي. خو په هماغه ساحه کې یو مردیکار چې پلټونکو د ډوډۍ راوړلو لپاره ښار ته استاوه او د کوزېدو په وخت کې راسره ملګری شو، راته وویل چې د پلټنو پر وخت ځینې طلایي زېورات پیدا شول، چې پلټونکو وزیر صاحب ته ورکړل او دوی سره وویل چې د پلټنو تر پایه پورې باید دا خبره پټه وساتل شي.

ما له مردیکار څخه د زیارت د کوټې د داخل په باره کې پوښتنه وکړه. هغه وویل: د زیارت کوټه له تېرو دوه، درې اوونیو څخه بنده ده. موږ د کوټې دباندې پلټنې کوو، د کوټې له منځه نه یو خبر.

زه د خواجه صفا زیارت ته په دې نیت ورغلم، چې د دنیا غمونه وښنډم او زړه مې سپک کړم، مګر له نویو غمونو او اندېښنو سره راکوز شوم.

څو ورځې دمخه تر دې چې د لرغونو اثارو د ساتنې په اداره کې د خپلو خدمتونو په خاطر د ملت بابا او ولسمشر کرزي د اطلاتو او کلتور وزیر سید مخدوم رهین ته د سید جمال الدین افغان مډال ورکاوه، نو په هغه ورځ د اطلاعاتو او کلتور د وزارت یوه مامور ما ته وویل چې وزیر صاحب د لرغونو اثارو په قاچاق کې لاس لري او دی د دغسې مډال مستحق نه دی. مګر ما ته د نورو ټو مامور خبره مبالغه معلومه شوه. مامورین ممکن د له خپلو امرینو سره مشکلات ولري او دغه مشکلات د تومت ویلو سبب شي. خو کله چې مې د خواجه صفا د زیارت کیندنې په خپلو سترګو ولیدې، نو د شک ځای راته پاته نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د دغو پلټنو موضوع د کورنیو چارو په وزارت کې د پولیسو له یوه لوړ رتبه منصبدار سره مطرح کړه. دغه لوړ رتبه افسر مې پخوانی دوست و. هغه راته وویل چې په خواجه صفا کې د پټو پلټنو اوازه د کورنیو چارو وزارت ته هم رارسېدلې وه او دغه وزارت خپل ځینې کسان موظف کړل، چې د پلټونکو د فعالیت څارنه وکړي. ما ورته د طلایي زېوراتو خبره وکړه. د پولیسو منصبدار راته وویل: موږ د وزیر صاحب له خوا د طلایي زېوراتو د ترلاسه کولو له موضوع وروسته هلته خپل کسان لېږلي، چې که نور څه وموندل شول، د هغو تپوس دې وشي. ما ته د خپل دوست خبره قانع کوونکې ښکاره نه شوه. ورته ومې ویل: تاسې چې د طلایي زېوراتو له موندلو او پټولو خبر یاست، ولې همدا موضوع نه تعقیبوئ؟ هغه وویل: دا ډېره مشکله ده، چې له وزیر صاحب تپوس وشي او که د تپوس کولو اجازه هم ومومو، څنګه به یې ورباندې ثابتوو؟

نوموړي منصبدار راته وویل چې څو کاله پخوا په بامیان کې د لرغونو زېوراتو یوه ډېره ګرانبیه خزانه د ولسمشر اوسني مرستیال کریم خلیلي پټه کړه. دا موضوع بېخي څرګنده ده او خارجي مطبوعاتو هم ورباندې ډېرې لیکنې کړې دي. خو څوک دا جرئت کولای شي چې له کریم خلیلي څخه تپوس وکړي؟

موږ څومره بدمرغه یو چې خپل تاریخي افتخارات یا د طالبانو غونډې له منځه وړو او یا یې د اوسنیو ځینو چارواکو غونډې د څو ډالرو په بدل کې بهرنیانو ته ورکوو!(16)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بودا اوس هم تهدیدېږي

د (کرسشن ساینس مانیټور) امریکایي جریده په خپله یوه مقاله کې چې (بودا اوس هم تهدیدېږي) تر سرلیک لاندې د افغانستان د اطلاعاتو او کلتور وزیر ښاغلی رهین مخدوم د تاریخي اثارو له قاچاقبرانو سره په ملګرتیا او په قاچاقي کیندنو کې په لاس درلودلو متهم ګرځولی دی.

لیکنه وایي:

'یو اووه کسیز ګروپ په لوګرولایت کې د مس عینک کلي ته ورغلی و او د دې سیمې د تاریخي اثارو پوښتنې یې کولې او هم یې خلک د بودا د تاریخي اثارو غلا کولو ته تشویقوله. د سیمې خلکو په دې اړه د سیمې امنیتي پولیسو ته راپور ورکړ.

د لوګر امنیتي چارواکو دغه کسان ونیول او تر پوښتنو ګروېږنو وروسته یې کابل ته ولېږل، خو په کابل کې دغه کسان د اطلاعاتو او کلتور د وزیر په مستقیمه مداخله له توقیف څخه خوشې شول'.

د لوګر ولایت د پولیسو قوماندان نور محمد (پاکتین) وایي:

د تاریخي اثارو دغو غلو د اطلاعاتو او کلتور وزارت د مامورینو په مرسته د دې سیمې د تاریخي اثارو په اړه معلومات ترلاسه کړي وو او غوښتل یې چې د دې سیمې تاریخي اثار هم غلا او لوټ کړي.

یو غربي ډیپلومات په کابل کې وویل: چې په دولتي ادارو کې د فساد ډېروالی د دې سبب ګرځېدلی، چې ډېر تاریخي اثار غلا کېږي.

انځرګل د مس عینک اوسېدونکی وایي: د دغې سیمې ټول تاریخي اثار د دولت د مامورینو په مرسته غلا کېږي.

هغه وویل: 'دغه کسان چې د دوی سیمې ته ورغلي وو، د تاریخي اثارو ساتونکي نه- بلکې د تاریخي اثارو غله وو'.

انځرګل وایي: ' دې کسانو ماته وویل که چېرې تاسې د تاریخي اثارو په کیندنه کې ورسره مرسته وکړئ او حکومت خبر نه شي، د دې تاریخي اثارو په خرڅولو کې به یې شریک کړي'.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوګر ولایت د پولیسو قوماندان وویل:

'له دغو کسانو څخه د ټولو تحقیقاتو او پوښتنو وروسته معلومه شوه چې دا کسان غله وو ، دوی له ځان سره د کورنیو چارو د وزارت او د اطلاعاتو او کلتور د وزارت د ځینو کسانو نومونه لرل. د دغه ګروپ مشر چې په پاکستانی لهجه یې خبرې کولې وویل چې زه په کابل کې د امریکا په سفارت کې کار کوم'.

د لوګر د پولیسو قوماندان وویل :

'د همدې کسانو مشر ما ته راغی او ما ته یې وویل چې زه ستاسې سره یوازې خبرې کول غواړم، زه چې له خلکو لیرې شوم- هغه ما ته وویل چې زه د امریکا د سفارت کارکوونکی یم'.

اوس دا دی د تاریخي اثارو او د مخدره موادو قاچاقبران د خارجي هېوادونو د سفارتونو په نامه، ځایي مامورین او محلي پولیس ډاروي.

محمد نادر رسولي د اطلاعاتو او کلتور په وزارت کې د لرغونپوهنې مدیر دا خبره مني چې دغه بندي شوي کسان زموږ د وزارت مامورین نه دي ،بلکې د وزارت په مکتوب کې ویل شوي دي چې نیول شوي کسان هغه څوک دي چې زموږ د وزارت مامورینو ته یې د تاریخي اثارو دا سیمه ورښووله، څرنګه چې دا کسان زموږ د مامورینو تر مخه هغه سیمې ته رسېدلي وو ، نو د ځایي پولیسو له خوا ونیول شول.(17)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ای، دبلیو ، پي ار لیکنه

د یو هېواد د تاریخ غلا کول!

د افغانستان یو زیات شمېر تاریخي توکي غلا شوي او په مزایده کوونکو پلورل شوي دي

له ماینونو ځخه په ډک هېواد کې، د سرو او سپینو ډبرو شتون د ماین او ناچاودلو توکو د شتون مانا لري، خو ، لوټماران د ملکي وګړو د خوندیتوب پر ځای دا رنګونه ددې لپاره کاروي، چې هغو ځایونو ته د خلکو د ورتګ مخه ونیسي، تر څو وکړای شي په سیستماتیک ډول د هېواد ګران بیه تاریخي توکي ولوټي.

د طالبانو په لاس د بامیانو د لویو بوتانو تر ماتولو درې کاله وروسته د هېواد د یو زیات شمېر ارزښتمنو تاریخي توکو ویجاړول لا دوام لري او دا پلا د ټوپکیانو په مرسته د لوټمارانو له خوا غلا کېږي. دا توکي د افغاني ماهرینو ، پولیسو او د بهرنیو لرغون پېژندونکو د وینا له مخې تر لوټ وروسته د ځینو معامله کوونکو له خوا د تاریخي توکو په ځېرکو راټولونکو پلورل کېږي .

د فرانسوي لرغون پېژندونکو د پلاوي مشر، رولاند بېسینوال، چې د لرغونو ځایونو د خوندي کولو په منظور له افغان حکومت سره کار کوي، وایي: دا په افغانستان کې یوه لویه لوبه ده. زه بیخي ناهیلی شوی یم .

د فعالیت عمده ځای د بلخ لرغونی ښار دی، چې د مزار شریف د ښار په **۲۵** کیلو مترۍ کې پروت دی. بلخ د نړۍ د تر ټولو زړو ښارونو په ډله کې راځي. د دغه ښار د لرغونو ډبرو ګران بیه توکو یو لوی زېرمتون، چې زړښت یې کم و ډېر پنځو زرو کلونو ته رسیږي، په منظمه توګه کیندل او پلورل شوي دي .

د بلخ د ولایت د اطلاعاتو او کلتور رئیس، عبدالله رویین وایي ? :موږ باید خپل کلتوري او تاریخي میراث، د خپل دین په څېر وساتو. رویین د غلا پړه زیاتره په سیمه ییزو قوماندانانو اچوي. هغه وایي: چې د ښار د سبحان قلي د لرغوني جومات څومتره مربع کاشي خښتې غلا شوي، خو هغوی نه دي توانیدلي، چې د هغې د غلا په تور څوک بندي کړي. رویین وایي: په دې پېښه کې د ټولو واقعیتونو له پوهېدو سره سره موږ قوماندانان دې ته نه شو اړ ایستلای، چې هغه بیرته راوړي. سیمه ییز پولیس وایي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ټول هغه قوماندانان پېژني، خو د غچ اخیستنې له ډاره یې څوک نوم نه شي خپرولای.

سیمه ییز پولیس او بهرني لرغون پېژندونکي دواړه وایي، چې نه شي کولای، د افغانستان د بې اندازې ګران بیه لرغونو فرهنګي توکو د لوټ مخه ونیسي. د بلخ د پولیسو آمر، میرحمزه وایي: ? مور د تاریخي توکو یو قاچاق وړونکی ونیو، چې په تېر ژمي کې یې هغه غلا کړي وو او په خپله غلا یې اقرار هم کړی و، خو د هغوی د ملاتړو سیمه ییزو قوماندانانو د فشار له امله مو غلا شوي توکي بېرته ترلاسه نه کړای شول .که مو پرې فشار راوړی وای، نو د یوې سختې جګړې د رامنځته کېدو لامل کېده . رویین وایي، بهرنیو لاسونو ته د افغاني لرغونو توکیو لېږد په ۱۹۹۰ کلونو کې د کورنۍ جګړې پر مهال پیل شو. هغه وایي: نړیوال قاچاق وړونکي معمولاً د لرغونو توکو د ځای په هکله بشپړ معلومات لري. ځینې خو یې بیخي د لرغونو توکو ماهران دي. هغوی بېلابېلو ځایونو ته ځي او د لرغونو توکو ځای مومي. له هغه وروسته د مرستې لپاره سیمه ییز غله په کار ګوماري.

بهسیوال وایي، نړیوالې ټولنه باید د افغانستان د لرغونو توکو د تري تم کېدو په اړوند یو څه مسوولیت په غاړه واخلي، هغه زیاتوي. له یو نړیوال مارکیټ پرته، لوټ نه شي تر سره کېدای.

دې ته اړتیا نه لیدل کیږي، چې د ویجاړې د لیدلو لپاره سړی لیرې لاړ شي. د بلخ په ختیځه څنډه د د غمیو غونډۍ په نوم یو ځای شته. له څو لسیزو راوروسته د غه ځای د لرغون پېژندونکو پام ځانته اړولی دی خو اوس هغه ځای د سلګونو بې قانونه کیندنو له امله په یوې خالي سیمې اوښتې ده .

دا هغه ځای دی، چې د پېړیو پېړیو زاړه غونې توکي په کې موندل کېدل. زیاتره هغه یې د میلاد **۳۲۵** کاله د مخه د لوی سکندر له زمانې سره تړاو درلود. دا ځای ډېره موده د بودایي او اسلامي فرهنګ مرکزپاتې شوی دی .

په دې لوټ کې نه یوازې ستر نړیوال معامله کوونکي ښکېل دي. د بلخ د مرکز په یو پارک کې د ? انتیک فروشي برادران په نوم یوه هټۍ لرغوني سکې، لوښي، کوچنۍ مجسمې او بوتان (څېرې) د خرڅلاو لپاره وړاندې کوي .

د هټۍ څښتن، عبدالقدیر وایي، هغه دا شیان له هغو سیمه ییزو خلکو څخه رانیسي، چې هغه ته یې د خرڅلاو لپاره راوړي. هغه ته کله کله دا شیان بهرنیان راوړي، خو زیاتره یې پخپله افغانان راوړي. دا هټیوال کوچني لوښي، چې لرغونې ډیزاین لري، په ۲۰ او تر هغه لوی په سلو ډالرو پلوري .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان د تیر تاریخ د لیلام د ودرولو لپاره نوې هڅې پیل شوې. په دې وروستیو وختونو کې د کورنیو چارو وزارت یو ځانګړي پولیسي ځواک جوړ کړی، چې د هېواد د لرغونو ساتنه کوي. د پولیسو دا ۵۰۰ کسیز ځواک به له پیاوړتیا سره سم د هېواد ټولو برخو ته واستول شي .

د کورنیو چارو د وزارت ویاند ، لطف الله مشعل د وینا له مخې په تېره میاشت کې د لوګر ولایت د خروار په ولسوالۍ او د کاپیسا په ولایت کې د دې غونډ ۸۴ تنو افسرانو په کار پیل کړی دی .

مشعل وایي، هغوی د دې مخه نیسي، چې سیمه ییز قومندانان په سیمه کې له خپل نفوذ څخه کار وانخلي. هغه وایي: د سیمې خلک د پولیسو په دغه ځواک کې نه شاملیږي. د هغې پرځای، موږ د افغانستان له بېلا بېلو برخو څخه افسران په کار ګومارو .

رویین وایي: هغه خلک چې دا ځایونه لوټوي، ما ته د طالبانو په څېر ښکاري. یوازینی توپیر یې دا دی، چې دا خلک زموږ فرهنګ په پټه غلا کوي او لوټوي او طالبانو دا کار په ښکاره او په ډاګه کاوه . لکه هغسې چې یې د بامیانو بوتان په ړنګ کړل.(18)

عبدالاحمد محمدیار

مننه، سلامونه، ادب او درنښت

که اسمان دي د زمري په خوله کې ورکړي

د زمري په خوله کې مه پرېږده همت

په داسي حال کې چې د وخت د وحشي جبر له خونړۍ خولې څخه راوتلی یم، بلکي د دې خولې ټول له زهرو ډک غاښونه پرځمکه راتوی شوي او دا خوله په خاورو او ایرو لړل شوې ده. د افغان ملت سره د زړه خواله کول غواړم:

په افغانستان کې د ډیموکراسۍ رڼغ پورته، د بیان د ازادۍ نغاره وډنګول شوه، د ډېرو نورو په څېر ما او زما د فرهنګي سنګر نورو یارانو هم دا رڼغ واورېد، هرکلی مو ورته ووایه او د پراخ فرهنګي کار او پیکار جنډه مو مسکه کړه. خو له بده مرغه د افغانستان د اطلاعاتو او کلتور وزارت، هغه ودانۍ چې له کړکیو یې د ډیموکراسۍ رڼغ راوتی او د بیان د ازادۍ د نغارې زمزمې، د همدغې جنډې د راټیټولو په ناقانونه او ناځوانه راټیټونه یې لاس پورې کړ. خاص په دې نیت چې ګوندي موږ به د افغان سپېڅلي او آر فرهنګ د مورچل یو مات ګوډ او نیمګړي سرتېري تر ځټ راونیسو، د زندان و تور کونج ته به یې وغورځوو، وینې به یې د خپل همېشني خصلت له مخې ځنې وڅښبنو، په پای کې به یې په دې ژمنه خوشې کړو، چې نور به د قلم څوکه د غلو، داړه مارو، ملي خاینانو او د افغان فرهنګ د غلیمانو د رسوایۍ لپاره نه خوځوي. خو د اطلاعاتو او کلتور وزارت یارانو، یا ښه دي ووایم سرغنه یې ښاغلي ډاکټر سید مخدوم رهین لکه چې د افغان هېواد د زامنو له ننني ذهنیت لوری او کچه ځان ته نه وه معلومه کړې. دا ځکه چې زه لا د دغه وزیر په اشاره د کابل د لویې څارنوالۍ په وره ورننوتلی نه وم، چې زما د هېواد مور ویښو، ځیرکو او مېړنیو زامنو او زما د فرهنګي سنګر سربازانو وربانديې د مدللو، منطقي او قانوني نیوکو، ویناوو او اعتراضونو محشر جوړ کړ. د دې اسرافیلي شپېلۍ اواز د افغانستان له ګوټ ګوټ او د نړۍ له کونج کونج څخه او په هر هغه ځای کې چې زما د خاورې د ابۍ ویښ او حساس زامن او سېدل، پورته شو او پر قانون باندې د هر تېګري کووني د غوړونو پردې یې ورڅیرې کړې. په داسې یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالت کې راڅخه د لویې څارنوالۍ د تحقیق او جرایمو په ریاست کې، تحقیق پیل شو. لس دوولس پوښتنې راڅخه وشوې او هرې پوښتنې ته مې د خپلو یارانو او دوستانو په ډاډ دا ډول ځواب ووایه چې بیا مې ورته په کې د بلې پوښتنې د پیدا کېدو مجال پرې نه ښود او د تحقیقاتو په وروستیو شېبو کې خو دا ښځي راته څرګنده شوه چې نور نو د څارنوالۍ مستنطقین زما د هېواد د بافرهنګه او پوهو شازلمیو منطق او دلیل د خپل پرستیژ لپاره قانوني ګوزار ګڼي، ځکه یې نو په اوبو کې د لوټې اېښوولو او وربانديې د تېرېدو لوبه پیل کړه. په زړه پورې دا وه چې د تحقیقاتو پای ته د ټیکې ایښودو چم هم ځنې هېر و. بالاخره یې د ټلیفون له لارې راته وویل چې له کومې پایلې او ښه و بده پرته رخصت یې، بیا ما ورته وویل: عجبه ده ! د وزیر صاحب حیثیت نه دی پرځای شوی او زه رخصتېږم، خو په هر صورت یوه دا وړ ویزه خو جوړه کړي، یو لیک میک خو راکړئ. بیا یې د کندهار پر څارنوالۍ باندې سرپټې لیک راکړ، چې زه یې د دوی پښېمانلیک ګڼم.

لنډه خبره دا چې دغو د قانون سرغړوونکو غوښتنه چې د افغان ملت یوه لوبه کتله، د دغه ملت د یوه غړي په ټکولو سره په اروایې او مانیز ډول وټکوي، خو په خپل دغه خام پلان او ارمان کې پاتې راغلل او په دې ډول سره یې د ناموزه اتوریتې خوړین دېوال د ټول افغان ملت او نړۍ په وړاندې رانسکور شو او هم ورته په افغانستان کې د افغان فرهنګیانو د پراخ جوړ شوي فرهنګي کمربند (وردګ، غزني، زابل، کندهار، هلمند، فراه، هرات، لویې پکتیا، خوست، ننګرهار، لغمان، کونړ، کندوز، بغلان، لرغوني بخدي یا بلخ او کابل) زور او ځواک څرګند شو. دلته باید دا معترضه جمله هم زیاته کړم چې د دغه فرهنګي کمربند بنسټ ورځ په ورځ پخېږي، د ډیموکراسۍ، ټولنیز عدالت او بیان د ازادۍ جنډه به تر اسمان پورې لوړ وي او د قانون د غلیمانو نفسونه به نن وي که سبا، ورباسي.

زه په دغه کار او پیکار کې د خپل بري راز د خپل هېواد د بافرهنګه زامنو په پراخ او بېساري ملاتړ کې وینم. د منني الفاظ ورته نه لرم. بس همدا به زما او د دوی لپاره ستر امتیاز او لوی سوغات وي، چې نن موږ ټول د قانون او خپل حق په دفاع کې برېمن او برلاسي شولو. ما خو غوښتل چې زه د خپل هېواد خواخوږو زامنو له یوه یوه څخه ځانګړې مننه وکړم، مګر دا خو ماشاالله او د شیطان غوږونه دې کاڼه وي، نژدې ټول ملت مې په ملاتړ ولاړ شوی و، ځکه خو نو د خپلې ټولې مینې، منښې، خلوص، ادب او درنښت سر د خپل ټول ملت او په ځانګړې ډول د هر هغه چا په وړاندې ټیټوم، چې د راډیو، ټلویزیون، ورځپاڼې، وېبپاڼې او بلې هرې خپرنۍ وسیلې له لارې یې د خپل هېواد او افغاني فرهنګي د یوه مات ګوډ چوپړوال د ملاتړ ږغ پورته کړ او په دې ډول سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې د افغان اصیل فرهنګ د غلیمانو پر سر د اسمان د ژرندې پل وګرځاوه.

د خدای په امان

ستاسو د افغان ملت، فرهنګ، ژبې او ملي ارزښتونو ساتونکی، چوپړوال، په هر حال، هر وخت او هرځای کې قربانۍ ته چمتو او لېونی.

1383/زمری/18ل کال(19)

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالح محمد صالح

په دې ټولنه کې د لیکوالو د رښتینې ځای نشته! د دې ټولنې لیکوالو د رښتینې ځای نشته!

(زه يې په کوم تور تر شکنجو لاندې ونيولم؟)

رښتیا هم وایم، خوشحالي د ملت هم غواړمه
عجب ساده یمه، لا سر سلامت هم غواړمه
که ستوری نه یم، د اسمان تمنا هم نه کوم
که یم ګلاب، نو بیا د خاورو قربت هم غواړمه

درویش درانی

د کابل پر وخت به د ماښام پاو باندې اته بجې کېدې چې د ماهیپر له تنګي څخه کابل ته راواوښتو، دا د جمعې ورځ، د 1383ل کال د چنګاښ (سرطان) پنځمه او د 2004م کال د جون د میاشتې 25مه نېټه وه.

د څرخي پله (پلچرخي) د تالاشۍ په زنځیر کې یوه وسلوال ځوان زموږ کرولا موټر، چې څلور سورلۍ او یو موټر چلوونکی په کې ناست وو، ودراوه. دغه وسلوال کس به د اتلسو او شلو کلونو ترمنځ عمر درلود، لومړی یې په غور سره د ټولو څېرو ته وکتل، لکه زموږ په څېرو کې چې د پرتو دوړو په کتو سره غواړي زموږ د ستړیا کچه ځان ته څرګنده کړي، وروسته یې له موټر چلوونکي څخه غوښتنه وکړه چې د موټر ټولبکس پرانیزي، موټر چلوونکی هم کښته شو او د موټر ټولبکس یې ورته پرانیست. موږ ټول په موټر کې ناست و، که رښتیا ووایم زه خپله زیات ستړی وم، پرون چې له کابله پېښور ته روانېدم، نو د وربښمین تنګي وروستیو حدودو ته رسېدلي وو، چې زموږ د موټر د تېلو ټانکي له کومې غتې ډبرې سره ولګېده، له دې سره یې ټول پاییپونه ورغوځ شول، په ډېرو ستونزو وتوانېدو ټانکي په پړي او نورو ټوټو وتړو، چې په دې منځ کې څو ساعته وخت تېر شو، که په عادي وخت کې تر ماسپښینه رسېدای شوای، نن ماخوستن پېښور ته ورسېدو. خو کله چې د کڅ او سرخکان د سیمو ترمنځ ورسېدو موټر چورلټ ودرېد، نه چالانېده، نه هم مخکې تلای شوای. موږ اړ شوو چې یوڅه پیسې د کرایې په ډول ورکړو او یوه بل فلانګ کوچ موټر ته لاس ورکړو، څرنګه چې په موټر کې دننه ځای نه و، نو پر بام یې کښېناستو، تونډ او ګرم باد، دوړې، د هوا تودوښه او داسې نورې ستونزې مو ټولې وزغملې. تر جلال اباده پورې په رسېدو کې دوه ساعته ولګېدل. کله چې د جلال اباد په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تالاشۍ چوک کې کښته شوم، داسې مې انګېرل، لکه چا چې په هاونګ کې کوټلی یم.

خو نن چې له پېښوره بېرته کابل ته راتلو، په دې امنیتي پوسته کې له نورو ناپېژندویو ستونزو سره مخ شوم.

وسلوال کس زموږ له موټر چلوونکي څخه د هغې ګونۍ (بوجۍ) په باب پوښتنه وکړه چې ما په کې د هوسۍ نوې چاپ شوې (د لومړي کال، پنځمه ګڼه) اچولې وه او غوښتل مې کابل ته یې ولېږدوم، موټرچلوونکي ورته یوه ګڼه ورکړه او ویې ویل چې په دې بوجۍ کې هم همدا مجلې دي. وسلوال کس مجلې ته په غور سره وکتل چې دوه درې تنه نور ملګري یې هم راټول شول، هغو هم مجله سره واړوله راواړوله، زه لا په موټر کې دننه ناست وم او غوږ مې نیولی و، همدا راز مې د خپل څنګ ملګري خبرې هم اورېدې، یوه بل وسلوال چې د مجلې څو پاڼې واړولې، ویې ویل: "کلش پشتوست"

بیا یې له موټرچلوونکي څخه وپوښتل چې دا د چا دي؟

ما د خپل ملګري خبرې غوځې کړې او بخښنه مې وغوښته، کښته شوم او ومې ویل: "څه خبره ده، دا زما مجلې دي، غواړم کابل ته یې یوسم".

یوه تن چې برګ پتلون او یوه خیرنه زېړپېراهني یې اغوستې وه، وویل: "ای مجلای پاکستانه ده اینجه میاري و تقسیم میکني، کلش پشتوست، کس اینجه پشتو ره نه مېفامه".

ما وویل:

"دا نو کومه حیرانوونکې خبره ده، چې دا مجله ولې په پښتو ده؟ بله دا چې دا زما شخصي خپرونه ده، په خپلو پیسو یې چاپوم، تاسې یې تاوان په څه کې وینئ؟".

ما چې دا خبره وکړه، دوی په خپلو کې سره وکتل، په همدې ترڅ کې یې څو نور وسلوال ملګري هم راټول شول، یوه تن خپل چاقو راوایست او په یوه تونده حرکت سره یې بوجۍ څیرې کړه. ما چې د علت پوښتنه وکړه، د برګ پتلون خاوند ځوان وویل:

"نې مه ای پرسانه از تو میکنم که چرا ده ای مجله تان فارسي نیس؟".

ما وویل:

"وه وروره! ته ولې دا پوښتنه زما څخه کوې؟، دلته په کابل کې په لسګونو مجلې د بهرنیو ټولنو له خوا د ټول افغانستان لپاره چاپېږي، ایا تاسو له ټولو دا پوښتنه کوئ، نو دا چې زما مجله په پښتو ده، ایا دا کوم جرم دی، کوم خیانت دی او..."

له دې سره جوخت یې راباندې ټوپ کړل، هغه ګڼه یې چې په لاس کې وه پرمخ راووهله او دوې نورې کلکې څپېړې یې هم راکړې، ما د ځان د خلاصون کوښښ وکړ، خو د هغه نورو وسلوالو ملګرو لاسونه راته ټینګ کړل او پرې یې نه ښودم چې ځان خلاص کړم. شا

(c) ketabton.com: The Digital Library

و خوا زیاته ګنه ګوڼه شوه، ځو نور موټرونه هم ودرېدل، خلکو د دې حالت ننداره کوله، ښايي ګومان به يې کاوه چې ما هم کوم غټ جرم کړی او اوس مې دا وسلوال کسان د محکمې تر مېزه پورې کشوي. وسلوالو کسانو نه یوازې ما، بلکې زما ملت، ژبې او هېوادوالو ته سپکې سپورې کنځاوې کولې، چې زه يې دلته نه شم لیکلای، د قلم درناوي ته په پام سره يې له لیکلو ډډه کوم. پر همدې مهال، د برګ پتلانه خاوند وویل:

"... تو از ګریبان مه میګیري؟ دستته سر مه دراز کدي؟ تو مه ره میشناسي؟ تو بیا داخل بریم، مه زېر کېبل بګیریمت، باز خات فامیدي که مه کیستم..."

زه يې لومړی کش کړم، چې لستوڼی يې راڅیرې کړ، ځو نورو وسلوالو د شا له لوري پر ښی اوږه يو ټینګ ګوزارونه راکړل، خو زه خجالت نه وم، ځکه چې ما ته د خپل هېواد قانون (!!؟) جزا راکوله، هغه هم د بېګناهی په جرم!! زه د خپلې ژبې د خدمت په جرم محاکمه کېدم.

زه يې د سړک په شمالي خوا کې يوه پراته سرای ته دننه کړم، چې لوی غولی يې درلود، لومړی ځو زینې پاس ختلې وې، وروسته يوه سمتې ټوټه راتله، وروسته له زینو څخه ښېرته کښته شوو او په مخامخ دېوال کې يوه لرګینه وړه دروازه ښخه وه چې خوله يې زما غوندې مجرمینو(!؟؟) ته خلاصه نیولې وه!! کله چې دغه تیاره دالېز ته ننوتو، چپ لاس ته يوه بله خیرنه دروازه پرانیستل شوې وه، په دې تنګه او وړه خونه کې يوه سره توشکه اواره وه، چې کوچنې ګلونه يې لرل، د دروازې ځنګ ته د جنوب پر لوري يوه کړکۍ هم پرانیستل شوې وه، د کړکۍ ځنګ ته ځو نورې بړستنې هم تړل شوې وې، چې د چرسو او سګرېټو بوی ترې خوت. د دروازې پر پاسنۍ برخه د دوی د سالار "مسعود" ځو عکسونه لګېدلي وو، زه يې پر توشکې ورټېل وهلم او دی مخامخ راته کښېناست، ما ورته وویل:

"...ما خلک د يوه لیکوال او خبریال په توګه پېژني، زه دې د ټولو خلکو په مخ کې ولې په څپېړو ووهلم، زما ګناه څه ده؟.."

هغه بیا په غوسه شو، غاښونه يې وچیچل، لاسونه يې پر خپله ملا ټینګ کړل او يوه بله څپېړه يې راکړه، ويې ویل: "...مه آمر ازی پوسته استم، مره میشناسي؟ مه مثل تو روز ده نفره، ده زنجیرا بسته میکنم، تو از ګریبان مه میګیري؟، تو بشي مه حالي سبق تره میتم".

وروسته يې زما د داسې چلندونو یادونه هم وکړه، چې زه هېڅ ترې خبر نه وم، هغه ویل چې ګواکې ما لومړی وربانديې وار وکړ او کنځا مې ورته وکړه. راته ګواښ يې وکړ چې والله که به مې د چا پلار هم ترې خلاص کړي. په دې جار و جنجال کې يو بل کس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې د تشناب له ورې دروازې څخه راووت، تور کالي یې په ځان، یو کوچنی برګ دسمال یې پر اوږه او پکول یې پر سر و، هغه وپوښتل:

"چرا، بی، آمر صاحب!؟".

امر صاحب وویل:

"مه ازی به انسانیت پرسان میکنم که ای مجلایت چرا پشتوست، سر مه وار میکنه، مره میزنه، ای مره نمیشناسه که مه کیستم، مه مثل ای وارې ادما ره روز ده تا خام میخورم".

هغه کس چې د خپل مخ په وچولو لګیا و، پر خپل ځای وچ پاتې شو، ما ته یې مخامخ ګونډې ووهلې، ویې ویل:

"او بچه! امیالی بسته ات کنم؟ تو میفامي که امر صاحب کیس؟".

زه هک پک حیران پاتې وم، چې اوس څه ووایم، ما چې څه ویلي او څه اورېدلي وو، ومې ویل، خو یوه هم غوږ نه نیوه. په همدې وخت کې د دوی اووه اته تنه نور ملګري هم راننوتل، چې څه له پاسه ټول ځوانان او تر پنځه ویشتو کلونو یې عمر کم و. چا یو ډول دریشي اغوستې وه، چا بل ډول، چا یوازې نظامي پتلون په ځان کړی، چا یوازې کورتۍ اغوستې وه، چا هم د ملي پوځ دریشي په ځان کړې وه، خو په څېره کې ټول یو ډول راته ښکارېدل. په یوه شېبه کې مې احساس کړل، چې شونډو مې پټري نیولي او د مایوسۍ په جال کې مې ځان راښکېل لید. هغه مایوسي چې ما، زما قلم او زما فکر یې زیندۍ کړی و.

یوه وویل:

"تو چي کاره استی، از کجاستي؟".

ما وویل:

"زه یو لیکوال، خپلواک خبریال او د دې مجلې چلوونکی یم".

کله چې مې د خپل ولایت نوم ورته واخیست، د زیاتو پر تندیو ګونځې راغلې، نور هم تووند شول، اوس که به ما خبره کوله، نو ویل به یې: "چپ باش!!"

د دوی آمر راته وویل:

"ورشه د مجلې اسناد دې راوړه".

ما له جېبه خپل ګرځنده فون راوایست، خو هغوی وویل:

"زنګ نزنی که تو ته توتیت میکنم..."

وروسته یې څو سپکې کنځاوې هم پسې وکړې...

خو نن ما ته د خپل جګړه ځپلي، خوار او ټوک- ټوک هېواد د ملي پولیسو، ملي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتندویانو او ملي سرتېرو د هېوادپالنې، ولسپالنې او سپېڅلې مینې! ! جذبه ښه ترا ځرګنده شوه، یو ځل بیا مې د دروازې پر سر لګېدلي عکس ته وکتل. هغه راپورې خندل، بیا مې د ځان په وړاندې مخامخو خیرنو ځېرو ته وکتل، چې هر یوه پر مخ، سر او اوږو درانه- درانه ګوزارونه راکړي وو، وروسته مې د یوه سرتېري په لاس کې د هوسۍ مجلې څو ځېرې شوې پاڼې ولیدې. ما ته داسې وبرېښېدل چې د دغو ځیرو شویو پاڼو له هرې ټوټې څخه زما د هېوادوالو چیغې راځي، د اوښکو او فریادونو ازانګې ترې راځي او بالاخره وینې ترې دارې وهي، هغه دارې چې ما ته د څو کلونو وړاندې هغه مړي او ټپیان رایادوي چې د کابل په واټونو او راکټ لګېدلو کورونو کې مې په څو- څو ځلې لیدلي وو، دا ځکه چې زه خو هم اخر د دغو جګړو او ویرونو یوه پدیده ! ! وم. داسې پدیده چې نن د خپل مظلومیت جنازه پر خپلو اوږو لېږدوي. زه په دې وخت کې یوه ګرځنده مړي ته ورته وم، چې هېڅ یې هم په واک کې نه وي، نه د خپل خیر په باب فکر کولای شي، نه هم شر پېژني.

یوه تن بیا خوله جینګه کړه او د پوزخند په ډول یې وویل: "پشتو... پشتو چاپ میکنه او ګپ اضافي هم میزنه، پاکستانیا ! !".

ما ته نن دا هم څرګنده شوه چې زما هېوادوال په دې هېواد کې نه یوازې د ژوند کولو حق نه لري، بلکې د مجلو د خپرولو حق یې هم ترې اخیستل شوی او د مطبوعاتو د قانون دا ماده هم راته هسې د کاغذ پر مخ یوه لیکل شوې کرښه وبرېښېده، چې وايي:

په تولیزو رسنیو کې د دغه ډول لیکنو خپرول جواز نه لري:

۱. هغه لیکنې چې د اسلام د اصولو مغایر او نورو دینونو ته سپکاوی وي.

۲. هغه لیکنې چې د اشخاصو د سپکاوي او پر هغو باندې د افترا لامل شي.

خو تر اوسه پورې په هوسۍ کې داسې لیکنه نه ده راغلې، چې هغه دې خدای مه کړه اسلام، یا دې هم نورو دینونو ته سپکاوی وي، تر اوسه پورې په دې خپرونه کې څوک نه دي سپک شوي، خو نن دا دی د همدې مجلې چلوونکی په دې جرم تر ځورونې او جزا لاندې نیول کېږي، چې په خپله ژبه مجله چاپوي او په خپل هېواد کې یې وېشي، په خپله ورته لیکنې برابروي، په خپله یې د چاپ لپاره ورته پانګه برابروي او په خپله یې د چاپ لپاره د جبر تر کرښې ها خوا اوړي، خو بیا یې هم دا کار یو خیانت، ملي غداري او د سپکاوي وړ کار ګڼل کېږي، خو نه پوهېږم د لیکوالو او د خپرونو د چلوونکو لپاره هم په دې هېواد کې کوم تضمین شته چې د دغه ډول ټوپکسالارانو له سپکاوي او افترا څخه خوندي وي؟ او که نه، دا قوانین او اصول د زورورو له خوا لیکل کېږي، یوازې یې مظلوم او بې وسلې قشر په منلو او رعایتولو مکلف دی. ما غوښتل چې په دې اړه مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک چيغه واوري، يو ځوک دې حق او ناحق سره بېل کړي، له بده مرغه چې يو کس مې هم ونه موند.

اخر يې تر ډېر ځنډ، لفظي شخړو، دليلونو او لانجو وروسته پرېښودم، تر شا يې دا هم ويل چې:

"...برو نوکر و اجير انگليسا، ما بچاى اسلام استيم، ما اسلامه کمايي کدېم، فاميدي؟ اى تمام مردم بايد سر ما افتخار کنه، برو پشت سر ته سى نه کني، که ضربيت ميکنم"...

له هغې خونې څخه ووتم. زما د موټر ملګري راته بهر ولاړ وو او هېڅ يې هم نه ويل، ځکه چې هغوی هم زما په ملت پورې اړوند کسان وو، هو رښتيا دوی به څه ويلای، دغو ټوپکسالارانو خو خامخا په همدې جرم هم نيولای شوای چې ولې يې ملي جامې اغوستي، ولې يې خولۍ پر سر کړې او ولې ږيره لري. د خپلې خولۍ له کونج څخه مې د وينو رابهېدلې ليکه پاکه کړه او موټر ته وختم.

په لار کې زموږ موټر چلونکي، چې يو خوږ ارواځوان و، د همدغو ټوپکيانو ګيلې پيل کړې، په ضمن کې به يې په مخامخ لګول شوې هنداره کې ما ته هم راکتل. هغه وويل:

"همدغه پاټک والا په يوه او بله پلمه زموږ جوازسير او اسناد راڅخه اخلي، يا د لمبر پلېټ پلمه نيسي او له موږ څخه د پيسو غوښتنه کوي. ټرافيک بېلې پيسې غواړي، دا وسلوال کسان يې بېل".

خو دا خبرې زما لپاره ځکه دومره په زړه پورې نه وې، چې د اورېدو لپاره يې کوم اورېدونکی غوږ او د دغو ستونزو د اوارې لپاره کومه صادقه او رښتينې محکمه نه موندل کېده، ما به څه کول؟ زما د قلم ملا خو د ټوپک په وړاندې ماته وه. زه د خپل بدن د دردونو له کبله په عذاب وم، کله چې مې غوښتل خپل اواز تر جګپوړو چارواکو ورسوم، بيا هم بريالی نه شوم، ځکه دا سې څوک مې ونه موند، چې هغه دې په رښتيا هم صادقانه اقدام وکړي. دلته خو هر چارواکی او د هېواد هر خادم (!!؟) تر اوو دېوالونو هاخوا په حرمسرايونو کې ناست دي، دلته څوک د هغه چا اواز نه اوري، چې ظلم ورسره شوی وي، بله دا چې ما نو څه کولای شوای، له ما سره خو نه وسلوال کسان وو، نه هم وسلې، ما يوازې يو مات او خوار قلم درلود، چې نن يې دوی قدر ورپرځای کړ او ما يې ننداره وکړه!! تر دې وروسته پوه شوم چې د يوه ليکوال او د يوې خپلواکې، ناپېيلې او ملي مجلې د چلونکي په توګه مې خپل ولس څومره قدر کوي!!؟؟

زه د خپل هېواد په ځبر چور چور يمه ما مه پوښتئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لرم درمان، دا سې رنځور يمه، ما مه پوښتئ
مين

په هالېنډ کې د سلام کلتوري ټولنې خبرتيا

بد رنګه زمانه شوه چې مينا په کاڼو ولي
که نن وار زما دی سبا تا په کاڼو ولي

نوزادي

هېوادوالو او نړيوالو ته څرګنده ده چې د تېرو دوو لسيزو په ترڅ کې د جګړه مارو بنسټپالو او د هغوی د ظالمو ملېشو په کرغېړنو لاسونو د هېواد زيات شمېر ليکوالان او روڼاندي له بېلابېلو ستونزو، مصيبتونو او ناخوالو سره مخامخ شوي دي، له بده مرغه دا حالات لا تراوسه په هېواد کې دوام لري.

په خواشينۍ سره مو واورېدل چې د هېواد نامتو ليکوال او د هوسۍ مجلې مسوول چلوونکی ښاغلی صالح محمد صالح د هماغو ټوپکيانو او داړه مارانو په وسيله بندي شوی، ځورول شوی او په بېرحانه توګه وهل شوی دی.

په هالېنډ کې د سلام کلتوري ټولنه په افغانستان کې د ملګرو ملتونو له اداري (يوناما) او د مسوولو دولتي چارواکو څخه په کلکه غوښتنه کوي، چې د دې پېښې لاملينو ته ژر تر ژره درنه سزا ورکړي، ترڅو د نورو ټوپکيانو لپاره د مخنيوي الهام وګرځي او د دې تر څنګ د هېواد له ټولو کلتوري ټولنو او کلتوري مخورو ليکوالو او پوهانو څخه دا هيله کوو چې په يوه اواز کورنيو او بهرنيو مسوولينو ته ووايي چې زموږ ټول هېوادوال له دې ټوپکيانو څخه کرکه کوي او د افغان ولس په نظر همدا ټوپکيان په هېواد کې د رواني بې ثباتۍ او ناوړه حالت اصلي عاملين دي.

په هالېنډ کې د سلام کلتور تولنې مشر
رسول باوري

❀❀❀

په ډنمارک کې د افغانستان د فرهنګي–علمي څېړنو مرکز (خپلواکۍ) اعلاميه

د کابل د څرخي پله د تالاشۍ په پوسته کې د احمد شاه مسعود تر عکس لاندې يوه وسلوال چارواکي، پښتو او پښتنو ته سپکې سپورې ويلي

د ۲۰۰۴ کال د جون ۲۸-کوپناګن

په خواشينۍ سره مو خبر ترلاسه کړ چې د ګران هېواد افغانستان يو تن پياوړی فرهنګي شخصيت او د (هوسۍ) مجلې مسوول چلوونکی ښاغلی صالح محمد (صالح) کله چې له ننګرهار څخه کابل ته د تګ په لار کې و، د کابل د څرخي پله په امنيتي پوسته کې تر درولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته په دې جرم چې د يوې پښتو خپرونې چلوونکی، ليکوال، ژورناليست او وېشونکی دی لومړی تر پوښتنو او ګروېږنو لاندې راځي او بيا نه يوازې هغه ته بلکې ټولو پښتنو او د هېواد ملي – رسمي ژبې پښتو ته سپکې - سپورې ويل شوي او ورسره جوخت په داسې حال کې چې شا و خوا ډېرو کسانو يې ننداره کوله، وهل شوی او په کشولو د په اصطلاح امنيتي پوستې انړ او بيا يوې کوټې ته وړل شوی او په کوټه کې په پوره ډاډ او سپين سترګۍ د پښتو او پښتنو په آدرس کنځلې شوي او د ښاغلي صالح د لا وهلو– ټکولو وروسته هغه ته د پاکستاني او د (هوسۍ) مجلې ژبې ته د پاکستانۍ ژبې خطاب شوی او د اسلام د ګټونکو او قهرمانانو ! په نامه يې ښاغلي صالح ته د انګرېز خطاب هم کړی، په خپله صالح په دې باب داسې وايي: "زه يې لومړی کش کړم، چې لستوڼی يې راخيرې کړ، څو نورو وسلوالو د شا له لوري پر ښۍ اوږه يو ټينګ ګوزار راکړ، خو زه خجالت نه وم، ځکه چې ما ته د خپل هېواد قانون(!!؟) جزا راکوله، هغه هم د بېګناهۍ په جرم!!زه د خپلې ژبې د خدمت په جرم محاکمه کېدم".

هوکې ! دا ډېره موده کېږي چې په افغانستان کې همدغه ټوپکيان او د اسلام همدغه دروا‌غجن خادمان او د شر و فساد همدغه قهرمانان زموږ ليکوال، ژورناليست او زموږ د ژبې ويناوال د پښتو په جرم ترټي، هغوی سپکوي، تر وهلو– ټکولو لاندې يې نيسي، د زندان تورو ګوټونو ته يې اچوي، قلم يې ورماتوي، اثر يې ورته سوځي، کورنۍ او افکار يې ورتباه کوي او له وطن يې وتلو ته اړ باسي، چې يوه نوې او ښېخې تازه بېلګه يې له ښاغلي صالح محمد صالح سره نوموړی چلند دی.

په ډنمارک کې د افغانستان د فرهنګي– علمي څېړنو مرکز (خپلواکي)، په ډنمارک کې ټول افغان فرهنګيان او په ټوله سکنديويايي هېوادونو کې افغان فرهنګپال د دغه شان افغاني ضد چلند او د هېواد د فرهنګ او ملي– رسمي ژبې د خادمانو په وړاندې سپکاوی او په ځانګړې توګه د پښتو او پښتنو او افغان له نوم سره د دغو بې مسووليته ټوپکيانو او د پرديو د نوکرانو ملي ضد چلند په کلکه غندي او په دې توګه د هېواد ولسمشر ښاغلي حامد کرزي او د هغه د کورنيو چارو وزير ښاغلي علي احمد جلالي ته د خپل اعتراض غږ رسول غواړي او په دې توګه هيله لري چې په خپلو رغنده اجرااتو سره د دغو افغان دښمنه او فرهنګ ستيزه ټوپکيانو مخه ونيسي او د امنيتي چارو او اطلاعاتو او کلتور په وزارتونو کې د پښتون دښمنه اعمالو څارنه وکړي او کنه نو تاريخ خو هسې هم دغه دوره له پښتو، پښتنو او افغان سره د دښمنۍ د دورې په نوم په خپلو پاڼو کې ثبت کړې ده .موږ په دې توګه د ملګرو ملتونو د ادارې، د اروپايي ټولنې او په ځانګړې توګه د امريکا د دولت او په افغانستان کې د امريکا د سفير ښاغلي زلمي خليلزاد پاملرنه هم د دغه راز ناتار ختمولو ته راګرځوو، ځکه اوس خو زموږ د هېواد اصلي واکداران همدوی دي او افغان ملت له دوی څخه هيله لري، چې د شورويانو په څېر برخورد و نه لري. موږ په ټينګه غواړو چې د ښاغلي صالح د وهلو– ټکولو او پښتو او پښتنو ته د کنځلو کولو دغه عاملين او ويناوال تر پوښتنې لاندې ونيول شي او که چېرې قانون موجود وي، ورسره دې قانوني چلند وشي.

د خپلواکۍ د فرهنګي مرکز په استازيتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوسف هېوادوست

❀❀❀

د ښاغلي صالح محمد سپکاوی په کلکه غندو

(هوسۍ) یوه ښکلې معیاري مجله ده، د دغې مجلې د لومړي کال پنځمه ګڼه ما سر ترپایه تړوله وکتله، په دې ګڼه کې داسې څه زما نظر ته رانغلل چې د هغې مسوول مدیر صالح محمد صالح دې پرې وډبول شي او د کومې محکمې او څارنوالۍ له پرېکړې پرته دې د غارو تنې د خولې د تالاشۍ د پوستې پازوال دې دی بندي کاندي. د صالح محمد صالح ګناه دا ښوول شوې چې مجله یې تړوله په پښتو ده. د ده دا کار دومره نه و چې دده د وهلو او مجلې د شیرلو سبب شي، ځکه چې په کابل کې په لسګونو داسې مجلې خپرېږي چې یو پښتو مضمون هم په کې نه شته او سویه یې د صالح صاحب تر مجلې ډېره کښته ده.

که د ده په مجله کې کوم مضمون د قانون خلاف خپور شوی وي، نو بیا هم تالاشیوالو دا حق نه درلود، چې مجله دې سانسور کړي، دا دنده د اطلاعاتو او کلتور وزارت د نشراتو د ریاست وه، چې که کوم مضمون د اساسي قانون، په تېره د مطبوعاتو د قانون چې (متن یې په همدې ګڼه کې خپور شوی دی) مخالف و، مرظف کسان ترې پوښتنه وکړي.

په پېښور کې د مهاجرو ژورنالیستانو اتحادیه پر دغه کار خپله زیاته خواشیني څرګندوي چې د پښتو ژبې په ګناه دغه مستعد ژورنالیست او یا دغه شان نور ژورنالیستان ځورول کېږي، وهل کېږي او مجلې یې د سورلیو په عام محضر کې څیرل کېږي. موږ دغه عمل په کلکه غندو او د مطبوعاتو له قانون سره سم د اطلاعاتو او کلتور له وزارت څخه هیله کوو، چې د دغه راز خپلسرۍ مخه په کلکه ونیسي.

په درناوي

(لاسلیک)

عبدالرؤف قتیل خوږیانی

په پېښور کې د مهاجرو ژورنالیستانو د اتحادیې مشر

❀❀❀

ښې کلتوري ټولنه د صالح سپکاوی د ګرد افغانستان سپکاوی بولي

صالح اغیارو خمبیره کړ

بې ننګه ورور یې پر برېتو وهي لاسونه

د غم له پاسه غم، څو ورځې دمخه خبر شوو چې په ننګرهار کې د(ختیځ) اوونیزې چلوونکی (عبدالوکیل اټک) د یوه خبر په خپرونه د ځینو پخوانیو ټوپکوالو او د اوسنیو ښاغلو رئیسانو له خوا وګواښل شو او ورټل شو. خو د شکر ځای دا و چې پر موضوع سم له لاسه په جلال اباد کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ او بهرنۍ فرهنګي او د بشري حقوقو ټولنې په وخت خبرې شوې او په دې ډول ځښتن د ختيځ اوونيزې د چلوونکي سر په امان کې کړ. د ختيځ د چلوونکي لويه او نه بخښونکې ګناه او جرم دا و چې ولې يې رښتيا ويلي دي؟! ولې يې د امريکايي ډالرو هغه شنې بنډلې رسوا او ښکاره کړي، چې دوی ته د بيارغونې (PRT) د بهرنۍ خيريه مرستې له خوا د جلال اباد ښار د پاکولو لپاره ورکړل شوې وې، مګر دوی جنابانو بيا هغه ($) غنيمت کړې او د ښار پاکول يې بيا د ښوونځيو په زده کوونکو باندې د ازموينې پر مهال د (داوطلب) په نوم په زور او جبر ترسره کړ.

(ختيځ) اوونيزې فقط همدا جرم کړی و چې دغه ($) بنډلې يې رسوا کړې او په همدې جرم هغه دی تر ننه پورې د ننګرهار ولايت د ښارنوالۍ جلبونه او استعلامونه ځوابوي او پايله لا نۀ ده جوته چې يو خوار او تش لاسی قلموال به له يوه زورور، زردار او ټوپکدار سره څه کوي؟

نن دا دی د يوه بل قلموال په غم له سترګو اوښکې او په قلم توري ترم.

نور ولسونه خپل مړي ژاړي، مګر موږ هره ورځ خپلو ژونديو ته ويرنې (مرثيې) ليکو، په خپل هېواد کې پردي يو، په ډېرو خپلوانو کې بې کسه او له خپل ټول زور او ځواک سره- سره بيا هم بې ځواکه او بېواکه يو، په ژونديو کې مېړه نه لرو او بيا پرعکس په مړو کې بيا بد او بې ننګه نه لرو؟! عجبه د تعجب، ژړا او د خندا خبرې؟!

که مې ليکوال ملګري نه خوابدي کېږي زه وايم چې دا هرڅه موږ په خپله په ځان کوو او کړي مو دي (ډېر دلايل شته چې دلته نه ځايېږي) پرون مو په (TOLAFGHAN.COM) نومې انټرنټ پاڼه کې د (ختيځ) اوونيزې ويرنه ولوستله، مګر له بده مرغه چې تراوسه پورې پرې پرته له يوڅو تنو، نورو ښاغلو ليکوالو او يا نورو ښاغلو څه وويل؟ څه غبرګون يې وښود؟ که نور (نړيوالې خبري رسنۍ) مو په وسه کې نه وې، نو لږ تر لږه خو مو دا کولای شول چې په همدې (ټول افغان) پاڼه کې خپل کلتوري خو پر ځای پرېږده د افغاني او پښتني احساساتو او مسووليت پرځای کړی وای!؟!

که مو پرون د هغه ښاغلي په ننګه او ملاتړ کې نړۍ ښورولې وای نو بويه چې بيا چا د ليکوال او يا پښتانه قلموال په وړاندې داسې څه کړي وای، لکه تر هغې (ختيځ) وروسته چې يې دا دی زموږ د زړه د يوې بلې ټوټې (صالح) سره وکړل.

که د امتياز په وخت کې د کلتوري ټولنو بېلابېلو نومونو ته وګورو نو بويه که يې يو مستوفيت خو لا څه کوې چې ان د احصايې لوی رياست يې هم وشمېري؟!

مګر د تورې او غږ ځای چې راشي، بيا سړی داسې انګېري چې موږ په دا دومره ټبر کې اصلاً هېڅ کلتوريان نه لرو!!؟

خير خدای (ج) دې وکړي چې زما دا خبرې ټولې ناسمې وي، مګر زه يو ځل بيا خپلو ټولو لوستو او په ځانګړې توګه قلموالو، ليکوالو او د بېلابېلو ټولنو ښاغلو مشرانو ته ځولۍ غوړوم چې په داسې اړينو مسايلو کې لکه په ختيځ اوونيزې او په ښاغلي صالح چې وشول، د يوه بڅري هومره زغم هم ونه کړي، خپل غبرګون او غږ دې ټولې نړۍ ته ورسوي، ځکه چې په يوه خوله او يوه اتفاق هرڅه کېږي، تر دې ډېر بايد نور د مضر احتياط قرباني نه شو، که نن مو په يوه خوله د

(c) ketabton.com: The Digital Library

(صالح) پوښتنه ونه کړه، نو وګنئ چې سبا زما، ستا او د ټولو وار دی او په دې ډول به د میرڅمنو هغه وینا هم خدای مه کړه رښتیا شي چې وایي، پښتانه په سیاسي لحاظ لیډرشیپ نه لري، په قومي لحاظ مشر نه لري او په فرهنګي لحاظ یووالی او پیوستون نه لري، بله عجیبه خبره دا ده چې هیروپین او د پوډرو زهر په ښکاره لرو بر کېږي، له دومره بدوالي سره- سره یې بیا هم څوک بد نه ګڼي، مګر پښتون او پښتو خپرونه بیا تر هیروپینو هم بده ګڼل کېږي.

که نن بیا هم عبرت وا نه خلو او یو ځای، یوه خوله او یو غږ نه شو نو بیا نور خلک مه ګرموئ، هر څه به مو له خپله لاسه وي او په دا خپل لوی ټبر د یوه کوچني عکس پاچاهي، راج او باج ومنئ.

د ښبي کلتوري ټولنه، پېښور

❀❀❀

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې احتجاج لیک

د لیکوال او ژورنالیست صالح محمد صالح د ځورولو او شکنجې له کبله د کورنیو چارو وزارت ته د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې احتجاج لیک

جرمني ۲۸ جون ۲۰۰۴

په ډېره خواشینۍ سره مو خبر تر لاسه کړ، چې ځوان لیکوال او د (هوسی) مجلې مسوول مدیر صالح محمد صالح په کابل کې د پل چرخي د امنیتي پوستې د ټوپکوالو له خوا په دې جرم وهل شوی او ټکول شوی، توهین شوی او د مرګ ګواښونه ورته شوي دي، چې ولې د افغانستان په لومړۍ رسمي او ملي ژبه پښتو د هوسی په نامه یوه مجله چاپوي او کابل ته یې لېږدوي.

موږ د افغانستان د کورنیو چارو وزارت له چارواکو په کلکه غوښتنه کوو چې د پلچرخي د پوستې چارواکي سم له لاسه له کاره ګوښه او محاکمه کړي. دغو چارواکو په خپل دغه ملي ضد عمل سره خپل بربریت یو ځل بیا څرګند کړ او د افغانستان له ملي وحدت سره یې خپله دښمني یو ځل بیا په ډاګه کړه.

له دې سره یو ځای موږ د ژورنالیستانو له نړیوالي ټولنې او د بشر د حقوقو له نړیوالو ټولنو څخه هیله کوو، چې په دې اړه هراړخیزې پلټنې وکړي او پایلې یې اعلان کړي.

په درناوي

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې د مشرتابه جرګه

❀❀❀

په (نیدرلینډ) هالېنډ کې د افغاني کلتوري ټولنې احتجاج لیک

۲۸_۷_۲۰۰۳

په خواشینۍ سره مو خبر تر لاسه کړ، چې د هېواد تکړه لیکوال او د (هوسی) مجلې مسوول چلوونکی ښاغلی صالح محمد صالح د کابل ښار په ختیزه دروازه کې د جنګسالارانو د یوې ډلې ټوپکیانو له خوا په دې جرم چې ولې هوسی مجله بشپړه په پښتو ژبه خپرېږي، سخت وهل شوی او ترټل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورږ د ښاغلي صالح سپکاوی د هېواد د ښوزلو ژورنالیستانو سپکاوی ګڼو او د هېواد له ملي او رسمي ژبې "پښتو" سره دغه راز چلند د قانون سپکاوی، هغه قانون چې یوازې څو میاشتې وړاندې د یوې تاریخي لویې جرګې په ترڅ کې تصویب شو، خو د تطبیق لپاره یې نه واک شته او نه ځواک.

په هالېنډ کې د افغاني کلتوري تولنې د مشرتابه جرګه، د دې ټولنې ټول غړي او په دې هېواد کې ټول افغان فرهنګیان او فرهنګپال د دې پېښې نه یوازې دا چې په کلکه غندنه کوي، بلکې لاملینو ته یې د یوې سختې جزا غوښتونکي دي.

په درنښت

د افغاني کلتوري ټولنې د مشرتابه جرګه ګۍ.

❀❀❀

د روسیې په جنوبي ښار کراسنودار کې د مېشتو افغانانو د ټولنې احتجاج لیک

په خواشینۍ مو خبر تر لاسه کړ، چې ښاغلی صالح محمد صالح په پېښور کې د هوسۍ مجلې تر چاپولو وروسته د راستنېدو پر مهال کابل ته د ننه کېدلو په دروازه (څرخي پله) کې د څو تنو جنایتکارانو له خوا په دې پلمه چې ولې نو موړې مجله ټوله په پښتو ژبه ده رټل شوی، ښکنځلې ورته شوي او وهل شوی دی او هم پښتو ژبې او پښتنو ته بد رد ویل وشوي او سپکاوی یې شوی دی.

مورږ د روسیې فدراتیف په یوه لیرې جنوبي ښار کراسنودار کې مېشت افغانان چې د زیاتو نورو بهرمېشتو افغانانو په څېر هره ورځ او هر ساعت په هېواد کې د ارامۍ، امنیت او قانون د ټینګېدلو او هم په هېواد کې د ملي وحدت د رغېدنې او په پایله کې هېواد ته د ستنېدلو زېري ته سترګې په لار یو، دا ډول یوه جنایتکارانه عمل ډېر سخت خپه کړي یو او له دې لارې د دې بېشرمانه عمل ډېره کلکه غندنه کوو او د ملګرو ملتونو له سازمان، د بشر د حقوقو له اړوندو سازمانانو او په هېواد کې له ملي او سالمو قوتونو څخه دا هیله او غوښتنه لرو چې د دې مسئلې په باب جدي چلند وکړي، پلټنه دې وکړي او جنایت کوونکو ته باید حتمي جزا ورکړل شي او هم دې په راتلونکي کې د دې ډول پېښو د رامنځته کېدو مخنیوی وکړي، چې په هېواد کې ملي وحدت ته ډېر درونډ تاوان رسوي او د هغو بدنامو ډلو، چې له ډېر وخت راپه دېخوا په هېواد کې د ملي نفاق او د هېوادوالو تر منځ د اعتماد د منځه وړلو لپاره ښکاره هڅې کوي، د خاینانه اعمالو مخه ونیسي.

مورږ له ټولو افغانانو څخه، که په افغانستان کې دننه، یا هم بهر کې دي دا غوښتنه کوو چې نور د دا ډول پېښو ننداره کوونکي و نه اوسي، بلکې د دا ډول وحشیانه کړنو په وړاندې دې خپل غږ پورته کړي، مخکې تر دې چې هماغه د ټوپک ګوزار به، چې پرون یې ښاغلی صالح په نښه کړ، دوی په نښه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په درناوي

د روسیې په جنوبي ښار کراسنودار کې د مېشتو افغانانو ټولنه

د افغان دښمنو وسلوالو ډلو د اصلي څېرو د بربنډولو په خاطر د تبلیغاتي کمپاین د پرمخ بېولو اړتیا

که د هغو وسلوالو ډلو کړو- وړو ته چې د (جهاد او مقاومت) د ویاړونو نارې سورې وهي ځیر شو، وینو چې هغوی د افغانستان د مېشتو وروڼو قومونو تر منځ بې اتفاقیو او دښمنیو اور ته لمن وهل دي. د دوی د دې افغاني او اسلامي ضد دریځ له کبله د قوم او ژبې په نامه د خلکو پر پت او عزت تېری، د هغوی د ملکیتونو غصبول، خپلمنځي جګړې او زیات شمېر هېوادوال کډوالۍ ته اړ ایستل، د هغوی د کړو- وړو هغه نمونې دي چې اصلي هویت یې څرګندوي. دوی هڅه کوي چې د افغاني ټولنې ناوړه وضعیت ښه او د ډاډ من انځور او د هغو هلو ځلو مخنیوی وکړي چې عیني واقعیتونه منعکسوي، نو له دې کبله غواړي چې د رښتینو روڼاندو لیکوالو او د علم او پوهې د علمبردارانو د فعالیت خنډ شي او هغوی د ښته اړ کړي، چې د کړېدلي افغان ولس د زړه خبرې او د افغاني ټولنې ترخه واقعیتونه بیان نه کړي. چې څرګند مثال یې د دې ډلو هغه چلند دی چې په دې وروستیو کې یې د (هوسۍ) مجلې چلوونکي ښاغلي صالح محمد صالح سره کړي دي، چې د هغوی رښتینې څېره ښیي، چې له انسانیت، افغانیت او فرهنګ سره پر دښمنۍ سربېره یې خپل اسلامي ضد هویت هم څرګند کړ. ځکه چې د اسلام سپېڅلی دین ټول مسلمانان وروڼه ګڼي، د قوم او ژبې په نامه توپیر او تبعیض نه پېژني. له بده مرغه هغه څه چې له ښاغلي صالح سره په کابل کې کېږي، چېرې چې د ایساف ځواکونه موجود دي، دا ښیي چې دا او په افغانستان کې د ترهګرۍ ضد ټلوالې ځواکونه او افغان چارواکي د دې جوګه نه دي چې په هېواد کې څه، چې په پلازمېنه کې هم نظم او قانون ټینګ کړي او س موږ ته یوازې دا راپاتې ده، چې د دې افغان دښمنو وسلوالو ډلو د رښتینې څېرې د بربنډولو او د افغاني ټولنې د واقعیتونو د بیانولو په خاطر هدفمند تبلیغاتي کمپاین پیل کړو، چې نړیوال زموږ د هېواد له ترخو واقعیتونو څخه رښتینی انځور پیدا کړي. پر خپلو دولتونو او نړیواله ټولنه فشار راوړي، چې افغانان د دې بې فرهنګه ډلو له شر څخه وژغوري او هغوی ته د نورو نړیوالو په څېر د انساني ژوند او فعالیت زمینه برابره کړي.

د انټرنټي پاڼې مسوولین

د جون د میاشتې ۲۹ نېټه

❁❁❁

په سویډن کې د افغانانو د علمي او فرهنګي مرکز احتجاج لیک

د ژورنالیستانو او فرهنګیانو سپکاوی، د افغان ولس سپکاوی دی

سویډن ـ مالمو د جون ۲۹مه

په دې وروستیو شپو او ورځو کې چې له یوې خوا د راتلونکې ولسمشرۍ او پارلمان لپاره د ټولټاکنو مسئلې افغان ولس او روڼاندي په خپلو کې مصروف ساتلي او هر یو صادق افغان دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره- چاره لټوي چې څنګه وکولای شي افغان ولس له یوې بلې غمیزې څخه وژغوري. له بده مرغه ټوپکسالارو او ملي متعصبینو له موقع څخه په استفادې سره په یوه او بل نامه پر هغو ژورنالیستانو او فرهنګیانو ګوزارونه پیل کړي چې ازادخیاله او ډیموکراسي پلوه سیاست یې غوره کړی دی.

دغه ژورنالیستان هغه څه خپروي او وایي چې د لوی اکثریت او ټول افغان ولس د پخلاینې او یوه ډاډمن روښانه راتلونکي څرګندوی دي.

په پښتو ژبه د یوې نشریې خپرېدل کوم قانوني جرم او د وطن خلاف عمل نه دی، د اساسي قانون او مطبوعاتو د قانون له مخې هر څوک حق لري نشرات وکړي او د خلکو غوښتنې منعکسې کړي.

د (هوسی) د چلوونکي، ښاغلي صالح محمد صالح ګناه یوازې دا ده چې په پښتو ژبه خپرونه چاپوي. هغه چا چې ښاغلی صالح صاحب یې ځورولی او توهین کړی دی، دا هېره کړې ده چې په دې وطن کې غوڅ اکثریت "پښتون" دی، چې په پښتو ژبه خبرې کوي. که په پښتو او یا بله کومه ژبه په ویلو یا لیکلو سره د چارواکو له خوا کوم ژورنالیست او لیکوال تر تهدید لاندې نیول کېږي، پایله به یې ډېره خواشینوونکې وي.

په سویډن کې د افغانانو د علمي او فرهنګي مرکز ټول غړي او د مالمو د ښار اوسېدونکي افغانان په یوه اواز نه یوازې دا چې د هېواد له تکړه ژورنالیست او لیکوال ښاغلي صالح محمد صالح سره دغه شان غیرانساني اعمال په کلکه غندي، له چارواکو (کورنیو چارو وزارت او اطلاعاتو او کلتور وزارت) څخه په کلکه غوښتنه کوي چې د دغه شان غیرقانوني او بې مسوولیته اعمالو سرته رسوونکي، افغان ولس ته وروپېژني او هغوی په قانوني سزا ورسوي. نه باید هر څوک چې زړه یې غواړي پرخپل سر، بې له قانونه خپرونې مصادره او چلوونکي یې زنداني او تهدید کړي. دا د ځنګل قانون باید پایته ورسېږي ! !

موږ په هېوادنۍ او نړیواله کچه د بشر د حقوقو له ټولو سازمانونو څخه په غوڅه توګه هیله کوو، چې د دغه شان خپلسریو مخه ونیسي او دا په کلکه وغندي، چې په دې توګه په راتلونکي کې ژورنالیستان او فرهنګیان تر قانوني حمایې لاندې خپل وطني چوپړ ته دوام ورکړي.

په درنښت

په سویډن کې د افغانانو د علمي او فرهنګي مرکز د مشرتابه جرګه

❋❋❋

د افغاني فرهنیانو د ناپېیلې ټولنې اعلامیه

د مقدس خدای په سپېڅلي نوم

د کابل په امنیتي کمربند کې د ښاغلی صالح محمدصالح د وهلو او توهینولو له کبله د افغاني فرهنیانو ناپېیلې ټولنه د امنیتي چارواکو دغه سپک او بې پرنسیبه عمل غندي او له عدلي چارواکو غوښتنه کوي چې د دې قضیې لاملین رسماً توبیخ او ملامت کړي او په رسمي توګه دې له ښاغلي لیکوال او فرهنګدوست صالح محمدصالح څخه بخښنه وغواړي او په مطبوعاتو کې دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه جریان خپور شي.

په ټولې فرهنګي مینې
محمد آصف نن
(د اقتصاد مجلې چلوونکی)

❋❋❋

په کندهار کې د نارنج خپرندویې ټولنې احتجاج لیک

موږ ټولو پښتنو واکمنو ته دا احتجاج کوو، چې ولې بیده یاست؟ ایا تاسې د اکثریت ولس استازي نه یاست؟ په افغانستان کې چې دا د ګوتو په شمېر خپرونې لرو، هغه هم د پردي پلویو او متعصبو وګړو له خوا له منځه وړل کېږي او مسوولین یې وهل او ټکول کېږي. ایا که د نورو ژبو له ویونکو سره پښتنو داسې چلند کړی وای، نو هغه وخت به هم چا ته څه نه ویل کېدل؟

موږ د (هوسی) د درنې مجلې مسوول ښاغلي صالح محمد صالح سپکاوی د ټولو پښتنو سپکاوی ګڼو، واکمنو ته دې دا په ډاګه وي چې که نن موږ ډبول کېږو، نو سبا د دوی وار دی، رابېدار شئ او د خپلو ورونو غم وخورئ.

په کندهار کې د نارنج خپرندویې ټولنې مسوول
سید احمد قانع

❋❋❋

له ښاغلي صالح محمد صالح سره د روسیې فدراسیون په پلازمېنه مسکو کې د ځوانانو د ادبي ټولنې خواخوږي

ټول په دې پوهېږو، چې نن ورځ هېواد د چا په لاس کې دی، دا هغه داړونکي ټوپکیان دي چې ټپي افغانستان به یې تر پېړیو پورې له ځانه ښه خیرې پاکې نه کړي. صالح محمد صالح یو تکړه لیکوال دی، چې په یو داسې (وحشي) کړو یې د قلم په زور موږ ټول خبر کړو، موږ صالح محمد صالح ته ډاډ ورکوو او خواخوږي یې یو، خو زموږ په هېواد کې زموږ هېوادوال هره ګړی په دې ډول په سلګونو سپکاوي زغمي او د لتې ګټې څوک نه شته، دولت نه شته او قانون یوازې پر کاغذونو لیکل شوی دی. صالح محمد صالح ته د پښتو په چوپړ کې ټینګ هوډ او بریالیتوبونه غواړو، موږ پاک خدای (ج) ته دعا کوو چې د هغه پښتنه هوسی د تل لپاره د افغانستان پر دنګو غرونو ټوپونه ووهي او زموږ د مینې تنده دې ماتوي. په دې هیله چې د داسې داړونکو ځای خرخي پل شي.

د ځوانانو د ادبي ټولنې له خوا

❋❋❋

په کوېټ کې د افغانانو ثقافتي اتحادیې احتجاج لیک

په زیاته خواشینۍ سره مو له تکړه لیکوال صالح محمد صالح سره چې په رښتیا هم د ټولنې یو صالح بچی دی، د ځینو بې ادبو او بداخلاقو له خوا د بېرحمانه چلند خبر تر لاسه کړ، چې زموږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره زیات د خواشینۍ سبب شو. موږ په کوټ کې ټول مېشت افغانان او په ځانګړې توګه د افغانانو ثقافتي اتحادیه په کلکه د دې ظالمانه تېري غندنه کوو او دغو جاهلانه تېري کوونکو ته د سختې سزا غوښتونکي یو او د افغانستان له انتقالي اداري څخه دا غوښتنه کوو، چې د داسې بې کفایته او خودغرضه کسانو لاسونه ورلنډ کړي او پرې دې نه ږدي، چې دا کسان په خپلو بدو او کرغېړنو افعالو باندې د پښتنو په پاکو زړونو کې د نفرت اور بل کړي، چې بیا به په دې اور کې وچ او لانده ټول وسوځي، همدا راز صالح صاحب ته د خواخوږۍ مراتب وړاندې کوو او له ده سره په دې ویر کې ځان کاملاً شریک ګڼو

په درناوي

❀❀❀

په جاپان کې د ادب د مینه والو ټولنه د ښاغلي صالح ځورونه او سپکاوی غندي

د طالع ستوری مې وینې تر خوله باسي
د غم تندر، د بخت لمر نیولی دی

نن بیا د ادب د مینه والو پر زړه ټکه پرېوته او په ډېره خواشینۍ سره اورو چې د هېواد تکړه لیکوال او هڅیالی ژرنالیست ښاغلی صالح د پښتو په لیکنه، خپرونه او وینا "تورن" شوی، وهل شوی او سپکې سپورې ورته ویل شوې دي.

نن د پښتنو زړه "کابل" ته د پښتو مجلو او خپرونو په وړلو د نامه او پت څښتنان د.... له خوا ډبول کېږي او سپکاوی یې کېږي، موږ نه یوازې د دې کرغېړن عمل کلکه غندنه کوو، بلکې د هغو وعده خلافو وعدې هم ورپه یادوو چې پر څوکۍ د سریښېدو په نیت یې د پښتو پر سر معاملې کولې او تر ملي کېدو یې "دفتري ؟؟؟" کېدل غوره ګڼل.

دا عمل د هغه اپارتاید لړۍ ده چې له کلونو راهیسې یې د پښتنو، هزاره و، ازبکو، ترکمنو، بلوڅو، پشه یانو، نورستانیانو، هندوانو او نورو پر حقوقو خېټه اچولې، ښوونه او روزنه، لوړې او مسلکي زده کړې، ډله ییزې خپرونې، کورني او بهرني ملي اسناد، ډیپلوماتیکې چارې، هېواد ته د ننوتلو او وتلو پاڼې، د هېواد د ویاړ شمله "اریانا افغان الوتنه"، د سوداګریزو چارو، د سرشمېرنې، د انتخاباتو اسناد، ورځنۍ عریضې او...ټول د دغه اپارتاید په.. لړلي دي او د نورو ژبو وده خو پرېږده، چې اسناد او خپرونې یې لا له لاسه سوځول کېږي او داسې نور...

د ښاغلي صالح د سپکاوي او ځورونې د کرغېړن عمل لاملینو ته د سزا غوښتنه به د ځان غولول وي، ځکه په رسمي کړیو کې داسې واک او سېک نن نه وینو، چې د بل په متې واک ته رسېدلي لنډه غرو ته دې څوک تر بانه لوړ وګوري.

خو دې بدمرغۍ ته به د کړېدلي افغان ملت مبارزه او ملي غوښتنې د پای ټکی ږدي.

په جاپان کې د ادب د مینه والو ټولنه

❀❀❀

په کندهار کې د بېنوا فرهنګي ټولنې احتجاج لیک

د وخت د جبر پر وړاندي د بغاوت کرېږي

(احتجاج لیک)

دا دی د هیواد، ملت، کلتور، فرهنګ، پوهې او ادب غلیمانو له خپل ټیټ خصلت سره سم د خپلو ناروااوو او خیانتونو ځنځیر ته یوه بله کړۍ ورزیاته کړه، سپینه خبره دا ده چې:

صالح محمد صالح هغه نوم دی چې ډېر زیات شمېر افغانان ورسره سره آشنا دي، خو په هغو ځانګړنو او غوره صفتونو چې دغه ځوان پسوللی دی کېدی شي، ټول ورځني خبر نه وي، کېدی شي وخت او تاریخ به د دې ځوان پولادي هوډ، مېړانه، بر هیواد، ملت، فرهنګ، پوهه او انسانیت مینه په زبات ورسوي، د دې مېړني د کار او کمساري کار ارزول او ورباندي رغبدل وخت او کار غواړي، خو دلته یې یوازي پر هغه اړخ څه وایو چې دم ګړي ته مو اړه ورسره پیدا شوې ده.

ګران او ځوان صالح ګل له خپل کلتور او ژبې سره لېونۍ مینه لري، د ډېرو آثارو پر ژباړې او لیکنې سربېره د هیواد له بېلابېلو خپرونو سره ښه په زیات شمېر لیکنۍ مرستې کړې، چې زیاتو خپرونو د ده په مېړانه د ژوند سا اخیستې ده.

دی اوس د بي.بي.سي راډیو په پوهنیزو پروژو کې کار کوي، د نورو فرهنګي چوپړ تر څنګ دی په یوازې سر او یوازې د خپل ایمان او همت په زور یوه د ښه معیار پښتو خپرونه(هوسۍ) چاپوي، چې د ټول مادي، مانیز، تخنیکي، لیکني، چاپ، خپراوي او ... د غم پېټی ټول د همدې یوه انسان پر اوږو بار دی.

دا به بل وخت ته پرېږدو چې دا کار په څنګه انداز مخته بیایي.

خبره دلته ده چې کله دغه مېړني د هوسۍ پنځمه ګڼه له پېښور څخه رابار کړې وه، له سره تر نوکه په خولو کې ډوب و، د کابل د پلچرخي سیمي په اصطلاح امنیتي ځنځیر(اخو اصلاً لنډغرتون) ته راورسېد، د دې ځای توپکمارو پلټونکو چې کله هوسۍ مجله ولیده چې ټوله په پښتو ژبه لیکل شوې وه، نو په خورا سپین سترګۍ سره یې خیري ویري او ایسته وغورځوله او ویې ویل:

چې دا ولي ټوله په پښتو ده، دا خو د پاکستان لپاره خپرېږي (؟) او ستومانه صالح یې د خپلي امنیتي پوستي په یوه تور غار ننه ایست او هلته یې مضبوطه د توپک د کنداغ تر ګوزارو لاندي راوست.

ښه، اوس دا خو نوې خبره نه ده چې دا توپکمار د خپل هیواد له انسان، انساني کرامت، کلتور، ژبې او ملي ارزښتونو سره دا ډول ناروا چلند کوي، دوی خو هغه ازمویل شوي د هیواد، ملت او فرهنګ غلیمان دي چې د خپل واک په انډوخر کي یې کابل او نور لوی ښارونه لوټه_لوټه کړل، افغان فرهنګ یې د دوزخ په لمبو کي وسوځاوه او د افغان ملت په ناموس یې تولوژنه ګډه کړه.

نن چې بیا د امریکایي استکبار تر سیوري لاندي یو نیمچه واک په لاس ورغلی، نو لا یې د وحشت لمنو د نورو او لا نورو جنایتو ټپلي پرې باسي، دوی کېدی شي دا فکر کوي چې پرون

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ سرغنه ګانو دا هر څه جنایتونه کول، نو نن د هماغو جنایتونو په بدل کي تر مرګ وروسته د ملي اتلانو لقبونه ورکول کیږي او یا یې د بې سوادو او ساده ژوندو پر ټټرونو د مارشالۍ نښانونه ټومبل کیږي. نو که موږ هم د ملي جنایتو، او ناروااوو کړنو ته زور ورکړو، کېدای شي موږ له دا ډول ناز څخه برخمن شو.

خو رښتیا خبره دا ده چي د ملي خاینانو خبیثي ارواوي به هیڅکله د ملي اتل په لقب خوښي نه شي او د بېسوادو توپکیانو پر ټټرونو د مارشالۍ او جنرالۍ نښانونه ټومبل پر دوی باندي د تاریخ خندول دي.

دا ملي خاینان، د هیواد، ملت او فرهنګ غلیمان باید پوه شي چي افغان ملت دومره ړوند او کوڼ هم نه دی چي د دوی ناروااوي به یې یو وخت له یاده ووځي، نن وي که سبا د دې مېړني ملت وګړي ـ وګړي به له دوی سره د دوی د هري ناروا حساب کوي.

زموږ مومن ملت دا باور لري چي دا جنایتکاران به نه یوازي دا چي په دنیا کي به یې پزه او غوږونه پرې کیږي، بلکي د قیامت په ورځ به هم د کایناتو د بېساري پاچا او عادل قاضي پر وړاندي په توبو نه خلاصیږي او د خپلو کمسارو ناروااوو، جنایتونو او لویو ګناهونو په سزا به رسیږي.

نن د صالح ګل پښتو هوسۍ ورڅېرل، د ده وهل او ټکول زموږ لپاره د همت او پولادي هوډ الهام راکوي، دا ناروااوي به د صالح ګل د فرهنګي سنګر یاران او سرتېري لا نور کار او پیکار ته وهڅوي، لا به یې د لوړو آرمانونو په رګونو کي د اور سکروټي ورغړوي، لا به یې خپل اوچت سرمنزل ته د ورلنډېدو لپاره په وجود کي د بربېښنایي خوځښت او انرژۍ توپانونه وپنځوي.

لا به د وخت د نااهلو زامنو پر وړاندي د سرکښۍ او بغاوت جنډه هسکه کړي.

لا به د نه ماتېدونکي ایمان ننداره ورکړي او لا به د زمانې د جبر پر وړاندي د ملي جهاد پیغام ورکړي.

او دا چیغي به یې د شینکي آسمان غوږونه لا کاڼه کړي چي:

ما د سیند یاغي څپو ته واچوئ

غواړي سېلابونه د توپان بچي

ببنوا فرهنګي ټولنه کندهار_افغانستان

❀❀❀

په بلجیم کې د مېشتو افغانانو د پوهاوي، مرستې او پیوستون ټولنې د غونډې احتجاج لیک

د ۲۰۰۴ کال د جون د میاشتې پر ۲۹ مه نېټه د بلجیم په پلازمېنه بروکسل کې د یوې درنې غونډې په ترڅ کې د ښاغلي صالح محمد صالح تهدید او ځورونه د ټولو افغاني فرهنګیانو، لیکوالانو او په تېره د افغانستان د غوڅ اکثریت وګړو د کلتور او ژبې، اهانت او توهین وګڼه. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنې مشرتابه جرګه کې، د ټولنې غړو او د غونډې ټولو ګډونوالو په یوه اواز له ښاغلي کرزي، ښاغلي جلالي، ښاغلي احمدزي، ښاغلي احدي، ښاغلي هېوادمل او... څخه د ملي او رسمي ژبې (پښتو) د ټولو حقوقو، په کلکه د ضمانت او حفاظت غوښتنه وکړه. د غونډې ګډونوالو د کورنیو چارو له وزیر څخه په کلکه وغوښتل چې د څرخي پله مسوولینو ته له اساسي قانون څخه په سرغړونه، سخت او د عبرت درس ورکړي. همدارنګه په غونډه کې د ځوان او زړور لیکوال او شاعر ښاغلي صالح د هڅو ملاتړ او د دولت د مسوولینو چوپه خوله وغندل شول. غونډه په افغانستان کې د افغان ټبر د هوښیارۍ او پوهاوي لپاره، د نه ستړې کېدونکو هڅو په دعایې سرته ورسېده. د پرېکړه لیک نقل د کورنیو چارو وزارت ته په رسمي ډول ولېږل شو.

❁❁❁

د احمد شاه بابا د ژباړې مرکز شورغږلیک

ګران صالح د پښتو ژبې یوتکړه او هڅاند لیکوال دی، موږ د ده پر شتون او فرهنګي چارو ویاړ کوو، وروستۍ پېښه نه یوازې صالح ته بلکې دا ټول پښتون او افغان ولس ته سپکاوی دی. وایي کارغان تېرېږي سپیان غپېږي، خو د دغو سپیانو د غپا مخنیوی هم په کار دی که نه؟ په ټول کابل کې په شمېر څو پښتو خپرونې لرو، که هره خپرونه مو داسې خیرې کېږي او هر لیکوال مو د صالح په څېر ډبول کېږي، ناشونې ده چې خپل فرهنګي او ژورنالیستیک بهیر همداسې پرمخ بوځو. یوازې په تشو اعلامیو او ډاډګیرنو څه نه جوړېږي، باید د عمل ډګر ته ودانګو، خپلې خپرونې او پر پښتو مین لیکوالان په مادي او مانیزه توګه ځواکمن کړو او د دغسې غوځکیو د مخنیوي لپاره عملي لارې چارې ولټوو. د صالح ملاتړ ته اړ یو، سبا زموږ بل صالح توهین کېږي، دغه توهین باید له بېخه وشړول شي، موږ باید د دوی د هوډ په پیاوړتیا کې کارنده ونډه واخلو.

مننه

نذیراحمد سهار

د احمد شاه بابا د ژباړې مرکز- کابل

❁❁❁

په اتریش کې د افغانستان د بیا ودانولو مرستې ټولنې احتجاج لیک

په ډېره خواشینۍ سره مو دا خبر واورېد، چې د افغانستان تکړه او بااستعداد ژورنالیست او د هوسۍ مجلې مسوول مدیر ښاغلی صالح محمد صالح د جلال آباد_ کابل پر لار له څرخي پله سره د دفاع وزارت د داړه مارو ټوپک لرونکو له خوا وهل شوی او په دې تورن شوی چې په مجله کې یې ولې پارسي نه شته بیا ورته پاکستاني ویل شوی دی.

زموږ د ټولنې غړي او په اتریش کې ډېر مېشت افغانان د دفاع له وزیر څخه هیله لري، چې هغه داړه مار ټوپکوال چې تعصبي نیت لري او په هېواد کې تفرقه او تضاد راولي، ژر تر ژره له کاره ګوښه او سزا دې ورکول شي.

د افغانستان له حکومت څخه زموږ هیله دا ده، چې په رسمي ډول له ښاعلي صالح محمد صالح

ښځه بخښنه وغواړي او مسوول وزير ته دې خبرداری ورکړل شي، چې داسې مضر عناصر چې په هره جگه رتبه وي له کار گوښه او قانوني سزا دې ورکړل شي.

د افغانستان د بیاودانولو مرستې ټولنه

ویانا ښار ــ اتریش

۱۳د سرطان کال ۱۳۸۳

❁❁❁

په امریکا کې د افغاني کلتوري ټولنې احتجاج لیک

موږ په شمالي کلفورنیا کې مېشت افغانان له ښاغلي صالح محمد سره د شوي چلند له کبله خپله ژوره اندېښنه ښکندوو او د کابل له ادارې ښځه په کلکه غوښتنه کوو چې د دې کرغېړن عمل ترسره کوونکو ته دې سخته سزا ورکړل شي، چې په راتلونکي کې دا ناوړه چلند تکرار نه شي.

په درناوی

څه د سرو هلو توره ښايي ما ته

لکه شمعه تا زه کېږم په بل- بل سر

❁❁❁

د ژورنالیستانو د ملاتړ د نړیوالې اتحادیې لیکنه چې په بهر کې خپره شوې ده

JUNE 27, 2004
Posted: June 30, 2004
Salih Mohammed Salih, *Hosey*
ATTACKED
Hosey
CENSORED

Salih, the editor and chief reporter of the bimonthly magazine *Hosey*, was assaulted by soldiers from the Afghan national army at a checkpoint near the capital, Kabul. *Hosey* is a Pashto-language magazine focusing on the culture of Pashtuns, the largest ethnic group in Afghanistan.

According to Khalid Hadi, the magazine's publisher, Salih was bringing the entire print run of *Hosey* in a rented car from Pakistan, where the magazine is printed, to Kabul, where *Hosey* is based, when soldiers at a checkpoint stopped his car and searched it. When the soldiers looked through the magazine and saw that it was written in Pashto, they destroyed the magazines and attacked Salih, beating him with their hands and rifle butts. While the soldiers were assaulting him, they accused Salih of being a Pakistani and a member of al-Qaeda, Hadi told CPJ.

According to local sources, the Afghan army is dominated by ethnic Tajiks and members of other minority ethnic groups in Afghanistan. These groups are often biased against ethnic Pashtuns, whom they perceive as being loyal to the deposed Taliban government or to al-Qaeda.

(c) ketabton.com: The Digital Library

The soldiers later released Salih, and his driver drove him to Kabul. Salih sustained back injuries in the attack and has trouble walking, according to Hadi. He visited a local clinic after the attack, Hadi said.(20)

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبه له پاسه خړې دي

د هرې ژبې او ملت د فرهنګیانو، د قلم د خاوندانو او دولت ترمنځ د اړیکو پُل، د هماغه هېواد د فرهنګي چارو سمبالوونکې او څارونکې موسسې او ادارې وي، چې دغه ادارې بیا د دغسې یوه پُل د رول تر سر ته رسولو برسېره په خپل ملک کې د ټولو ژبو د قلم د خاوندانو، هنرمندانو او لیکوالو د پالنېو، له بېلابېلو لارو د هغو د هڅونې او په فرهنګي چارو د بوختو ځوانانو د روزنې لپاره ځانګړي پروګرامونه لري.

خو په افغانستان کې دغه چارې په ټپه ولاړې دي، د اطلاعاتو او کلتور وزارت چې دغه کار ته ګمارل شوی او یوه دنده یې دا ده چې په دغه هېواد کې د ژبو د پراختیا او متوازنې ودې لپاره کار وکړي په دې برخه کې یو د پام وړ ګام هم نه دی اوچت کړی، او لا هغه په لسګونو دولتي ورځپاڼې، جریدې، مجلې او تر هغو برسېره راډیو او ټلوېزیون، چې د همدې وزارت تر څارنې لاندې خپرونې کوي، په ښکاره په خپلو نشراتو کې د نورو د ژبو پر حق سترګې پټوي. د همداسې یوې ناڅرګندې پالیسۍ نتیجه ده چې نن سبا په ټولو دولتي مطبوعاتو، ورځپاڼو، مجلو، اوونیزو او راډیو- ټلوېزیون کې د پښتنو برخه دومره خواره ده، لکه د اطلاعاتو او کلتور د وزارت په لوړو پو ستونو کې چې ده.

تر دې برسېره د اطلاعاتو او کلتور وزارت هغه اداره ده، چې د ادیبانو، فرهنګیانو، د قلم د خاوندانو او هنرمندانو کور بلل کېږي. ان په نورو هیوادونو کې چې د یوه لیکوال پوښتنه کېږي نو خلک یې د اطلاعاتو او کلتور وزارت ته مراجعه کوي. د دې خبرې مانا دا ده چې دغه وزارت باید د شاتو د مچیو د ملکې په شان وي، چې ټول فرهنګیان او د قلم خاوندان پرې راټول وي. خو په افغانستان کې خبره سرچپه ده؛ د اطلاعاتو او کلتور وزارت، له فرهنګیانو، په تېره بیا پښتنو فرهنګیانو څخه دومره بې خبره دی، لکه هندو له لمانځه نه.

که داسې یو څوک، چې د افغانستان له شرایطو سره بلد نه وي او د اطلاعاتو او کلتور وزارت ته ورننوځي، نو ګومان به یې ونه شي چې دا د افغانستان یوه دولتي اداره ده. دا ځکه چې له ښاغلي وزیر نه نیولې، بیا تر یوه عادي رئیس پورې ټول د یوې ژبې او فرهنګ استازي ګمارل شوي او دا په داسې حال کې ده، چې د افغانستان د اوسني دولت له اولویتونو څخه یو دا دی، چې ټولې دولتي ادارې باید ملي شي. خو عجبه دا ده چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اطلاعاتو او کلتوروزارت لا تر اوسه له دا ډول ټولو اداري اصلاحاتو او بدلونونو نه ګوښې پاتی دی. د دې خبرې مانا دا نه ده چې خدای(ج) مه کړه موږ له کومې بلې ژبې سره رخه او کینه لرو، بلکې باور مو دا دی چې افغانستان د ټولو افغانانو ګډ کور دی، چې د هر قام او هرې ژبې په منفي کولو سره به مو د خپل ګران هېواد د ګډ وجود یو کاري غړی له لاسه ورکړی وي، ځکه تجربو ښودلې چې د تاریخ په اوږدو کې د خپلو او پردو په لمسون د دغه هېواد د او سېدونکو بېلابېلو قامونو، ژبو او فرهنګونو د ورکاوي لپاره ډېرې هلې ځلې وشوې، چې ګردې ناکامې وې. د همدې ترخو تجربو په رڼا کې د سالم عقل خاوندان دې پایلې ته رسېدلي چې د افغانستان د عظمت او له ویاړه ډکو فرهنګي ارزښتونو ساتنه یوازې له دې لارې ممکنه ده، چې ټول افغانان، په تېره بیا د فرهنګ په چارو بوخت هغه دا هېواد خپل وګڼي، د یو بل عقیدو، بېلابېلو کلتوري ارزښتونو او فرهنګي ویاړونو ته، که څه هم د دوی په ګرونج برابر نه وي، درناوی وکړي او په دغه هېواد کې شته هرې ژبې او فرهنګ ته د برابرې ودې حق ورکړي.

دغسې هدف ته تر اوسه د نه رسېدلو یو لامل زموږ په باور دا دی چې او به له پاسه خړې دي. دا ځکه چې که د یوه هېواد د دولتي مطبوعاتو او فرهنګي چارو د څارنې تر ټولو لویه اداره پر دې حال وي، لکه زموږ د اطلاعاتو او فرهنګ وزارت چې دی، نو په داسې یوه ملک کې د ملي دولتي مطبوعاتو د رامنځته کېدو او له اساسي قانون سره سم د ټولو ژبو د متوازنې او برابرې ودې هیلې بېځایه دي.

په دې هیله چې یوه ورځ په خپل ګران هېواد افغانستان کې د ملي دولتي مطبوعاتو او د دولتي مطبوعاتو د څارونکې یوې سالمې ادارې د لیدو شاهدان واوسو.(21)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کابل کې د ای. ډبليو. پي آر د خبريالانو محمد شفيق حقپال او دانش کروخېل ليکنه

تاريخي اثار د نابودی له ګواښ سره مخامخ دي

داسې بريښي چې حکومتي چارواکي د تاريخي آثارو د قاچاق پر ضد په مبارزه کې له برياليتوب څخه ليرې دي.

د افغانستان د ملي موزيم کليکسون پداسی حال کی کرار کرار د بډای کېدو په حال کی دی چی صادق ښاريان او پوليس لوټ شوي تاريخي آثار بېرته ور سپاري. خو غله د تاريخي آثارو د مرکزونو لوټولو او له هېواد څخه بهر ته د هغو قاچاق ته دوام ورکوي.

د سږکال په مني کی د اطلاعاتو او کلتور وزارت وکولای شول يو شمېر لرغوني آثار، چی په کی پر ډبری ليکل شوی کتيبه او د بودا شپږ مجسمی راځي چی د باميانو او لوګر له ولايتونو وړل شوي وو تر لاسه کړي دي.

د اطلاعاتو او کلتور د وزارت د لرغونپوهنې رئيس وايي خلک د خپلو لرغونو آثارو له ساتنی سره مينه لري. په حقيقت زموږ ځينی هيوادوال د لرغونو آثارو د قاچاق په هکله موږ ته اطلاع راکوي.

د بيلګی په توګه د سرای خواجه يوه او سيدونکي د يوی تاريخي ډبری په هکله چی ۱۰۰۰ کاله يي عمر درلود او قاچاق شوی وه موږ ته اطلاع راکړه. په نتيجه کی مو وکولی شو هغه بيرته تر لاسه کړو.

د افغانستان ګوټ ګوټ له ښخو شويو مجسمو، هنري او لرغونو آثارو ډک دی چی ځينی يي ۵۰۰۰ کاله عمر لري. د هغو ډيری په افغانستان کی د بودايي فرهنګ او عصر پوری اړه لري.

د کورنيو جګړو پر مهال، د دغو آثارو ډيری پر بهرنيو دلالانو پلورل شوي دي. د لنډمهالی اداری له تاسيس څخه راپدی خوا پوليسو د دغی سوداګری پر ضد جدي مبارزه پيل کړی، خو له بده مرغه د سيمه ييزو واکمنو تر منځ د واک پر سر د جګړی له امله دا کار له ستونځو سره مخامخ دی.

په ډيرو سيمو کی، د امنيت نشتوالی د دی سبب شوی چی د دغو آثارو لوټول دوام

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومومي. سیمه ییز خلک او مامورین رپوټ ورکوي چې وسله والو کسانو په څو ولایتونو کې د لرغونو آثارو د تر لاسه کولو له پاره په کیندنو او لوټماری لاس پوری کړی دی. د بیلګې په توګه د لوګر په ولایت کې یوه سیمه ییز مامور وویل چې د وسلوالو کسانو یوه باند د خروار په ولسوالی کې د ۲۰ کیلو متر مربع په ساحه کې کیندنې کولې او ۱۲۷ مجسمې یې لوټ کړی.

د لرغوني میراث د لوټولو د مخنیوي له پاره د اطلاعاتو او کلتور وزارت تیره اوونۍ د لرغونو آثارو د ساتنې له پاره د پخواني باچا د زوی میرویس ظاهر تر نظر لاندې یوه شورا جوړه کړه.

دا شورا چې په افغانستان کې د خپل ډول یوه بې سابقه شورا ده ، یو ځانګړی کمیسیون یې جوړ کړ تر څو د لرغونو آثارو د ساتنې له پاره یو امنیتي پروګرام جوړ کړي.

د افغانستان د لرغونپوهنې د اداری د رئیس عبدالواسع فیروزي په وینا هغه مجسمې او کتیبې چې د بامیانو او لوګر له ولایتونو تر لاسه شوي د خپل قدامت له پلوه په افغانستان کې د کوشانیانو او یفتلیانو په پیر پوری اړه لري ، یعنی ۱۲ یا ۱۸ پیړۍ وړاندې، هغه مهال چې افغانستان د بتانو عبادت کوه یا بت پرسته و.

هغه زیاته کړه هغه مهال چې د اسلام دین افغانستان ته راغی خلک یې له بت پرستۍ منع کړل خو ځینو خلکو په پټه خپل عبادت ته دوام ورکړ. خو وروسته د وخت په تیریدو دا له کاره ولویدل از په مځکه کې ښخ شول.

د بامیانو ولایت د بودایي پیر د لرغونو آثارو د درلودو له امله بډای دی. په دوه زره او لومړي کال کې د بامیانو ولایت هغه مهال نړیوال شهرت تر لاسه کړ چې طالبانو په هغه ولایت کې د بودا دوی لوړی مجسمې ورانې کړی.

د بامیانو د ولایت یو تن بزرګر حاجي مختار احمدي شپږ کاله وړاندې د طالبانو د واکمنۍ پر مهال د بوټو د ویستلو پر مهال د خپل کور تر څنګ یوه کتیبه او ځینې نور لرغوني آثار تر لاسه کړل چې پکښې د سرو زرو سکې او یو ښیښه یي بوتل هم و.

هغه دا آثار د حکومت یوه هیئت ته و سپارل خو پریکړه یې وکړه چې کتیبه بیرته په خپل ځای کیږدي. خو وروسته نورو هغه غلا کړه او احمدی په کلي کې د هر چا کور ولټوه، تر څو یې هغه وموندله او د سپټمبر په میاشت کې یې د اطلاعاتو او کلتور وزارت ته تسلیمه کړه.

د بامیانو د ولایت والي علي یار زاده په دی هکله وایي: حکومت له احمدی څخه مننه کوي او هیله لري چې خلک د احمدي لار خپله کړي. علي یارزاده وایي: نه پوهیږي پر هغو آثارو چې شپږ کاله وړاندې یې حکومت ته سپارلي وو څه شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اطلاعاتو او کلتور وزیر مخدوم رهین وایي: کتیبه ۱۵ پېړۍ عمر لري ځکه هغه لیک چې پرې لیکل شوی حروف یې په خروشتي رسماالخط پوری اړه لري چې ډېر کمیابه دي. لرغونپوهان د دغو لرغونو لیکنو په لوستو بریالي شوي نه دي.

د اطلاعاتو او کلتور وزارت احمدي ته یو لیک استولی او د لیک په ترځ کې یې د هغه له اخلاص څخه د ډک خدمت ستاینه کړې او ژمنه یې کړې چې حکومت ورته نقدي مرسته هم په پام کې نیولې.

د اطلاعاتو او کلتور وزیر همدارنګه زیاتوي چې زموږ هڅې دوام لري. موږ هڅه کوو چې نور لوټ شوي تاریخي آثار هم ترلاسه کړو. موږ باید خپل تاریخي آثار د خپلو مقدساتو په شان وساتو.

د لرغونو آثارو د ترلاسه کولو له پاره باید قاچاقوونکي تعقیب شي. د پولیسو د قوماندانۍ جنرال محمد هارون یوسفي په دې اړه وایي: د لوګر په ولایت کې د پولیسو مامورین د عینکو د مسو په ساحه کې د غیر قانوني کیندنې په اړه د یوې محرمې اطلاعیې پر بنسټ ګام واخیست او ویې کولی شو چې درې بودایي مجسمې ترلاسه کړي.

جنرال یوسفي دغه راز زیاتوي: له بده مرغه په داسې حال کې چې آثار یې له منځه وړي وو د پولیسو تر رسیدو وړاندې قاچاقوونکي وتښتېدل.

د لوګر ولایت د تاریخي آثارو مدیر جلات خان وایي: کافي سرچینې نه لرو چې د لرغونو آثارو د ټولو سیمو ساتنه وکړو. هغه یوازې یو بایسکل لري چې پرې د کور او دفتر تر منځ تګ راتګ کوي.

هغه وایي د قانونو د تطبیقوونکو د دغې بې لاس او پښې توب له امله، لرغوني آثار یې د راغون په نبارګوټي کې د زیارت علي ملنګ له جومات څخه تالا کړل.

د لوګر ولایت د اطلاعاتو او کلتور مدیر محمد ظاهر صدیق ادعا کوي چې د سیمې سپین ږیري او سیمه ییز قوماندانان د لرغونو آثارو په قاچاق کې لاس لري.

صدیق سیمه ییز قوماندانانو ته په اشاره وایي: کیندنې د سیمه ییزو وسلوالو کسانو په وسیله تر سره کیږي. هغه کسان چې د دغو آثارو د ساتنې له پاره ګمارل شوي دهغوږ په لوټولو لاس پورې کوي.

صدیق ادعا کوي چې موظف قوماندان پخپله د دغو آثارو د ایستلو څارنه کوي او هغه مهال چې صدیق مطبوعاتو او مرکزي حکومت ته اطلاع ورکړه، قوماندان خپل کسان ولیږل او هغه یې تهدید کړ چې هغه به ونیول شي.

یو تن عسکر خلیل الله چې په ګردیز کې کار کوي د صدیق تورونه ردوي. هغه وایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ په څلورو ولایتونو (لوګر ، پکتیا ، پکتیکا او خوست) کې د لرغونو آثارو د ساتنې دنده لرو. هغه زیاتوي موږ شپه او ورځ هڅه کوو چې ځوک په غیر قانوني کیندنې لاس پورې نه کړي. موږ همدا رنګه هڅه کوو ، یو ځانګړی پوځي ځواک جوړ کړو تر څو د هغو سیمو ساتنه وکړي چې تاریخي آثار لري.

دهغو سیمو او سیدونکي چې لرغوني آثار لري وايي دوی اکثره د دغو آثارو د تالان شاهد وو او دا چې غله ټول وسلوال کسان وو نو ځوک دا مجال نه لري چې ګام واخلي.

د کورنیو چارو د وزارت د قاچاق او د مخدره موادو پر ضد د مبارزې د څانګې آمر جنرال سلطان محمد وايي بهرني جنایتکاران د لرغونو آثارو سوداګري کوي. دوی هغه کسان دي چې سیمه ییز غله استخداموي تر څو ورسره مرسته وکړي.

د بغلان ولایت د درۀ کیان یو تن او سیدونکی سید علي شاه وايي بهرنیان دلته راغلي دي. دوی سیمه ییز وسلوالو کسانو ته پیسې ورکوي چې د دغو آثارو په ایستلو کې ورسره مرسته وکړي. بیا دا آثار له هیواد څخه باسي.

د کابل له ښار څخه بهر پلچرخي ته نژدې د تنکای د کلي یو او سیدونکی صبغت الله وايي: غلو په دغه سیمه کې پر بلې حیله ګرۍ لاس پورې کړی. په دې نامه چې ګوندې دوی د یوه سازمان دي او غواړي د اوبو څرخي بند د جوړولو له پاره کار وکړي ، په کیندنو لاس پورې کړ. هغه مهال یې چې آثار تر لاسه کړل دوی له سترګو پناه شول.(22)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنځرخېل - کابل۴ - ۱۲ - ۱۳۸۳

۲۵۰۰ کلنه تاریخي کلا له ګواښ سره مخامخ ده

(بازي - بازي اخر به ریش بابا بازي ؟)

زموږ په هیواد کي دا لوبې اوس تر دې کچي رسیدلي دي چي بازیګر اوس زموږ په ملي ویاړونو هم لوبي کوي . یوه ورځ له دې خبر شوو چي په کابل کي د خواجه صفا له زیارت څخه د دولت د چارواکو په ملتیاکیندني کیږي ، تاریخي توکي له مځکي را ایستل کیږي او په غلا بهرنیو هیوادونو ته تر وړل کېدو وروسته پلورل کیږي. دا خبره د نړۍ او افغانستان په مطبوعاتو کي خپره شوه ، فرهنګي او کلتوري ټولنو غبرګونونه وښودل ، خو لکه څنګه چي ګران لوستونکي پوهیږي (په کابل کي مرموزي پلټني) تر سرلیک لاندي لیکنه ، او د اطلاعات او کلتور وزارت پر چارواکو نیوکي تر اوسه پر خپل حال پاته دي. او دوی ددې تورونو په اړه د ځانونو د سپیناوي هڅې داسي وکړې یو ځل یې د کندهار د اطلاعات او کلتور په ریاست کي کله چي (کندهار د تاریخ په اوږدو کي سیمینار) ادامه لرله لیکوالو ته بد رد وویل ، تر دې حده چي له نزاکت او اخلاقو چوکاټونه یې مات کړل ، د هغه تر څنګ یې څو تنه افغان لیکوال د وسلې او زور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځرګندولو سره د ښارنوالۍ او نړدې محکمو پورې ورسول . زه نه پوهیږم ، چې د زور واکو هغه تجارت به اوس هم روان وي که نه ؟ که به روان وي کومې قیمتي ډېرې به کوم هیواد ته وړي ؟ او په کوم ځای کې به د کابل موزیم په نامه ځوکسانو ته جعلي کارتونه ورکړل شوي وي او پر کومو لویو لارو به یې د توپک په ملګرتیا د پنجابیانو تر هیواده رسوي ؟ ددې ولس او ددې هیواد هویت ، ددې خاوري تاریخي اثار به څوک ، څنګه ، چیري او په څو شلو کلدارو او ډالرو پلوري او پیرودي ؟

داسې ښکاري لکه د تاریخي اثارو د غلا کولو د خبرونو د لیکلو او د هغو د خپرولو جرئت چې نور کوم لیکوال کې نه وي پاتي. ځکه داسې مې لا هم ولوستل چې یوه ملګرې لیکوال ته مې د کومې ویبپاڼې چلوونکي ویلي وو چې ژوند لیک دې راولیږه ، او د لیکنو سره دې ولې اصلي نوم نه خپروې ؟

ملګرې مې په جواب کې ورته ویلي وو ، چې زه غریب سړی یم ، سر او نیم سر اولادونه لرم ، نه غواړم د صالح او محمد یار غوندې په ښارنوالیو او قومندانیو وګرځم !

او نور کېدای شي هغه لیکوال هم د ځان ساتنې په سبب له داسې لیکنو او پټو رازونو تر ښکاره کېدو تېر شوي وي.

دا ځل بیا د ښاغلي کرزي صاحب د پراخ بنسټه دولت او مسلکي کابینې (اهل کار وزیرانو صاحبانو) په شتون کې د یوې بلې زړه بوږنوونکي پېښې څخه خبرېږو ، دا ځل داسې ښکاري له عامه ولس چې هم د دولت ځینو وزیرانو ته کتلي وي ، او له هغوی نه یې زده کړه کړې وي. ځکه دوی به هم وایي چې وزیر صاحب لا دومره اقتصادي ستونزې لري چې په تنخوا یې ښه نه کېږي او د تاریخي اثارو په کاروبار ځان چلوي نو موږ خو هر سړی وینې چې دلته په دې کنډوالو کې څو شپې تیروو . د خدای پر مځکه او سیږو !؟

د هلمند ولایت له والي ښاغلي ملا شیر محمد اخند زاده او د هغه ولایت د اطلاعاتو او کلتور له ښاغلي ریس څخه په کلکه غوښتنه کوم چې د هلمند په ښکلي ولایت کښې دې د هیواد د تاریخي ودانیو او زړو کلاوو او د هغه سیمې د تاریخي اثارو په ساتنه کې کلکه پاملرنه وکړي. او په هلمند کښې د بست فرهنګي ټولنې او په هغه ولایت کښې نور لیکوال ، فرهنګیان او ژورنالیستان باید په دې اړه رښتیني مالوماتې په بېلابېلو خبرې رسنیو او خپرونو کښې خپاره کړي او ددې ترڅنګ یې د یونسکو اداري ته ولیږي.

نه غواړم خبره ډېره اوږده کړم ، نن د ۱۳۸۳ لمریز کال د کب د میاشتې پر ځلورمه نېټه د پژواک خبرې اژانس د یوه ازاد خبریال له خوا لاندنی خبر خپور شو : ښاغلي محب روښان داسې لیکلي و:

د غصبوونکو لاس د بست د تاریخي کلا ګربوان ته هم ورسېد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هلمند ، د بُست کلا په تاریخي سیمه کې چې، ۲۵۰۰ کاله لرغونتیا لري ، ۱۱۷ کسانو غیر قانوني کورونه او د کوکنارو کروندې جوړې کړېدي.

د بُست تاریخي کلا ، شاوخوا ۲۵۰۰ کاله لرغونتیا لري چې ،د ډاکتر نجیب الله د حکومت له ړنګېدو راهیسې یې شاوخوا تاریخي سیمه د هستوګنې په کورونو او د کوکنارو په کروندو اوښتې ده.

دغه لرغونی ښار د اویستا یي بسته وئیري له نامه سره تړاو لري چې، د ګشتاسب وراره او د زریر زوی وو· د بُست ښار په شپږمه میلادي پېړۍ کې د هفتلیانو پلازمېنه وه او وروسته ساساني لومړي خسرو له هغو څخه بېرته لاندې کړه.

بُست ښار په اوومه میلادي پېړۍ کې د زابل او رخج د واکمن رتبېل د واکمنۍ پر مهال د عربو د یرغلونو په وړاندې له ډېرو ټینګو او محکمو ښارونو څخه ګڼل کېده. او س د همدې ښار په پاتې شونو کې د بُست شیشک ،د بُست لښکربازار او جنګي کلا تر سترګو کېږي.ځینې قبرونه هم دلته پاتې دي چې، د ۵۰۰-۷۰۰ هجري قمري کلونو پخواني ډبرلیکونه لري

پدې هکله د اطلاعاتو او کلتور رئیس جانګل خان وویل:((زه نوی موظف شوی یم ، او وظیفې ته د راتلو سره سم مې ، د بُست کلا د تاریخي کمان د ساتلو لپاره، د یوې ډلګۍ عسکرو امر واخست او اوس هلته وظیفه اجرا کوي.))

د هغو کسانو په اړه چې، په دې تاریخي سیمه کې یې ځمکې نیولي ، د اطلاعاتو او کلتور رئیس وویل چې، د ۱۱۷ کسانو نومونه یې والي ته وړاندې کړي چې، تر اوسه یې پر خلاف هېڅ ګام ندی پورته شوی.چې، نوموړی یې اند ښمن کړېدی : د اطلاعاتو او کلتور رئیس ددې ولایت د نورو تاریخي کلاګانو یادونه داسې وکړه:((بې له بُست کلا څخه ،۴۰ نورې تاریخي کلاګانې هم لرو چې، هغو ته هیچا پام ندی کړی او دولت خو لا پرې خبر هم ندی !.))

د بُست کلا د بیا رغونې په اړه د اطلاعاتو او کلتور رئیس وویل:((د موسسې لخوا د زرګونو ډالرو خبر مې اورېدلي دی او والي هم ویلي چې، یو ملیون افغانۍ مرسته یې د بُست کلا د ترمیم لپاره کړېده ،خو درک یې چې، چېرې مصرف شوي ،ندی معلوم· یو تن ۲۳ کلن ځوان عبد الصمد روحاني چې شاعر او په هلمند کې د سباوون **FM** سیمه ییزې راډیو خبریال پاتې شوی دی،د بُست کلا د سترګو لیدلی حال داسې بیان کړ:((هرڅوک پر خپل سر د بُست کلا تاریخي خښتې وړي چې، د راګرځېدو سړی یې نسته !))

د هلمند ولایت والي شېرمحمد اخونزاده ،د اطلاعاتو او کلتور د رئیس جانګل خان د ټولو خبرو د منلو ترڅنګ د تاریخي ځایونو د ارزښت په هکله و غږېد او زیاته یې کړه:((

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر ملک تاریخ د تاریخي شیانو او ځایونو پواسطه معلومېږي ،زه دې خلکو ته حیران یم ،دا څنګه افغانان دي چې ،خپل ریښې پخپله وهي او د یوه جنایت پرځای دوه جنایته کوي چې، یو د تاریخي ساحې لاندې کول دي او بل پر دغه مځکه ، د کوکنارو دبدنامه او ناروا کښت کرل دي !؟))

ده، نومـوړي خلـک د پردیـو دلاس آلـې وبللـې او ګـواښ یـې وکـړ چـې، ژر تـرژره بـه تاریخي سیمه له لاندې کوونکو کسانو ، پاکوي.خو دایې په ډاګه نکړه چې، څه مهال؟

ددې خبر تر لوستلو وروسته د سړي سترګو ته دوې خبرې درېږي:

۱ - کله چې مو ښاغلي ولسمشر ځان کاندید کړی و ، نو یې په پرله پسې توګـه داخبره تـر ټولـو ډیره کولـه چې(زه بـه د افغانسـتان ملي ګټې سـاتم ، خیانت بـه لـه منځـه وړم ، عدالت رامنځته کوم او ......)

۲ - کله چې نږدې یو کال مخکي په هیواد کي د تاریخي اثارو د غلا په اړه پر وزیرانو نیوکي وشوې او تورونه پرې ولګېدل خو بیا هم نه چا پـه دې اړه څه رڼا واچول او نـه هم دومره څوک پیدا شو چې لـه ښاغلي وزیر صاحب څخـه پـه دې اړه پوښـتنه وکړي. اوس ګیله له چا وکړو ؟

چې مشر یې غومبر شي اختر یې ماځیګر شي(23)

(c) ketabton.com: The Digital Library

استرداد اشیاي باستاني افغانستان نشانه کمال حسن نیت دو کشور است

[اینجا مصاحبه ایست از وزیر اطلاعات و کلتور که ادعا دارد اثار تاریخي افغانستان فعلاً هم به خطر مواجه است، ببینیم که وزیر در محدوده خود چه کرده او چه افتخاراتیکه را کمایي کرده؟، بعداً مقاله های دیگري هم میخوانید که کار این وزارت را به ما نشان میدهد.]

افغانستان که در پي سقوط طالبان و روي کار آمدن دولت حامد کرزي دوران بازسازي خود را مي‌گذراند ، همچنان با مشکلاتي مثل قاچاق اشیاي عتیقه و حفظ آثار به جا مانده از گذشته خود دست و پنجه نرم مي‌کند. تا آنجا که به حفظ و احیاي میراث فرهنگي افغانستان مربوط مي‌شود ، اساس کار چنانکه دکتر سید مخدوم رهین وزیر فرهنگ و اطلاعات افغانستان مي‌گوید ، «مهم این است که در مرحله اول آنچه را که مانده است حفظ کنیم و بعد به فکر دوباره‌سازي و از این جور مسایل باشیم»

برخي خبرها حاکي از آن است که قاچاق اشیاي قدیمي با سرعتي پرشتاب‌تر از گذشته پي گرفته مي‌شود. روزي نیست که سر و کله نشانه‌هاي فرهنگ کهن افغانستان در مغازه‌هاي عتیقه‌فروشي لندن و نیویورک پیدا نشود.

در همین حال حفاري‌هاي غیر مجاز نیز در افغانستان ادامه دارد و گاهي در این فرایند قاچاق‌چیان مواد مخدر دست قاچاق‌چیان آثار عتیقه را مي‌فشارند.

روز پنج‌شنبه هیاتي از افغانستان با حضور حامد کرزي رئیس جمهور و دکتر عبدالله عبدالله وزیر امور خارجه افغانستان در مجموعه فرهنگي تاریخي نیاوران گرد آمدند تا 298 شي باستاني که به‌صورت غیر مجاز وارد خاک ایران شده بود را از سید محمد بهشتي رئیس سازمان میراث فرهنگي کشورمان تحویل بگیرند.

دکتر رهین که به همراه کرزي در مجموعه فرهنگي تاریخي نیاوران حاضر بود ، در فرصتي کوتاه به سؤالات میراث خبر پاسخ داد که در پي مي‌خوانید:

298 شي تاریخي افغانستان را از ایران تحویل گرفته‌اید ، در این خصوص چه نظري دارید؟

به عنوان وزیر فرهنگ و اطلاعات افغانستان مي‌توانم بگویم که این اتفاق از اهمیت فوق‌العاده‌اي برخوردار است و نشانه کمال حسن نیت حکومت و ملت مسلمان ایران و

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت و ملت مسلمان افغانستان (افغان) است.

مسجمه‌هاي باميان بودا توسط طالبان نابود شد. اما بقايايي از اين مجسمه‌ها هنوز برجا مانده است. در همين حال بحث‌هاي گوناگوني هم پيرامون اين مسئله وجود دارد و مشخص نيست دولت افغانستان براي اين مجسمه‌ها چه تصميمي گرفته است. سرنوشت اين مجسمه‌ها چه خواهد شد؟

در صدد حفظ بقايا هستيم. چرا كه همين بقايا نيز در حال انهدام هستند. در همين حال در كنار مجسمه‌هاي غول‌پيكر بودا مغاره‌هايي وجود دارد كه نشانه‌هايي از ارزشمندترين آثار هنري باستان را در خود جا داده است. اما بسياري از اين مغاره‌ها نيز نابود شده است و ما بايد سعي كنيم بازمانده آن‌ها را نيز نجات دهيم.

گفته مي‌شود در دولت افغانستان كساني حضور دارند كه مي‌گويند مجسمه‌هاي بودا بايد دوباره ساخته شود، در همين حال برخي از باستان‌شناسان برجسته جهان مثل باستان‌شناسان يونسكو اعتقاد دارند كه نبايد مجسمه‌هاي بودا دوباره ساخته شوند چرا كه در اين صورت آن‌ها ديگر يک اثر قديمي نخواهند بود. شما در اين باره چه نظري داريد؟

در اين باره بين باستان‌شناسان و اهل هنر اختلاف نظر وجود دارد. باستان‌شناسان يک حرف مي‌زنند و اهل هنر حرفي ديگر. اما آنچه ما بايد در اين مرحله انجام دهيم، حفظ بقاياي اين مجسمه‌ها است. ما در حال حاضر قصد داريم تكه‌هاي موجود را ترميم كنيم و دوباره كنار هم قرار دهيم. تازه در همين مرحله بازسازي نيز نظرات مختلفي وجود دارد كه با يكديگر فرق مي‌كند. اما به هر حال مهم اين است كه در مرحله اول آنچه را كه مانده، حفظ كنيم و بعد به فكر دوباره‌سازي و از اين جور مسايل باشيم.

-آيا دولت افغانستان موافق دوباره مجسمه‌هاي بودا هست؟

نظر شخصي من اين است كه اگر اين مجسمه‌ها دوباره ساخته شوند، مجسمه‌هاي تازه‌اي خواهند بود و مجسمه‌هاي قديمي از بين خواهند رفت.

-در حالي كه حكومت طالبان در افغانستان سقوط كرده است، اما خبرها حاكي از آن است كه قاچاق اشياي عتيقه با سرعت زيادي ادامه دارد. افغانستان براي رفع اين مشكل چكار كرده است؟

بله. متاسفانه همين‌طور است، غارت آثار عتيقه ادامه دارد. اما دست مديران بسته است، چرا كه هزارها محوطه باستاني در سراسر افغانستان وجود دارد، كه رسيدگي به همه آن‌ها در حال حاضر ممكن نيست. بسياري از محوطه‌هاي باستاني در فضاي آزاد قرار دارند و نمي‌شود جلوي همه حفاري‌هاي غير مجاز را گرفت.

-به خاطر اين گفت‌وگو از شما متشكريم. (24)

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبیب الله ـ غمخور
مالمو سویډن ۲۰۰۴ ـ اګست ۴

د هیواد له فرهنګي او تاریخي اثارو څخه ملاتړ

څه موده پخوا د انترنټ د یوې پاڼي په مټ 'په کابل کې مرموزې پلټنې' تر نامه لاندي یو په زړه پوري مطلب خپور شو. د د مطلب لیکونکي د موضوع په هکله د خپلو سترګو لیدلی حال لیکلی و چي د هر ویونکي وجدان ته یې ټکان ورکاوه. په هیواد کي د پردیو په لمسون د کورنۍ جګړې د پیل نه بیا تر همدې او سنیو شېبو پوري زموږ وطن په خرابو بدل، تر دوه ملیونه زیاتو افغانانو خپل خوږ ژوند له لاسه ورکړ، له یو ملیون زیات معلولین او معیوبین افغان ولس ته په میراث پاته شول، د افغان له توره بخته دا لړۍ او افغان وژنه همدا اوس هم روانه ده.

که افغانستان په فزیکي لحاظ له خاورو سره برابر شو او ښارونه کنډواله شول، نو فرهنګي او تاریخي ارزښتونه یې هم د جنګسالارو، ټوپکسالارو او هیواد دښمنو له لاسه په امان کي پاته نه شول. نه یوازي دا چي موزیمونه چور او تالا شول پر خپل سر کیندني شروع او تاریخي اثار یې په بهرنیو بازارونو کي وپلورل شول او یا د مذهبي تنګ نظرو له خوا د پردیو په لمسون او هڅونه- له منځه ولاړل.

دهغو تاریخي او فرهنګي اثارو شمېر چي د جنګسالارو او فرهنګ دښمنه واکمنانو له خوا په بهر کي پلورل شوي او یا خپلو بهرنیو بادارانو ته ډالۍ شوي، شمېر یې هیچا ته دی معلوم او نه به معلوم شي، ځکه دا سي څرګندیږي چي دا واکمنان به تر ډیره په دې جنګ ځپلي هیواد کي د افغان ولس پر اوږو د قدرت پر ګدۍ ناست وي او د خپل قدرت او واک ساتلو لپاره په خپل ټول توان او طاقت، په زیاته سپین سترګۍ تلاښ کوي، ځکه همدا علت دی چي د حقیقت په ویلو ناارامه کیږي.

که د سپیڅلي وجدان خاوند دا مقاله چي (د کابل د ښار د خواجه صفا په زیارت کي پلټنو) مسئله چي د مطبوعاتو د قانون او اساسي قانون په اساس دهغه مکلفیت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې چې هر افغان یې لري لیکل شوې ده، ولولي دا به ورته څرګنده شي چې د لیکوال هدف د خپلسریو بربنډ مثال او د تاریخي اثارو دغلا کولو مسئله د چارواکو غوږونو ته رسول او په هغو د افغان ولس خبرول و، خو دا د دې باعث وګرځېدل چې دافغانستان د اطلاعاتو او کلتور وزیر دومره هیجاني او خپه شو چې آن یو غښتلی لیکوال، ژورنالیست او د پېژندل شوي فرهنګي ټولني مشر ښاغلی عبدالاحمد محمدیار یې بې له دې چې هر څه باید د قانون له مخې سرته ورسیږي په خپل زور، تنظیمي شناخت او اړیکو څخه په استفادې سره په کابل کې لویې څارنوالۍ ته راوغوښت چې له هغه نه به همدا نن ۲۰۰۴ م کال د اګست څلورمه د دویمې ورځي لپاره سوالونه کیږي.

سوال پیدا کیږي.

۱ ـ که چیري د خواجه صفا په زیارت کي پلټني خپلسري او غیرقانوني وي او د اطلاعاتو او کلتور ښاغلی وزیر له هغه نه خبر نه وي اوس خبر شو، باید ددغه شان فرهنګي غلو مخه ونیسي او د مقالې له لیکوال څخه مننه وکړي.

۲ ـ که چیري ربښتیا هم ښاغلی وزیر صاحب اویا دهغه تنظیمي یارانو چې د کابل او په هیواد کي دهیواد د اوسنۍ بې امنه حالت نه په استفادې سره هر څوک پاچا او امر دی دوی هم موقع غنیمت بللې، دغه نژدې په کابل کې پاته شوي فرهنګي اثار چور چپاول او په بهر کي یې خرڅ کړي. په دې صورت کي نه یوازي د دې مقالې لیکوال بلکي هر هغه څوک چې د هیواد له فرهنګي ارزښتونو څخه دفاع کوي اوهغه د افغان ولس تاریخي او ملي افتخارات او پانګه بولي، نه یوازي لویې څارنوالۍ ته راوغوښتل شي او زندان ته په لیږلو تهدید - بلکي کله کله لکه دوی چې عادت کړی مرموز یې له منځه وړلای شي. تر څو چې دا واکمنان وي افغان ولس او د افغانستان د فرهنګ او تاریخي اثارو ملاتړ کوونکي به چو په خوله پاته نه شي.

۳ ـ په هر حال، سره له دې چې له پورته نه تر کښته ټول چارواکي د قانونیت، خوندیتوب اوعدالت ناري سورې وهي، د مطبوعاتو دازادۍ او ډیموکراسۍ ډبره پر ټټر ټکوي په یوه وړه خبره چې هغه هم دروغ نه، بلکي حقیقت دی یو ژورنالیست او لیکوال په ۲۴ ساعتو کي له کندهار څخه کابل ته عاجل وغوښتل شو. ایا په کندهار کي د مرکزي حکومت دڅارنوالۍ چارواکي او اداره فعالیت نه لري؟ ایا هلته پر هغو کارکوونکو چې په دولتي څوکیو کي کار کوي اعتماد نه شته چې د وزیر صاحب د شخصیت د اعادې دا ډول مسئله دي وڅېړي اودفاع دي وکړي؟، ایا د قانون پلي کول یوازي او یوازي په کابل کي شونی دي؟، دا په خپل ذات کي دا مانا لري ګویا مرکزي حکومت په ولایتونو کي کوم واک نه لري هر څه سمبولیک دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴ _ که په ربښتیا هم د مطبوعاتو ازادي په نسبي توګه وي؟ او که هر افغان دا دنده لري چي د خپل هیواد او فرهنګي ارزښتونو او تاریخي اثارو څخه دفاع او ملاتړ وکړي، بیا نو ولي د بېنوا فرهنګي ټولني له مشر ښاغلی محمدیار سره دا ډول سپک چلند کیږي؟ په دې باید هر څوک پوه وي یو پښتو متل دی چي وایي 'په یوه څپېړه د زرو مخ خوږیږي' او یا وایي چي 'په زور کلي نه کیږي' موږ له بهر څخه وینو چي هره ورځ دکابل په خپرو شویو مطبوعاتو کي داسي لیکني او په لیکنو کي داسي جملې، نومونه او اصطلاحات د یو شمېر چارواکو او آن د ولسمشر په نوم او ادرس خپریږي چي په هیڅ اخلاقي نورم او دمطبوعاتو په ژبه کي یې داستعمال جواز نه شته، هلته ولي د اطلاعاتو او کلتور ښاغلی وزیر چوپه خوله پاته وي او له څارنوالۍ څخه د مقالې د لیکوال څخه د تحقیق غوښتنه نه کیږي ؟

ممکن علت یې دا وي چي دا چارواکي چي دکابل په ځینو مطبوعاتو کي یې سپکاوی کیږي په یوه لوی او ځینو ته د نه زغملو وړ پښتون قوم پوري تړلي وي او اوس خو هر څوک خپل لاس پر پښتنو پاکوي او ځان ته دا جرئت او اجازه ورکوي چي د پښتو او پښتنو په وړاندي یې هرچي څه زړه وغواړي هغه سرته ورسوي.

د ساري په توګه که دا عادي، خوار او بې دفاع پښتانه وي چي په ولایاتو او کلیو کي ژوند کوي هغه د طالب او طالبانو د ملاتړو په نامه ځپي او که چارواکي وي او دهغوی سپکاوی کیږي، نو دا دلیل راوړي چي: 'در کشور ازادي مطبوعات است برادر هر کس حق دارد هر چیزي که بخواهند میتواند بنویسد' ، زه وایم: 'بلې برادر، پشتون لیکوال و ژورنالیست نیز حق باید داشته باشد هر کسي که میخواهد افتخارات تاریخي و اثار فرهنګي را به غارت ببرد رسوا سازد و در مطبوعات داخلي کشور و بیرون از مرز مطالب و مقالات به نشر بسپارد'.

زما په نظر که په یوه او بله بهانه د پښتو ژبې او یا بلې هري ژبې ویونکي چي حقیقت وایي او هغه په خپلو لیکنو کي انځوروي او د بې استحقاقه چارواکو کړنو او درغلیو ته ګوتنیونه کوي په یو او بل شکل تهدید او چوپتیا ته اړایستل کیږي، پایله به یې زړه بوږنوونکې وي. په غټ ګومان فکر کیږي چي دا ټول کارونه او دسیسې د یوه سنجول شوي پلان او پروګرام له مخي ترسره کیږي.

موږ نه غواړو د افغان دښمنه کسانو په کړنو او دښمنیو نور قومونه له ځانه خپه کړو، ځکه په دې ښه پوهیږو او ټینګ باور لرو چي دا ډول کسان په خپلو قومونو او سیمو کي هم په خلکو کي کوم اعتبار او عزت نه لري، خو له بده مرغه تر او سه لا هم تنظیم، قوماندان او جنګسالار مسلط دی، ځکه هغوی چوپه خوله پاته دي. دا ورځ هم، ژر وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوکه لیري راتلونکې ده چي افغان ولس د ټولو قومونو او ژبو ویونکو د صبر کاسه به ډکه شي یو متل دی چي وایي 'چې په دېګ کي وي، په کاسه کي به ټول راځرګند شي' په دغو حساسو شېبو کي چي له ټولو درغلیو سره سره د ولسمشرۍ لپاره ټولټاکني راروانې دي او په مخ کي یې بیا د ملي شورا لپاره د ټولټاکنو د سیاسي مبارزې میدان یو په بل پسې تودیږي، د دا شان خپلسریو پښتون دښمنه عملونو مخنیوی د ښاغلی حامد کرزي یوه ملي او وطني دنده بولو، کنه دا ځل به ملک په یوه بل اور کي کباب شي او د لمبو دودونه به یې د ټولي نړۍ د ازار سبب وګرځي.(25)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر رحيم ګل افغانمل

موږ د اطلاعاتو او کلتور يو ملي وزارت غواړو

ما به يو وخت په ځينو خپرونو کې د اطلاعاتو او کلتور د اوسني وزارت په باب زياتې ليکنې لوستلې چې ګواکې په کارونو او چارو کې يې ځينې نيمګړتياوې شته، نيمګړتياوې څه چې سترې تشې په کې ترسترګو کېږي، خو په خپله مې نه وو تجربه کړي، دومره ډاډمن هم نه وم چې دغه وزارت دې د افغاني ژبې (پښتو) او (افغانانو) په وړاندې دومره حساسيت ولري.

له بده مرغه چې نن سبا پښتانه په افغانستان کې دننه او بهر په دفاعي حالت کې دي، په دې چې دښمنان يې په زور کې دي او ټول هڅه کوي، چې دغه قوم ورک، ژبه يې سپکه او ځوانان يې ورټي، ويې غندي او د پرمختګ لار يې ډب کړي. زه بيا هم خوښ يم چې نن سبا هغه د چا خبره د ډيموکراسۍ څپه راروانه ده، په دې برخه کې به زيات کسان تونند غبرګون ښيي او نه به يې مني، ځکه چې د دوی جنايتونه به رسوا کېږي او په دې توګه خو خلک کولای شي دوی د محکمې او حساب و کتاب مېز ته راکش کړي. ځکه نو دوی له خپلو امکاناتو څخه په ګټه اخيستلو کوښښ کوي د دې سېلاو مخه ونيسي.

څه موده وړاندې ښاغلي کرزي د اطلاعاتو او کلتور وزير ډاکټر سيد مخدوم رهين ته د سيد جمال الدين افغان مډال په دې ويار ورکړ، چې دغه وزارت د خپل کار په دوران کې زيات خدمتونه کړي. له زياتو هېوادونو سره يې غوره فرهنګي اړيکي نيولي او داسې نور... خو زه نه پوهېږم چې د پښتو ورکاوی او ورسره د ميرې چلند خدمت دی؟ او ايا يوازې له ايران سره د فرهنګي اړيکو غزول د دې هېواد لپاره ويار دی؟

يو وخت د يوه رسمي کار لپاره دغه وزارت ته ورغلی وم، هورې مې په يوه شعبه کې يو پښتون کارکوونکی وليد، چې هماغه شېبه راسره بلد شو. ما هم ګومان کاوه چې په دې وزارت کې به لږ تر لږه په سلو کې پنځوس پښتانه وي، نو ځکه مې عريضه هم په پښتو ليکلې وه، خو ما وليدل چې يو هم نه ورباندې پوهېده، زه اړ شوم چې هر يوه ته يې يو ځل ولولم او ورته ويې ژباړم، دلته زما هغه هېوادوال هم راسره مرسته وکړه، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه کې به ځینو کارکوونکو یو ډول پردي سلوک راسره کاوه. هسې خو ما انګېرلې وه چې که نور څه نه وي د دې وزارت زیات کارکوونکي به په پښتو پوهېږي، ځکه دا خو د ټول افغانستان استازیتوب کوي، په دې چې که په نورو وزارتونو کې د ژبې انډول دومره مهم کار نه وي، دا وزارت خو باید چې د دغه اړخ په پام کې ونیسي. خو ما هلته احساس کړل چې د دوی سلنه تر اتو هم کمه ده، یانې پښتانه کارکوونکي یې په سلو کې اته هم نه دي.

هغه اشنا مې خپل ډک زړه راته تش کړ، چې سخت یې ودردولم. زه وپوهېدم چې یاره دا دومره زیاتې لیکنې چې پر دې وزارت راځي او نیوکې ورباندې کوي، هسې بابولالې نه دي، په رښتیا چې دلته هماغه لوبه روانه ده. خو تر هرڅه وړاندې به د ننبتر مجلې له پاڼو څخه څو کرښې راواخلو، چې پر همدغه وزارت نیوکه کوي، ځکه دغه وزارت اوس مهال (د کمکیانو انیس) خپرونه په (انیس کودک) بدل کړ، چې دلته په دې خپرونه کې لیکوال د ګیلې په ډول وایي: "... تاسې د ډیموکراسۍ چیغې وهئ، ایا ډیموکراسي دېته وایي چې د یوه ملت نیم ماشومان دې دا حق ونه لري چې په خپله ژبه لوستل وکړي؟ ایا ډیموکراسي دا ده چې د ملت بودجه دې په فرهنګي چارو کې د ځینو لپاره مصرف شي او د ځینو لپاره نه؟..." [ننبتر، لومړی کال، دریېمه او څلورمه ګڼه، (تله- مرغومی)، 1382ل. کال، پنځم مخ، د ډاکټر سید مخدوم رهین په نوم یو پرانیستی لیک].

دغه راز د پخلاینې اوونیزې پرله پسې څلور پنځوسمه ګڼه کې چې د 1383ل. کال د غبرګولي پر دېرشمه نېټه خپره شوې ده، په نهم مخ کې د (چرا وزارت اطلاعات و کلتور ملي نداشته باشیم؟) تر سرلیک لاندې یوه لیکنه راغلې چې په پیل کې یې د هغه دوه ورځني سیمینار پر منځپانګې خبرې کړې، چې څو میاشتې وړاندې د همدغه وزارت په نوښت رابلل شوی و او پر ملي مسایلو په کې بحثونه کېدل. دلته یادونه شوې چې د دې سیمینار په ترڅ کې پر یوه قوم ملنډې ووهل شوې او په زغرده یې سپکاوی وشو، د ملي نفاق اور ته په کې لمن ووهل شوه. دلته به یې یوه برخه وژباړو:

"...د اطلاعاتو او کلتور وزارت ملي کېدل یوازې دا نه دي چې د افغانستان ټولو مېشتو قومونو ته دې برابره ونډه ورکړل شي، بلکې تر ټولو مهمه دا ده چې لږ تر لږه دې د کلیدي پوستونو په وېش کې دواړو ملي ژبو (پښتو_دري) ته برابره او متوازنه ونډه ورکړل شي، خو موږ وینو چې د افغانستان په راډیو ټلویزیون کې له یوې رسمي ژبې سره ناوړه چلند کېږي او ګرد سره څنډې ته کړې یې ده، موږ ولیدل چې د اطلاعاتو او کلتور وزارت تر مشرتابه لاندې سیمینار راغوښتل کېږي، چې په کې یو قوم سپک کېږي، د ډیموکراسۍ او د بیان د ازادۍ تر شعار لاندې له دولتي ټلویزیون څخه توهین امېزه

خبرې خپرېږي، چې لامل يې بايد په نوموړي وزارت کې د ملي جوړښت نشتوالی وښيو. د يوې شمېرنې له مخې په دې وزارت کې کليدي پوستونه په سلو کې اته دا سې کسانو ته ورکړل شوي، چې له پښتو ژبې او کلتور سره يوڅه بلدتيا لري، دا شمېرنه په هغو ادارو کې چې د کلتور په رغونه او پراختيا کې کار کوي، ډېره کمه ده، که دغه وزارت په دې کې شک ويني، مهرباني دې وکړي، د مهربانۍ له مخې دې اعلان کړي چې د پښتنو فرهنګيانو شمېره په کې څومره ده !...".

دا خو شوه د پخلاينې اوونيزه کې د يوې خپرې شوې ليکنې د يوې برخې ژباړه. موږ په عمل کې وينو چې دغه وزارت تر حد ډېر کار کړی، چې بايد سترګې ورباندې پټې نه شي (؟!)، دغه وزارت دومره زيات بنسټيز کارونه کړي، دومره ډېرې رغونې او سمونې يې کړي چې په هېڅ حکومت کې يې ساری نه ليدل کېږي، دغه وزارت موږ ته د ملي ګالرۍ لوحه لومړی په هنرستان ملي افغانستان واړوله، وروسته يې دغه نوم په نګارستان ملي افغانستان بدل کړ، د افغانستان په ټلويزيون کې يې پښتو په نشت کې راوسته، خو بل پلو يې بيا ايراني فلمونه او ايرانۍ سندرې دومره زياتې کړې، چې سړي ته کله- کله د ټلويزيون په ليدو دا شک ولاړېږي چې ايا دا د افغانستان ټلويزيون دی، که د ايران؟ نو اوس تاسې ووايا ست چې ايا دا د دې وزارت له خوا يوه ډېره ملي هڅه نه ده؟ بيا نو وزارت په څه ګرم ګڼئ چې کار نه کوي؟

دغه وزارت د پښتنو ولايتونو ته رسمي مکتوبونه لېږلي او د دغو ولايتونو په دولتي خپرونو کې يې 30٪ دري ژبې ته حق غوښتی، موږ اوس وينو چې په زياتو دغسې خپرونو کې 30٪ سلنه ونډه دري ژبې ته هم ورکړل شوې ده. خبر شوم چې پر خوست مجلې يې هم دا شرط ايښی و، خو هغوی ګيله کړې وه چې له موږ سره د دري ژبې ليکوال نه شته، د اطلاعاتو او کلتور وزير ورته ويلي وو چې موږ به ليکنې په خپله درکړو !کله چې خوست مجلې دا کار ستونزمن وګاڼه، چې د هرې ګڼې د چاپ په وخت کې يو ځل وزارت ته راشي، ليکنې ترلاسه، بيا يې خپرې کړي، نو وزارت هم مالي سرچينه ورباندې ودروله او دا مجله يې په دې توګه بنده کړه، چې اوس نه خپرېږي.

خو موږ که د هرات اتفاق اسلام خپرونه وګورو چې يو توری هم په کې په پښتو نه خپرېږي، دغه راز په همدغو خپرونو کې له ملي ټرمينالوژۍ او نوي اساسي قانون څخه سرغړاوی وينو، نو دا ګومان مو په ټينګ باور بدلېږي، چې رښتيا هم دغه وزارت بېساري خدمتونه کړي !!؟؟

دغه وزارت ولې په کابل کې خپرېدونکو خپرونو ته يو معيار نه ټاکي، ځکه همدا اوس هم ځينې خپرونې (لکه پيام مجاهد، هفته نامهٔ کابل، پنجره او....) نه ملي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټرمینالوژي مني، نه ملي هویت، د ژبو اندول خو پرځای پرېږده، دغه وزارت چې پښتو خپرونو ته پارسي لیکنې ورکولای شي، ایا نورو خپرونو ته هم پښتو لیکنې برابروي او که یوازې د یوې ژبې د خدمت او پراختیا غم ورسره دی؟؟

دغه وزارت به د شمال له هغو مېشتو پښتنو سره څه کوي چې په خپله ژبه له وېرې خبرې هم نه شي کولای، په پښتو خو به یو توری هم څه نه شي خپرولای. څه خیر دا خو هم د دغه وزارت لپاره یوه پلمه ده، چې وبه وایي هورې ټوپکسالاران حاکم دي او د دوی زور نه ورباندې رسېږي ! !. همدا په کابل کې دې موږ ته راوښیي چې څو پښتو مجلې یې تاسیس کړې، دغه وزارت دې داسې پښتو مجلې یا نورې خپرونې راوښیي چې دوی یې د دولت په چوکاټ کې د محبوبیت او پراختیا لپاره کار کړی وي، که وي هم معیار به یې دومره ټیټ وي، چې په یو ځل لوستلو به هم نه ارزي.

څه موده وړاندې خبر شوم چې دغه وزارت اوس بل نوښت ته هم لاس غزولی، هغه دا چې زموږ پښتنانه لیکوال اوس ځارنوالیو ته هم ورمعرفي کوي او دوسیې ورپسې جوړوي. مبارک دې شه افغان ولسه ! د اطلاعاتو او کلتور په دې ملي وزارت ! ! موږ اورېدلي وو چې کلتور وزارتونه او ریاستونه له لیکوالو او فرهنګیانو سره ځانګړې مینه لري او دوی ته تر خپلو وزرونو لاندې ځای ورکوي کار او زیار ته یې هڅوي، خو دا مو نه وو اورېدلي چې لیکوالان ځارنوالیو ته ورکش کړي. موږ نه یو خبر چې له څومره نورو پښتنو لیکوالانو څخه به یې قلمونه اخیستي وي او په تورو نظارت خانو کې به یې اچولي وي !؟

د هوسۍ مجلې چلوونکی د ټوپکوالو له خوا وټکول شو، ووهل شو، دا ځکه چې ده په خپل او ځینو نورو دوستانو په لګښت پښتنو مجله راباسي، دوې اوونۍ تېرې نه وې چې ځارنوالۍ ته وغوښتل شو، ده ګومان کاوه چې څوک به یې د تېرې پېښې څېړنه کوي، ټوپکسالاران به غندل کېږي او د یوه لیکوال د حق ناره به پورته کېږي، خو هلته ښاغلي رهین ورته دوسیه جوړه کړې وه، چې ګواکې د هوسۍ مجلې چلوونکي ورپسې داسې لیکنه کړې، چې ګواکې رهین تاریخي اثار غلا کړي، خو کله چې صالح ورته هوسۍ مجله وښوده چې دا ده په دې نامه کومه لیکنه دلته په دې مجله کې نه ده خپره شوې او ده نه ده لیکلې، نو د نورو ګډو وډو پوښتنو په ترڅ کې د مجلې راجستر په باب ځنې پوښتنې وشوې، چې ولې راجستر نه ده، خو کله چې صالح ورته د مجلې راجستر پاڼه وښوده، ځارنوالانو نیوکه درلوده چې دا ولې په دې وروستیو کې راجستر شوې، دا دومره وخت ولې ځنډېدلې ده؟

په ښاغلي رهین پسې څه لیکل دومره ستره ګناه ده چې باید په تور یې موږ نور بېګناه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بېوسه لیکوالان څارنوالیو ته کش کړو؟ ښاغلی رهین به که خدای کول د ټوپکسالارانو په مرسته بله ورځ په پېښور کې خپرېدونکې سهار ورځپاڼې ته هم دغسې دوسیه جوړه کړي، ځکه چې په دې ورځپاڼه کې هم داسې یوه لیکنه خپره شوې، چې د همدغه ښاغلي په باب وه!

دا دی د اطلاعاتو او کلتور وزارت ملي هڅې چې د بیان ازادۍ ته یې لاره اواره کړې او د افغانستان ملي ژبو ته په یوه سترګه ګوري او دواړو ته پراختیا ورکوي. زموږ د کلتور وزیر خو په خپلو ښو کارونو کې یو دا هم ډېر یادوي چې ګواکې په افغانستان کې یې د لومړي ځل لپاره د بیان ازادي پلې کړې او لیکوالو ته یې دا زمینه برابره کړې ده، چې په ازادانه ډول قلم وچلوي او له بشپړې خپلواکۍ څخه برخمن شي.

موږ د هېچا پلوي نه کوو، بلکې له خپل هېواد، ژبې او کلتور سره مینه لرو. ما پخوا اورېدلي وو چې پیام مجاهد خپرونه په کلتور وزارت کې نه ده راجستر شوې او نن سبا چې د ټولیزو رسنیو (مطبوعاتو) قانون توشېح شوی، نو دا خو یو غیرقانوني کار دی، خو باور مې نه راته، ځکه چې ما دا ګڼل دغه وزارت به ټولو ته په یوه نظر ګوري او توپیر به نه کوي، خو یوه ورځ موقع په لاس راغله، کله چې مې د دغه وزارت د راجستر شویو مجلو او نورو خپرونو لیست ولوست، په هغو کې مې د پیام مجاهد نوم ونه لید، خو دغه وزارت د هوسۍ پر راجستر کېدو سربېره د ښاغلي شاه زمان وربځ ستانیزي په واسطه صالح ته په کراتو کراتو زنګونه ووهل او له هغه څخه یې د راجسټرېشن اصلي پاڼه وغوښته، دوی دلیل درلود چې ګواکې په دې پاڼه کې کومه تېروتنه ده! خو کله چې د راجستر پاڼې یوه کاپي ورواړل شوه چې تېروتنه یې په ګوته کړي، دوی ورته ویلي وو چې موږ ته اصلي پاڼه راوړه، موږ غواړو چې د راجستربشن اصلي پاڼه درکړو، دا پاڼه چې تاسو ته درکړل شوې، د راجستربشن اصلي پاڼه نه ده، اصلي پاڼه یې غټه دی، چې پښتو، دري او انګرېزي لري او....

واه، واه! زموږ زړونه به څنګه نه چوي چې اوس د یوه وزارت په کچه د پښتو او پښتنو پرضد داسې غیرقانوني اقدام کېږي! زه به دلته د مړوند مجلې راجستر پاڼه هم ستاسو مخې ته کښېږدم چې له هوسۍ سره یوځای راجستر شوې، تاسې وګورئ چې ایا مړوند مجلې ته د راجستر داسې پاڼه ورکړل شوې، چې پښتو، دري او انګرېزي لیکنې لري او که د هوسۍ مجلې له راجسترپاڼې سره توپیر نه لري؟ ایا د هغوی په پاڼه کې هېڅ یوه غلطي نه شته، یوازې هوسۍ دا تېروتنه لري؟ بله دا چې ښاغلي ستانیزي صالح ته دا ګواښ هم کړی و، که چېرې دی د راجستر اصلي پاڼه نه وروړي، دوی به یې بیا څارنوالۍ ته ورمعرفي کړي او سخته سزا به ورکړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ښاغلی عبدالاحمد محمدیار د ښاغلي رهین په ځانګړي امر له کندهار څخه کابل ته راوغوښتل شو او ځارنوالۍ ته وروستل شو، نو دا خبره نوره هم جوته شوه چې دغه وزارت اوس شخصي تربګنیو او دښمنیو ته هم ملا تړلې ده، زموږ کارنده ځوانان نه شي زغملای، غواړي چې په یو نه، یو ډول زموږ فرهنګي بیارغونه شنډه او د پرمختګ لار یې ډب کړي. کله چې یې له ښاغلي محمدیار څخه څه ترلاسه نه کړل او وزیر په کې ملامت شو، نو امر یې وکړ چې بېرته دې لاړ شي، نه یې بخښنه ترې وغوښته، نه یې هم د نورو افغانانو شکونه لیرې کړل، چې د ښاغلي رهین په باب یې درلود.

د ښکلا مجلې د راجستر پروخت یې هم محمدیار ته ویلي وو چې وزیر امر کړی چې د صالح چینل (پښتو خپرونو) ته دې هېڅ د راجستر زمینه نه برابرېږي، نه دې هم همکاري ورسره کېږي. د صالح چینل څه مانا؟ ایا دی کوم سیاسي شخص دی، کوم سیاسي ګوند لري او که د دې هېواد نه دی؟ خو ښاغلي محمدیار چې ټول قانوني پړاوونه یې بشپړ کړي وو، دا خلک په ډېره سختۍ سره قانع کړل چې د قانون په چوکاټ کې ښکلا مجله راجستر کړي.

دا دی د یوه هېواد د کلتور وزارت! چې په ټول عمر یې همدغه وړ خدمتونه کړي دي! دا دی د افغاني کلتور روزنځی، چې له دې ځایه به له خیره زموږ د کلتوري او ټولنیزې ودې لپاره لارې چارې برابرېږي، خلک بیا ولې ګیله کوي چې ګواکې د اطلاعاتو او کلتور وزارت کار نه کوي، یا یې د خدمت کچه ډېره ټیټه ده؟؟!!

د ملي ټرمینالوژۍ بېخ و بنیاد به له خیره وایستل شي، تاسې په تمه واوسئ یو وخت به د اشخاصو نومونه هم واړول شي، ملي ارزښتونه به هم له خیره د کرکې په دوړو او ګردونو کې پټ شي او په سیاسي سازشونو کې به د هېواد ټول تاریخي ارزښتونه هم لیلام شي. نور به یوازې پښتانه افغانان بلل کېږي، نور خلک به "افغانستانیان" شي، د هېواد نوم به دې هم "خراسان کبیر" یا هم "اریانای بزرګ" شي. نور نو له دې وزارت څخه څه غواړئ، ایا همدا یو ملي خدمت نه دی؟

هو رښتیا؛ نن سبا خو "ملي" توری دومره وشاربل شو چې نور نو د خلکو ترې کرکه کېږي، په هرڅه کې ملي یو والی غوښتل کېږي، که څوک د هېواد پرضد هڅه هم کوي، په کې "ملي" توری ډېر یادوي، خو دا شعار یوازې تر الفاظو محدود وي، نه یوازې عملي جنبه او عملي اړخ نه لري، بلکې پرضد یې چلند کېږي.

موږ د خپلې لیکنې په سرلیک کې ځکه دا توری کارولی، چې موږ یې رښتینې بڼه غواړو، موږ یې عملي جنبه غواړو؛ دا دی ټولټاکنې راروانې دي، موږ غواړو چې په دې ټاکنو کې په خپله خوښه داسې یو زعیم وټاکو چې هغه دې دغه (ملي) توري ته عملي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جامه ورکړي، موږ په همدې نوښت او بدلون کې د اطلاعاتو او کلتور یو داسې وزارت غواړو چې په کې د تعصبونو لمبې بلې نه وي، داسې وزارت نه غواړو چې پښتانه لیکوال او فرهنګیان مو څارنوالیو ته ورکشوي او پښتو خپرونو ته خنډ پېښ کړي، موږ داسې وزارت غواړو چې د زړه له اخلاصه ټولو ژبو ته حق ورکړي او د ټولو ودې ته لارې چارې وسنجوي.

په پای کې د افغاني فرهنګي ټولنو د ګډې جرګه ګۍ یو احتجاجي لیک هم دلته رااخلم چې په دې وروستیو کې خپور شوی دی، له همدې سره به لیکنې ته هم د پای ټکی کېښېږدو:

د افغاني فرهنګي ټولنو د ګډې جرګه ګۍ احتجاج لیک

پښتو او دري دواړه د افغانستان رسمي ژبې دي. دواړه حق لري چې برابر کار ورته وشي. په ځانګړې توګه د اطلاعاتو او کلتور وزارت مکلف دی، چې په خپلو ټولو مطبوع او برېښنايي خپرونو کې دواړو ژبو ته برابر کار وکړي او وده ورکړي.

زموږ هېوادوالو په تېرو دوه نیمو لسیزو کې په هېواد کې دننه او له هېواده بهر ډېرې بدې ورځې تېرې کړې دي. په کار خو دا وه چې د ۲۳ کلنو جګړو او بدو ورځو په تېرېدو ، هېواد ته د ډیموکراسۍ او نوي حکومت په راتګ سره زاړه تعصبونه، کرکې او کینې هېرې شوې وای، مینې، وروروليۍ او ملي وحدت ته هېوادوال هڅول شوي وای. خو له بده مرغه چې د اطلاعاتو او کلتور وزارت داسې ونه کړل، دوی لومړی د وزارت په تشکیل کې له پښتنو سره له دښمنۍ او تعصب څخه کار واخیست. د وزارت نوم یې بدل کړ او د اطلاعاتو او کلتور وزارت ټولې اړوندې لوحې یې هم له پښتو نه واړولې، سره له دې چې دا د پښتو ژبې منل شوی حق و، د دې لپاره چې اکثره مکتوبونه په پارسي لیکل کېدل، نو د ادارو لوحې او د رسمي سندونو او مکتوبونو لوحې پښتو وې چې د دواړو ژبو رسمیت وساتل شي.

د دغه وزارت په جوړښت کې هم له پښتنو سره له ژور تعصب څخه کار اخیستل شوی دی. ریاستونه یې ټول دري ژبو ته ورکړي دي، که څه هم ځینې پښتانه مرستیالان او رئیسان لري، خو دا هم په پښتو ژبې پسې خندا ده، ځکه دوی قصداً هغو تش په نامه پښتنو ته ځای ورکړی، چې یوازې تخلص یې پښتو دی او پښتنو ته منسوب دي، نور نه په پښتو خبرې کولای شي او نه لیکل او لوستل.

د اطلاعاتو او کلتور وزارت باید داسې کسان په دندو ګمارلي وای، چې له مسلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره- سره د یوه قوم د ژبې او کلتور نمایند ګي وکړي ، لیکوال وي او د پښتو او دري ژبو د انډول ساتنې وړتیا ولري.

د اطلاعاتو او کلتور وزارت په دې دوه نیمو کلونو کې د پښتو لپاره هېڅ کار نه دی کړی او ان په اکثره وختونو کې یې د پښتو پر ضد ګام پورته کړی دی، په ځانګړې توګه په ټلویزیون پورې اړوند ټول کارونه د پښتو او پښتنو پر ضد دي.

دا سې فکر کېږي چې دا د کابل نه، بلکې د ایران ټلویزیون دی او یو څه خپرونې د دري ژبو افغانانو لپاره هم لري او کله- کله یو نیمه خبره په کې په پښتو هم وي.

د راپور راوړلو لپاره پښتنو سیمو ته هم دري ژبي ژورنالیستان لېږي، چې په ګډه وډه او غلطه پښتو ژبه راپور ورکوي، حال دا چې په راډیو ټلویزیون ریاست کې له دوی سره ښه تکړه او غښتلي پښتانه ژورنالیستان شته، خو وخت نه ورکوي، چې دا کار هم له پښتو ژبې سره لوی خیانت بللای شو.

د ښاغلي رهین له وزیر کېدو سره سم پښتو په ټلویزیون کې دویمه ژبه او ورو- ورو بېخي په نشت و شمېرل شوه.

د ټلویزیون په پرده کې چې کوم سمبول جوړ شوی هغه هم یوازې په دري او انګرېزي دی.

په لنډ ډول به یې ووایو چې د ټلویزیون په هېڅ پروګرام کې د پښتو انډول نه ساتل کېږي، حتی ځینې پروګرامونه پښتو برخه هېڅ نه لري او ځینې یې چې لري، هغه هم ډېره کمزورې او تش د نمونې لپاره ده.

د راډیو- ټلویزیون لپاره چې د ښاغلي حامد کرزي له خوا کوم کمیسیون جوړ شوی و، هغه په خپلو چارو کې په بشپړ ډول ناکام دی، هېڅ لاسته راوړنې نه لري.

موږ دواړو ژبو (پښتو او دري) ته د متناسب او قانوني حق غوښتونکي یو، موږ د ملي وحدت د پیاوړتیا لپاره د پښتو او دري تر منځ د انډول ساتل، په تعلیمي او حکومتي ادارو کې هغوی ته مساوي برخه ورکول د قانون عملي کول ګڼو، نو له همدې امله موږ پښتانه لیکوال له دولت څخه غواړو:

ـ لکه څنګه چې اساسي قانون پښتو د لومړۍ ژبې په توګه ثبت کړې، همداراز باید دولت عملاً د پښتو رسمي مقام ته درناوی وکړي، تثبیت یې کړي او کوم حقونه چې لري وریې کړي.

ـ د اطلاعاتو او کلتور وزیر باید داسې څوک وټاکل شي چې نه یوازې په پښتو او دري پوه وي، بلکې د دواړو ژبو لیکوال وي.

ـ د نشراتي مرسسو رئیسان او مرستیالان باید په یوه وړ تناسب وټاکل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په ځانګړې توګه د ټلویزیون رئیس چې د خپل تعصب او بې کفایتۍ امتحان یې ورکړی، باید ژر تر ژره له دندې ګوښه شي او پر ځای یې یو ربښتینی افغان چې پر ملي وحدت او ملي ګټو ایمان ولري، وټاکل شي.

که زموږ دا غوښتنې ونه منل شي، زموږ احتجاج به د قانون په چوکاټ کې له لیکنې ډول څخه عملي لاریونونو او لوړو مقامونو ته، ان د یونسکو نړیوالې ادارې ته چې د ژبو حق ساتلو مسوولیت لري، د ورتللو بڼه غوره کړي او موږ به خپلو دغو هڅو ته په ملي او نړیواله کچه د بري تر وخته دوام ورکړو:

1. هېواد کلتوري ـ ادبي ټولنه
2. ګوربت کلتوري ټولنه
3. بغلان ادبي بهیر
4. قلم ادبي ټولنه
5. میوند کلتوري ټولنه
6. د ځوانو ژورنالیستانو ټولنه
7. لغمان ادبي بهیر
8. استقلال ادبي ټولنه
9. د بُست فرهنګي ټولنه
10. زرمت ادبي بهیر
11. د هوسۍ مجلې اداره
12. د ښځې غږ فرهنګي انجمن
13. د ښکلا نشراتي اداره
14. پښتو ادبي غورځنګ (پکتیا)
15. اریوب کلتوري ټولنه
16. سورغر ادبي یون
17. کندوز ادبي بهیر
18. پکتیا ادبي بهیر
19. د بلخ فرهنګي مرکز
20. ننښتر خپرنۍ اداره
21. د تندې مجلې اداره
22. افغان ادبي بهیر
23. د شیخ متي ؒ ادبي ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

24. پښتو ادبي یون
25. زلمي اداره
26. د کونړ ادبي بهیر
27. د خوست کلتوري اداره
28. رشاد کره کتنه
29. د ځوانو قلموالو انجمن
30. سلايي خپرونه
31. ننګرهار ادبي بهیر.(26)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابلی والا ـ هند

نوې کابینه ملي کابینه ده که مسلکې؟

په افغانستان کې خوښاغلي کر زي خپله په اصطلاح مسلکي کابینه له سختو کړکیچونوروسته دلویدیزو والودسیالۍ له توپانه په امن سره راویسته، نژدې یوه دوي میاشتې ددغه توپان اوسیلاب له پاره لکه دافسانوي اواساطیري ښاماردراتلو خبرې اوهنګامې له هرې خوا رااوریدل کیدې ، هرچا به فکرکاوه چې ددغه توپان اوسیلۍ پایله خوبه خامخا یوڅه وي. خولکه چې له امریکا دباندې سیاسي څارونکوپخواوړاندوینه کوله (چې هم هغه زوړ ملا اوزړې ...) ترډیره حده سمه راوخته، په دې مانا چې ښاغلې کرزي اوپه افغانستان کې امریکایې ویسرای ښاغلې خلیل زاد په خپل ټول توان سره ونه شوای کولای چې دافغانستان دملې ګټو په پام کې نیولو سره دي یوه ملې اوپه ربښتنې مانا مسلکي کابینه رامنځ ته کړي، زه نه پوهیږم چې له مسلکي توبه دښاغلې کرزي مطلب څه دی؟ که مسلک داوې چې یوسړی دښه مزی اوچاغ وي نودهغه مانا داده چې هغه دخوراکې شیانو په مزه اوخوند ښه پوهیږي نوهغه باید دخوراکې توکونواوارزاقووزیروي ، اوکه هد ف داوي چې یوچا ټول عمرله بریښناپرته یوه ورځ هم ژوندنه وي کړی نوهغه دبریښنا په مزه پوهیږې اودبریښنا مسلکې انجنیردی اویایوڅوک چې دخپل ملت په رسمې ژبه نه پوهیږې هغه باید دکلتوروزیروي. اوپه همدې شان که چا دکابل په طب اویانورو غیررسمي کالیجونوکې یوازې دلیسانس دوره په څوبیلابیلووقفوسره ویلې وې نوډاکتر ورته ویل کیږې، په دغه حال کې خبره سمه ده موږ به هم خوله پټه ونیسو اوهم به دا وایو چې ښاغلي کرزي په ربښتیاهم مسلکې کابینه جوړه کړه مبارکه دې وي ! ! خویوشمیر بیا داهم وایې چې بس په دغه یوڅوخبرویوه ناکامه اداره اوکابینه په کوم لحاظ سره سړی مسلکې وبولې، له بلې خوا په هرځای اوهروخت کې دمسلک مانا داده چې یوڅوک باید په هماغه خپله څانګه کې دومره (شی) وي چې که ډیرڅه یې نه وي ترسره کړي نولږترلږه یونویاودپاملرنې وړکارخویې کړی وي اوهغه خوباید خلکو ته معلوم وي، مسلکي کسان له ښاغلې کرزي څخه پوښتنه کوي چې ته دله خپلویوشمیروزیرانوڅخه پوښتنه وکړه چې دوی دغه ټکې ته څه ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري ؟ اوکه دانه وې اجازه خلکوته ورکړه چې ویې پوښتي چې دوې په دغه برخه کې څه ځواب لري. مطلب مې دادی چې دغه کابینه په هیڅ ډول مسلکي کابینه نه ده په دې چې په اوسنې کابینه کې یوشمیروزیران داسې هم دي چې دوی په خپل مسلک کې ناکام شوي وو ځکه یې سیاست بازیو ته ورمخه کړې اواوس یې هلته دمسلک ماسک پرخپل مخ راکش کړی دی .اوکه نه وي تاسې ددوی تعلیمې سوابق وګورئ چې آیاپه دوې کې کوم یوه ددغه مسلک له پاره وړدی چې اوس یې وزیران یې دي. دوی کیدای شي په یوه برخه کې تعلیمې دیپلوم ولري خوداچې اوس په کوم وزارت ټاکل شوی له هغه دیپلوم سره یوهم سم نه دی. یوازې کیدای شو ووایو چې داد سیاست بازی له مسلکه پرته بل څه نه دی. زه فکرکوم یوشمیرښاغلي وزیرصاحبان به هم انشاالله په دغه برخه کې له ماسره هم نظره وي ځکه دوی ته خپله وړتیا په خپله ښه معلومه ده !

ښاغلی کرزی اویاران یې که زموږ مسلکیانو منې باید داخبره ونه کړې چې دوی په ربښتیاهم مسلکې وزیران ټاکلي داخبره سمه په دې نه ده چې په اوسني سیاسې نړی کې وزیران کله هم مسلکې نه وو اونه دي آن دایرغلګرامریکایې واکمنان وګورئ چې دباندنیوچارو وزیرکولن پاول یې ښه سیاست پوه دی که ښه جنرال ؟ اویاداچې نن سبا یې دانوې میرمن (رایس) په دغه څوکۍ باندې راځې ، هغې سیاست چیرې ویلې؟ هغه دترهرڅه دمخه دګنګل پرمخ یوه پیژندل شوې رقاصه ده. موږ په دې نظریو چې ددغې کلیمې کارول دنړی په سیاسې قاموس کې وړځای نه لري ، نوزموږ دهیواد دکابینې له پاره دانوم یادول په خپله له یوې لاپې پرته بل څه نه دي. اوکه دانه وای نواشرف غني احمدزي به په دغه حساس وخت کې له خپل تجربې مسلک (مطلب دا چې دهغه هم اصلي مسلک نه و، خوداڅوکاله یې دومره تجربه په کې موندلې وه چې ترمسلکې هم زیات و) به اوس کابل پوهنتون ته چې دعلمي اوعملي اسانتیاوو درک په کې نشته نه استول کیده.دایوه دنه منلو وړ خبره ده چې دمالیې دوزارت له اجازې پرته به ښاغلی احمدزی یوډالر هم په پوهنتون باندې ولګولای شي ، اوکه فرضا په خپل واک داکاروکړي زه باوري یم هغه ټاپه چې په اسماعیل خان اونوروبآندې وهل شوې وه هغه به پرده هم لګیږې اوپه دغه نامه به ملي ضد ورځچاري یاران نوهم دپیاوړتیا جوګه شي.

لنډه داچې دمسلک مانا یعني (کارپوهنه، ایمانداري ، خدمت اواستعداد په یوه علمي برخه کې)

دویمې خبرې ته راځو اوهغه دا چې ایاداکابینه یوه ملي کابینه ده ؟

افغانستان په خوراسختوحالاتوکې راښکیل شوی هیواد دی، ددغه هیواد ملې واکمني دډیرو وړو وړو خبرو ترسیوري لاندې هرچاته داسې ښودل کیږي چې ګواکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړیوال ځواکونه دلته پراته دي اویوشمیرورته کښته اوپورته کیږي اوپه افغانستان کې ګواکې خیرخیرت دی ، موږ دنړیوالوقوانیو اوملګروملتو دهرچال چلند اومنشور هره ماده اوهرپراګراف منو، خودابه ډیره ګرانه وي چې دملګروملتو په نامه دې یوټاکلې هیواد لکه امریکا زموږ دملت اوخلکو په برخلیک باندې دنړیوالې ټولنې په نامه هغه کارونه وکړي چې هغه دهرډول انسانې اوزموږدافغانې خپلواکۍ دملي نورمونو ضد وي.تیره اوونې دامریکاپوځي مامورینو په ډاګه کړه چې دوی به زموږ په هیواد کې دیوې اوږدې مودې له پاره پاتې وي. وایې چې دیوچا کورته یوڅوک چې ددغې کورنۍ ماما کیده په میلمستا ورغی، هغه دومره دلته پاتې شو چې کوروالایې په تنګ کړل ، په کورکې که به ماشوم هم وژړل، نودابه یې دده له ژړا سره ویله چې خیردی مه ژاړه ماماجان دې هم په خیرسابله ورځ روان دی ،ماماته بې څه موده همدا تبلیغات وکړل خوپه دغوهم نه شوه، ترڅوچې ما ما په تنګ شو، اوپه ډاګه یې وویل چې ، داخبرې ګټې نه لري ، ماما دې تلونه دې دهغه دلته شپې دي...

دری کاله امریکایې پوځونه دافغانستان په جنوب اوختیزکې پراته دي اوچې څه یې په زړه ورجوړه شې هغه کوي، نه یې د ښځو ،نه د ماشومانوپه وژنولاس ونیو اولااخته دي زموږ پرملت دهرې ورځې په ترځ کې نوې نوې طرحې اوتجربې عملي کوي، په زندانو کې وژنې اوپه بټواوبرالاتوګه دیوشمیر کسانو ځورول اوله هغوی سره معاملې کول داهغه ورځنی پروژې دي چې امریکایي په افغانستان کې عملې کوي اوددغه هیواد خلکوته آجازه نه ورکوي چې دخپل هیواد په باره کې فکروکړي، نن سبا دلته په لودیدیز خلک په ډاګه داوایې چې افغانستان یعني دامریکا مستعمره ، اوداسې یوهیواد چې په نژدې راتلونکې کې به دغه هیواد(افغانستان) دامریکایانو له لاسه په یوه داسې ناسورداغ باندې واړوي چې په سیمه کې به یوګاونډی هم دآرامې احساس ونه کړي اوله لاسپوڅوافغانانو به داسې شیان جوړکړي چې ټوله اسلامې نړۍ به ترستونې راولي اوکه بیاچیرې په امریکا باندي کوم غضب راپریواته نو بیا زموږ ورېي ګاونډي لکه لیوان زموږ پرملت باندې هغه نارواوي زغمې چې له تصوره به لرې وي. لاس پوڅې به بیاهم د دویم تابعیت په نامه دامریکایانو داوږو بازان وي اوزور به یې له مومنوافغانانو وځي .په افغانستان کې اوسنۍ کابینې وښوده چې هرڅوک سره ږیره ولري هغه به ملاشاه ګل وي ، هرڅوک چې امریکا ته ولاړ هغه دسرېتوب اوپوهې معیارشو، نه ، په اوسنۍ کابینه کې داسې وزیرهم شته چې دډاکترۍ ترڅنګ په امریکاکې دهوټلدارۍ دیپلومه لري یووخت کې یې په امریکا کې ټولو خلکو ته ویل چې زه تر هغې دوکتورا دغې اوسنۍ دهوټلدارۍ دپیلومې ته ارزښت ورکوم ،خوله بده مرغه چې هغه ښاغلي ته دهغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخوښې له ديپلوم سره دنده نه ده ورسپارل شوې. په هرصورت داډول خبرې شته خوزما اوس افسوس په دې راځې چې دولت بايدخپلو دغو وزيرانو ته ددوی دنويو ديپلومو په پام کې نيولو سره دندې ورسپارلې وای ، اوسنۍ کا بينې ته په ملې لحاظ يوه جدي کتنه په کارده . زه خوپه دې نظريم چې دآضروري نه ده چې هروزير بايد ياله امريکا ديپلوم ولري اويا يې بايد راوابط له امريکا سره وي ، داهغه تجربه ده چې روسانو په افغانستان کې دوې لسيزې دمخه ترسره کړه اوهغه په خپلې ناکامۍ سره اوس امريکايانوته ورميراث شوې ده، دايوه ناکامه طرحه ده اوهمدغه ټکې دی چې ډېرخلک خوپه هيڅ ډول ديوې ملې کابينې نوم نه شي ورته اخيستې .اونه زموږ له پاره په ملي لحاظ کومه بريادرلودای شي.که ځوک ددغوکسانو ټاکل دملې مصلحت پربنسټ اقامه کوي داهم يوه لويه تيروتنه ده. ځکه دوې مخکې تردې چې دملت دباوروړ کسان وي ديوه خارجې ځواک په اشاره اوخوښه ټاکل شوې اوغوره شوي دي. په اوسنۍ کابينه باندې چې ځومره جنجالونه د امريکا، انګريزانو اوداروپايې اتحاديې ديوشمير هيوادو له خوا ترسره شوې دا دافغانستان مظلومو اوجنګ وهلو خلکو ته هيڅاهم ورپه ګوته نه کړل ؟

بله داچې دې کابينې ته به ځوک په کوم ژبه يوه ملې کابينه ووايې چې دافغانستان داکثريت (پښتنو) ښځو په استازيتوب يوه ميرمن هم په کې وزيره نه شوه، که هدف داوې چې په پښتنوښځوکې داسې ځوک نشته داهغه کينه اودښمني ده چې په تيره يوه لسيزه کې دپښتنو په وړاندې ترسره شوه اولا هم په خپله دښتنو په وجود کې پرپښتنو باندې عملې کيږي ، ښاغلې کرزی بايد دغه ټکې په خپله ځواب ورکړي او کنه دابه هغه کينه وې چې پښتنو ښځوپه پښتنې سيموکې دپښتنې ننګ په نامه ده ته رايه ورنه کړه اويوې ميرمنې ته يې چې دده په مقابل کې کانديده وه رايه ورکړه.

لنډه داچې زموږ ملت يوستراوويا ړلی ملت دی ، يوتاريخي ملت دې ، چې دهيڅا کړه اونيتونه ددوی په وړاندې پټ نه شي پاتې کيدای. دوی دخپل ملت دبرخليک دسمبالتيا په کارکې ترهرچا ښه اوربنتيانې قاضيان دي. دوی ته بايد ربنتياوويل شي اوددوی دايمان اوافغانيت له روغ نيتۍ څخه بايد ناوړه ګټه وانه خيستل شي. موږ هيله من چې زرترزره به يو ملې وجدان اوقضاوت داسې هم رامنځ ته شې چې هلته يوځوک داوسنۍ کابينې په وړاندې دابوښتنه طرحه کړي چې کوم وزيرکوم مسلک لوستی آياپه دغه اوسنۍ مقام، مسلک ټاکلۍ اوکه دنورو په غوښتنه اومصلحت يې يوازې دغه ځای نيولی دئ !؟

(پاک الله په هرهغه څه چې موږ نه پوهيږو ښه پوهيږي) !(27)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامه رسیده

[پیام مجاهد]

ارسالی: امید نوری

به اداره محترم هفته نامه وزین پیام مجاهد !

درین وروز ها انتظار آن برده مي شود که پس از اعلام نتیجه انتخابات هجدهم میزان آقاي "حامد کرزي "کابینه جدیدي را اعلان نماید.

مردم درین انتظار اند ؛ تا ببینند ، آقاي "حامد کرزي "که از ماه ها بدینسو تشکیل دولت ائتلافي را مردود شمرده است، چطور مي تواند کابینه یکدست تشکیل دهد ، در حالي که در سایر کشور ها ، احزاب سیاسي تنها از عهده این امر برآمده مي توانند ، چیزي که آقاي حامد کرزي فاقد آنست. همچنان اشخاص علاقه مند به تحولات سیاسي افغانستان مشتاق اند ؛ تا ببینند که میان دولت ائتلافي و دولتي بگفته کرزي براساس مشارکت ملي بوجود مي آید چه تفاوت وجود دارد ؟

این انتظارات چیز غیر معمولي نیست، بل در همه یي کشور ها وقتي انتخابات صورت مي پذیرد ، چنین مسائلي را بهمراه مي آورد ؛ اما براي آگاهان امور ، وضعیت شماري از اعضاي کابینه کنوني بسیار دلچسپ است، زیرا شب و روز خود را صرف آن مي دارند تا نسبت به حضور خویش در کابینه آینده اطمینان حاصل نمایند.

وزیراني که در انتخابات موقف آشکاري داشتند ؛ خیال راحت تري دارند ؛ ولي نگراني بیشتر وزیراني را فرا گرفته که طي سه سال پسین هم به نعل زده اند و هم به سم. که درین میان بنا بر برخي گزارشات آقاي "سید مخدوم رهین "گوئي سبقت را از همه ربوده است.

جناب "سید مخدوم رهین "که در سال هاي جهاد که اسلام گرایي در افغانستان به اوج رسیده بود و مرز هاي قومي وزباني را لدمال کرده بود ، به تعصبات قومي دامن مي زد. آن عده مجاهداني که در جبهه نجات ملي در آن روزگار عضویت داشتند ، بخوبي به این مسئله آگاهي دارند. موصوف وقتی براساس سازشنامه بن به مقام وزارت اطلاعات و فرهنگ رسید ، یک بازي دوگانه را در پیش گرفت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سري هم به "کرزي خان" داشت و سري هم به "فهيم خان"، به او چيزي مي گفت و به اين چيزي ديگری در محفلي سخن از جهاد ومجاهدت ميراند و در انجمني هم از غرب و غرب سالاران. دستش با تسبيح و لبش با پياله بود. آنجا در مذمت مجاهدان سخن مي گفت جايي هم با بدگويي از دوران سلطنت به مجلس آرايي مي پرداخت.

اکنون ديده است، همه تيرهايش بخاک رفته و نامش به پنسل هم نگاشته نشده، بقول معروف در چارسو مانده است. نه فهيم خاني است، تا دستش را بگيرد نه صدای "شوراي شهروندان کابل" بجايي ميرسد و نه هم آقاي حامد کرزي فريب مي خورد. تنها راهي که براي خود سراغ ديده است، تجديد آستان بوسي شاه سابق افغانستان می باشد. ازين رو چند شبي است که رفتن به اقامت گاه شاه را نسبت به خانقاه ترجيح داده است؛ تا مگر گشايشي در کارش پيش آيد.

هرچند شاه سابق افغانستان در دوره پسين نشان داده که نمي خواهد با سفارشات خود کسي را بر دولت تحميل نمايد و مشکلي برای دولتمردان ايجاد کند بويژه پشتيباني از سيد مخدوم رهين آسيب شديدي بر اعتبار او وارد مي آورد، با وجود آن بايد انتظار کشيد که رهين با چه چرب زباني و تملق حمايت شاه را کسب کرده می تواند و به کابينه راه مي يابد و يا خير؟ مهم اينست که درين بازي يک پيروز وجود دارد- رهين يا شاه سابق؟(28)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین فروتن، کندهار

د کرزي د کابینې تر ټولو بده څېره

د سهیل لوېدیځې حوزې د ادبي ټولنو د اطلاعاتو کلتور وزارت پر تېر کاري بهیر احتجاجي غونډه وکړه

د روان کال د سپټمبرپه ۲۷مه دماښپین په ۴ بجو په کندهار کې د افغان مطبوعاتي مرکز اینې په انګړ کې دسهیل لوېدیځ زون دادبي ټولنو له خوا د اطلاعاتو او کلتور وزارت پر تېرنیمګړي کارې بهیراحتجاجي غونډۀ جوړه شوه.

په پیل کي د غونډې اجنډا دمیوند مجلې مسئول مدیر عبدالنافع همت لخواوړاندي شوه، ده د خپلو خبرو په ترڅ کې وویل : "افغانستان له کلونوکلونوراهیسي دژوندپه هرډګرکي درانه زیانونه لیدلي چه ترټولو زیات زیانونه یې کلتوراوفرهنګ ته اوښتي دي. ده زیاته کړه چه داطلاعات وکلتوروزارت مسئولیت لري چې زمونږ حق راکړي اومونږ هم دڅان په اړه مسئولیت لروچې دخپل حق غوښتنه وکړو. داساسي قانون له مخي دولت مکلف دی چه دپښتواودري ژبودمتوازن انکشاف لپاره کاروکړي، خوله بده مرغه چه تراوسه نه دولت اونه هم داطلاعات وکلتوروزارت په دې اړه کوم مثبت ګام اخیستی دی، کله چه څوک دکابل ټلوېزیون خپروني ګوري نوکټ مټ لکه دایران دکوم ښارګوټي ټلوېزیوني چېنل چه وي اویادیوې سیمي دخلکو لپاره ځانګړی شوی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دملي ټرمينالوژي په اړه بايدووايوچه دافغانستان ملي ټرمينالوژي دمختلفوژبوله الفاظوڅخه جوړه شوې لکه لېسه،قول اردو ، دارالمعلمين، اکاډمي، پوهنتون اوداسي ... دپښتو ،دري،عربي،انگليسي،ترکي اوداسي نوروژبوڅخه اخيستل شوي همدارنګه داساسي قانون په ۱۶ماده کي راغلي چې دافغانستان ملي ټرمينالوژي دي پرخپل حال پاته وي اما ددې برخلاف مونږشعورا وينوچه دملي ټرمينالوژۍ په برخه کي په ځانګړي ډول له پښتوسره ستره جفاکېږي،هغه منل شوي الفاظ لکه پوهنتون، پوهنځی،ستره محکمه چه په پښتودي په دانشگاه،دانشکده، دادگاه عالي باندي اړول کېږي خو لېسه،قول اردو ، دارالمعلمين، اکاډمي اوداسي نورچې په نوروژبودي پرخپل حال پاته دي.

دمطبوعاتوپه برخه کي هم همداحال دی داطلاعاتو او کلتور وزارت له خوا ځنيوهغو دولتي خپرونو ته چې په پښتو ژبه خپرېږي ويل شوي دي چې تاسو بايد په خپله خپرونه کې ٪۳۰ فارسي مضامينو ته ځای ورکړی ،دبېلګې په توګه يې دخوست مجلې څخه ورته غوښتنه شوې وه خو دمجلې ادراې له دې امله چې فارسي ليکنې يې نه درلودې بخښنه غوښتې وه ، خو دوزارت له خوا ورته ويل شوي وه چې ليکنې موږ درکوو. اوس نو که چېرته داسي وي نو هرات ،مزار شريف اوداسي نورو سيمو په خپرونو کې هم بايد ۳۰ فيصده پښتو مضامينوته ځای ورکړل شي.

کله چه يوپښتون ليکوال يوڅه ليکي اوهغه هم پرحقيقت ولاړي ليکني وي په نه څه ځورول کېږي، دخپرونودبند يدوګواښونه ورته کېږي اوحتی ترمرکزاوڅارنوالۍ پوري غوښتل کېږي خونورکسان که هرڅه وايي يايې ليکي مخه يې نه نيول کېږي دبېلګي په توګه پيام مجاهد ،پنجره اوځيني اشخاص وايي اوليکي: کرزی جاسوس پاکستان، پښتانه بې فرهنګه دي، کرزی ناخوانده امضاميکنداوپه ټلويزيون کي په ښکاره وايي چه زه افغان نه يم او اساسي قانون نه منم ،اياداسي کسانواوملي وحدت ضدويناوومخنيوی داطلاعات وکلتوروزارت دنده نه ده؟؟؟؟؟؟؟؟؟.

دتاريخي اثاروپه ساتنه کي هم دموراوميرې چلندکېږي ديوې سيمي دتاريخي اثارودساتني لپاره هره وسيله په کاراچول کېږي خودبلي سيمي تاريخي اثاروته که څه هم په لوټ اوتالان يې خبروي هيڅ يالمرنه نه کيږي دبېلګي په ډول داحمدظاهرقبرجوړېږي خومتآسفانه داطلاعات وکلتوروزارت دملي اتلي ملالۍ د قبرجوړول خولاڅه کوې تراوسه ورغلي هم نه دي.

نوموږ داوايو چې نوموړی وزارت يو بې کيفيته وزارت دی او په راتلونکي کابينه کې بايد داطلاعاتو اوکلتور وزارت په يو ملي وزارت بدل شي اوده داسي کسانو چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعصبه ډک وي محه ونیول شي.

ورپسې ډاکترمحمد ابراهیم شینواري دخپلو خپرو په لړ کې وویل: دنیا اوس دیو نړیوال کلي حیثت غوره کړی او په دې نړیوال کلي کې به هغه قومونه فعال او ژوندي وي چې کلتور یې ژوندی وي په افغانستان کې دکلتور خبره مهمه ده خو متاسفانه دهیواد دکلتور په برخه کې له پښتو ژبې سره جفا شوې او په حقیر نظر ورته کتل شوي دي نو موږ غواړو چې خپل حقه حقوق تر لاسه کړو تر څو له خپلو حقوقو څخه بر خورداره شواودا زموږ حق ده او موږ ټولو قومونو ته دهغوی دمساوي حقونو دورکولو غوښتونکي یو.

وروسته عبدالاحمد محمدیار او حیات الله رفیقي په دې اړه خبرې وکړې.

دیادوني وړده چې په دې احتجاجي غونډه کي پر کندهار سربیره د روزګان، زابل ،غزني او هلمند ولایتونوادبي ټولنوګډون درلودچې دغونډې په پای کي یې په ګډه یو پرېکړه لیک صادر کړچې په لاندي ډول دی.

د کندهار، زابل او هلمندولایتونو د فرهنګي ټولنو ګډ پرېکړه لیک

۱: د مرکز او ولایتونو په راډیو ګانو او ټلویزونونو کي دي دفارسي او پښتو انډول په پام کي ونیول شي

۲: د هیواد د ټولو سیمو تاریخي اثارو او ودانیو ته دي یو ډول پاملرنه وشي.

۳: د افغانستان د اساسي قانون سره سم دي د افغانستان ملي ترمینالوژي پخپل حال وساتل شي او د پردیو هیوادونو د ملي ترمینالوژۍ مخه دي ونیول شي.

۴: هغه ترانه چي د ملي سرود په ځاي کاریږده د اساسي قانون تر تصویب وروسته لغوه ده نو باید چه نور د ملي سرود په ځای و نه کارېږي او ونه ږغول شي، ملي سرود چه په پښتوژبه دی باید ژرترژره جوړ شي.

۵: ددې لپاره چه د افغانستان دري لهجه وساتل شي د هیواد په تلویزونونو کي دي د ایراني فلمونو مخه ونیول شي.

۶: دافغانستان د اطلاعاتو او کلتور وزارت دي داسي چاته وسپارل شي چه د افغانستان د ټولو ژبو د متوازن انکشاف لپاره کار وکړي.

۷: په کندهار کي دي د ملي اتلانو لکه ملالۍ او زرغوني آنا مقبرې جوړې شي.

۸: د هیواد په تلویزونونو کي دي هغه چاته اجازه نه ورکول کیږي چه د حکومت په افغاني هوئت، ملي وحدت او اساسي قانون باندي باور ونه لري.

۹: دافغانستان هغه خپروني دي بندي سي چې د قومونو تر منځ نفاق اچولو ته لمن وهي او په ملي اتلانو پسې بد رد وایي.(29)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد نسیم شفق لیکنه

پر کېبلي ټلویزیون بندیز افغانان په غوسه کړي دي

د ستری محکمی د یوه نوي حکم پایله به د ولس مشر حامد کرزي له پاره د یوی نوی معما سبب شي.

د کیبلي تلویزیون او مطبوعاتو د آزادی د یو شمیر نورو پراخو موضوع ګانو په اړه ، د افغانستان پـه نوي انتقالي حکومت کی د جګړی کرښی د هغـه څه پـه اړه چی ورتـه د سمون پالو او زاړه پالو تر منځ مقابله ویل کیدی شي ویستل شوي دي.

تیره میاشت په جلال آباد کی چی د هیواد په ختیځ کی موقعیت لري د یـوه خصوصي سټیشن د بندولو د استیناف غوښتنی پر ضد ، ستری محکمی په ځواب کی د جنوری د میاشتی په پای کی، په ټول هیواد کی پر کیبلي تلویزیون بندیز ولګوه.

قاضي القضات مولوي فضل هادي شینواري وویل مذهبي مشرانو او ډلو شکایت کړی و چی دا چینلونه بربنډ او غیر اسلامي فلمونه ښیي.

هغه یوه ورځ وروسته دا موضوع تعقیب او پر بهرني تلویزیون او فلمونو یې د بندیز لګولو غږ وکړ چی پکښی د سپوږمکی خپرونی، وارد شوي ویدیویي فلمونه او سي ډي ګانی هم راځي. دا یو داسی ګام دی چی د سخت دریزه طالبانو د پنځه کلنی واکمنی یاد یې راژوندی کړ، چی هغه مهال نڅاه ، موزیک فلمونه او د تلویزیونونو پر پیر او پلور بندیز لګول شوی و.

هغه وضع د ولس مشر حامد کرزي له خوا پداسی حال کی بدله شوه چی د مطبوعاتو او بیان د آزادی ژمنه یې وکړه چی د سپوږمکی د کاسو له پاره یې بیړه زیاته کړه. برسیره پر دی د کابل په سینماګانو کی سوداګري په درز سره پداسی حال کی روانه ده چی ځوان افغانان یعنی نارینه د هندي فلمونو د لیدو له پاره چی نڅاه ګانی ، سندری او موزیک لري ورځي.

د کرزي یوه ویاند جنګ او سولي راپور ورکوونکی ټولني ته وویل زه پدي تبصره نه شم کولی ځکه نه پوهیږم ولس مشر به د ستری محکمی سره موافقه کړی وي او که څنګه.

د سنما ګانو له غوړیدو سره د بالیوډ د وروستیو فلمونو او لویدیځوالو فلمونو سي ډي ګانی هم د کابل پـه کوڅو کی لږ تر لږه پـه یوه ډالر تر لاسه کیدی شي. د وروستیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپورونو په اساس که څه هم ځنیو دوکانونو ته د تړل کیدو حکم ورکړ شوی او په ولایتو کی ځینی ګوښی حملی هم د دوی پر ضد شوي دي.

شینواري چی د مخه یي د نجونو او هلکانو د ګډ تعلیم پر بندولو د ټینګار له امله ناندری رامنځ ته کړی وه. او پداسی حال کی چی افغانستان په زیاته پیمانه له دوو لسیزو جګړو وروسته پر بهرنۍ مرستی متکي دی ، هغه پر دی خبری هم په شدیده توګه حمله وکړه چی هغه یي پر افغانستان د لویدیځ د اغیز تحمیل بولي.

د اطلاعاتو او کلتور وزیر مخدوم رهین په چټکۍ سره د ځواب په ویلو ژمنه وکړه چی په څو ورځو کی به نوی قانون معرفي شي چی د کیبل خپرونکي به وکولی شي د نوم د ثبتولو سره خپلو خپرونو ته دوام ورکړي، حکومت ته به مالیه ورکړي او پر ځان پخپله د سانسور پر مراعات کولو سره دغه کود عملي کړي، خو په دی اړه تفصیل نه دی ورکړ شوی.

د رهین مرستیال عبدالحمید مبارز یو څو ورځی وروسته د جنګ او سولی راپور ورکوونکی ټولنی ته وویل: موږ د ستری محکمی له دغه حکم سره موافق نه یو.

هغه وویل: موږ د کیبلي تلویزیون په اړه په هغو غونډو کی چی د عدلیي وزارت استازی هم پکښی و موافقه کړی او مسوده هلته لیږل شوی. وروسته له دی چی د کابینی له خوا منظور او د ولس مشر حامد کرزي له خوا لاس لیک شي ، په مطبوعاتو کی به چاپ شي او هر څوک به وکولی شي کیبلي تلویزیون ولري.

هغه زیاته کړه کیبلي او د سپوږمکۍ کمپنۍ مثبت او منفي پروګرامونه لري. موږ باید له مثبتو پروګرامونو څخه ګټه واخلو.

دا خبره واضحه نه وه چی پر خپرونو به بندیز وي او که څنګه، او دا به څه ډول شکل غوره کړي.

زلمی چی په جلال آباد کی د بند شوي کیبلي تلویزیون چلوونکی دی د جنګ او سولی راپور ورکوونکی ټولنی ته یي ویل داسی یو بندیز لکه دا چی دی د مطبوعاتو پر آزادۍ حمله ده او داسی ګامونه د دموکراتیکی واکمنۍ سره په تضاد کی دي.

هغه وایي موږ په قانوني توګه خپل ستیشن چلوا و د اطلاعاتو او کلتور د وزارت له خوا د ټاکل شوي کمیسون مکتوب هم لرو. مونږ داسی خپرونی لرو چی خلک و نه شي کولی غیر اخلاقي شیان وويني، موږ یوازی اطلاعاتي او تفریحي شیان خپرو. که چیری کیبلي تلویزیون بند شي نو حکومت باید ټولی هغه پیسی مونږ ته بیرته راکړي چی موږ پر دغی سوداګرۍ لګولي دي.

په کابل د کیبلی خپرونو یو بل چلوونکی عبدالسمیع صامیت وایي دوی هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالبانو له رنگیدو وروسته له همدغه کمیسون څخه مکتوب تر لاسه کړی چې خپلو خپرونو ته دوام ورکړي او په دوامداره توگه حکومت ته مالیه هم ورکوي.

هغه وایي پر هغه څه چې مو سم لاسي موافقه نه ده کړی هغه د مالیې بیه ده، دوی د گټو په سلو کی د ۳۰ غوښتنه کوله، خو مونږ د هغې پر نیمایي موافقه وکړه. موږ په لمړي سر کی له خپلو مشتریانو ۱۰۰۰ افغانۍ (۲۲ امریکایي ډالر) اخلو او وروسته بیا هره میاشت ۲۰۰ افغانی راکوي.

د ستری محکمې د ریس مرستیال فضل احمد معنوي د خپلې پریکړې دفاع کړې. هغه د جنگ او سولې راپور ورکوونکی ټولنی ته وویل: کرزي د دغه گام ملاتړ کړی، او دا خبره یې تائئد کړه چې دا کار باید د سپوږمکۍ خپرونو ته هم وغزول شي، او ادعا یې وکړه چې کیبلي چلوونکي حق نه لري چې خپله سوداگري پر مخ یوسي. هغه دا خبره هم وکړه چې د ولس په غوښتنه دا گام اخیستل شوی.

د بهرنیو فلمونو د واردولو په اړه هغه نرم دریځ غوره کړ، او ویلي چې هغه باید مخکې له خپریدو د اطلاعاتو او کلتور وزارت سانسور برخی ته وسپارل شي.

معنوي وویل: کیبلي تلویزیونه او د سپوږمکۍ خپرونی باید په بشپړه توگه بندی شي. زموږ هیوادوال باید دا درک کړي چې دا خپرونی د دوی اخلاق له منځه وړي ځکه چې د جنسي اړیکو ټکان ورکوونکي صحنې په کې ښودل کیږي.

هغه وویل: دا دولس مشر حامد کرزي سره په پوهاوي او موافقې بند شوي ځکه دا غیر اخلاقي او د اسلام د قوانینو سره مخالفت لري. موږ د خلکو د غوښتنو پر بنسټ دا بندیز اعلانو.

دا وینا د حاجي نور علي له خوا چې د کابل د مکرویانو په سیمه کی د ۳۰ کورنیو استازیتوب کوي چلنج شوه، او هغه استدلال وکړ هر هغه څوک چې غواړي غیر اخلاقي فلمونه ووینې نو سي ډي گانې یې رانیولی شي.

هغه وویل: زموږ پروگرامونه شهرت لري او خلک له دی خبرو چې په نړۍ کی څه پیښیږي. زه پوهیږم چې دا ۳۰ کورنۍ چې په ۱۱۳ بلاک کی اوسیږي غواړي د کیبل تلویزیون ووینې او هیڅ یوه یې هم شکایت نه دی کړی.

د کابل د پوهنتون یوه محصل کنیشکا د جنگ او سولې راپور ورکوونکی ټولنی ته وویل: که چیری حکومت داسی گامونه اخلي، نو وضع به لاپس خرابه شي. نن پر کیبل بندیز ولگید، سبا پر تلویزیون او بله ورځ پر رادیویي موزیک. نو زموږ د حکومت او طالبانو تر منځ به توپیر نه وي.(30)

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهين خيبر ټلويزيون نه غواړي

خيبر ټلويزيوني شبکه لومړنۍ پښتو نړيوالو شبکه ده، چې په پښتو خپروني کوي، ايله دا څو مياشتې وړاندې يې خپروني پيل شوې، چې په ټوله نړۍ کې ګڼ شمېر مينه وال لري. په ځانګړې توګه په افغانستان کې، چې خلک وايي د افغانستان د اوسني راډيو ټلويزيون خپروني يې تنده نه شي ماتولاى.

د وږي (سنبلې) مياشتې په وروستۍ لسيزه کې د اطلاعاتو او کلتور وزير سيد مخدوم رهين په کابل کې د ټلويزيوني شبکو پر ټولو دفترونو امر وکړ، چې تر دې وروسته دې د خيبر ټلويزيوني خپروني بندې کړي، که چېرې يې بيا په کېبل کې دا ټلويزيوني شبکه وليده، نو پر دوى به نور بنديزونه هم ولګوي.

د اطلاعاتو او کلتور وزارت چارواکي دا پلمه کوي، چې ګواکې په دې شبکه کې ځينې سياسي خپرونې هم راځي، چې له افغانستان سره اړيکي لري. دا په داسې حال کې په همدې کېبلي شبکو کې درې څلور ايراني چينلونه هم خپرونې کوي، چې په هغو کې هم سياسي خبرې اترې راځي، خو نه ده څرګنده چې د اطلاعاتو او کلتور وزارت ولې پر هغوى دا ډول بنديز نه لګوي؟

کتونکي په دې باور دي، چې رهين په دې ډول نه غواړي چې يو چينل دې په پښتو وي، ځکه چې دا وزارت يې په وړاندې د ميرې چلند لري. ځکه يې په کابل راډيو ټلويزيون کې د پښتو کچه ډېره راکمه کړې ده.(31)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر زرمتي، پکتیا

ایا قاچاق وړونکي باید په کندهاری لهجه خبرې وکړي؟

زموږ یوه ګاونډي هغه وخت خپل رنګه تلویزیون د مېز له سره راکوز او ټوټې- ټوټې کړ، چې ویې لیدل د خپل هېواد په تلویزیون کې یې د ژبې سپکاوی کېږي.

پر ما هم نژدې دا ټوکه شوې وه، خو ولاحول والله مې وویله او د کمکي اختر د خوښۍ په شپو کې مې هغه دوه خواشینوونکي فلمونه تر پایه ولیدل، چې په کې زما د مورنۍ ژبې او هېواد د ځینو سیمو د ځانګړو لهجو سپکاوی له ورایه ښکارېده.

زما غوندې ښایي نورو هم دا فلمونه لیدلي وي، ډېرو به د بېوسۍ اوښکې تویې کړې وي. د ځینو به پر دې حالت چې یو ځل بیا زموږ د ببلوالي لپاره شعوري هلې- ځلې کېږي، له خولې ساړه اسوېلي وتلي وي. یو شمېر نورو ښایي د ناعاقبت اندېشه مسوولینو پر دغه کار خندلي وي او د تلویزیون په لیدونکو کې به ښایي داسې کسان هم وي چې دغو فلمونو به یې په ذهنونو کې عقدې رامنځته کړې وي او وخت ته به ګوري. خو زه مې خپله دغه خواشیني له تاسو سره شریکوم.

هو ! د تېر کمکي اختر په ویاړ د کابل تلویزیون له خوا فلمونو فستیوال په لړ کې د "زمین داغ" په نامه یو افغانی فلم هم ننداريې ته وړاندې شو.

د فلم کیسه د مخدره موادو پر کرنه او قاچاق راڅرخي. په سیمه کې د مخدره موادو د قاچاق یوه ډله کار کوي، دوی له بهرنیو قاچاق وړونکو سره هم اړیکي لري. د مخدره موادو کرنه په سیمه کې هڅوي او بهر ته یې لېږدوي. د دغې ډلې قوماندان هیبت خانو په سیمه کې په نورو ناوړو کارونو کې هم لاس لري. پر یوې کلیوالې مېرمنې د ناوړه تېري نیت لري، چې د کلي یو بل اوسېدونکی (مومن) یې مخه نیسي. تر دې پېښې وروسته له مومن سره د هیبت خان دښمني پیلېږي، په دې منځ کې د قلندر زوی چې په مخدره موادو اخته دی، د نشو له وجې مري. مومن خان د هغه په څېر خبرې کوي. دی او د کلي یو بل ښوونکی د قبر پر سر د قوماندان هیبت خان پرضد خبرې کوي او خلک له هیبت څخه د قلندر د زوی د مړینې غچ اخیستنې ته رابولي. هیبت خان هم د هغوی له نیت څخه خبرېږي او د دواړو د مرګ تابیا نیسي. ښوونکی او مومن یوې کنډوالې ته تښتي، هلته له یوې ناڅرګندې خوا وسلې ترلاسه کوي او د هیبت خان پرضد جګړه کوي، په پای کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخدره موادو قاچاق وړونکي وژل کېږي.

سره له دې چې په تېرو دوو لسیزو کې زموږ په هېواد کې زیاتره فلمونه د مخدره موادو پر موضوع جوړ شوي دي، خو د مخدره موادو د کرنې او قاچاق ستونزه زموږ په هېواد کې له هغو ستونزو څخه ده، چې باید په اړه یې زیات تبلیغات وشي او د "زمین داغ" فلم هم په کې برخه اخیستې ده. په فلم کې د نشه یانو رول په ډېر ښه ډول سره لوبول شوی دی. هماغه پېښه ده، چې د دغو کسانو په وړاندې کرکه لا زیاتوي. فلم په مناسبو ځایونو کې فلمبرداري شوی دی. زیاتره منظرې یې په زړه پورې او تر ډېره حده ربښتیني برېښي، خو زما په اند د "زمین داغ" فلم نیمګړتیاوې دومره زیاتې دي، چې د فلم اصلي موخه او پیغام ته یې ډېر زیان رسولی دی.

دلته لومړنۍ موضوع ته چې باید ګوته ونیسو، د فلم د کرکټرونو نومونه دي. د فلم مرکزي کرکټر ته د بي بي سي د نوي کور، نوي ژوند ډرامې د مشهور او مرکزي کرکټر قوماندان هیبت خان نوم غلا شوی دی، چې په هغه ډرامه او دې فلم کې یې نژدې یو شخصیت ګڼلای شو. په دواړو کې منفي رول لري. د "زمین داغ" د فلم د یوه بل مثبت کرکټر "رحیم" نوم هم د نوي کور، نوي ژوند ډرامې یو بل مثبت کرکټر معلم رحیم له نوم څخه راغلای شوی دی. چې د بي بي سي د ډرامې بېشمېره اورېدونکو ته په پام سره دا مسئله د ډېر ځنډ وړ ده.

د بي بي سي د نوي کور، نوي ژوند له ډرامې څخه تقلید، د فلم په نورو برخو کې هم لیدل کېږي. د فلم د یوه بل کرکټر "ښوونکي" تکیه کلام "بس فامیدی که اس" د هغې ډرامې د مشهور کرکټر (فتح خان) تکیه کلام دی، چې ټول افغانان ورسره بلد دي. په زړه پورې خو دا ده چې د "زمین داغ" په فلم کې د معلم په رول کې د هېواد ښه لیکوال او فلم جوړوونکي زما نژدې دوست موسی رادمنش هم کار کړی دی، چې په خپل رول کې ډېر بریالی هم دی. او د "بس فامیدی که اس" د تکیه کلام له طرحه کوونکو څخه دی. ده ولې اجازه ورکړې ده، چې دا تکیه کلام، نومونه او زیاتره مکالمې دې په فلم کې بیا-بیا راوړل شي؟ او جملې لکه "بهوت" دومره زیاتې استعمال شوې دي، چې هر لیدونکی په تنګوي.

په دې فلم کې تر ټولو ستره تېروتنه او نیمګړتیا دا ده، چې په کې د افغانستان سیمه ییزې لهجې په منفي رول کې راوړل شوې دي.

هر لیدونکی پوهېږي چې بهرنی قاچاق وړونکی چې افغانستان ته راځي، پاکستانی دی او ورسره ملګری چې د قاچاق وړونکي مرستیال او لارښود دی، پښتون او د کندهار اوسېدونکی دی. په داسې حال کې چې د فلم ژبه دري ده. یو منفي کرکټر یې ولې باید

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ژبې وي؟

بهرنی قاچاق وړونکی له سیمه ییز قوماندان (هیبت خان) او د هغه له ملګرو سره ډوډۍ خوري او هغوی د نشه یي توکو کرنې او قاچاق ته نور هم هڅوي. د هغه افغان ملګری او لاربښود په ماته ګوډه دري وايي: "بالا ما دیګه مېریم، که بالا او جام بسیار کار داریم..."

د ټول فلم ژبه او لهجه بله ده او د مخدره موادو دلال په بله لهجه خبرې کوي. په کندهارۍ لهجه یانې څه؟؟ باید د مخدره موادو ټول قاچاق وړونکي او دلالان په کندهارۍ لهجه خبرې وکړي؟ ایا د دې ژبې ویونکي ټول قاچاق وړونکي دي؟ نه پوهېږم د فلم د جوړوونکو د دغې لهجې له کارونې څخه هدف څه و؟ ایا د اطلاعاتو او کلتور وزارت او د کابل ټلویزیون چارواکي له دې بې خبره وو؟

په دې پسې دربېمه څلورمه ورځ وروسته یو بل فلم هم د کابل ټلویزیون له لارې خپور شو، چې د فلم د منفي کرکټرونو ژبه یې پښتو وه.

دوی د دې کار لپاره پوشش پیدا کړی دی او هغه "طالبان" دي، چې نه خو ټول پښتانه طالبان وو او نه هم ټول طالبان پښتانه. خبره رانه اوږده شوه. "زمین داغ" فلم نورې نیمګړتیاوې هم لري. د بېلګې په ډول د مخدره موادو پرضد د مبارزې لارې چارې په سنجول شوي ډول نه دي په ګوته شوي، د کلي ښوونکی د دې پرځای چې په کلي کې ښوونځی فعال کړي او خلک د مخدره موادو له کر او قاچاق څخه راوګرځوي، په یوه ټوپکوال بدلېږي او د وسلوالو ډلو په څېر وسلواله ډله جوړوي، دوی هم جګړې کوي او وینې تویوي.

د "زمین داغ" په فلم کې د کوندې زوی له سریال څخه هم په ځینو برخو کې غوښ تقلید شوی دی. لکه د کلي ژرنده، د کوژدې مراسم او ځینې نور کلیوال دودونه.

د "زمین داغ" فلم د مخدره موادو په باب جوړ شوی و، که په بې لارې نه و سر شوی، نو کېدای شوای چې یو بریالی فلم موګڼلی وای. خو نورو ژبو، لهجو او دودونو ته د سپکاوي مسئلې د فلم ځینې مثبتې خواوې هم تر سیورې لاندې راوستلې دي. په کار ده چې چارواکي په راتلونکي کې دېته پام وکړي او په لوی لاس دې د فرهنګي خدمت پرځای نه بخښونکی خیانت نه کوي.(32)

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربښت سمنګانی

'پنجره' د 'امید' پر پله

(د قاسمشاه اسکندروف د اپلتو په باب څو څرګندونې)

څو ورځي د مخه مې د "پنجره" په نوم د يوې اوونيزې د لومړي کال شپږويشتمه ګڼه لاسته راغله. پاڼي مې يې سره واړولې راواړولې او د عادت له مخي مې لومړی ټول سرليکونه له نظره تېر کړل چي په همدې ترڅ کې مې غالباً په شپږم مخ کې د کوم روسي ليکوال ډاکټر قاسمشاه اسکندروف د ليکني پر عنوان "توجه به اقوام در افغانستان و ضرورت اصلاحات جدي در ساختار دولت" سترګي ولګېدې، نو په لوستلو مې يې پيل وکړ.

د يادوني وړ ده چي تر اوسه په روسي افغانستان پېژندونکو او دهغو بهرنيو ليکوالو په کتار کې چي د افغانستان له مسايلو سره سر او کار لري ما د ښاغلي اسکندروف نوم نه و ليدلی، خو کله چي مي يې دا ليکنه چي عمداً او عمدتاً له افغانستان او افغانانو سره د دښمنۍ په روحيه ليکل شوې ولوسته نو هک حيران شوم. خدای شته سوال راته پيدا شو چي اخير ښاغلي ډاکټر ته چي د يوه بل هېواد اوسېدونکی دی د افغانانو د يووالي او ورورګلوي نه څه تاوان وررسيږي؟ او تر پايه په دې ونه پوهېدم چي پښتنو د دغه ښاغلي او د ده د کورنۍ پر لمن کوم داسي داغ ورايښی، چي ده داسي دښمنۍ ته لستوني رابډ وهلي او مشران يې چي په ښکاره د افغانستان او افغانانو ملي مشران دي سپکوي او د دوی د شمېر د لږښودلو هڅه کوي؟ ښايي دغه ښاغلي ته دا پکه پنجره خپلو، يا K. G. B والا په لاس ورکړې وي، چي د افغانانو تر منځ د نفاق اور ته پوکي ورکړي. د ليکني تر لوستلو وروسته مي فکر وکړ چي غلی پاتي کېدل په دې ښه نه دي چي يو خو ښايي د ځينو بې خبرو لوستونکو ذهن د دې اپلتو په لوستلو مغشوش شي او بله دا چي اسکندروف به خپله په دې غلط فهمۍ کې واقع نه شي چي تقريباً افغانان د خپلو دښمنانو شومو پروپاګندو او ناسمو تبليغاتو ته ځواب نه شي ورکولای، نو ځکه مې قلم را واخيست او دا څو کرښې مي په دې اميد توري کړې چي، يو خو د افغانانو دغه دښمن بې ځوابه پاتي نه شي او بل هغه لوستونکي چي د افغانانو د قومي جوړښت په باب لا سمه پوهه نه لري، په دې باب لازمه او رښتيني پوهه تر لاسه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی اسکندروف په پیل کې لیکي چې "امروز در شرایط گذار به صلح و تدوین قانون اساسي در افغانستان، مسله توجه به تنوع ملي، فرهنگي، زبان و مذهبي یعني مسله نمایندگي واقعي ملیتهای گوناگون افغانستان با جدیت هر چه بیشتر مطرح میگردد "د مقالې د پیل تر لوستلو وروسته ښایي د دې پوښتني د ځواب په لټه کې شو، چې څنګه په دې حساسه موقع کې چې افغانان لګیا دي، پر خپلو هغو پخوانیو زخمونو پټۍ لګوي، چې د ښاغلي اسکندروف د اسلافو لـه لوري پر دوی لورول شوي دي، پر یوه محور راټولېدونکو افغانانو ته د ژبنۍ، مذهبي او قومي تنوع وریادول څه مانا لري؟ تر شا یې څه اهداف پټ دي؟ د دې پوښتنو ځواب اسانه دی او هغه دا چې اسکندروف دنده اخیستې چې د **K.G.B** د قابو درې لسیزو اهداف چې غوښتل یې د افغانستان د وروڼو قامونو تر منځ زهر وشیندي، او به خړې کړي او کبان ونیسي، پلي کړي.کنه ایا دا بس نه ده چې دوی د خپلو ګوډاګیانو په واسطه، په واحد افغان ملت کې د قومونو زهر لرونکې او مکروه اصطلاح پوره دوې لسیزي په دې هیله ګردان کړه، چې افغانان سره وویشي، تیت او پرک یې کړي او پر یوه محور چې هغه افغان ملت دی، دوی راټولېدو ته پرې نه ږدي؟ لـه دې جوتیږي چې لا هم د اسکندروفانو خوا پر دې مظلوم ملت نه ده سړه او غواړي چې اوس "توجه به ملیتهای گوناگون "ډنډوره وغږوي او په دې ډول د افغانانو تر منځ د وروروليۍ رامنځ ته شوې فضا هم ورخرابه کړي. ډاکټر تر دې وروسته سر شمېرني را اخلي او تر ټولو لومړی مذهبي پیوندونه راسپړي او لیکي چې " پیروان چې ښایي لـه "پروان" سره د ډېري میني لـه امله پروان لیکي: مذهب سني حدود ٪80ساکنان کشور را تشکیل میدهند ، قسمت قابل ملاحظه ای ٪20شیعیان و کمتر از انها پیروان اسمعلیه هستند ، برعلاوه در شهرهای افغانستان دهها هزار هندو (سکه) زه نه پوهېږم چې لـه سکه نه یې هدف څوک دی؟ ښایي سکهان وي چې ډاکټر سکه لیکلی وي "و چند هزار یهودي هم زندگي میکردند "د ډاکټر پام نشته چې په دې سلنه کې ډیري تېروتني شته، ځکه چې ٪80 سنیان او ٪20 شیعیان زموږ سلنه را پوره کوي، نو دا " کمتر از انها پیروان اسمعلیه "بیا څه شول؟ او دا "دهها هزار هندو "او "چند هزار یهودي "به څنګه کوو؟ اصله خبره دا ده چې ډاکټر صاحب خو نه اسمعلیه په سلنه کې راولي او نه هم هندوان چې دا پـه خپلـه د اسکندروف تېروتنه ښیي، بلـه خبره دا ده چې ډاکټر لـه دې هم نه دی خبر چې ډېر لږ شمېر یهودان به درې لسیزي د مخه په افغانستان او هغه هم یوازي په کابل کې لیدل کېدل، خو دا دېرش کاله هیڅ هم په افغانستان یهودي نه دي لیدلي ، نه پوهېږم چې "چند هزار یهودي "د اسکندروف په کوم جیب کې پټ شوي دي؟ تر دې وروسته ډاکټر قاسمشاه په خپله لـه پښتنو سره دښمنۍ ته په ښکاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسونه رابډ وهلي او د خپلو اسلافو د زړه هغه ټولي غوټي چې کلونه، کلونه يې د ويلو زړه نه و کړی په يوه ځل راسپړي، هغه ليکي "اغلب بر رسيها و سر شماريها که انجام شده، کميت واقعي اقوام را پنهان نگهداشته اند و يا طور غير واقعي تعداد قوم حاکم يعني پشتونها را... (اکثريت جلوه داده اند) دې ته وايي اوښ په بډه وهل. زه نه يم خبر چې ښاغلي اسکندروف افغانستان ليدلی، پکې ګرځېدلی او که يې په کولاب کې د قاچاق په کومه معامله کې د بل پوډري شريک نه دا معلومات ترلاسه کړي دي.

ايا ښاغلي اسکندروف تر اوسه په افغانستان کې داسي حکومت ليدلی چې هغه دي د پښتنو د پر مختګ لپاره هڅه وکړي؟ د پښتنو خو بد قسمتي دا ده چې: دښمن په زوره ننوت په کور د پښتانه - خو دغه کار يې هم وکړ په زور د پښتانه. د افغانستان په ټول تاريخ کې پښتانه د پښتنو په واسطه وهل شوي دي، پښتون سردار چې په ارګ کې کښېنستلی نو بيا يې پښتو پرې ايښې او نه يوازي يې په خپله پرې ايښې بلکې په دربار کې يې هم دغې بد بختي ژبې ته ځای نه دی ورکړی. په پښتنو واکمنو کې دې د يوه اولاد ځوک را وښيي چې هغه دې په پښتو ژبه خبري کړي وي، ان تر بابا ملت پوري، د دې برعکس همدې بې پښتو پښتنو مشرانو پښتانه يوائې په دې دوکه کول چې د پوهنتون، درملتون، زېږنتون او نور نومونه يې په پښتو واړول. خو په دغو مرکزونو او دفترونو کې دننه يې د پښتو ويلو حق هم چاته نه ورکاوه، نو بيا دا ځوک و چې (کميت واقعي اقوام را پنهان نگهداشته اند و به طور غير واقعي تعداد قوم حاکم يعني پشتونها را اکثريت جلوه داده اند) خبره دا ده چې اسکندروف د تومتونو او تورونو يو پنډ په شا کړی او يوازي غواړي تورونه ولګوي، بې اسنادو او بې ماخذه تورونه چې ټول دروغجن خلک يې پر نورو لګوي.

ډاکټر قاسمشاه پر دې هم بسنه نه کوي نوري اپلتي هم وايي او په خوب کې پر ټول افغانستان ګرځي، د قومونو سلنه (فيصدي) معلوموي او د طاهر بدخشي پر قبر کښېني او د هغه د ارواد خوشحالولو لپاره سترګې پټوي او خوله خلاصوي چې (واقعيت اصلی در افغانستان اينست که هيچ قوم ٪40 اهالي کشور را تشکيل نميدهد) او چې پر دې يې هم زړه نه يخېږي، نو بيا د 1979م کال سرشمېرنه هم غلطه بولي او وايي چې: (اخرين سرشماري نفوس که در سال 1979بصورت ناقص انجام ګرفت، اهالي افغانستان را 15\5 مليون نفر قلمداد کرد ، که از اين شمار 13مليون اهالي مسکون 2\5 مليون کوچی نشان داده شده است، که اين رقم قابل ترديد به نظر ميرسد) ، زه نه پوهېږم چې ډاکټر اسکندروف په کوم دليل او منطق دا ادعا کوي چې په افغانستان کې هېڅ قوم د دغه ملک ٪40 نه جوړوي، په داسي حال کې چې د 1979 م کال سرشمېرنه پښتانه په سلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ٪50 ښيي. لویي دوپري **Dufrent Lios** په 1980م کال کې د افغانستان له 14،000،000نفوسو څخه پښتانه په سلو کې 46وښودل. ورلډ المانک 1979کال، د امریکا چاپ، پښتانه په سلو کې 38ښيي، د افغان ملت جریده په 1995م کال کې د پښتنو شمېر په سلو کې ٪50 ښيي، د اسکندروف روسي تربور محقق پروفیسر اسلانوف، د افغانستان پښتانه په سلو کې 60 لیکي. ایرانی لیکوال عبد العظیم ولیان بیا پښتانه ان په سلو کې 70 ګڼي. ستر نابغه سید جمال الدین افغان، په خپل (تتمۀ البیان في تاریخ الافغان) کې پښتانه د افغانستان غالب عنصر بولي. انګرېزی محقق انتوني هایمن **Anthony Hyman** چې کتاب یې په 1685م کال کې په ایران کې ژباړل شوی هم دی، پښتانه په سلو کې ٪45 ښيي او یو بل ایرانی لیکوال علي اکبر جعفریان بیا د سخن په مجله کې د پښتنو مجموعي شمېر په افغانستان او نورو هېوادونو کې ان یوولس ملیونه ښيي، **Wak Foundation for Afghanistan**په 1991- 1996م کاله پورې څېړنه خو بیا پښتانه ان د افغانستان د نفوسو ٪63 ښيي، خو ډاکټر قاسمشاه پر دې ټولو سترګې پټوي او لیکي چې هیڅ قوم د سلنې په حساب ٪40 نه جوړوي، خو رښتیا خبره دا ده چې اسکندروف غواړي چې پر هر څه سترګي پټې کړي او د خپل هدف د تر لاسه کولو لپاره چې هغه د افغانانو سره جنګول او د یو تر بله اچول دي، له کالیو سره یوځای د خلکو په سترګو کې ننوځي، دا ټولي شمېرني او ارقام ورته ناسم ښکاري، په داسي حال کې چې پورته ذکر شوي شمېرني یوه هم د اسکندروف د خبرو په شان هوایي ډزې نه دي، بلکې دغه هر شخص او هره مرجع خپل ماخذونه لري او تر دقیقو څېړنو او پلټنو وروسته یې دغه ارقام ورکړي دي. له دې چې ورتېر شو، اسکندروف لکه د تروما د ناروغانو په شان، په نورو اپلتو سر کېږي، د افغانانو له بدو ورځو او وروروژنې څخه هم ګټه اخلي او هغه د چا خبره زموږ په شر کې د خپل خیر په لټولو پسې وځي. هغه داسي چې لیکي: (اکثریت کلي پناهندګان افغانستان در پاکستان است، که اکثراً از ولایات عمدتاً پشتون نشین میباشند. طبق سرشماري های ملل متحد)- "خو دا یې نه دي لیکلي، چې د ملګرو ملتونو کومي او د کوم کال سر شمېرنې؟ " مثلاً در سا لهای مقاومت ضد شوروی 45٪ ساکنان ولایت ننګرهار و ٪70ساکنان ولایات مرکز به پاکستان پناه برده اند ، طبق امار های ارائه شده (معلومه نه ده چې کوم امار او سرشمېرني ښيي) بیش از نیمی از پناهجویان افغانستانی پناهنده را به ایران، مردمان هزاره تشکیل میدادند) او زیاتوي چې: (تعداد مجموعي افغانهای پناهنده در ایران ٪60 هزاره ها و ٪30 پشتونها را تخمین شده اند) او بیا پسې لیکي: (موافق سه نظرخواهی که در سا لهای 1996_1989صورت ګرفت) "معلومه نه ده چې د چا له خوا،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته او څنګه "؟ ! فیصدی پشتونهای پناهنده به پاکستان بین ٪70_٪85 میباشد. تاجکهای پناهنده در هر سه نظرخواهي انجام شده، تنها ٪60 را تشکیل میدادند) یو خو ښاغلی ډاکټر ماخذ نه ښيي، چې دغه احصایې او ارقام یې له کومه کړي او چېرته خپرې شوې دي؟ بله دا چې په همدې پیل کې ډاکټر خپله څېره ښکاره کوي او هغه کرکه یې چې د افغانستان له ملت سره لري نه پټوي، ځکه چې دا ښاغلی دومره د افغان له نامه سره حساسیت لري چې، د افغانستان او سېدونکو ته هم افغانستاني وایي، البته د افغان له نوم سره حساسیت د ده په ټوله لیکنه کې ښکاري، خو دلته ډېر په بې شرمۍ د افغانستان د اوسېدونکو لپاره د افغان پر ځای ځکه افغانستاني لیکي چې یو خو دوی د افغانستان له نوم څخه د پښتون مانا اخلي او پښتون خو د دې روسي ښاغلي پر لمن داسې داغ پرې ایښی، چې تر عګمره به یې دی او نور روسان ملګري نه شي پاکولای، نو ځکه ورسره دښمني کوي او په دې لټه کې دي چې د یوه ژوندي او اوږده تاریخ لرونکي ملت نوم ورواړوي. دویمه خبره چې د قاسمشاه په پورتنیو پراګرافونو کې روښانه کېږي هغه دا ده، چې دی په خپله هم دا مني چې عمدتاً پر پښتون مېشتو ولایاتو سربېره د مرکزي ولایاتو اوسېدونکي هم زیاتره پښتانه دي، ځکه چې د ده په وینا خو ٪80 فیصدو زیاتو پښتنو پاکستان ته مهاجرت کړی دی او ځکه یې دغه ملک ته پناه وروړې، چې قومي او ژبني تعلقات سره لري، چې په دې ډول له درې ملیونو کډوالو څخه ٪85 پښتانه دي، چې دا په خپله د ده مخکېنۍ خبري ردوي، ځکه د یوه ملک په کډوالو کې چې اتیا فیصده پښتانه وي، نو په ملک کې پاتي خلکو کې خو هم دوی په خپله اکثریت کې راځي. ځکه دا خو شونې نه ده چې په یوه ملک کې دې جنګ راشي، هلته دې لس قامه ژوند کوي، خو یوازې دې یو قام هجرت وکړي او نور دې ټول پر ځای پاتې وي، بله د تامل وړ خبره دا ده چې ما په خپله تر یوې لسیزې ډېر عمر په پاکستان کې تېر کړی دی، تاسو باور وکړئ چې د پاکستان په هر یو ښار کې تر پښتنو پارسي ژبي کډوال ډېر وو، زه نه پوهېږم چې دا ٪16فیصده تاجکان چې د ښاغلي اسکندروف په وینا یوازې همدوی مهاجرت کړی و، څنګه تر ٪85 پښتنو زیات ښکارېدل؟ ! !. ورځه دا خبره مو هم ومنله نو بیا خو یوه بله خبره رامنځته کېږي او هغه دا چې په افغانستان کې د روسانو پر ضد جهاد د هجرت له چاپېریاله پیل شوی او له هماغه ځایه پر مخ وړل کېده، نو که د اسکندروف شمېرنه سمه وي، نو بیا خو یوازې ٪16فیصده تاجکانو د افغانستان په جهاد کې برخه اخیستې ده، نور نو د ازادۍ جنګ باید پښتنو کړی وي، ځکه چې دوی هېواد له لاسه ورکړی، هجرت یې کړی دی، دا خو ښکاره خبره ده چې مهاجرین به بېرته راستنېدل او دلته به د مقاومت په جبهه کې جنګېدل چې په دې ډول اسکندروف، د روسانو د شړلو او د هېواد د ازادولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویاړ په ناپوهۍ کې پښتنو ته وربخښلې دی. په هر صورت قاسمشاه په دوام لیکي، چې:
(با در نظرگرداشت رشد سریع فیصدي پناهنده و فیصدی مرگ و میر چهره های قومي در داخل افغانستان در این سالها تغییر یافت) او بیا زیاتوي چې: (در سال 1987 در افغانستان تاجکها با داشتن ٪3،37 نفوس در صدر جمعیتهای قومي قرار داشته اند ، در پی انها هزاره ها ٪6، 15 و ازبکها ٪4، 15 بودند. پشتونها که در گذشته از لحاظ قومي اکثریت پنداشته میشدند ، تنها ٪1،31 جمعیت را تشکیل میدادند). داسې ښکاري چې ډاکټر د مقالې د لیکنې پر وخت سترګې پرې پټې وې، کنه نو هر چا چې یو ځل افغانستان لیدلی وي او یا یې حد اقل دوه کتابه د دغه ملک په باب لوستي وي، داسي چټیاټ نه لیکي او په داسې بې اساسه او غلطو شمېرنو اتکا نه کوي. دا سمه ده چې د افغانستان په اوږدو جګړو کې د دې لپاره پښتانه ډېر وژل شوي او کډوال شوي دي، چې د افغانستان د دفاع ډېر بوج پر دوی و او دا ځکه و چې دوی ډېر وو ، نو چې د جنګ بوج پرې ډېر و ، نو خامخا به ډېر وژل شوي او کډوال شوي وي. خو له دې سره، سره باید اسکندروف له دې خبر وي چې په پښتنو کې لکه د ده د قام **Family Planing** نه دی رواج او د الله فضل دی پښتنو مېندو که یو زوی له لاسه ورکړی، نو داسې زمري یې نور زېږولي، که یو کور کډوال شوی، نو بېرته څلور کوره راستانه شوي، که دوه تنه له هیواده تللي، نو له هغې خوا چې بېرته راستنېدل نو څلور شوي، شپږ شوي او ان لس شوي دي. په همدي خاطر ضروري برېښي چې ډاکټر ته ووایو چې: روکیه دا خوب به دې هېڅکله هم رښتیا نه شي، بلکې باید هر وخت خبر واوسې چې:

هر یو ښاخ یې چې و دار د زیدارانو
هغه وور نیالګی هسک شوی لوی چنار دی

اسکندروف له دې وروسته په پټو سترګو دا ادعا هم کوي چې "اما از لحاظ زبان ګویندګان بیشتر افغانستان بیش از ٪50 مردم به زبان فارسي- دری سخن میګویند ". دا نو بله بې انصافي ده چې قاسمشاه یې کوي، ځکه هغه چا چې افغانستان لیدلی او یا په کې ګرځېدلی وي، دا ورته پته ده چې د افغانستان څو فیصده خلک په دری غږېږي او څو په پښتو. زما په فکر د دې خبرې سپینولو ته به هېڅ حاجت نه وي، دا هم هغه خوب دی چې هیڅکله به رښتیا نه شي، ښاغلی ډاکټر چې د یوه بهرني ملک او سېدونکی دی، تل هغه ځایونه ګروي چې خارښت نه کوي، که نه زه نه پوهېږم چې په اوسنیو شرایطو کې چې افغانان لګیا دي خپل هغه پرهرونه ټکوروي، چې د اسکندروف د اسلافو له خوا پرې ورتپل شوي، ده څنګه د دې مسلې سپړني ته لستوني رابډ وهلي، چې: (کوچ دادن پشتونها به مناطق غیر پشتون که با غضب اراضی انها توأم بود و اعلام نظامنامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناقلین به شمال نیز همین وقت اغاز گردید ، که برای دهقانان غیر پشتون شمال پیامدهای ناگواری را بباورد. این کوچ دهی، نقشهٔ افغانستان را تغییر داد و مناطق زیاد پشتون نشین را به وجود اورد). باید له ښاغلي ډاکټر نه پوښتنه وشي، چې د یوه بهرني په توګه له دې مسلو سره څه علاقه لري؟ او بله دا چې ده ته چا ویلي وو او د کوم سند له مخې وایي چې ناقلو پښتنو د غیر پښتنو سیمې لاندې کړې دي، باید دا ټکی روښانه کړو هغه پښتانه چې د اعلیحضرت شهید محمد نادر شاه خان په واکمنۍ کې شمال ته ولېږدول شول، دوی ته د چا یوه لوېشت ځمګکه هم نه ده وېشل شوې، بلکي هغه پراخې او ناابادي دښتي او ښوره زاري ځمګکي ورکړل شوې دي، چې نه خو د چا شخصي وې او نه خو یې هم کوم سیمه ییزو وګړو قواله درلوده، بلکې پر دې سربېره د سیمي خلکو نه د دغو ځمکو د ابادولو توان درلود او نه یې هم ورسره مینه وه، چې په دې ډول د افغانستان د هغه وخت حکومت فقط په دې خاطر چې دغه شاړې ځمکې ابادي کړي، هغه یې پر بېوزلو او بې ځمکو پښتنو ووېشلې او دوی هم د خپلو لاسونو په تناکو او سلو خواریو هغه ابادې کړې، نو پوښتنه دا ده چې ایا دولت دغه حق نه لري چې دولتي ځمکې پر خپلو وګړو ووېشي،طبیعي ده چې دا حق لري، چې دا حق لري بیا خو دا د حکومت خوښه ده، چې دغه ځمکې چا ته ورکوي او یا یې نه ورکوي. بله خبره دا ده چې که چیرې دغه ځمکي هماغه وخت پر بې ځمکو پښتنو نه وای وېشل شوي، نو ایا د شمال خلکو چې اسکندروف یې د حقوقو د دفاع پر څوکۍ ناست دی، دغه ځمکي ابادولای شوای؟ ښکاره خبره ده چې هغوی نه د دې ځمکو د ابادولو وس نه درلود او نه یې ورسره مینه وه. بله دا چې په ټوله نړۍ کې دا قانون دی چې د یوه ملک وګړي حق لري چې د خپل هېواد په هره ګوښه کې چې یې زړه وي همغلته واوسي، کار وکړي او ژوند پر مخ بوځي، نو په دې کې کومه ګناه ده چې یو څو کوره پښتانه له جنوب یا ختیځ څخه شمال ته وکوچېدل او هلته یې ژوند غوره کړ، ډاکټر اسکندروف پسي زیاتوي، چې: (اشخاص متعصبی مثل "محمد گل خان مومند " رئیس تنظیمهٔ شمال، که سوگند خورده بود ، هیچگاه تا اخر عمرش به فارسی صحبت نخواهد کرد ، در دامن زدن نفاق و تعصب قومی نقش زیادی بجا گذاشت) په دې ځای کې ضروري برېښي چې یو خو اسکندروف په هغه چا پسې خوله خلاصه کړې، چې ټول افغان ملت بابا ورته وایي، په هغه درانه او عظیم انسان پسې یې تهمتونه تړلي، که د هغه تدبیر نه وای نن به د واحد افغانستان او سنی جغرافیایي جوړښت هم نه وای او دا هغه څه دي چې په ښکاره د یوه بهرني له خوا زموږ د ملي مشاهیرو سپکول، رټل او کنځل ورته ویلای شو. په کار ده چې ان یوازې د همدغه سپکاوي په خاطر د افغانستان د انتقالي دولت چارواکي د لیکوال مطبوع هېواد ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسمي شکایت وکړي او هغه دې ته اړ کړي چې د یوه واحد افغان ملت نه د دوی د یوه منل شوي بابا او زعیم د سپکاوي په خاطر بخښنه وغواړي، البته چې زموږ انتقالي دولت له بده مرغه په دې خبرو پسې د مصلحتونو او مضر احتیاط له مخې ډېر سر نه ګرځوي، ځکه چې دا د همدې محمد ګل خان مومند بابا(رح) د تدبیرونو برکت و، چې په وروستیو اله ګولو کې یې د افغانستان د تجزیې او ټوټه کېدو مخه ونیوله، اسکندروف په دې هم بسنه نه کوي او پسې زیاتوي چې: (قانون اساسي 1964م کال تمام باشنده ګان افغانستان را افغان اعلام داشت، در حالیکه معلوم بود که افغان نام یکی از اقوام افغانستان است، مرادف پشتون. قانون اساسی زبانهای پشتو و دری را برابر حقوق اعلان کرد، ولی مادهٔ 35 قانون اساسی، به طور یکجانبه امتیازاتی را برای زبان پشتو اعلام کرد، که دولت موظف بود برای رشد و انکشاف زبان پشتو برنامه های موثری را روی دست ګیرد). ښاغلي ډاکټر ته دا خبره هم د منلو نه ده چې افغان ملت دې د افغان په نوم یاد شي، جالبه ده چې دغه ښاغلی د **Ph.D** له لرلو سره، سره تر اوسه په دې هم نه پوهیږي چې افغان د یوه قام نوم دی او که د ملت؟ (که وغواړو چې د افغان د نوم لرغونتوب چې د افغانستان ټولو اوسېدونکو ته ویل کیږي راوسپړو، فکر کوم خبره به ډېره اوږده شي) لوی استاد علامه عبدالحی حبیبي د دغه نوم د لرغونتوب په باب یوه اوږده رساله لیکلې چې پر نورو خپرونو سربېره په جلا ډول هم په 1994 کې د خوشال فرهنګي ټولنې له خوا چاپ شوې ده، نو ښاغلي ډاکټر ته زما مشوره دا ده چې یو ځل دې دلوی استاد دغه رساله خامخا ولولي، اسکندروف پر دې برسېره پر دې هم خواشینی ښکاري چې ولې د 1964 م کال اساسي قانون دولت د پښتو ژبې لپاره پر کار کولو ګومارلی دی، باید ووایو چې لکه څنګه چې اسکندروف قاسمشاه هم لیکلي په دغه قانون کې دري او پښتو ژبې دواړې رسمي ژبې ګڼل شوې دي، نو که چیرته په قانون کې دا راغلي هم نه وای، نو بیا هم دولت په اخلاقي لحاظ موظف و چې د خپلې هغې ملي ژبې لپاره چې تر اوسه لږ کار ورته شوی کار وکړي، هغه پراخه او بډایه کړي، نو نه پوهېږم چې ډاکټر ولې په دې خبره خښمېدلی دی؟ ډاکټر قاسمشاه اسکندروف که رښتیا هم دا یو اصلي نوم وي، د یوه بهرني ملک اوسېدونکی دی، هغه اخلاقاً دنده لري چې زموږ په کورنیو لانجو کې لاس و نه وهي او بله دا چې د دې کار اړتیا هم نه لیدل کیږي، ځکه چې که دلته هر څه پېښیږي نو ده ته یې ګټه او تاوان څه دی؟ خو ښکاره خبره دا ده چې دا ښاغلی به له کوم لوري نه د افغانانو تر منځ د نفاق اور ته د لمن وهلو لپاره ګومارل شوی دی، خو پوښتنه دا ده چې د پنجره اوونیزه ولې د دغسې افغان ضد بهرنیو لیکوالو لیکنو ته چې د افغان واحد ملت په منځ کې د تفرقې اور ته لمن وهي، د نشر زمینه برابروي؟ ایا د دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه کار د دښمن ژرندې ته د اوبو ور شپوه کول نه دي؟ ایا دوی په دې نه پوهیږي چې موږ له همدې روسانو له لاسه څومره بدي ورځي او څومره کړاوونه وګاللل؟ ښکاره خبره ده چې د پنجره والاوو په دې ټولو خبرو سر خلاص دی او که داسي نه وي نو بیا خو لااقل د همدې کلیشه یي جملې پر اساس هم چې دوی د خپلي اوونیزي پر تندي لیکلی چې (پنجره در پیرایش و ویرایش مقالات دست باز دارد) کولای شوای چې د یادې شوې لیکنې خوا واړوي او حد اقل یې ور سمه کړي، زما وړاندیز دا دی چې د افغانستان اوسني حالات د دغسي ببولالو د نشرولو نه دي او نه هم دا وخت د دغو خبرو د سپیناوي دی، اوس باید د یوه واحد افغان ملت د تشکل لپاره کار وشي، نه دا چې د سره یو موټي کېدونکی ولس د بېلولو لپاره او دا هغه وخت دی چې افغان ملت د پنجرې له روڼاندو چلوونکو څخه د خپل ملي رسالت د تر سره کولو غوښتونکی دی او که داسي نه وي بیا خو به "پنجره" د امید پر پله ولاړه وي، لکه چې روانه ده او د دې پر ځای چې خپل ملي، وطني او افغاني فرض ادا کړي، د هغو پر عکس موقعیت به خپلوي.(33)

(c) ketabton.com: The Digital Library

څواک

د افغانستان په نامه ټلويزيون ته يوه کتنه

خبري رسنۍ يا ډله ييز ارتباطي وسايل: (راډيو، ټلويزيون، جريدې او مجلې) د يوې ټولنې لپاره د ژبې او سترګو حيثيت لري. همدا وسايل دي چې په ټولنه کې د اوسېدونکو لپاره د پوهاوي وسيله ده او د ټولنې د وګړو او په هغې کې د حاکم سيستم (حکومت) ترمنځ د اړيکو پول دی. غوره لا دا چې د ټولنې د وګړو په فکري او مانيز جوړښت کې ستر رول لري.

له همدې ځايه ده چې دا وسايل او اسباب بايد داسې وي چې په رښتينې ډول د پرګنو د هيلو، غوښتنو او ضرورياتو ښکارندويي وکړي.

خو دا ضرورت زموږ په ټولنه کې له دې واقعيتونو سره بالکل توپير لري او هېڅکله يې د خلکو غوښتنو ته ځواب نه دی ويلی، بلکې د خلکو له غوښتنو، نظرياتو او ضرورياتو سره په مخالف کې واقع دي او د دې ښه ثبوت زموږ د معاصر حاکم سيستم (موقت او انتقالي) دولت د ډله ييز ارتباطي وسايل دي. دا وسايل په ټوله مانا د ولس له غوښتنو سره په تضاد کې دي. چې ښه بېلګه يې د افغانستان ټلويزيون په نامه يوه تنظيمي او يو اړخيزه خپرونه ده.

د افغانستان په نامه ټلويزيون څه له پاسه يو نيم کال وشو، چې د يوه خاص ګروپ او تنظيم له خوا ګرو نيول شوی دی. دا ډله چې اصلاً د حکومت عقده لري، د دې لپاره د حکومت کولو خوب ويني، خو له دې ناخبره چې دا وضعه د دې ښاغلو په تاوان ده. ځکه چې د ولس د غوښتنو د منعکس کولو پرته د خلکو غوسه او کرکې زياتېږي.

ګران هېوادوال په تېره هغه ښاغلي چې له فرهنګي او کلتوري مسايلو سره مينه لري، په دې خبر دي چې د افغانستان د راډيو ټلويزيون پخواني رئيس په څه ستونزو او مقاومت ګوښه کړای شو. مګر په بدل کې يې کوم نوی رئيس چې د دې عهدې لپاره وټاکل شو، بيا هم هغه غوټه چې او اربدل يې هدف و، اوار نه شوه.

د انتقالي اسلامي دولت د يوه ځانګړي فرمان له مخې ۱۰-۱۲ کسيز کميسيون چې د راډيو ټلويزيون ټولې چارې او خپرونې به کنټرولولې او په راس کې يې محترم عبدالحميد مبارز، چې د اطلاعاتو او کلتور وزارت مهم مرستيال هم [و] وټاکل شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ټلویزیون!!

هغه خدای ببلاري کړی په لار نه شو.

د دې کمیسیون له دوو درېیو ښاغلو سره چې د همدې ناخوالو په اړه خوب کاوه، یو ځواب یې درلود، هغه دا چې زموږ خبره څوک نه مني او نه هلته (ټلویزیون) کې زموږ واک شته.

ایله په دې نامه کمیسیون دی. د ټلویزیون رئیس چې څه وایي بس همغسې کېږي. د افسوس وړ خبره خو دا ده چې د ۲۰۰۳م کال د مارچ له اتمې نېټې څخه څلور ورځې مخکې، په یوه تجارتي شرکت دفتر کې ناست وم، چې د راډیو ټلویزیون د هنر او ادبیاتو د ادارې دوه تنه مهم مامورین هم هلته د ښځو د ورځې د لمانځلو لپاره د بسپنې جلبولو په نیت راغلي وو او په رسا الفاظو یې ویل چې د وزیر امر په راډیو ټلویزیون کې نه چلېږي. که وزیر هر امر ولیکي او د رئیس خوښه نه وي، نو نشر به نه شي او که چېرې کوم خبرونه خپرېږي هم، نو زموږ د ایډیټ او سانسور خبرونه خپرېږي، د هغه لړو بر یې کچه کولای شو.

د دې ټولو سرغړونو او خپلسریو لامل یوازې او یوازې د دې ریاست تشکیلاتي جوړښت دی. د دې ریاست په تشکیل کې ۱۲ ریاستونه دي، چې له یوه سره د یوه تنظیم او خاصې ډلې د غړو له خوا د موقتي دورې د پیل په چوکې کې نیول شوي دي.

جالبه خو دا ده چې د ۱۲ ریاستونو مرستیالان هم د دې ټولې او تنظیم غړي دي. چې ورڅخه له بل قوم، ژبې او ګروپ څخه یو مامور، ویاند او یا سندرغاړی هم نه شي مقررېدلای.

د ټلویزیون د ۴۰-۴۵ خپرونو په شا و خوا کې چې هره اوونۍ خپرېږي د ټولو خپرونو نومونه او د پېژندنې سرلیکونه په دري ژبه دي او د خپرونو په موضوعاتو او متن کې خو حتمي خبره ده چې پښتو نه شته. هغه خپرونې چې پخوا یې پښتو نومونه درلودل اوس بدل کړای شوي دي او که چېرې یوه نیمه خپرونه د کومې ادارې له خوا معرفي کېږي، نو په داسې پښتو ژبه یې لیکي، چې املا او انشا یې غلطه وي.

د هرې خپرونې پیل او پای باید په دري ژبه وي.

د هرې خپرونې د پیل او پای سندره باید په دري ژبه وي.

که چېرې کومه پښتو سندره خپرېږي، هغه به په رنګارنګ او یا انتخابي سندرو کې کومه محلي او یا کلاسیکه سندره وي، چې اصلاً د خپرونې له سلیقې سره سمون نه خوري او دا په لوی لاس او اګاهانه ډول د یوې ژبې د سپکاوي لپاره کار دی.

د حیرانۍ خبره خو دا چې د ډرامو مدیریت په پښتو څانګه کې یوازې ۴ تنه لوبغاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ممثلین) موجود دي او نور څوک هلته نه منل کېږي، چې ګواکې کمبود نه شته او په بدل کې د دري برخې ممثلین پوره ۳۲ تنه دي او د نورو د جذب لپاره هم دروازې د هر چا پرمخ خلاصې دي.

دلته د بېلګې په توګه څو خپرونې یادوو:

د پاسخ چیست؟، ایینه شهر، بزم محلي، ازمونګاه ذهن، جوانان، شما و تلویزیون او داسې نورې خپرونې چې له نوم څخه نیولې تر موضوعاتو، موسیقۍ، پوښتنو- ځوابونو، تمثیلي ټوټو او د پروګرام د ختم خدای پامانۍ پورې ټول پروګرام په دري ژبه وي.

د پښتو ژباړلي سریالونه که خپرېږي، لنډ وي او لږې برخې به ولري، خو د دري ژبې سریالونه چې خپرېږي ۱۸_۲۰ برخې به لري.

د جمعې او دوشنبې شپې فلمونه دوه دري نوبته وروسته پښتو ژباړې فلم ته وار رسېږي.

ایراني فلمونه او سریالونه هره شپه، له سانسور پرته په ټلویزیون کې نوبت لري او ان ډېر وخت سړی دا فکر کوي، چې دا د ایران (صدا و سیما) ده، که د افغانستان ټلویزیون؟؟.

پښتو ډرامې او سندرې چې د کوزې پښتونخوا د کلتور غني برخه ده او زمونږ د خلکو د ذوق او اړتیا په سویه دي، له پاکستان سره په دښمنۍ کې د خپراوي وړ نه دي.

د یوه دولت په حیث د دې ډول فرهنګي او کلتوري تګلارې تعقیبول نه یوازې دا چې د حاکم (سیستم) په وړاندې د خلکو کرکه او نفرت زیاتوي، بلکې د ټولنې د فرهنګي او مانیز جوړښت تګلورې د انحراف خوا ته بیایي.

زمونږ هیله د انتقالي- اسلامي دولت له مقاماتو څخه دا ده، چې په دې اړه پوره پاملرنه وکړي او دا ستونزې دې چې د ملت او دولت په ګټه دي، اوارې کړي.(34)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ع. س زرمتي

'شاه لیلا بې وروه مه شې...'

(د افغانستان ټلويزيون د چا لپاره؟)

يوه ورځ مو د استاد سراهنګ خوږې او په زړه پورې سندرې اورېدلې. يوه سندره يې ټوله په دري ژبه وه، خو په پای کې به يې "شاه ليلا بې وروره مه شې" په پښتو ورزياته کړه. زما يوه دوست راته وويل: د کابل ټلويزيون هم نن سبا د استاد سراهنګ د دغې سندرې غوندې شوی، ټول په دري وي او په پای کې د "شاه ليلا بې وروره مه شې" غوندې څو پښتو ټکي ورزيات کړي، خو کاشکې د استاد د سندرې غوندې خوند هم ولري.

ما چې تېر کال په کابل ټلويزيون کې يو دوه ملي ضد او افغان ضد فلمونه ليدلي وو، بيا مې دا ټلويزيون نه و ليدلی، په نا باورۍ مې ورته وويل: نه، دغسې به نه وي.

دوست مې راته وويل چې د ټلويزيون يوه خپرونه هم په پښتو نه وي، کله- کله که شاه ليلا بې وروره مه شې هغه هم په خطايي په کې وي، نو نه شم ويلای.

په همغه ماښام مې د کابل ټلويزيون د ليدلو زحمت په ځان ومانه. دا د 1383 ل کال د غبرګولي (جوزا) د مياشتې 19 مه نېټه وه.

د ټلويزيون د هغې ورځې خپرونې دا وې:

- برنامهٔ کودک، ټوله په دري ژبه.
- پولیس خدمتګار مردم، په دري ژبه.
- مېز مدور د مورد حفظ محیط زیست، په دري ژبه.
- ګزارش سفر ټلویزیوني، په دري ژبه.
- د اوو بجو دري خبرونه.
- اخبار خارجي.
- اهنګ دري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

• ورپسې د نوای کهسار خپرونه وه.

تر پښتو خبرونو وروسته چې یوې دري ژبې ویاندې سر تر پایه غلط ولوستل، د احمد ولي پښتو سندره خپره شوه. ورپسې د جامعه و قانون خپرونه په دري ژبه خپره شوه. له هغه وروسته د پر طاووس خپرونه وه، چې له یوې سندرې او یوه کوچني مطلب پرته ټوله په دري ژبه وه.

د خپرونو په پای کې د اختاپوت ټلویزیوني سریال و، چې دا هم په دري ژبه ژباړل شوی و.

زما د دوست خبرې ټولې رښتیا وې، دا راته څرګنده شوه چې د ښاغلي سید مخدوم رهین د وزارت په وخت کې د افغانستان په ټلویزیون کې رښتیا هم پښتو ژبه په اوړو کې د مالګې ځای لري او زما د دوست خبره د "شاه لیلا بې وروره مه شې" خبره ده.

له نورو تبصرو به تېر شو، وبه ګورو چې پښتو خبرونه څنګه ولوستل شول او تر کومه حده یې د هېواد په مهمو خبرو خلک پوه کړل وګورئ:

ویاندې وویل: درې ماینونه د دولت د مخالفان له خوا ایښودل شوی و...

د نورو غلطیو تر څنګ یې جمع په مفرد بدله کړه.

یو بل ځای یې وویل: .... او د خصوصي سکتور د برخه وسایط کمشت وبوله....

زه ورباندې پوه نه شوم، چې خبر څه و؟

دغه راز د پکتیا ولایت د ستو کنډو یې "ستي کاندو" سیمه وبلله، چې ستي کاندو، په هغه سیمه کې بېخي نه شته.

"زاني تاوان نه دی اوشتی" یوه بله جمله وه، چې په ناسمه بڼه یې وویله. یو بل ځای یې وویل: "کلنی مانی" او اونی یې اونی ولوستله.

"د ایټالیا سفارت ورزشي وسایل او لوازمو مرسته وکړ" دغه ډول مونث په مذکر او مذکر په مونث او جمع په مفرد بدلول خو په هر خبر کې و. په پای کې یې وویل: "خبرونه ختم شو".

خدای شته ډېره مې خوا بده شوه، ایا په دې دومره لوی وطن کې هېڅوک نه شته، چې موږ ته په خپله ژبه د هېواد خبرونه راواوروي او پرې پوه مو کړي؟ زما د دوست وروستی خبره مې هم رایاده شوه، چې د خدای پاماني پر وخت یې راته وویل:

"وروره ! مه پسې ګرځه، په کابل ټلویزیون به داسې پښتو سندرې واورې، چې له خپلې ژبې به دې زړه تور شي، ځکه چې د داسې سندرغاړو په اواز کې وي، چې په پښتو نه پوهېږي.

څو ورځې نور مې هم د ټلویزیون خپرونې ولیدلې او دې پایلې ته ورسېدم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ټلویزیون د یوې خپروني نوم هم پښتو نه دی، د ځینو نومونه یوازې په پښتو ژباړل شوي دي.
- د ټلویزیون ژبه په سلو کې 25 پښتو ده.
- د ټلویزیون سمبول په دري ژبه طرحه شوی (ر، ت، ا) په داسې حال کې چې په پښتو ژبه ډېر مناسب دی (ا، ر، ت). چې مخفف یې هم درست راتلای شي، په دري کې مانا نه لري (رتا). پښتو نوم له انګرېزي نوم سره هم سمون لري (RTA). چې پښتو ته یې اوس هېڅ ونډه نه ده ورکړې.
- زیاتره هنري فلمونه پښتو ته نه ژباړل کېږي، د نوي کال او د ثور د اتمې نېټې په هنري فستیوال کې یو فلم هم په پښتو نه و ژباړل شوی.
- د ټلویزیون زیاتره فلمونه ایراني دي، چې د ایران په زیاترو سیمه ییزو لهجو زموږ دري ژبي ورونه هم نه پوهېږي، ځینو لیدونکو لا ما ته دا هم وویل چې په ایراني فلمونو کې زموږ د مذهبي احکامو سپکاوی هم لیدل شوی دی. مثلاً داسې فلمونه شته چې د پیغمبرانو په رول کې نور څوک څرګندېږي، حال دا چې پیغمبرانو ته د بدیل ټاکل ګناه ده.
- په ټلویزیون کې د ملي ټرمینالوژۍ ساتلو ته هم پام نه کېږي. دانشګاه د پوهنتون پرځای، دانشکده د پوهنځي پرځای، دانشجو او شهروند په وار- وار ترې اوربدل کېږي، چې دا په خپله له اساسي قانون څخه یوه څرګنده سرغړونه ده.
- د ټلویزیون راپورټران په پښتو نه پوهېږي، پښتو ژبو ولایتونو ته هم داسې کسان لېږل کېږي، چې په پښتو نه پوهېږي. په ټولو رپوټونو کې پوښتنې په پښتو ژبه نه وي.
- نور اختصاصي او موقتي پروګرامونه یو هم په پښتو ژبه نه دي.
- داسې هم لیدل شوي دي، چې د ټلویزیون چارواکو د ژبې سپکاوی هم کړی دی. مثلاً د 1383 ل کال د وري د میاشتې په وروستۍ اوونۍ کې د سینما په خپرونه کې یو لیک خپور شو، چې غوښتنه یې کړې وه، فلمونه دې په پښتو نه ترجمه کېږي، تر پښتو اردو ښه ده!.
- په خپرونو کې دوه ویندویان وي، خو مطالب په پښتو لږ وي.
- د ازمونګاه ذهن خپرونه د یوه ویاند له خو خبرو پرته ټوله په دري ژبه وي.
- د جمعې د شپو د فلمونو په ژباړه کې ژبنی انډول نه مراعاتېږي.
- په پښتو ژبه مطالب له هر لحاظ کمزوري دي او اکثره بې مانا وي، چې پوښتنه وشي، وایي چې پښتو لیکوال او کارکوونکي نه لرو، دا خپله یوه لویه پوښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده، چې ولې پښتانه لیکوال او ژورنالیستان نه لري؟ دوی که کارکوونکي نه لري، دا نورو ژبو ته یې څنګه تجربه کاره خلک پیدا کړي؟ دوی ځینې پروګرامونه لري، چې په بدل کې یې جوړوونکي او پروډیوسر ته ځانګړې حق الزحمه ورکوي، خو دا امتیاز پښتو ته نه دی منل شوی.

ډرامې په سلو کې لس پښتو دي په داسې حال کې چې د دغو کړښو لیکوال د ډرامو د برخې مدیر همایون فېروز ته له حق الزحمې او نورو امتیازونو پرته ډرامې لیکلي او سپارلې دي، خو خپرې کړې یې نه دي.

د ټلویزیون پر خپرونو ډېرې لیکنې او نیوکې شوې دي. خو چا سر نه دی پسې ګرځولی او هسې بابېزه یې ګڼي. هیله ده چې د افغانستان د اسلامي دولت ورته جدي پاملرنه وکړي او ټلویزیون د څو تنو له انحصار څخه بهر او د ټول افغانستان په ملي ټلویزیون یې بدل کړي. موږ له خپل نوي ولسمشر څخه همدا هیله کوو، چې موږ حق لرو، په خپله ژبه راډیویي او ټلویزیوني خپرونې ولرو. که چېرې د خیبر په نامه پښتو ټلویزیوني شبکې باندې بندیز لګول کېږي، د ایران چنلونه دې هم بند کړای شي، که نه، زموږ د خپل هېواد خپرونې دې سمې او ملي کړای شي.(35)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مطبوعاتو ازادي، که د تورونو تود بازار

خپلواکي او ازادي د هر انسان روا حق دی، چې باید د تر لاسه کولو لپاره يې هاند وهڅه وکړي. خو خپلواکي دا نه ده چې د انسان دي هر څه ته زړه وشي، هغه دي وکړي او يا دي د خپلو غوښتنو لپاره نړۍ او هر څه استعمال کړي. هره وسيله او امکانات که په سمه توګه و نه کارول شي، زيان رسوونکي تمامېږي. خو که موخه او ارمان سپېڅلی وي، انسان په لږو امکاناتو کار کولای شي. په افغانستان کې هم له ډېرې مودې راهيسې د مطبوعاتو د ازادۍ چيغې وهل کيږي او زيات کسان ادعا لري چې مطبوعات دې په بشپړ ډول ازاد کړای شي، سانسور دې نه وي. خو بايد يادونه وشي چې د مطبوعاتو ازادي هم خپل چوکاټ او اصول لري چې بايد له پامه ونه غورځول شي. په پرمختللو هيوادونو کې د مطبوعاتو ازادۍ ته ځانګړي قوانين وضع شوي چې د هغو له مخې دغه خپروني چاپيږي. دا مهال په افغانستان کې مطبوعاتو ته نسبي خپلواکي ورکړل شوې، چې د همدغې خپلواکۍ په رڼا کې تر يونيم سلو زياتې خپروني پيل شوي دي.

په دغو خپرونو کې زياتې داسې دي چې د يوه ځانګړي ګوند په چوپړ کې دي، چې موخه يې د خپل ګوند ايډيالوژيکو او سياسي موخو خپرول دي. له دغو خپرونو سره د عام ولس درد او غم نشته.

څرنګه چې په افغانستان کې تر ملي او اسلامي شعار لاندې يو شمېر نژادپاله ګوندونه فعاليت کوي، نو له بده مرغه د دغو ګوندونو نژادي غوښتنو او تعصباتو مطبوعاتو ته هم لاره کړې ده. د چا چې څه په زړه کې راګرځي نو د کاغذ پر مخ يې ليکي، څوک له ځانه د افغانستان د قومونو احصائيې خپروي، څوک د فدرالي حکومت لپاره کار کوي، د ځينو خو لا په دې هم زړه نه سړيږي، د تاريخ مسخ او تحريف کولو ته يې ملا تړلې ده، زموږ په تاريخي څېرو، ملي اتلانو او قهرمانانو پسې بد رد وايي. بله دا چې ځيني ليکوالان له دې بې پروايي. څخه هم خوند اخلي، چې د اسلام پر سپېڅلي دين ملنډې وهي، دوی داسې فکر کوي چې پر اسلام د نقد کولو صلاحيت او استعداد لري. لنډه دا چې د مطبوعاتو د ازادۍ تر سرليک لاندې د تورونو بازار ښه تود دی. داسې برېښي چې زموږ ځينې ړانده ذهنه فرهنګيان داسې فکر کوي چې د مطبوعاتو ازادي په دې مانا ده، چې څه خولې ته درځي، که هغه د اسلام د سپېڅلي دين، ملي ارزښتونو، ملي ګټو او ملي وياړونو پر ضد هم وي، د کاغذ پر مخ د ليکلو وړ دي او په لوستلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارزي.

ډګر ښه خالي دی، داسي څوک نشته چي دغه ډول ملي ضد خپروني وڅاري او ليکوالان يې محکمې ته راکش کړي. په نورو ټولنو کې ملت او ملي ارزښتونه مقدس ګڼل کيږي، خو په افغانستان کې حکومت مقدس او واجب الاحترام دی، چي سالم انتقاد ورباندي کول هم د ځان لپاره قبر کيندل دي. حکومت د همدې لپاره جوړ دی او ملت د همدې لپاره د حکومت اطاعت کوي چې د ملت د مادي او معنوي شتمنيو د ساتني او ښه ايني لپاره کار وکړي. نو دا د حکومت وظيفه ده چې د ملي ضد خپرونو او ليکنو مخه ونيسي او پرې نه ږدي چې په افغانستان کې له ډېره وخته وروسته لاس ته راغلې نسبي سوله په جګړه بدله او بيا د پلورل شويو او ملي ضد اشخاصو او ډلو په لاس په افغانستان کې د جګړې اور بل شي.(36)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هنر را آلوده نکنید!

[ببینیم که در زمان وزارت سید مخدوم رهین به تعبیض هاي لساني او قومي چقدر دامن زده شد ، این نوشته در صفحه انترنت نشریه پیمان ملي به نشر رسیده]

روز نخست سال نو ، برنامه ي شعر خواني در ارگ ریاست جمهوري برگزار شد. از دیوارهاي امنیتي پیچ در پیچ که گذشتیم، به قصر گلخانه رسیدیم، جایي که رئیس دولت اغلب دیدارهاي خود را دارد. قریب 40 نفر از شاعران اقوام و زبان هاي مختلف دعوت شده بودند. اکثریتي از پشتون ها ، اقلیتي دري زبان و سه شاعر ترکمن و بلوچ. این هم نمونه ي دیگري از وفاق ملي و ترکیب آبرومند در مراسم دولتي بود. اما دیري نگذشت که این بافت جلسه به گونه ي دیگري تغییر شکل یافت و احساس یگانه بودن و رفاقت و خوش باوري رنگ از چهره داد .

ابتداي جلسه، پیش از حضور در مراسم شعر خواني، کسي که بعداً مشخص شد مجري برنامه است، از تک تک شاعران مي پرسید که شعر دري مي خوانید یا پشتو؟ دیرتر این تفکیک شاعران، به گونه ي رندانه یي نمایان شد .شعرخواني به مدت چند ساعت به زبان پشتو جریان داشت، بدون این که توجهي به دیگر شاعران بشود. گاه گاه یک شاعر دري زبان از روي لیست تفکیک شده به شعرخواني دعوت مي شد .

اجرا به زبان پشتو بود. حتي یک کلمه غیر پشتو براي احترام به زبان هاي دیگر بیان نشد. کم کم حس وجود در آن جلسه به نوعي توهین شدن، شباهت پیدا کرد. تراکم و بي نوبتي و شعرهاي بلند پشتو و... باعث شد که چند شاعر دري زبان جلسه را ترک کنند .
این پرسش پیش مي آید که در جامعه ي افغانستان براي آن که به ناسیونالیسم متهم نشد ، باید یک طرفه و اغراق آمیز اکثریت حاکم را به رسمیت شناخت. در حالي که وفاق و یگانگي تعامل، تفاهم و احترام متقابل را مي طلبد. در جمع فرهنگي آن چنان، هیچ نباید این قدر صریح و بي شرمانه زبان هاي دیگر مورد بي اعتنایي قرار مي گرفت. تنها رسمیت زبان ها در قانون اساسي کافي نیست، بلکه نوع برخورد ، به خصوص حکومت که ادعاي برابري و یگانگي ملت افغانستان را دارد ، باید محترمانه و متناسب باشد.

نکته ي مهم این است که هیچ تفاوتي بین پشتو زبان و دري زبان و یا ترکمن نیست. اما باید توجه داشت که استفاده ي سیاسي از هنر، معضل سرطاني است که کم کم شیوع پیدا مي کند و پاک ترین گوشه هاي فطرت انسان ها را تخریب مي کند .(37)

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه ډول د بيان ازادي؟

د افغانستان، د اسلامي انتقالي حکومت تر منځته راتلو وروسته د خورا ډېرو لاسته راوړنو ادعاګاني کېږي، چي يوه هم د بيان ازادي ده. د مجلو، جريدو او ورځپاڼو شمېر سلګونو ته رسېدلی او د اکثرو پر تندي ليکلي وي، چي خپلواکه، ناپېيلې...

کله چي سړی په دغو خپرونو کي د حکومت پر لوړپوړو چارواکو، لکه ښاغلي حامد کرزي، د ملت بابا، ښاغلي جلالي، ښاغلي اشرف غني احمدزي، ښاغلي احدي، ان دا چي تاريخي اتلانو، لکه لوی احمدشاه بابا، غازي محمد نادر خان او داسي نورو باندي بېشمېره نيوکي لولي، نو داسي ورته ښکاري، چي په رښتيا په افغانستان کي د بيان ازادي سته. خو د حکومت هغه اداره د دغه ډول تورونو بازار يې ګرم کړی دی او د بيان، د ازادۍ ممثله اداره بلل کېږي او څو مډالونه يې هم تر لاسه کړي، پر خپل ځان يوه کوچنۍ نيوکه هم نه سي زغملای.

خبره به سپينه وکړو؛ د اطلاعاتو او کلتور وزير، ښاغلی سيد مخدوم رهين يادوو، چي تل ځان ډيموکراټ او د بيان د ازادۍ کلک پلوی بولي، دا هڅه کوي، د هغو خلکو خولې وروګنډي، چي پر ده او د ده پر اداره باندي نيوکي کوي.

د روان کال، د غبرګولي د مياشتي پر اوويشتمه نېټه په کندهار کي يو علمي سيمينار جوړ سوی و، چي ښاغلي رهين هم برخه په کښې درلوده. په دغه سيمينار کي يو شمېر پاڼي، چي له انټرنيټ څخه رااخيستل سوي، ووېشل سوې. په پاڼو کي راغلي وه، چي د کابل، د خواجه صفا په زيارت کي چي کومي کيندني رواني دي، نو په نتيجه کي يې يو شمېر طلايي اثار رااېستل سوي او ځيني يې د رهين له خوا غلا سوي دي.

ښاغلي رهين که څه هم له ځان څخه دفاع وکړه، خو په دې يې زړه سوړ نه سو، په دې تور يې په کابل د "هوسۍ" مجلې مسوول، صالح محمد صالح د تحقيق لپاره څارنوالۍ ته راوغوښت. تر دې وروسته يې په همدې تور په کندهار کي د "بېنوا فرهنګي ټولني" مشر، ښاغلی عبدالاحمد محمديار هم څارنوالۍ ته راوغوښت. څرنګه چي له يوې خوا د قانون خوله ورته جوړه نه سوه او له بلې خوا په فرهنګيانو کي شور او زوږ راپورته سو، نو رهين مجبور سو، چي دغه دوه کسان بېرته خوشي کړي.

ښاغلی رهين نور وزيران ټوپکسالاران بولي، خو که چېري دی د دفاع يا کورنيو چارو وزير وای، نو خدای Ψ خبر چي د دغو دوو ليکوالانو به اوس څه حال وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د حکومت پر لوړپوړو چارواکو انتقاد کول، د نوي عصر غوښتنه او د هر چا قانوني حق وي، نو ښاغلی رهین ولې ځان غیرمسوول او واجب الاحترام بولي؟ او که خبره د ناسالم انتقاد وي، نو هغه تورونه چې پر ښاغلي کرزي، جلالي، اشرف غني، احدي او نورو باندي لګول کېږي، ولې یې خبره تر څارنوالۍ پوري نه رسېږي؟

خپله د اطلاعاتو او کلتور، د وزارت مشاور، ښاغلی رهنورد زریاب چې د زمري، د اته ویشتمي جشن ته "قصهٔ غم انگیز جشن های ما" وایي او نامتو سپه سالار، غازي محمد نادر خان او د هغه ملګرو غازیانو ته د ټوکرانو، د څو تانو غله وایي، ولې محکمې ته نه راکش کېږي؟ ولې څوک حساب و کتاب نه ورسره کوي، هغه لیکني چې د افغاني قومونو تر منځ د نفاق اور ته لمن وهي او ملي وحدت ټوټې، ټوټې کوي، ولې نه بندېږي، ولې ملي ضد اشخاصو ته موقع ورکول کېږي، چې د افغانستان له راډیو ټلویزیون څخه د خپلو ناوړو اهدافو لپاره استفاده وکړي او په جار، جار وایي چې موږ نه افغانان یو، نه اوسنی حکومت او نه هم اساسي قانون منو، ولې د کابل، د راډیو او ټلویزیون له خوا قانون تر پښو لاندي کېږي او د افغانستان ملي ټرمینالوژي، په ایرانۍ ټرمینالوژي اوړي؟

که د افغانستان مطبوعات په دقت وڅارو، نو نژدې ټول بد رد د پښتنو په مشرانو پسي ویل کېږي؛ له ښاغلي کرزي څخه نیولې، بیا تر احمد شاه بابا پوري. خو کومه دی داسي نر، چې پر ناپښتنو مشرانو هم یوه نیوکه وکړي، که ټوپکیان نه لري، نو څارنوالي خو ورسره سته.

د اطلاعاتو او کلتور په وزارت کي له پښتو خپرونو سره ښه په پراخ مټ د مور او میرې سلوک کېږي، نه د دولتي پښتو خپرونو خوند سته او نه ازادي پښتو خپروني خپل سر ته پرېښوول کېږي. موږ د دولت د ریاست له مقام څخه دا هیله کوو، چې د اطلاعاتو او کلتور په وزارت کي له پښتنو او پښتو خپرونو سره د مور او میرې سلوک پای ته ورسېږي او دغه وزارت ملي سي.

که چېري خبره د ډیموکراسۍ او د بیان د ازادۍ وي، ولې پر ټولو په یوه شان نه تطبیقېږي؟ موږ ټولو اسلامي او افغاني ارزښتونو ته درناوی لرو، خو له نورو څخه هم دا هیله کوو چې باید دغه اړخ له پامه ونه غورځوي. اوسنی دولت دا مسوولیت لري چګي په دې برخه کې جدي اقدام وکړي. زموږ په اند نور نو باید د ټوپک او ټوپکوالۍ پاچایي پایته ورسېږي، نور نو باید افغانانو ته د سالم فرهنګي کار زمینه برابره شي، د اطلاعاتو او کلتور وزارت په خپل تشکیل کې یو ریاست د فرهنګي ستونزو د اواري لپاره لري، دغه وزارت ولې خلک څارنوالیو ته ورغواړي؟ ایا دا ظرفیت په دوی کې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سته؟ دغه راز کارپوهان د دې وزارت پر دغه اقدام دا شک هم لري، چې غواړي په دې توګه د زیاتو خپلواکو خپرونو مخه ونیسي او د زیاتو ازادو لیکوالو له ګوتو قلمونه واخلي، ځکه چې خپلواکې خپروني او ناپېیلي لیکوالان ریښتیا لیکي او که چېري ریښتیا ولیکل سي، کېدای سي زیات خیانتونه رسوا او د زیاتو کسانو له څېرو څخه نقابونه لیرې سي، خو بیا هم افغان فرهنګیان د ژورنالیستانو له نړیوالې اتحادیې څخه غوښتنه کوي چې باید د دوی ځاني امن تضمین کړي او دوی ته دې د سالم فرهنګي کار زمینه برابره کړي.(38)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر طارق رشاد ، هالېنډ

ازاد مطبوعات که متعصب مطبوعات

څارنوالي او که جګړه ماري

که نن ورته پاملرنه ونه شي سبا به درنه پښتو او درانه پښتانه په افغانستان کي هم د محکوميت تر پولي ورسيږي

دوينا ، اند ، اورسنيو د ازاديو له ډنډورو څخه که يوازي دا موخه وي چي د پښتو او پښتنو په وړاندي سپکي ، سپور ي وويل شي او يا د ربښتيني افغان وياړلي تاريخ او ملي ارزښتونو په اړه له دښمنۍ ډک چلند وشي او يا هم په بي اندولۍ کي نژادي ، قومي ، ژبنيو ، سيمه ايزو او مذهبي کرکو ته لمن ووهل شي او زموږ په يو موټي افغان ولس کي د کرکي چړاخونه پيدا او زموږ په واحد افغان کور کي کوږګۍ جوړ کړي ، ملي بيلتونپالني او تجزيې ته هڅه وشي او يا د افغانستان په وياړلي نوم او يا افغان ملي هويت باندي ملنډي ووهل شي.

خو که کوم د ملي اوافغاني احساس څښتن پښتون روڼ اندي ليکوال ، شاعر ، ژورناليست او کلتوري شخص غواړي د خپلو ملي او افغاني ارزښتونو ددفاع او د افغانستان د اوسنۍ جاري اساسي قانون پر بنسټ د ملي پښتو ژبي د رسميت حق او انډول ږغ پورته او د خپلي خوږې او درنې پښتو ژبي سره پښتو وکړي او د ملي وياړ او تاريخ لوټولو په وړاندي د غبرګون ږغ پورته کړي او زموږ د افغاني کلتور ، ژبي او ملي ارزښتونو سره ددښمنۍ چال چلند وغندي او دهغه په وړاندي ملي او افغاني دريځ غوره کړي له هغه سهر وسله وال چلند کيږي ، دا په دې مانا چي ټول ژورناليستان ، ليکوال ، فرهنګيان او روڼ اندي به د مطبوعاتو له قانون څخه يو ډول ګټه اخلي ؟

نو له دې عمل څخه دا پايله راوزي چي د افغانستان د اساسي قانون ، مطبوعاتو د قانون اونورو قوانينو اوبشري حقوقو په پلي کولو کي د مور او ميرې چلند کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مراجع اودولتي موسسات چي د قانون د ساتني دنده لري اوباید د بې گنا او بې دفاع خلکو ژورنالیستانو او فرهنگیانو گریوانونه د ټوپکیانو ، قاتلانو ، قانون ماتوونکو زورواکانو او مستبدانو د خپلسرۍ له منگولو څخه خلاص او د قانون ینجې ته وسپاري او د نړیوالو ژورنالیستیکو ادابو ، دمطبوعاتو د قانون او د اوسني جاري اساسي قانون پر بنسټ د هغوی د حقوقو ملاتړ وکړي او په چارواکو کي د ولسواکۍ او زغم روحیه غښتلې ، څو له دې لاري ځان وارزوي ؛ برعکس دغه د مطبوعاتو د ازادۍ په اصطلاح دولتي علمبرداران خپل خبث باطن څرگندوي او د خپل ژبني اواتنیکي متعصبو ټوپکیانو او د شر او فساد له څرگندو څېرو څخه مرسته غواړي اولاسونه یې ددغو هڅنده کلتوري اشخاصو گریوانو ته وروا چولي او ددې پرځای چي له مرکزي اداري څخه سرغړونکي قاتلان ، د اساسي قانون اونورو قوانینو اوبشري حقوقو ناقضین ، جگړه مار ، د نشه یي توکو قاچاق وړونکي ، دملي اوتاریخي شتمنیو لوټماران ، ملي اوافغاني ضد ډلي ټپلي ، دجگړې جنایتکاران ، دافغان ولس د پت اوعزت دښمنان او ملي شر اچوونکي رسوا او څارنوالۍ ته ودروي له بده مرغه دغه کلتوري اشخاص څارنوالۍ ته کشوي ؛ هغه هم هغه څارنوالي چي د شر اوفساد دډلو ټپلو ، ملي بیلتونپالو او جگړه مارو له خوا یرغمل شوي ، چي په دې عمل سره دقانون څخه ددفاع مراجع او موسسات خپله ، اوسنی جاري او اساسي قانون ، اونور مدني قوانین اوهمدا رنگه د بشر د څلورو اساسي حقوقو څخه چي یو یې د وینا ، اند ، وجدان ، او رسنیو حق دی تر پښو لاندي کوي.

په افغانستان کي د ملگرو ملتو د (یوناما) د موسسې او د بشر د حقوقو د کمیسون په اوسنۍ گډه څېړنه کي چي د بشري حقوقو ارزونه تر سره کوي د مشروع فشار د دریو میکانیزمونو له لاري چي هغه: د ولس ازاد اند اورایه (ووټ) د مدني ټولني پرگنیز چلند او فشار او له دولت سره مستقیمي خبري دي تر سره کیږي ، خو لکه څنگه چي یې اصول څرگند سوي دي چي هغه به له کرکي او گواښ پرته د بې پرې خلکو له لاري تر سره کیږي څه ناشوني ښکاري ، ځکه سیمه ایزي له کرکو ډکي واکمنۍ خو پریږده ، مرکزي اداره هم چي د یوې متعصبې ټوپکوالي ډلي او دهغو دملاتړولخوا یرغمل شوي ، خپله له کرکي ، گواښنه ډکه ، او بې پرې نه ده. ځکه موږ وینو چي پر چارواکو باندي د نیوکو (چي مخکي یي یادونه وشوه) داډول د مور او میرې چلند د ملي بیلتونپالني دستمي کرکي یوه ډرامه او توطیه ده.

که نن ورته پاملرنه ونه شي سبا به درنه پښتو او درانه پښتانه په افغانستان کي هم د محکومیت تر پولي ورسیږي او ددوی پر سر به پریکړې نو رڅوک کوي اوهم ددې پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای چي پښتنو ته د یو اکثریت په توګه او پښتوژبي ته داوسني اساسي قانون پربنسټ په رسمیاتو ، زده کړو او میډیا کي ور حق ورکړه شي او انډول وساته شي ان پر سرونو به یې د ستمي کرکي او تعصب سیاسي ـ پوځي چپې میچني وځرخي ، ځکه کورني او بهرني افغان دښمنه ځواکونه په دې پوهیږي چي دافغانستان سیاسي او ملي ثبات او د ثقل مرکز د اکثریت په ملاتړ اویو موتي افغان ولس کي دی اوددې لپاره چي دا ثبات رامنځ ته نه شي ، نو د پښتنو په بې سبکه کولو لګیا دي او هغه پښتانه چي سریې په تن ارزي بدناموي ، له ګوابن سره مخامخ کوي او یو نیم یې تطمیع کوي اوله منځه یې وړي او د ((نابود سازي وخاموش سازي)) پروګرام پر مخ بیایي.

چي په دې ډول اعمالو سره دفرهنګیانو ، فرهنګپالو ، روڼ اندو او رښتیني افغان ولس لیکي له اوسني دولت او په تېره بیا له وسله والو اوهم ددوی په اصطلاح (داطلاعات وفرهنګ) له چارواکو څخه بېلې او د بې باورۍواټن به نور هم پراخ شي اوټول ولس به دهغو په وړاندي ودریږي.

ځکه هرهغه دولت چي دولس رېغ وانه وري اوچارواکي یې د ازادو مطبوعاتو له لاري ځان ونه ارزوي او دولس ملاتړ تر لاسه نه کړي ، دخپل یاد بل پردي په زور پر خلکو واکمنان شوي وي ، ډیر ژر به خپل قانونیت له لاسه ورکړي اورانسکور شي.

نو مخکي له دې ولس چي دې ته اړ شي ، څو په یو پراخ پاڅون اوخښم سره داډول زورواکه بلواکه دولتونه له منځه یوسي اویابه د بدیو دموریو اومتعصبینو پروګرام هم داوي چي افغان ولس کي د کرکي تخم وپاشي اوولس پاڅون ته وهڅوي اوپه پایله کي رښتیني افغان ولس په کورنیو اوبهرنیو وسله والو وځپي څو دهغو په وینو ددغو متعصبو دکرکي اور سوړ شي.

خو ښه به داوي چي په روغو تنیو اوبیله کرکي د ولس رېغ واوریدل شي ځکه په تشو وعدو او د ولسواکۍ او د مطبوعاتو د ازادۍ په وچو چغو ، دوکو ، غولولو او زور دولتونه نه کیږي ، هغه چي وایي:

((په زور کلي نه جوړیږي))

که همدا رنګه راتلونکي ټولټاکني هم د داډول مطبوعاتي کمپاین له لاري او دداسي اشخاصو پر لاس تر سره شي نو ګمان کوم چي((دا وړۍ به شړۍ نه شي))

پـه داسـي حـال کـي چـي زه دا عـمـل غنـدم نـه پـوهیږم چـي دوی دازادو مطبوعـاتو علمبرداران وګڼم که د متعصبو مطبوعاتو علمبرداران اودا ځارنوالي وګڼم که جګړه ماري !؟(39)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلموال

د ولسواکۍ تر شعارونو لاندې

په افغانستان کې اوس ډيموکراسي د ورځې يو مهم شعار دی، ډيموکراتان، زورواکان ان ډيموکرات ضد اشخاص ټول د ډيموکراسۍ شعارونه پورته کوي، خو عملاً ولسواکۍ تر اوسه پورې د هېواد په ګوټ ګوټ کې خپل وزرونه نه دي غوړولي. عملاً اوس هم زورواک - زورواک دي، يوازې د جامې بدلانه څه بدلون نه دی راوړی.

د بيان ازادۍ د ولسواکۍ يوه اساسي برخه او د هر انسان حق دی. خو کله چې کوم ليکوال د زورواکانو او د هغوی د پلوي مصنوعي ډيموکراتانو په باب رښتيني څه وليکي، نو يو دم پرې ټول رابرګ شي او پر تهديد پيل وکړي.

غوره بېلګه يې په همدا نژدې تېرو وختونو کې د دوو افغان ليکوالو ځورونه او تهديدونه وه، چې د رسمي ټوپکوالو او فرهنګي چاړواکو له خوا ترسره شوه.

ځوان ليکوال ښاغلی صالح محمد صالح په دې (غټ جرم !) وځورول شو، چې ولې يې ټوله مجله په پښتو چاپ کړې، ځوان ليکوال عبدالاحمد محمد يار د اطلاعاتو او کلتور وزارت د وزير ښاغلي مخدوم رهين له خوا په دې جرم څارنوالۍ ته معرفي شو، چې ګنې د ده پر ضد کوم چا په انټرنټ کې مقاله ليکلې وه او محمد يار دا ليکنه په کوم سيمينار کې وېشلې وه. دغه دي جرمونه ! ! دلته سړي ته د مرحوم استاد روهي دا خبره را ياد ېږي، چې: 'که په خپلې ژبې ګرېدل او هغې ته کار کول ګناه وي، نو بيا خو د دنيا ټول وګړي ګناهکار دي' که صالح محمد صالح ته په پښتو ژبه د مجلې چاپ جرم وي، نو بيا خو زموږ ټول دري ژبي ليکوال ورونه مجرمين دي، ځکه دوی خو ټول په دري ژبه نشرات کوي او که د عبدالاحمد محمد يار جرم دا وي چې د ښاغلي رهين پر ضد ليکل شوې مقاله يې په سيمينار کې وېشلې، نو بيا خو خپله رهين صاحب تر ټولو غټ مجرم ځکه دی، چې د اطلاعاتو او کلتور وزارت کې د ده تر مشرۍ لاندې د نشراتو رياست دی، چې هره ورځ په سلګونو خپرونې توزيع کوي. طبعاً به په دې خپرونو کې د يو چا په ګټه او د چا پر ضد ليکنې وي.

نو که چېرې د ليکوالو د جرم معيارونه په دې ډول سنجول کېږي، نو بيا خو هېڅوک هم بې جرمه نه دی. له دې څخه ښکاري، چې افغانستان کې ولسواکي او د بيان ازادي يوازې د شعار تر بريده ده، نه په عمل کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

‘قلموال’ خپرونه او د هغې چلوونکي په داسې حال کې چې د بېلابېلو زورواکو او په فرهنګي حلقو کې د هغوی د پلویانو له خوا د ښاغلي صالح محمد صالح او عبدالاحمد محمدیار ځورونه غندي، له دې دواړو نوښتګرو افغان لیکوالو څخه خپله ننګه او ملاتړ څرګندوي او هغوی ته ډاډ ورکوي، چې تاسې په دې لار کې یوازې نه یاست او ټول ملتپال لیکوال مو ملاتړي دي.(40)

(c) ketabton.com: The Digital Library

گزارش رحیم الله سمندر خبرنگار آی دلیو پی آر در کابل.

دولت به سانسور متهم میباشد

ادیتر مهم میگوید که مسدودیت اخبار دولتی وی یک ضربه به مطبوعات آزاد محسوب میشود.

اتهامات سانسور علیه وزارت اطلاعات و فرهنگ زماني وارد گردید که تصمیم اتخاذ نمود تا مطبوعات دولتي را محدود سازد.

آرمان ملي توسط سید مخدوم رهین وزیر اطلاعات و فرهنگ بمنظور پرنمودن خلای مطبوعات که بعد از سقوط رژیم طالبان بمیان آمده بود به فعالیت آغاز نمود این درست زمانی بود که اخبارهای دولتی هنوز هم غیر منظم بودند.

رهین میگوید کابل جمعاً پنج اخبار دولتی دارد که در نتیجه یکسانی بوجود آمده " اکثر راپورها با عین تصویر و از عین مرجع تکرار شده ، عین اخبار و حتی عین کلمات استعمال میشود بناً ما تصمیم گرفتیم که آنها رامحدود سازیم. "

به اساس پیشنهاد جدید فقط اخبار انیس بناءبر سابقه طولانی آن در دست دولت باقی میماند.

دریک مصاحبه به آی دبلیو پی آرمدیر سابق آرمان ملي میر حیدر مطهر ادعا ي رهین را رد نموده گفت که تصمیم مسدود ساختن اخبار در ماه اکتوبر بطور غیر مترقبه زماني اتخاز گردید که به فشار ها ي وارده اطلاعات و فرهنگ تن داده نشد .

" هئیت تحریرمایان فیصله کردند که از نشر زیاد این اخبار جلوگیری بعمل آید فلهذا ما اخبار مربوطه به شخصی وزیر را نشر نساختیم و یک عامل مسدود شدن اخبار همین است. "

وي اضافه نمود که اخبار درین اواخر یک مصاحبه انتقاد آمیزي را بالاي ایجاد شوري شهروندان کابل که رهین در تاءسیس آن کمک نموده نشر نمود.

رهین باوجود آن اصرار ورزید که مسدود نمون اخبار جز از پروگرامهای وسیع دولت بود که میخواهد دست دولت را در مطبوعات کوتاه سازد "ما باید مثل سابق وسیله تبلیغ نداشته باشیم. بمنظور تحقق بخشیدن دموکراسی بهترین کار اینست که دولت نشرات زیاد نداشته باشد . "

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی علاوه نمود که ممکن آژانس باختر که یک اژانس دولتی است و رادیو و تلویزیون خصوصی شوند ، زیرا بخاطر اینکه یک وظیفه اخلاقی را انجام داده باشیم و ثابت بسازیم که به تعهدات خویش مبنی بر اینکه منافع ملی را ترجیح مید هیم باید به چنین کار متوصل شویم، زیرا درین موارد پول گزافی به مصرف میرسد.

از پول ذخیره شده که قبلاً درکابل در عرصه مطبوعات به مصرف میرسید بخاطر تقویه مطبوعات در ولایات استفاده خواهد شد ، جایکه بجز ازصدای والی کسی چیزی دیگریرا نمی شنود.

باآنهم یکتعداد مبصرین نگران هستند که کابل اکنون کاملاً اماده مطبوات آزاد نیست ، زیرا از یک طرف خواننده زیاد اخبار وجود ندارد و نه هم دالرها درین عرصه به مصرف میرسد . پس بیم آن میرود اگر دولت از مطبوعات عقب نشینی کند ، مطبوعات بدست کسانی تمرکز خواهد کرد که پول زیاد دارند.

فعلاً اکثر اخبار خصوصي مربوط تنظیم هاي سیاسي است و در چند موارد محدود مربوط تجاران سرمایه دار است.

موسسه غیر حکومتي انکشاف مطبوعات انترنیوز درین اواخر برآورد نموده که حکومت بخاطر نشر فقط سه اخبار انیس ، هیواد و آرمان ملي 69000 دالر امریکایي ماهانه به مصرف میرساند که پرداخت چنین پول را فقط چند افغان تحمل کرده میتواند.

اديتران افغان در رابط به خصوصي سازي مطبوعات نظریات مختلف دارند.

سیامک هروی مدیر مسئول روزنامه انیس میگوید بدون مساعدت قیمت های اخبار خیلی بالاخواهد رفت. باوجود آن اصولاً وی موافق است که خصوصی سازی مطبوعات یک اقدام بسوي پیشرفت محسوب میشود . وی علاوه مینماید کسانیکه درین عرصه سرمایه گذاری میکنند باید دقیقاً مورد ارزیابی قرارد گیرند که "معلومات آنها دقیق باشد ، روحیه ملی را مدنظر گرفته و بدان احترام بگذارند ، مربوط کدام تنظیم و یاگروپ مشخص نباشند. "

فضل الرحمن اوریا مدیر مسئول نشریه آزاد مشعل دموکراسی ، که یک تنظیم کوچک طرفدار دمواکراسی است درین مرحله انکشافی افغانستان ، رول دولت را در مطبوعات ضروری میپندارد "کدام مرجع (نشریه) منعکس کننده احکام ، فرامین واهداف دولت خواهد بود. "

حبیب الرحمن رفیع مدیر مسئول نشریه کلید که علاقمندان خیلی زیاد دارد و توسط موسسه خیریه بنام انکشاف خدمات انسانی برای افغانستان چاپ میشود خصوصی ساختن مطبوعات دولتی را تقاضاء بازار اقتصاد آزاد میداند اما میگوید "به اینطور

(c) ketabton.com: The Digital Library

خصوصی سازی مخالف هستم تاسیستم تک دولتی ایجاد نشود. اول باید سیستم ایجاد شود تا تصدی پول دولت را خورده نتواند ورنه دارائی دولت ضایع خواهد شد. (41)

محمد یونس برهان

د مطبوعاتو په ډګر کې د کال لوړې او ژورې

په اوس وخت کې چې افغانستان د په اصطلاح د بشپړې ولسواکۍ او ازادۍ پر لوري ګامونه پورته کوي او د هېواد اوسني چارواکي هم خپلې ټولې هڅې کوي نړیوالو ته چې د دوی ټینګ ملاتړي دي، دا په ګوته کړي چې دوی غواړي لوېدیزه ولسواکي تر شوني بریده دلته پلې کړي. دا به ډېره مهمه وي چې په رښتینې مانا هغه څه ولرو چې په نوره نړۍ کې ورته څلورم ځواک وايي. هو، هغه ازاد مطبوعات دي چې له اجراییه، قضاییه او مقننه ځواک سره د ټولنې او دولت ترمنځ په اړیکو او چارو کې برابر اغېز او رول لري.

خو د سهیلي اسیا په دې هېواد کې چې ډېره موده نه کېږي له جنګ - جګړو څخه راوتلی د مطبوعاتو او وینا ازادۍ ته درناوی یوازې په ستاینو پورې محدود دی او د نیوکو یا اعتراضي لیکنو او ویناوو لپاره هېڅ ځای نه شته. ایا موږ اوس یوازې لاپو او ځانستاینو ته اړیو او که د چارو د پرمختګ او سمون لپاره نیمګړتیاوو ته هم باید ګوته ونیول شي؟.

په تېر میلادي کال کې داسې پېښې ډېرې د پام وړ دي، چې مستقیماً له افغان ژورنالیستانو او یا په هېواد کې له ډله ییزو رسنیو سره تړلې وي، چې ځینې یې په خبري سرچینو کې په ملي او نړیواله کچه را څرګندې شوې. په داسې حال کې چې په ټوله نړۍ کې **۵۲** خبریالان د دندې پر مهال وژل شوي او د ژورنالیستانو لپاره په وروستۍ لسیزه کې تر ټولو مرګونی کال ګڼل شوی. له نېکه مرغه په افغانستان کې د کوم خبریال د وژنې خبر نه و - خو د بندي کولو، شکنجې، شړلو، سپکاوي او آن وهل ټکولو خبرونه د ژورنالیستانو د ساتنې ټولنو لپاره په نړیواله او کورنۍ کچه د اندېښنې وړ وو، چې خپله د مطبوعاتو دازادۍ او ورته په مخکې پرتو ګوابنونو ښې بېلګې کېدی شي.

ځینې پېښې د کمزوري امنیت ښوونه کوي خو ډېرې یې د قانون په وړاندې د چارواکو او وسلوالو جګړه مارانو د زغم او د هغوی نه ژمنتیا، دغه راز ژبنې تبعیض او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعصب ثرګندوي. دا پېښې يوازې د افغانستان تر پولو محدودې پاتې نه وې، بلکې افغان ژورناليستانو تر هېواد بهر هم بورېنوونکې کيسې وليدې. په تېر کال کې که په افغاني مطبوعاتو کې د ډېرو وېروونکو پېښو شاهدان وو، خو په دې ډګر کې مو ښو خبرونه هم لرل .

راځئ دا ټولو پېښو او پرمختګونو ته له سره کتنه وکړو او د هغوی د پېښېدو د نېټې په ترتيب يې لنډه يادونه وکړو، البته کېدی شي دا ټولې پېښې احتوا نه کړي، ځينې به يې پاتې وي، خو بيا به هم خپله هڅه وکړو.

۱ ? د ۱۳۸۳ل کال په پسرلي کې نوښت مجله د اطلاعاتو او کلتور د وزارت له خوا وتړل شوه، دوی پلمه کوله، چې په دې مجله کې سياسي ليکنې راځي او د دولت د پاليسۍ خلاف مطالب خپروي، دا په داسې حال کې چې په ۱۳۸۲ل کال کې هم دا مجله په کندهار، کابل او جلال اباد کې هم بنده کړای شوه.

۲ ? د الجزيري يو خبريال د پسرلي په پيل کې نړېوالو سوله ساتو ځواکونو له خوا ځکه سخت وډبول شو چې ولې په کابل کې د منع شوې سيمې عکاسي کوي.

۳ ? د اپرېل پر ۲۱مه نېټه سمېع يوسفزی چې د نيوزويک **Newsweek** امريکايي خپرونې لپاره کار کوي، د پاکستان په قبايلي سيمه شمالي وزيرستان کې ددې لپاره د پاکستان د استخباراتي ځواکونو له خوا ونيول شو چې ګواکې ده سيمې ته د نظامي عملياتو پر مهال د ننوتلو اجازه نه لرله. له ده سره يوه خپلواکه امريکايي خبرياله هم ملګرې وه، چې د بنو ښارګوټي په يوه پوسته کې ونيول شول. خو امريکايي ژورناليسته بيرته ژر خوشې شوه په داسې حال کې چې ښاغلي يوسفزي تر يوې مياشتې زياتې مودې لپاره په بند کې وساتل شو. څو ورځې وروسته په کابل کې، چې د يوسفزي کورنۍ او سپږي د افغان ژورناليستانو يوې ټولنې د پاکستان پر حکومت کلکه نيوکه وکړه، چې دوه مخې پاليسي چلوي او په يوه تور دوو نيول شويو کسانو کې امريکايي خبرياله خوشې کوي، خو افغان خبريال په بند کې ساتي.

سمېع يوسفزی د جون د مياشتې پر دويمه نېټه په ميرانشاه کې له بنديخانې څخه تر هغه وروسته خوشې شو، چې د يوې دوديزې جرګې په مخ کې مجبور شو چې (اقرار وکړي. يوسفزي ويل هغه په پيل کې شل ورځې په پېښور کې د نظامي استخباراتو استازو نيولی و. هغه مهال چې په وزيرستان کې د طالبانو او القاعدې د شکمنو غړو په لټه کې پاکستاني ځواکونو عمليات ترسره کول بهرنيو خبريالانو ته اجازه نه وه چې سيمې ته له ځانګړې هوکړې پرته ننوځي .

۴ ? د درېيو بهرنيو خبريالانو او يوه افغان عکاس د وژلو په تور د ۲۰۰۱ ميلادي کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وروستیو کې یو سړی چې رضاخان نومېده- د جون په میاشت کې ونیول شو. په اګست کې یې په همدې وژنه کې پر لاس لرلو اعتراف وکړ او په نومبر کې د سترې محکمې له خوا په اعدام محکوم شو. پر ښاغلي رضاخان تور و چې د طالبانو تر پرځېدو وروسته یې د یوې لاروهونکې ډلې په ملګرتیا یوه ایټالوی، یو هسپانوی او یو استرالیایي تبع او د رویټرز خبري اژانس یو افغان عکاس کابل ته نژدې په سروبي کې وژلي دي. دی لا اوس هم کولای شي د استیناف غوښتنه وکړي .

۵ ؟ د جون د میاشتې پر **۲۵**مه نېټه د افغانستان یو ځوان لیکوال او د هوسۍ مجلې چلوونکی ښاغلی صالح محمد صالح د ګارنیزیون د وسلوالو له خوا کابل ته نژدې د ځرخي پله د سیمې پر یوه پوسته ودرول شو ، د هغه پښتو مجله چې نوې یې چاپ کړې وه، د هغه په مخکې ځیرې شوه. د ښاغلي صالح په وینا ده خپله مجله په پېښور کې چاپ کړې وه کابل ته یې په یوه کرایه شوي موټر کې راوړله، چې وسلوالو د کابل ختیځ ته په ځرخي پله (پل چرخي) کې ودراوه او چې کله یې ولیدل مجله یې په پښتو ده، نو هغه یې وواهه او د څو ساعتونو لپاره یې بندي کړ. ده ته وسلوالو چې په پنجشېرۍ لهجه یې خبرې کولې د پاکستاني، د طالبانو او القاعدې د غړي خطاب کړی و او د ده په وینا له سپکاوي ډک چال چلند یې ورسره وکړ.

۶ ؟ د همدې لیکوال یانې صالح په اړه بله د یادونې وړ پېښه د اطلاعاتو او کلتور د وزیر سید مخدوم رهین له خوا د کابل لویې ښارنوالۍ ته د هغه راغوښتل و. لومړی یې دی د چنګاښ (سرطان) پر ۱۷ مه نېټه) چهارشنبه) چې د ۲۰۰۴ م کال د جولای ۷ مه نېټه کېږي، وغوښت، له هغه څخه یې څېړنې وکړې، دویم ځل یې د چنګاښ پر ۲۱ مه نېټه وغوښت، چې بیا یې څېړنې ورڅخه وکړې.

د ژورنالیستانو د دفاع د کمېټې په وینا ، ښارنوالۍ له ښاغلي صالح نه د هغې لیکنې په اړه پوښتنې وکړې چې صالح په انټرنټ کې یوه خپره شوې لیکنه راکاپي کړې او بیا یې چا ته په بریښنالیک کې لېږلې وه. په دې لیکنه کې لیکوال (انجنیر محمد بشیر نوري وردګ) پر ښاغلي رهین تور لګولی و ، چې د لرغونو اثارو په قاچاق کې لاس لري. لیکنه د صالح خپله نه وه خو وزیر د لیکنې پړه پر ده اچوله او په لویه ښارنوالۍ کې یې د ده پر ضد رسمي دوسیه پرانیستله، چې دا دوسیه تر اوسه پورې نه ده تړل شوې.

۷ ؟ د جون د میا شتې پر ۲۸ مه نېټه د **SBS** استرالیایي ټلویزیون خبریاله کارمیلا برانوسکا له خپل افغان ژباړونکي او موټرچلوونکي سره یو ځای له کندهاره ګرشک ته پر لار نادرکه شوه او له نورو همکارانو سره یې مخابراتي اړیکي وشلیدل. دا سې وېره وه چې **۳۵** کلنه ژورنالیسته او فلم جوړوونکې کېدی شي طالبانو تښتولې وي. یوه طالب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویاند خو دا هم ویلي وو چې دوی یوه بهرنۍ ښځه په سهیل کې نیولې ده. خو درې ورځې وروسته د کارمیلا دفتر وویل چې د دوی کارکوونکې تښتول شوې نه وه، بیا هم د دې د ځای ځایګي په اړه معلومات نه وو او په همدې ورځ دوه استرالیایي کونسلران له اسلام اباد څخه کابل ته راغلل، چې د کارمیلا د ځای لټون وکړي. خو تر اوسه هم دا خبره سپینه نه شوه چې دغې مېرمنې ته څه ورپېښ شوي وو .

۸ ? د جولای پر دویمه په مسکو کې د ازادۍ راډیو افغان خبریال فرید عمر باندې ناپېژندویه کسانو برید وکړ او د چاقو په وسیله یې څو ځایه ټپي کړ. ښاغلي عمر په سهیلي مسکو کې خپل کور ته پر لار روان و، چې کور ته نژدې ورباندې برید وشو او ډاکترانو یې روغتیایي حالت کړکېچن ښودلی و. فرید عمر څو ورځې وروسته ورغېدو او له روغتون څخه رخصت شو، خو لا تر اوسه هم نه ده څرګنده، چې برید کوونکي څوک وو او ولې یې دی په نښه کړی و.

د بې پولې خبریالانو ټولنې هغه وخت ویل چې کېدی شي دا برید به په افغانستان کې د قومي دښمنیو او یا په روسیه کې د سیاسي پېښو په تړاو کې شوی وي. د ازادۍ راډیو د دري خپرونې همکار په مسکو کې بیا په دې اند و چې دا پېښه په روسیه کې د توکمیزو توپیرونو له کبله رامنځته شوې ده.

۹ ? د زمري (اسد) پر لسمه، چې د جولای ۳۱ مه نېټه کېږي، په کندهار کې د ښېنوا فرهنګي ټولنې مشر محمدیار ته لومړی په ټلیفون کې یو زنګ راغی، چې باید ځان د کندهار چارواکو ته وسپاري، په دې وخت کې وسلوال کسان ورپسې ورغلل او محمدیار قوماندانۍ ته وغوښتل شو، تر هغه وروسته د کابل لوېې ښارنوالۍ ته راغی او څېړنې ورڅخه وشوې، داسې ښکاري چې له هغه څخه یې هېڅ هم ترلاسه نه کړل، دا څېړنې هم د صالح محمد صالح د پېښې په تړاو وشوې، سید مخدوم رهین پر محمدیار شکمن شوی و، چې ګواکې دا لیکنه هغه خپره کړې ده .

۱۰ ? د اوکتوبر پر ۲۱ مه افغان ژورنالیست، عکاس او فلم جوړوونکی اسلام الدین مایل چې په شمال کې د بلخ د دولتي راډیو ټلویزیون سره یې کار کاوه، د ولسمشرۍ یوه پخواني کاندید او پیاوړي قوماندان جنرال دوستم ته د وفادارو وسلوالو له خوا وتښتول شو او د لسو ورځو لپاره بندي شو، د همدې مودې په ترڅ کې شکنجه شو. ښاغلي مایل د هغو ادعاوو له خپرېدو وروسته ونیول شو چې ګواکې ده هغه ویډیو ټیپ غلا کړی، چې دوستم جنګیالي د جنګي جرایمو او د طالبانو د ډله ییزې وژنې په اړه و. د مایل په وینا دی د مزارشریف له ښار څخه شبرغان ته بېول شوی و او هلته په شخصي زندان کې ساتل شوی او شکنجه شوی و. مایل د مستندو فلمونو جوړوونکی دی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې ویل کېږي چې دده د ویډیو ټیپ ځینې برخې چې د طالبانو ټولوژنه په کلا (قلعه) جنګي او دشت ارګانک کې ښيي، د یوې ایرلنډۍ فلم جوړوونکې چې (ټولوژنه په مزارکې) په نامه یو مستند فلم یې په ۲۰۰۲ م کال کې خپور کړ کارول شوې وي .

مایل چې کله خوشې شو ویې ویل چې جنرال دوستم دی د ځینو هغو پټو رازونو له کبله نیولی و ، چې دی وربانديې خبر و ، خو هغه ویلي وو کله چې دی یوځلې له هېواد څخه بهر ووځي ټول رازونه به ښکاره کړي.

۱۱ ? په خوست کې یوه میاشتنۍ طنزیه خپرونه، غومبسه، د نومبر د میاشتې په وروستیو کې د هغه ولایت د والي معراج الدین پټان له خوا وتړل شوه. د مجلې ټولې ګڼې له ښار څخه ټولې شوې او ځینې چلوونکي یې و نیول شول او د پولیسو له خوا وګواښل شول.

غومبسه په ټولیزه توګه د الفتح سیمه ییز ښوونځي د زده کوونکو له خوا خپرېده. پولیسو سلطان ولي وفا چې له دې میاشتنۍ سره یې همکاري کوله له ښوونځي څخه ونیوه او د غومبسې د مسوولینو په اړه یې ورځنې پوښتنې وکړې. ښاغلي پټان وویل ده مجله ځکه وتړله چې هغې له ده سره په یوه خپره شوې خیالي مرکه کې د ده سپکاوی کړی و او چلوونکي یې ټول نالوستي (بېسواده (خلک دي .

۱۲ ? د ډسمبر پر اوومه نېټه شکریې بارکزۍ، د آیینه زن د ښځینه اوونیزې مسوولې مدیرې ته په نیویارک کې د مطبوعاتو نړیوال جایزه او د کال د ایډیټرۍ لقب د ورلډ پرس **Press World** د سازمان له خوا ورکړل شو ، چې مرکز یې په متحده ایالاتو کې دی. دا جایزه مېرمن بارکزۍ ته په ژورنالیزم کې د هغې د لوړې کچې کارونو او د بشري حقوقو په دفاع کې د هغې د شهامت او رهبري کوونکي رول په درناوي کې ورکړل شوه. د ورلډ پرس جایزه له دېرشو کلونو راپه دېخوا هر کال دنړۍ وتلو ژورنالیستانو ته ورکول کېږي.

۱۳ ? او د کال وروستۍ پېښه خو به مو په یاد وي، چې د اطلاعاتو او کلتور وزارت مرستیال او د هېواد یو تکړه او پېژندل شوي لیکوال عبدالحمید مبارز د ډسمبر پر ۲۹مه نېټه له خپلې څوکۍ څخه استعفا وکړه. اوربېدلي به مو وي چې هغه ولې د مرستیالۍ له مهم پوست څخه تېر شو. سره له دې چې پنځه کاله یې په مخ کې درلودل، چې باید خپل کار ته یې ادامه ورکړې واي. دلته به د یوې لنډې شننې لپاره لږ تم شو .

کېدی شي هغه به په دې هیله و چې که په نوي کابینه کې به په اطلاعاتو او کلتور وزیر بدل شي او دی به وکولای شي خلکو ته په ښه توګه کار وکړي، خو کله چې یې ولیدل نو موړی وزیر خپل ځای وساته، نو د ځان لپاره یې کار ته د دوام ورکولو چاپېریال

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنگ ولید ، نو استعفا یې ورکړه. د ښاغلي مبارز له څرګندونو څخه ښکاري، هغه د خپلې استعفا لاملونه دا وښودل چې د اطلاعاتو او کلتور وزیر مخدوم رهین د بیان پر ازادۍ باندې سانسور لګولی و او په دوو مهالونو کې خو یې آن د د ده دویناوو د خپرېدلو مخنیوی هم وکړ .

د ښاغلي مبارز په وینا ، ده له رهین سره له ډېرې مودې راهیسې د هغه د سانسورپلوه او د بیان د ازادۍ ضد پالیسي پر سر اختلاف و ، خو کله چې یې ولیدل د ده ټینګار پر مقابل لوري کومه مثبته پایله نه شي ترلاسه کولای، نو غوره یې وبلله چې نور د مرستیالۍ له دندې څخه ګوښه شي.

دا لومړۍ ځل و چې د افغانستان په یوه وزارت کې په دومره لوړه کچه یو مامور د دولت د ننه له بل جګپوړي چارواکي څخه سر ټکوي. نو کله چې د بیان او مطبوعاتو د ازادۍ د دودولو لومړۍ درجه مسووله سرچینه تر دې بریده د خپلې ژمنتیا پر ضد باندې کړنې تر سره کړي او خپله د بیان او رسنیو د ازادۍ په مخ کې یو خنډ واقع شي، نو له نورو خلکو څخه به څه ګیله وکړو. کفر چې په مکه کې راښکاره شي نو نه مسلماني به چېرته وي!(42)

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکرام الدین

مطبوعات باید د افرادو حرمت وساتي

تېره اوونۍ د اطلاعاتو او کلتور وزارت مرستیال عبدالحمید مبارز له خپل مقام څخه استعفی ورکړه.

عبدالحمید مبارز چې پوره نیمه پېړۍ یې د افغانتسان په مطبوعاتو کې کار کړی او تر شلو زیاتو علمي کتابونو مؤلف دی، په تېرو دریو کلونو کې یې د مطبوعاتو د آزادۍ له پاره ډېره هڅه کړې ده. ده له بي. بي. سي راډیو سره په مرکه کې د خپلې استعفی علت د اطلاعاتو او کلتور وزیر سید مخدوم رهین له سیاستونو سره اختلاف ښودلی دی.

متل دی چې وایي: یوه خوله خوړه وي، که موږ یوازې د ښاغلي مبارز استدلال ته وګورو او د دغه اختلاف ټوله پړه په سید مخدوم رهین واچوو- نو ممکن انصاف به مو نه وي کړی.

په هر حال، دا د دولت وظیفه ده چې د خپل یوه عالي رتبه مامور د شکایت په پاره کې جدي او بې طرفانه غور وکړي،خو هغه څه چې زه یې د دې لیکنې لیکلو ته مجبور کړم د انیس ددولتي ورځپاڼې د تېرې پنجشنبې د ورځې یوه مقاله ده چې(مبارز، خدا کشته را به قرباني حساب می کند) نومېږي.

دا مقاله چې لیکوال یې (سروش) معرفي شوی دی، د لیکلو د طرز او سبک په لحاظ د بل چا ښکاري.

په دې لیکنه کې د عبدالحمید مبارز د توهینولو او تحقیرولو هڅه شوې ده.

د مقالې په یوه برخه کې لولو: "همه می دانند که این تنها دوکتور رهین بود که با حوصله فراخ، ترحم و گذشت رفتار اورا تحمل کرد و اگر باز هم وزیر اطلاعات و فرهنگ از روی ترحم و گذشت عبدالحمید مبارز را اجازه کار در این وزارت دهد من مطمین هستم که همه کار مندان این وزارت دستجمی استعفی خواهند کرد ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

او تر دې جملو راوروسته د انیس ورځپاڼې لیکوال د ښاغلي عبدالحمید مبارز د سپکاوي له پاره نور هم وړاندې ځي، لیکي: " عبدالحمید مبارز که در هر حال باید شر خود را از سر این وزارت کم کند چون میداند که... "

تاسې فکر وکړئ په یوه دولتي ورځپاڼه کې چې د دولت د یوه عالي رتبه مامور په دومره سپکو الفاظو یادونه کېږي نو د عادي خلکو د حرمت د ساتلو به څه حال وي؟

د دولتي ورځپاڼې لیکوال د افغاني ارزښتونو برخلاف حتی د ښاغلي عبدالحمید مبارز د لور احترام هم نه ساتي او په دې الفاظو یې د لور (میرمن نیلاب مبارز) یادونه کوي:

"... وبعد هم خود را و دختر خود را به ریش یک کاندیدای ریاست جمهوری آویخت. "

د انیس د دولتي ورځپاڼې په لیکنه کې د ښاغلي عبدالحمید مبارز د تحقیر او سپکاوي له پاره یو پوچ متل ته اشاره شوې او داسې راغلي دي:

"راستی آقای مبارز به علامت احترام به قانون هنگامي که به همایون اصفي پیوستي باید از موقعیت معین بودن استعفی میکردی. استفعی فعلي شما چهار زانو نشستن بی موقع است. "

زه نه پوهېږم د وګړو سپکول او تحقیرول او د هغوی په مقابل کې د پوچو او چټي الفاظو استعمالول به د دنیا په کوم قانون کې اجازه او مشروعیت ولري؟

حضرت سعدي علیه الرحمه وایي چې که پاچا د رعیت د باغ یوه مڼه وشوکوي نو رعیت به د منې هغه ونه له بېخه وباسي. اوس چې دولتي مطبوعات د وګړیو د سپکاوي له پاره داسې لیکنې خپروي نو له نورو خلکو به څوک ګیله کوي

اوس چې د اطلاعاتو او کلتور وزارت په خپله د مطبوعاتو د قانون او د خلکو د معنوي حقوقو احترام نه کوي، دا ضرور ده چې د اسلامي دولت د وزیرانو شوری او د هغې په راس کې ولسمشر حامد کرزي ته التجا او خواست وکړو چې له دغسې خلاف ورزیو سره مبارزه وکړي.

افغانستان چې اوس یې تازه د ډیموکراسۍ پر لوري مزل پیل کړی دی، د چارواکو زغم، حوصلې او عالي وقار ته ضرورت لري. که چېرې زموږ چارواکي د عادي وګړیو غوندې هم حوصله ونه لري، دا په یقین سره د خطر زبری دی، ځکه که د ملت اعضا د بېړۍ له سورلیو سره پرتله کړو، نو چارواکي دې د بېړۍ کپتانان دي.

موږ له دغه کپتانانو څخه غواړو چې په پوره حوصله او تدبیر له توپانونو او ګردابونو څخه بېړۍ وژغوري، نه، دا چې دغه کپتانان د بې مسوولیته زلمکو په شان له وحشي څپو سره لوبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي او خدای مه کړه بیرې په بل مخ واوړي

د انصاف تقاضا خو دا ده چې زموږ اسلامي دولت باید دولتي مطبوعاتو ته د افرادو د بې حرمتۍ اجازه ور نه کړي، څو په دې ډول، افراد د خپل شخصیت د حفاظت احساس وکړي.(43)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورګل حیدري، کراچي

په افغانستان کې د مطبوعاتو بازار

په دې وروستيو وختونو کې په کابل او نورو ولايتونو کې له يو نيم سلو زياتې خپرونې شته او هغه د چا خبره لوستونکي د ورځپاڼو، جريدو، مجلو او اوونيزو لوستلو ته رسېدای نه شي، هر سړی چې له يوه سياسي چاپېريال سره ارتباط پيدا کړي او يا يې کومې سوړې ته لاره وموندله، بيا يې اخبار راويستو ته ملا تړلې وي. د اخبارونو د راويستلو شوق خو هغه وخت د خلکو په زړونو کې روې ګډې کړې چې د ديموکراسۍ نغارې ودربېدې...

زموږ له دې خبرو څخه هدف دا نه دی چې د مطبوعاتو او خپرونو له زياتېدو نه سپړمو ته راغلي يو، بلکې غواړو دا ووايو چې دا دومره خبرې به د دې وطن په جوړېدو کې څه مرسته وکولای شي؟ ښه به دا وي چې دغه موضوع لږه په غور وشاربل شي، هغه دا چې، دا سمه ده چې مطبوعات ديوې ټولنې د سياسي، ټولنيز او خلاقي شعور د لوړتيا په لاره کې ګټور بلل کېږي، خو هغه مطبوعات بايد ښه وبولو چې واقعاً پر انساني او اخلاقي بنسټونو ولاړ وي.

مطبوعات بايد د دې توان ولري چې حقيقتونه لکه څنګه چې دي، په هماغه ډول څرګند او بيان کړي، د خلکو غوښتنې لکه څنګه چې دي له لاسوهنې پرته خپرې شي. په اوس وخت کې د ټولنې ضروري او بېړنۍ اړتياوې په ګوته کړي او د دې تر څنګه د ستونزو د ليرې کېدو په خاطر د حل لارې ولټول شي. د تعصوبونو د له منځه وړلو لپاره صادقانه کار وشي.

که چيرې دغه ټکی په پام کې ونيول شي، کېدی شي مطبوعات زموږ په ټولنه کې ګټور رول ولوبوي. خو څنګه چې ليدل کيږي، زموږ مطبوعات په دې برخه کې کمزوري ښکاري.

زموږ د اوسنيو خپرونو معنوي کيفيت ډېر ټيټ شوی او د خپرونو چلوونکي په دې برخه کې له ستونزو سره مخامخ دي. سره له دې چې په سلګونو کاغذونه په تورو ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي او د ورځپاڼو، مجلو او اوونیزو په نامه په وړیا توګه د یو چا مخې ته ایښودل کیږي، خو بیا هم داسي لوستونکي نه موندل کیږي، چې د یوه اخبار د تر لاسه کولو په لټه کې شوی وي، نو ځکه په زیاترو مطبوعاتو کې تکراري، قیچي شوي او سانسور شویو خبرونو په خلکو کې د ورځپاڼو اخیستلو شوق وژلی دی.

اوس خبره دا ده چې زموږ لوستونکي ولي له افغاني مطبوعاتو سره ډېره نه لګوي؟

یو علت یې دا دی چې خلک په دغو کاغذونو کې خپلې خبرې نه شي لیدای او د خپلو غوښتنو او هدفونو په باب په کي یوه کرښه هم لیدای نه شي.

نو کله چې مطبوعات یوازې د چاینلونو د هدفونو د خپرولو وسیلې وي، نو هغه به څنګه وکولای شي ځان ته لوستونکي ومومي؟ نو دلته دا پوښتنه راولاړیږي چې دغه یو شمېر مطبوعاتیان په داسي حال کې چې یو هم له زړه لوستونکي او مینه وال نه لري او له دکاندارانو او هټیوالو پرته چې هغه هم د کڅوړو د جوړولو په تمه دي بل داسي لېوال نه لري، نو دوی بیا د چا لپاره دومره کاغذونه توروي؟ د بیت المال سرمایه مصرفوي، دوی باید له خپلو ځانونو څخه پوښتنه وکړي چې مطبوعات د چا لپاره؟ موږ ولي نشرات کوو او له نشراتو څخه مو هدف څه دی؟

که چیري هدف د خپلي سیاسي چینې د موخو تبلیغول او عامه ذهنیت په شک کې اچول وي او دیوې شخصي دستګاه د ماشین چالانول وي، نو دا خو په حقیقت کې یوه لویه ګناه ده.

دغه کسان خو د ملت دښمنان دي، دوی په خپله له خپلو مخونو څخه ځادر لیرې کوي او هره شېبه خپل پټ او شوم راز بربنډوي او که چیري بیا داسي نه وي مطبوعاتو واقعاً د خلکو لپاره د خدمت لاره وهلې، ټولنیز عدالت د تعمیم او د بشري حقونو د تامینېدو او د تعصباتو د له منځه وړلو په خاطر هڅې کیږي، نو بیا ولي لوستونکي نه لري، ولي خلک دغو مطبوعاتو ته د لوستلو او اورېدلو بیړه نه لري؟

د اکثرو اخبارو او مجلو په سرونو کې لیکل شوي وي چې: بې طرفه، بې ګونده، غیرسیاسي... خو کله چې یې محتوا ته وکتل شي، نو د یو لړ ناروغیو وژونکي مکروبونه په کي له مایکروسکوب او ذره بین پرته لیدل کیږي او ځیني خو یې په دې پلمه چې یاره څه د مطبوعاتو ازادي او دیموکراسي ده هر څه چې کوې هغه کوه، ان یو قوم ته کنځلي هم خپروي او ځیني خو یې پر یو بل ملندې هم وهي او ځیني بیا ګورې چې د خپلو وګړو شمېر او احصائیې هم خپروي او ځیني خو یې داسي کینې خپروي، چې د قومونو ترمنځ د سختو لانجو او ټکرونو د رامنځته کېدو سبب کیږي.

بله خبره چې په دغو مطبوعاتو کې ورته لمن وهل کیږي هغه د دوو ملي ژبو پښتو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دري تر منځ د تفاوت او ناانډولۍ خبره ده. په دې وروستیو کې د هېواد په زیاترو مطبوعاتو کې دغه ستونزه موجوده ده. دغه خبره هغه کسان چې خپرونې کوي ښه احساسولی شي. که ووایو چې ای لیکوالو ! او په اصطلاح د اخلاقي او بشري رسالت مسوولینو او د پیغمبر وارثانو ! ستاسو له دغه شان تو پیر او ضدیت څخه مطلب څه دی؟ نو دوی به زموږ د دې پوښتنې په ځواب کې څه ووایي؟

په دغه لانجه کې د کشرانو ترڅنګ د مشرانو لاس هم دی.

داسې ښکاري چې په دغه شراچونه کې لویان هم شریک دي. که چیرې د دوی له خوا د دغې ناروغۍ په خپرېدو کې لاس نه وي، نو ولې یې مخنیوی نه کوي؟ ایا دغه اوسنې مطبوعات دوی نه ګوري ایا دغه کاغذونه چې چاپیږي د دوی ګوتو ته نه وررسیږي؟ ضرور وررسیږي او له شکه پرته ویلای شو چې دغه راز ټولو مشرانو ته ښه معلوم دي اوس پوښتنه دا ده چې دوی ولې د دغې ستونزې د لیرې کولو په خاطر اقدام نه کوي؟

په دې وروستیو کې دغه خبره اوج ته رسېدلې او که ووایو چې د خپرونو د زیاتېدو علت همدا شراچونه ده، اشتباه به مو نه وي کړې.

اوس ټول مطبوعات انحصار شوي دي ،داسې بریښي چې زیاتره یې له یوې چینې څخه خړوبیږي. که چیرې زموږ دغه خبره غلطه وي، نو بیا تاسې ووایاست چې د دې دومره اخبارونو او خپرونو پیسې له کومه کیږي؟ دا خدای بښلی ملنګ جان څوک دی چې دوی ته دومره بې هدفه پیسې ورکوي؟ نو بیا کېدی شي دا ومنو چې څه یاره ! دوی خو دې ولس ته خدمت کوي او دا پیسې د دې خلکو له ویښتیا سره خاطر لګوي، نو بیا یې ولې د پښتنو او تاجکو تر منځ لانجې رامنځته کړې دي؟ ولې د پښتو ژبې لپاره لکه څنګه چې یې حق دی، ځای نه ورکول کیږي؟

دا ننني یو شمېر مطبوعات دومره بېچاره شوي، چې اوس یې د هنري فلمونو د اداکارانو نیم بربنډ عکسونه او د هغوی د ژوند په باب خبرې خپروي، هرې ډلې د خپلو هدفونو د تبلیغاتو او د خپلو مشرانو د عکسونو د چاپولو لپاره له اخبارونو څخه شخصي سفرنامې، راپورونه او البومونه جوړ کړي دي او که ورته وویل شي چې صاحبه ! دغه کومې څېرې او کارنامې چې ته یې خپروې له دې نه خو موږ نه خبر یو، نوې خبره وکړه چې په کځوره کې دې څه راوړي دي؟

د دغې خبرې یادول ضروري بولو چې دغه خدای بښلي ملنګان چې له مطبوعاتو سره مالي مرستې کوي، دوی له دري ژبو پرته له پښتنو سره هم اشنایي لري کنه؟ او که یوازې دري ژبې د افغانستان او سېدونکې بولي او بس !؟

که چیرې له دوی سره دا معلومات نه وي نو ضرور ده چې ورته وویل شي او که چیرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړي پښتانه وپېژني او له هغوی سره اشنايي ولري، نو ضرور نه ده له دغو کسانو څخه پيسې واخيستل شي. ښکه چې دوی درواغ وايي.

د دوی هدف په هيواد کې د عدالت تامينېدل، نه- بلکې شر اچول دي. په اوس وخت کې چې افغانستان د تاريخ په يوه نازک پړاو کې واقع دی او هره شېبه يې د تباهۍ احتمال شته، نو په دې برخه کې د مطبوعاتو رول له پخوا نه زيات دی.

مطبوعات بايد ولس، ملي يووالي او ورورګلوۍ ته راوبولي، د تعصبونو د له منځه وړلو په خاطر هڅې وکړي، د قومونو ترمنځ د ګډ تفاهم او اهيمت روحيه پياوړې کړي، د عامه- سياسي شعور په لوړتيا کې ونډه واخلي. اوس وخت د دې خبرو نه دی، چې دا تاجک دی او دا پښتون دی، دا هزاره او دا بل ازبک دی. اوس بايد ټول قومونه د پخوا په شان اوږه پر اوږه د دې وطن په جوړېدو کې برخه واخلي او د نورو په خبرو او وړيا سوغاتونو او پيسو ونه غولېږي. ځکه چې په نړۍ کې دا سې څوک نه پيدا کيږي چې چا ته دې وړيا پيسې ورکړي او له هدفه پرته دې مرستې ورسره وکړي. مطبوعات بايد د خلکو د غوښتنو د څرګندولو او د ستونزو ليرې کولو په خاطر وقف شي، نه د يوې او بلې ډلې د شخصيتونو د عکسونو او البومونو د جوړولو او هسې بېځايه ستاينو په خاطر وکارول شي او د دې تر څنګ د يوه قوم په بل قوم د تفوق او لوړتيا ښودنې وسيله وګرځي.

لکه څنګه چې ليدل کيږي، که چيرې بېځايه څيزونه له مطبوعاتو ليرې کړو، نو موږ د نورو انساني او بشري موضوعګانو له نشتوالي او فقر سره مخامخ کيږو او زموږ خپروني محدود ېږي، ښه به دا وي چې مطبوعات محدود او لږ کړو او ستراتيژي دومره لوړه کړو چې په ټول افغانستان کې حد اقل لسو کسانو ته خو يو اخبار ورسيږي او دا خبره بايد هېره نه شي چې يوازې د کابل څو حوزې او ولسوالۍ د ټول افغانستان نمايندګي نه شي کولای.(44)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان سالار عزیز پور

جرگه بزرگان و سنگر بندي

قبیله سالاران پارسي ستیز

[اوس مهال چې افغان ملت د بېلابېلو سیاسي او نظامي ډلو د تربګینو په اور کې سوځي او د بربادۍ پر لوري تېبل وهل کېږي، زیاتې کړۍ او ډلې کوښښ چې د دغو قومونو ترمنځ د بې اتفاقۍ د اچونې په موخه خپلې ګټې وپالي، یوه بېلګه یې اوسنۍ لیکنه ده چې قومي تربګنیو ته په کې لمن وهل شوې او په کې ښکاره نا انصافي له ورایه ښکاري]

بار نخست نیست و آخرین بار هم نخواهد بود که از سنگر قبیله دست پلیدي بسوي ما دراز میشود تا دامن زبان و فرهنگ ما نرا بر چیند.

سوگمندانه حاصل تلاشهاي فارسي ستیزان فرهنگ گریز در جرگهء بزرگان، نا گفته پیدا و پنهان بوده است.

با یستي دانست که این گونه تلاشها به دیروز و امروز محدود نمي شود پیشینهء بسیار دراز دامني دارد.

در یک نگاه پیشینهء تاریخي این تلاشها را به دو دورهء گسسته از هم اما با آماج یگانه میتوان دید.

نخست دوراني که عرب زبانان فارسي ستیز از جایگاهي فرا دستان فرمانروا بر ما میتازندو با سیطرهء سلطهء انحصاري خویش در گسترهء زبان وفرهنگ، توانایي علمي و فلسفي زبان فارسي را میربایند.

دو دیگر دوراني که اژدهاي استعمار سر بلند میکنند تا به کمک قبیله، زبان میان تباري و میانجي حوزه هاي تمدني و فرهنگي را از ما بربایند.

شگفتا با وجود این همه دست اندازي ها و فراز و فرود هاي بسیار این زبان توانست از توفان هاي مرگبار رهایي بیابد و همچنان راهي رشد خود را در پیش بگیرد. اما در اثر زیان هاي وارده از سوي عوامل استعماري و قبایلي زنجیره تکاملي آن آسیب میبیند و دچار افت هاي بسیاري میشود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عوامل استعمار

استعمار گران اگر از یک سو میکوشند تا به منافع زمیني و زیر زمیني کشور ها دست یابند از سوي دیگر از بر پایي دستگاه سیاسي و اداري وابسته و برداشتن فرهنگ و زبان کشور ها به سود خوبش چشم نمي پوشند .

به گفته دانشمندي - براي اسارت ملتي کافي است زبانش را گرفت و همچنان براي از میان برداشتن تمدني و فرهنگي.

تصادفي نیست که انگلیسها زبان اردو را در برابر زبان فارسي در نیم قاره هند برمیکشند و همچنان زبان محلي پشتو را در برابر زبان فارسي در افغانستان.

پیوند نا میمون قبیله با استعمار

اگر از عوامل نطفه بندي پارسي ستیزي در زمان امیر شیر علي خان بگذریم در دوران حاکمیت عبد الرحمان خان است که وصلت نا میمون پیوند قبیله و استعمار بسته میشود . در اینجاست که انگلیس ها با استفاده از حربه ء زبان بقاي زمامداران طرفدارخود را در کابل ضمانت میکنند و از سوي دیگر به مقاصد استعماري خود دست میابند .

از همان زمان به بعد عنوان کردن زبان پشتو به جاي زبان ملي و رجحان دادن در قاموس نامهاي مقامات و مراسم نظامي و پیوستن آن با برنامه هاي آموزشي و درسي و دادن امتیازات اجتماعي و سیاسي به گوینده گان زبان پشتو از جمله رسم هاي سنتي و عنعنوي این کشور شده است.

در زمان امیر حبیب الله خان است که بسي از واژه هاي زبان پشتو وارد زبانزد هاي نظامي میشود و در عصر نادرخان است که دامنهء این تلاشها گسترده تر میشود . محمد گل خان مومند وزیر داخلهء وقت تحریکاتي را درجهت تعمیم زبان پشتو و طرد زبان فارسي نه تنها از دوایر دولت بلکه از موسسات تعلیمي و حتا خانه و بازار آغاز میکند .

درضمن وي مردمان فارسي زبان و ترکي زبان را وا دار میسازد تا عرایض شان را به زبان پشتو بنویسند و عرایضي که به زبان فارسي و یا ترکي میبود به آن ترتیب اثر داده نمیشد .

و همچنان به خاطر استفاده از تفرقه زباني و امتیاز بخشیدن به زبان پشتو و پشتو زبانان گروه بزرگي از خانواده هاي پشتون را از بیرون مرز ها به شمال هندو کش جاي گزین کردند تا با این کار توانسته باشند در صفوف فارسي زبانان تفرقه و به پشتو زبانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمکي کرده باشند . تا اینکه در قانون اساسي سال 1342 خورشيدي مسئله دوگانه گي زبان مطرح میشود و درآن جاست که گروهي از تماميت خواهان و فارسي ستيزان از جمله غلام محمد فرهاد ، رشتين ، زابلي ، زدران ، عصمتي و ارشاد اعتراض ميكنند . و پيشنهاد ميكنند كه رسميت تنها و تنها به زبان پشتو محدود بماند . هرچند تماميت خواهان در برابر اكثريت مخالف درين راه به مقصد نمي رسند ؛ اما با اصرار ماده 35 مبني بر موظف بودن دولت در تقويت زبان پشتو از طريق برنامهء مرثري در فصل مربوط به حقوق و وظايف مردم اضافه ميشود. چون در ضمن مباحثه راجع به اين موضوع محمد قدير تره كي زبان ازبكي و ساير زبان هاي محلي را منحط خواند . محمد كريم نزيهي نويسنده و ادبشناس افغانستان به رسم احتجاج با مجلس مقاطعه كرد .

زبان اكثريت

زبان اكثريت مردم افغانستان زبان فارسي بوده و ميباشد .

با وجوديكه اكثريت مردم افغانستان از جمله ولايات شمالي ، مركزي ، غربي و كليه شهر هاي افغانستان به استثناي چند شهر در مشرق و جنوب به زبان فارسي سخن ميگويند و از دير زمان به اين سو زبان رسمي و اداري كشور كه با كمي اختلاف لهجه يي تقريباً 90 فيصد مردم افغانستان به اين زبان تكلم ميكنند و افهام و تفهيم مينمايند.

با آن هم قبيله سالاران فارسي ستيز نه تنها به اين باور نيستند ؛ بلكه به پخش تيوري هاي بي اساس در ميان مردم دامن ميزنند. زبان فارسي را زبان اقليت مردم افغانستان جا ميزنند. چون پخش اين اكاذيب با واقعيت ديروزي و امروزي همسازي ندارد.

به نا چار تلاش مي نمايند تا زبان پشتو را ملي اعلام كنند !!

پشتو سازي همه نامها و زبانزدهاي اداري و لشكري جزء همين تلاشها ميباشد.

اين پشتو سازي به گفتهء دانشمند فرزانهء باختر زمين در همه جا درد سر آفرين است و حتا ارتباطات طبعي مردم را خدشه دار ميسازد.

تيوري هاي بي اساس

مخالفان زبان فارسي از هيچ گونه تلاش در بر انداختن اين زبان دست بر نميدارند.

از مخالفت مستقيم گرفته تا پخش تيوري هاي بي اساس و واكنش هاي بيمار گونه اگر محمد گل خان مومند و طالبان مستقيماً مانع گفتگو به زبان فارسي ميشدند ، برخي از پشتونها و فارسي زبانان پشتو تبار همصدا با نظريه پردازان استعماري زبان فارسي را چند زبان جا ميزنند و آنرا به زعم خود شان به زبان هاي به اصطلاح تاجكي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دري و.. تجزيه مينمايند. بي خبر ازينكه ما در تمام دنيا يک زبان فارسي داريم. آنگونه يي كه يک زبان انگيسي داريم و همچنان آلماني و يا هم پشتو. البته با گونه هاي مختلف تاريخي ، جغرافيايي و كاربردي آن.

زبان فارسي در پهلوي گونه هاي تاريخي آن: فارسي قديم (اويستايي، پهلوي) ، دري و گونه هاي جغرافيايي آن مانند: شيرازي ، كابلي ، تهراني ، سمرقندي ، بدخشاني ، هراتي ، مشهدي ، پنجشيري ، باميانى و... گونه هاي ادبي خود را نيز دارد .

زبان فارسي با ظرفيت و توانمندي كه داشته و دارد در ابعاد فرهنگي و هنري خود يكي از بزرگترين ده زبان زنده دنيا ميباشد.

دشمني با زبان فارسي دشمني با فرهنگ انساني است

دشمني با زبان فارسي نه تنها دشمني با يگانه گي و وحدت ملي است ، بلكه دشمني با حوزه هاي تمدني و فرهنگي است كه بزرگترين افتخارات بشري را در خود داشته و دارد بزرگترين و نام آور ترين كسان در گستره عرفان، شعر ، فلسفه و كلام به اين زبان قلم زده اند .

كساني كه به خاطر به اصطلاح تقويه تبار خود آبروي به دست داشتهء خود را كه از طريق همين زبان كمايي كرده اند به باد ميدهند و يا آنرا به زر نا سره ميفروشند دير و يا زود پشيمان خواهند شد و آنگاه پشيماني سودي نخواهد داشت.

جايگاه زبان در دولت هاي معاصر

بسياري از كسانيكه ادعاي روشن فكري و روشنگري داشته و دارند به باور پا ميفشارند كه زبان به صورت عام نقش كليدي ديروزي خود را از دست داده است. بر خلاف پندار اين گروه بايد گفت: امروز هيچ دانشمند با هوشي از نقش كليدي زبان نميتواند چشم پوشي نمايد تعريفي كه امروز از انسان مينمايند در پهلوي گفته هاي گذشته كه انسان موجود ابزار ساز است و يا انسان اشرف مخلوقات است ؛ انسان را حيواني به اضافه ء زبان ميدانند .

از همين رو نقش پديدهء زباني را نبايد در محدودهء وسيلهء افهام و تفهيم محدود كرد و يا آنرا وسيلهء نا چيزي بر شمرد .

زماني ما به نقش كليدي و بنيادي زبان بهتر آشنا خواهيم شد كه از تاثير گذاري زبان و فرهنگ انگلو ساكسون ها در تشكل امريكا آگاه شويم. تا كنون نمونهء بهتر ازين دولت را از نگاهي تركيب نژادي قومي ، فني و اداري نداريم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنون که ما در برابر تهاجم فرهنگي و زباني خلع سلاح هستیم ، اما مقاومت فرهنگي ما به جایش باقي است و زمزمه هاي ازین دست ما را نسبت به زبان و آینده فرهنگي ما امید وار میسازد :

" زبان من حریرین است
ولي این پرنیان را قطره یي از خون پولاد ست در هر تار
به جنگ من میا زنهار ".

واصف باختري(45)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ع. گ. زرمتی

ایا د مطبوعاتو ازادي د توهین لپاره ده؟

کله چې زموږ د هېواد مشران د خپلو سفرونو په وخت کې بهرنیانو ته د خپلو بریالیتوبونو یادونه کوي، نو په ډېر ویاړ دا هم وایي چې په افغانستان کې مطبوعات ازاد دي او په کابل کې تر سلو زیاتې ورځپاڼې، مجلې او اوونیزې خپرېږي.

د اطلاعاتو او کلتور وزارت چارواکي هم د خپلو فعالیتونو د بیانولو په وخت کې په ډېر ویاړ همدا خبره کوي. دوی نبایي خبر نه وي چې په کابل کې په خپرېدونکو جریدو کې څه څه خپرېږي؟

په داسې حال کې چې زموږ د هېواد د مطبوعاتو په قانون کې هېچا ته اجازه نه شته چې زموږ دیني مقدساتو او ملي ویاړونو ته توهین وکړي او یا زموږ په هېواد کې سمتي او ژبني تعصباتو ته پیدا کولو ته لمن ووهي. خو شته داسې خپرونې چې په ډېر جرئت سره هم زموږ ملي ویاړونو ته سپکاوی کوي، هم سمتي او ژبنی بدبینی راپاروي او هم د ځینو اشخاصو سپکاوی کوي.

په کابل کې شته داسې خپرونې چې دا هرڅه په ډېر جرئت په خپلو پاڼو کې خپروي، کله په کې زموږ د هېواد د ازادۍ د اتلانو لکه وزیر اکبرخان او نورو کارنامو او سربښندنو ته په ټیټه سترګه کتل کېږي او لوستونکو ته داسې ښیي چې ګوا کې هغوی هېڅ هم نه دي کړي. یوازې یې په ټول عمر کې یوځل تومانچه راایستلې او د هېواد دښمن یې پرې ویشتلی دی او یا خو په ځینو خپرونو کې ژبنیو تعصباتو ته لمن وهل کېږي.

خو راځئ د داسې یوې جریدې پاڼې سره واړوو ، چې محترم لیکوال او کارکوونکي یې په پټو سترګو هغه څه لیکي، چې نور خلک یې یوازې له ځانه سره ویلای شي او دویم کس ته یې هم د ویلو جرئت نه کوي. ځکه چې ناسنجول شوې خبره به یې چا ته ټوپک په لاس ورکړي او د خپل ورور او خپل هېوادوال وینه به تویه کړي، چې دا لوی مسوولیت دی او هېڅ د سلیم عقل خاوند نه غواړي یوځل بیا زموږ په جنګځپلي هېواد کې د وینو تویولو لامل وګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په انتظار کې مو نه پرېږدم، دا جریده د 'پنجرې' جریده ده، چې له ځانه پرته یې له ټولو سره دښمني را اخیستې ده. دا جریده په خپله ۴۲ مه ګڼه کې 'در جنوب کشور چه میگذرد؟' لیکي:

'درین اواخر اخبار و گزارشهای غم انگیز و پیاپی از حریق کردن مکاتب، بخصوص مکاتب نسوان در ولایات وردگ، لوگر، قندهار و ننگرهار توسط گروه جاهل و ضد فرهنگ طالبان و سایر دشمنان صلح و ازادي مردم افغانستان در رسانه ها منتشر میگردد.

در حالیکه در همین ایام اخبار احیای بازسازی و نوسازي ده ها مکتب و مدرسه در شمال کشور از طریق مطبوعات و رادیو تلویزیون کشور منعکس گردیده است و پروسه ساخت و ساز مکاتب، توسط دولت و موسسات خارجي امداد رسان همچنان ادامه دارد. بایک مقایسه اجمالي این دو فکتور متضاد، واضح میشود که در شمال مردم تشنه اموزش علم و دانش برای بدست اوردن ابزارهاي کسب دانش در تلاش و تقلا هستند؛ حالانکه معلوم نیست چه بر سر مردم جنوب ادمه است که در پیش چشمان شان، مکاتب و مدارس شانرا اتش میزنند ولی انها خاموشانه به نظاره میپردازند و دم بر نمي ارند.

پس حق داریم بپرسیم بر مردم جنوب چه امد؟'.

دوی پوښتنه کړې ده او زه دلته ځکه نه غواړم چې د دوی مکمل ځواب ولیکم، چې خدای مه کړه له خولې مې داسې خبره ونه وځي، چې په کې د کومې سیمې او یا شخص مقام ته سپکاوی وشي او نه غواړم ځان ورسره په یوه جوال کې واچوم او په مسوولیت کې ځان ورسره شریک کړم.

یوازې دومره به ووایم چې د جنوب پر خلکو نه، بلکې زموږ پر یو شمېر نورو هېوادوالو هم هغه څه راغلي دي، چې دوې لسیزې دمخه په ټولو راغلي وو. چې سرو لښکرو یې کلي او کورونه بمبارول او ځینو نورو یې ښوونځي ورانول او مکتبي زامن یې ورته وژل، دوی خاموشانه ورکتل.

زموږ پر خلکو، په تېره بیا له پاکستان او نورو ګاونډیانو سره پر اوسېدونکو سرحدي سیمو هغه څه راغلي دي، چې یوه لسیزه دمخه د کابل پر خلکو راغلي دي، چې د تنظیمونو په بېرحمانه جګړو کې کورونه، ښوونځي او جوماتونه ورانېدل، د زړه ټوټې یې له منځه تللې او دوی 'خاموشانه' ورته کتل.

پر ټولو حقونو یې تېری کېده، دوی 'خاموشانه' ورته کتل، یوازې سوړ اسوېلی به یې له خولې وایست، نور یې هېڅ هم نه شوای کولای، ځکه خپل ژوند یې هم د بې مسوولیته ټوپکوال له خوا په خطر کې زموږ د هېواد په جنوبي سیمو کې هم د بته ورته یو حالت

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمن دي.
پاکستان يې تر ځنګ واقع دی او ټولو ته معلومه ده چې پاکستان ،په خوله يوه او په زړه بله کوي، په يوه لاس لهو امريکا او نړيوالې ټولنې ځخه له تروريزم سره د مبارزې په نامه پيسې او نور امتيازات اخلي او په بل لاس هغه پيسې بهرنيو تروريستانو ته ورکوي، چې زموږ په هېواد - په تېره بيا جنوب کې ورباندې امنيت له منځه يوسي. ښوونځي يې وسوځوي، لارې او پلونه يې وران کړي او بېګناه خلک يې شهيدان کړي.
د جنوب خلک هم د نورو هېوادوالو په څېر د علم او پوهې تږي دي، ښايي له راډيوګانو څخه مو اورېدلي وي، چې نجونې او هلکان په سوځول شويو ښوونځيو او کېږديو کې زده کړو ته دوام ورکوي. زموږ د هېواد د دښمنانو او تروريستانو او د علم د دښمنانو لاس چې هرځای ته ورسېږي، د بهرنيانو په اشاره خپل هېواد ورانوي.
ښايي اورېدلي مو وي، چې څو شپې د مخه يې ښوونځي وسوځول. نو په يوه او بل نوم زموږ د هېوادوالو وېشل به د هوښيارو خلکو کار نه وي. دا چې ليکلي يې دي چې زموږ د هېواد په شمالي سيمو کې دولت او بهرنيو مرستندويو موسسو له خوا ښوونځي او مدرسې جوړېږي، ډېره د خوښۍ خبره ده، لوی خدای دې وکړي چې په ټول هېواد کې داسې زمينې برابرې شي.
خو که موږ متضاده مقايسه وکړو، ښايي د نورو سيمو خلک ګيله وکړي او ووايي چې موږ څه ګناه کړې ده، چې ښوونځي او مدرسه نه را ته جوړېږي؟
که ښوونځي سوځول کېږي، تاسې هم ليکلي دي چې د طالبانو جاهله او فرهنګ ضد ډله او د افغانانو د سولې او ازادۍ دښمنان يې سوځوي، د هېواد په جنوب کې او نورو سرحدي سيمو کې خلک په خپله په ښوونځيو پيرې کوي او له دښمنانو څخه يې ساتي، خو ترور، ترور دی. کله- کله په ډېرو ليريو هېوادونو کې هم ماڼۍ ورانوي. هلته خلک په خپل لګښت ښوونځي او د لوړو زده کړو موسسې چلوي، د خوست پوهنتون او زياتره ښوونځي يې ښه بېلګه بللای شو.
دا چې په دې سيمو کې هم د امنيت چارې د ځينو غيرمسلکي کسانو او جنګسالارانو په لاس کې دي او د امنيت په تامين کې پاتې راغلي دي او خارجي دښمنانو يې ښوونځي سوځولي دي، نو د دوی څه ګناه ده؟
تاسې هم د ۱۳۸۲ لمريزکال د زمري (اسد) د پنځمې نېټې په ۴۱مه ګڼه کې اعتراف کوئ چې په جنوب کې د ناکراريو ريښه په اسلام اباد کې ده.
د پنجرې د دغې ګڼې يوه برخه دلته رانقلوم:
،راديو بي بي سي و دولتمردان انګليس که سياست خود را به ګونه های مختلف از

(c) ketabton.com: The Digital Library

حنجره گرداننده گان و گوینده گان ان رادیو بیرون میکشند ، بخوبي میدانند که جنگ و عملیات جنگي افراد طالبان، گاه وبیگاه در مناطق جنوب و جنوب شرقي کشور، ناشي از قیام ها مخالفت های مردم ان مناطق نیست، بلکه جنگجویان طالب و القاعده با خرابکاران گلبدین حکمتیار در انسوی مرزهاي جنوبي و شرقي وارد افغانستان میشوند و ریشه حمایت از طالبان در جنوب و نه در میان مردم پشتون، بلکه در اسام اباد قرار دارد...'

بالکل همداسې ده، زموږ ډېرې ستونزې په تېرو دوه نیمو لسیزو کې د غرضي ګاونډیانو د پټو او ښکاره تېریو پایله ده، خو موږ نه پوهېدلو او د یو بل سترګو ته مو خاورې ورشیندلې. راځئ چې وروسته له دې پوه شو او ځانونه د پردیو په اشاره په سیمو سره ونه وېشو.

دا وونیزه په خپلو نورو ګڼو کې هم د سمتي بدبینیو مسئله په بېلابېلو شکلونو مطرح کوي، په همدې ۴۱ ګڼه کې د 'مخالفین دولت در جنوب کیها هستند؟' تر سرلیک لاندې په مطلب کې هم د سمت مسئله مطرح کوي، چې کېدی شي په بل ډول یې مطرح کړې وای.

دوی په نورو لیکنو هم د انساني مقام د درناوي خیال نه ساتي. مثلاً د پلوشې جریدې د کومې لیکنې په ځواب کې بل لیکوال مخاطبوي:

'یک راس نویسنده عزیز! نمیدانم چرا میخواهي با ارائه بیوگرافي ستانیزی ما هم مثل تو ستانیزی شناس شویم، ابروی این پیرمرد را بیشتر ازین حراج مکن... !'

نژدې شل کاله وړاندې کېږي چې له مطبوعاتو سره سر و کار لرم، خو په دې موده کې مې داسې کلمات نه دي تر سترګو شوي، چې په دې او ځینو نورو جریدو کې یې وینم.

ما د پلوشې ددوی په وینا د جېبي جریدې ګڼې نه دي لوستي، که څه هم په دې مطبوعاتي جګړه کې داسې کلمات استعمالوي، نو د افسوس ځای دی، باید چې د ادب جنازه واخلو.

په هر صورت، خبره رانه اوږده شوه، زما خبرې د افغانستان د اطلاعاتو او کلتور وزارت مشرتابه ته متوجه دي. نه پوهېږم چې هغوی ولې لاس تر زنې ناست دي، چې د سترګو په وړاندې یې مطبوعات د بیارغونې او ملي یووالي په تامین کې د خدمت کولو پرځای د نفاق تخمونه شیندي. د افسوس ځای دی، چې د کابل ځینې مطبوعاتي زموږ د هېواد د یوې سیمې پرضد تبلیغات کوي، ایا د مطبوعاتو ازادي همداسې وي، چې هرڅوک چې هرڅه یې زړه وغواړي، هغه ولیکي؟ ایا د مطبوعاتو ازادي داسې وي چې موږ یوه سیمه ښه، علمدوسته او بله بد او جاهله وبولو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایا زموږ ازادې جریدې دا حق لري چې چا ته سپکاوی وکړي؟
که د اطلاعاتو او کلتور وزارت د چارواکو پالیسي دا وي، باید چې په ډاګه ووایي.
دا وزارت خلکو ته مسوولیت لري، چې مطبوعات د قانون له مخې کنټرول کړي. د دغې جریدې مثال مې ځکه ورکړ، چې ما لیدلې او کتلې وه. ښایي نورې به هم همداسې خپرونې وي، چې مسوولین به یې له بلې سیمې او بل چا سره تعصب ولري، خو دا حق نه لري چې خپله کرکه او کینه په مطبوعاتو کې ښرګنده کړي او په دې وران- ویجاړ هېواد کې د نورو بې اتفاقیو او وینې تویولو سبب وګرځي.
د اطلاعاتو او کلتور وزارت باید ځواب ووایي.(46)

(c) ketabton.com: The Digital Library

قرار اندړ

(صبا) ښکنځلنامه بابا (رح) ولې ښکنځي؟

اوس به زمونږ د ارګ دلالان دې انجام ته څه وايي؟

ارزښتپالنه یو سړیتوب ټاکونکی برید دی، هغه انسان چې په ژوند انه کې ارزښتپال نه وي په ټولنیز لحاظ له ژویو سره څه دومره توپیر نه لري.

څه مادي ارزښتونه وي او څه معنوي ارزښتونه، څه دیني وي او څه عمومي اخلاقي ارزښتونه وي.

د دغسې ارزښتونو له ډلې څخه هم د ننې انسان لپاره د هغه په ملي تعهد پورې تړلي ارزښتونه دي چې ننني انسان په هغو ارزښتونو کې چې ګروهه پرې لري لمړۍ درجه اهمیت ورکوي. هغه وګړي چې په ننۍ نړۍ کې ملي ارزښتونو ته اهمیت نه ورکوي، یاغي او شاذ وګړي بلل کېږي، د ننۍ نړۍ ډېر مضر بلل شوي وګړي (مذهبي بنسټپال) که څه هم برید او حد نه منونکي ګڼل شوي خو هغوی هم ملي ارزښتونو ته که په عملي نه وي نو په شعاري لحاظ ټینګ قایل دي.

په ملي ارزښتونو کې یو ډېر مهم ارزښت د ملي ستو درناوی دی، د انسانانو ترمینځ ټولنیز تړاوو او انتساب د یو لړ داسې ارزښتونو پر بنسټ وي چې ټول پرې اجتماع پرې ایمان او ګروهه لري، د یوې ملي ټولنې قیام هم هلته شونی شو چې په معینو اقدارو مو اتفاق راغی، که د دغه څه ترمینځ نه وي نو بیا خو دې د دروغجنو مخ تور وي. که مو یو ځای اوسېدلو ته اړتیا نه وي بیا به نه سره اوسېږو، هرسړی دې هلته ځي چې په نوم یې دی، په سر، مال، وینه او قلم یې پاللی، تردې بیا هاغسې بهتره ده، لږترلږه په خپل کور کې به څوک نه ښکنځل کېږي.

پیغمبر(ص) وایي: چې د بندګانو شکر یې پرځای نکړ، د خدای شکر به هم په ځای نکړای شي.افغانستان زمونږ کور دی، زمونږ غرغر یې د نیکونو د قربانیو ځلې او درې درې یې د نیکونو د سترېو او غازي آسونو سومې ښکل کړي. هغه خلک چې ګمان کوي د چا له هڅو او قربانیو پرته د خپل هېواد خاوند شوی د حماقت رنځور دی او هغه څوک چې د خدای داد او د نیکونو د قربانیو دغه هدیه ناڅه ګڼي هغوی پدې خاوره د اوسېدلو حق نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موده وړاندې مې، د صبا په نامه په یوه داسې مجله کې چې لورونه یې کمه او ځورونه یې ډېره لرله، په یوه کاریکاتور سترګې ونښتې چې د مجلې د مېنځ د پاڼو په ډېره ابتره توګه پداسې ډول چاپل شوې وو چې له مخکې، ورسته، نن، پرون، پوهې، ادب، هنر، نقد، څېړنې، فلسفې او طنز او یا بل کوم مضمون او غرض سره یې هیڅ ډول تړاو نه تعبیربده چې د نشر توجیه یې پرې شوې وای، او د نفرت، حقارت، نفاق، دوه مخي، سپک خوی، لجاجت، سفاهت او جسارت پرې له یوې خوا هم نه جوړېده.

د رهین د بیان د ازادي تر چتر او د خلیلزاد د جمهوري افغانستان تر نیم ځوړند بیرغ لاندې د ملي توهین دغه وثیقه ولولئ، په پورتني انځور کې خپل باباولي ولټوئ، که نن تاسو ته پدې کرغېړن تصویر کې خپل باباولي در حضور نشي نو د سبا لپاره پدې پاخه باوري اوسئ چې ستاسو د اولادونو او نوي نسل په ذهن کې به بابا ولي(رحمه الله) همدغسې انځور وي لکه د صبا د علمي ! فرهنګي ! او ادبي !!!!! مجلې پدې ګڼه کې چې دغو کرغېړنو او ګناهګارو ګوتو انځور کړی.

انځور د صبا مجلې د شپږدېرشمې ګڼې په ۳۳ مخ کې وګورئ.**(47)**

خالد هادي (حیدري)

د ولس په وړاندي درغلي څه ته وايي؟

له کله چې په افغانستان کې د ډیموکراسۍ په نوم وروستی تحولات راغلل او د طالبانو واکمنۍ د راپرځیدو اعلان وشو. نو ولس ته دا امید پیدا شو چي نور به یي څوک پر پت، عزت او ملي ارزښتونو تېری نه کوي، نور به یې څوک په نه جرم تر زندانونو نه کشوي، نور به یې څوک پر تاریخ او ملي ویاړونو ملنډي نه وهي، نور په یې څوک د ملي یووالي ریښې نه باسي، نور به د ولس اکثریت او اقلیت ته خپل روا حقونه د عدالت له مخي ورکول کیږي او نور...

خو افسوس چي داسي هیڅ هم ونشول او د طالبانو د توري دوري په پرتله ملي ضد توري تیارې بیا هم پرهیواد راغلې، چي نه یوازي یي د همدې ولس ملي شتمنۍ لوټ او تالا کړې بلکې د همدې ولس تر منځ یې د ملي وحدت په له منځه وړولو کي هر ډول هڅه په کار واچول شوه: د هیواد د اکثریت ژبه نوره هم تر پښنو لاندي شوه. په مطبوعاتو کي ملي مشرانو ته ښکنځل، پر ملي ویاړونو ملنډي وهل، ملي ټرمینالوژي له منځه وړل خو دې حد ته رسیدلي، چي د پلازمیني په هر کتابپلورنځي کي د مجلو او ورځپانو پر مخ یې له واریه په غټو توري هر څوک لیدلای شي، د ساري په توګه (هفته نامه کابل، پنجره، پیام مجاهد او دا دی اوس مهال صبا اوونیزه) هم په دې کتار کې راځي، چې په دغو ښکنځلو او سپکاوي یې لاس پورې کړی دی.

په دې لارکي د اطلاعاتو کلتور وزارت خپل ټول توان د هر ډول ملي ضد کارونو په تر سره کولو کي نه دی سپمولی، آن چې په زیاتو مواردو کې خو د دغو خپرونو نېغه همکاري کوي، د ساري په توګه د پنجرې اوونیزې چلوونکی د ښاغلي رهین دوست دی، چې کېدی شي په دې خپرونه کې زیاتې خپرېدونکي ښکنځلي د هغه په طبعه برابري وي.

څه موده مخکي ښاغلي کرزي د سید جمال الدین افغان جایزه رهین مخدوم ته ځکه ورکړه، چې ګواکې ستر خدمتونه یې کړي دي، په خپله وینا کښي یې زیاته کړه (رهین مخدوم د خپل ولس په وړاندي همیشه د اخلاص او هیوادپرستۍ له مخي د د هر ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملي خيانتونو مخه نيولې ده) خو دومره ځوک پيدا نه شو چي دا پوښتنه وکړي چي د کلتور وزارت د خپل ولس په وړاندي کوم مسوولیت تر سره کړی دی؟ که دا خدمت وي، چي ملي ټرمينالوژي دې په خپرونو کې تر پښو لاندې شي، بيا خو سمه ده، که دا خدمت وي، چي ځوان ليکوال دې ځارنواليو ته ورمعرفي کړي، نو بيا هم ښخي سهي ده، که د بيان د ازادۍ تر شعار لاندې د ځينو ليکوالو قلمونه ماتېږي او د ځينو ليکنو په تور بند ته اچول کېږي، بيا خو رښتيا هم چي رهين ستر خدمتګار دی.

که د کلتور وزارت د هیواد ملي ټرمينالوژۍ په پردۍ ټرمينالوژۍ اړولو ته ملي خدمت ويل کېږي، نو بيا دي دا جايزه هم د مخدوم مبارک وي.

د ټولي پلازميني او ولايتونو د وزارتونو او رياستونو لوحي له پښتو څخه اړول که ملي خدمت وي او له مخي يې د ملي امنيت ستر ستون (ستره محکمه) په دادګاه عالي او د هيواد د روڼاندو مرکز (پوهنتون) په دانشګاه اړول کېږي نو بيا دي دا جايزه هم د مخدوم مبارک وي.

د پلازمني په راډيو تلويزيون کي پښتو په سلو کي پنځه نشرات هم نه لري، خود ايراني فلمونو او ايراني سريالونو کچه تر پښتو ډېره وي، بيا خو رښتيا هم چي رهين هېواد پال او پر افغاني- ملي ارزښتونو مين وزير دی، او سنۍ جايزه دې هم د مخدوم مبارک وي.

يو ستر خدمت خو يې دا دی په دې وروستيو کې يې کړی، چي هغه په صبا اوونيزه کې چي له کابله خپرېږي، د احمد شاه بابا يو کارټون دی، چي په دې وروستيو کې خپور شوی دی، په دې کې احمد شاه بابا انځور شوی، چي ښکرونه او بدرنګه څېره لري او په ټولګي کې ولاړ دی: په ټولګي کې ولاړ ښوونکی له زده کوونکي څخه پوښتي: "احمد شاه بابا چې کرد؟

ـهيچ، مرا دو سال ناکام کرد".

(صبا، شپږم کال، ۳۶مه ګڼه، مخ: ۳۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـو ښـاغلی رهـین چـې د دویـم ځـل لپـاره د وزارت پـر څـوکۍ پـاتې دی، د دې ډول سپکاوي لپاره څه دلیل لري؟؟ ایا د صبا ښاغلي کارکوونکي به هم ځارنوالیو تـه معرفـي کوي؟

غلام رسول خوشبخت چې له شپږو میاشتو راهیسې په بې‌رحمۍ سره په بند کې پـروت دی، هېڅـوک یـې هـم پوښـتنه نـه کـوي، آن د کابـل توقیـف خـانې مشـر د حامـد کـرزي د فرهنګي سلاکار زلمي هېوادمل امر هم نـه منـي او د خپـل شخصـي عقـدو لـه مخې یې دا شاعر په بند کې اچولی، چې د کلتـور وزارت یـې پـر حـال غـوړونـه کاڼه اچـوي. دغـه راز د ښاغلي مبارز استعفا هم د دې وزارت په بدنامۍ تمامه شوه، چې په خپلـه رهـین وروسـته په مطبوعاتې کې له توهین او اهانت ډکي خبري کولې.

په افغانستان کې ګڼ شمېر فرهنګپال او لیکوال پـر دې موضـوع سـخت خواشـیني دي او کېدی شي په زیاتو ولایتونو کې رسماً احتجاجي لیکنې خپرې کړي. (48)

(c) ketabton.com: The Digital Library

برهان

د رهين په وړاندي د کابل لاريون
څه شي وهڅاوه؟

د کب په ۲۴مه نيټه په کابل کي د افغانستان د اطلاعاتو او کلتور وزير، مخدوم رهين، په وړاندي يو لاريون تر سره سو چي د هغۀ د بيلابيلو نادودو له امله يي له مشرانو چاروا کو وغوښتل چي رهين له دندي ګوښه کړي او پر ځاي يي يو رښتينی افغان او ملي شخصيت راولي. غوسه ناکو مظاهره چيانو رهين د دولتي رسنيو، په ځانګړي توګه د تلويزون او راډيو، پر ناوړه کاروني تورن کړ.

پر ښاغلي رهين باندي له اوږدي مودي راهيسي پراخي نيوکي کيدې، چي د دې پر ځاي چي ازادو ډله ئيزو رسنيو ته وده ورکړي هغوي سانسوروي او په خپله خوښه يي برابروي. ددۀ په وړاندي دا دريم په پرتليزه توګه ستر لاريون دي چي ددۀ د وزارت چلولو په موده کي ترسره کيږي. په پروني لاريون کي په سلګونو کابل ښاريانو چي ډيري يي ددۀ د پخوانۍ 'شورا ' غړي وو ګډون کړي وو.

له لاريون کونکو نه به يي واورو:

لاريون کوونکو خپله مظاهره له شاه دوشميره څخه پيل کړه او ارګ ته نژدي په پښتونستان څلورلاري کي سره غونډ شول. دوي ويل د رهين کړنلاري د ډيموکراسۍ او ولسواکي د آرونو پر خلاف دي ځکه چي دي هڅه کوي دولتي رسنۍ تر خپل نيواک

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندي وساتي. د دوي غوښتنه له ولسمشر کرزي نه د رهين ژرترژره ګوښه کول وو چي تر اوسه پرې چا غوږ نه دي ګرولي.

لاريون د کابل د ښاريانو د شورا (شوراى شهروندان کابل) له خوا په لار اچول سوی و. رهين تر ځو ورځو مخکي دهمدې شورا په خپل سر ټاکلي شوي مشر و چي تر اوسه ډاګيزه نه ده ولي دى له هغې نه واويستل او يا وشړل شو. که څه هم رهين ادعا کوي چي دۀ په خپله خوښه شورا پرېښوده خو پرون د لاريون کوونکو خبرو داسي ښوده چي کومه شخړه يي تر منځ وه.

يوو لاريون کونکي ويل: 'رهين ټول تلويزونونه او راډيوګاني په خپله ګټه را څرخوي'. بل ويل: 'رهين راډيو او تلويزون سانسوروي او دا خپله د ډيموکراسۍ پر خلاف يو کار دي'. بل بيا ويل: 'اوسنې حکومت د خلکو او ملي حکومت دي، حکومتي تلويزون او راډيو هم بايد ملي او د خلکو وي، نه دا چي د يوو سړي په طبعه'.

د مخکينيو مظاهرو پايله؟

د رهين په وړاندي لومړي لاريون د ۱۳۸۱ کال د زمري په مياشت کي ترسره شو چي هغه وخت مظاهره چيانو دده د ګوښه کولو لپاره په تاوتريخوالي لاس پوري کړي وو او د اطلاعات او کلتور وزارت د ودانۍ شيشې يي په تيږو ويشتلي وي. خو هغه مهال رهين په غبرګون کي اعتراض کوونکي خپل شخصي دښمنان او وراني کونکي وبلل. دا لاريون په پخوانۍ لنډمهاله اداره کي د رهين له ټاکلو لږ موده وروسته پېښ سو چي د مظاهره چيانو غږ چا وانه وريدۀ.

دويم لاريون د ۱۳۸۲ کال د چنګاښ په مياشت کي بيا هم د اطلاعات او کلتور وزارت مخ ته ترسره شو چي د رهين ګوښه کيدل يي غوښتل. هغه مهال لاريون کوونکو رهين د يوي ورځپاڼه چلونکي په ملاتړ نيوکه کوله چا چي په ډيموکراسي کي د اسلام د ونډي په هکله پوښتنه اوچته کړي وه او ، د ستري محکمي په وينا ، دين ته يي له سپکاوي ډکه ليکنه ليکلي وه. ويل کيږي رهين هغه وخت د آفتاب ورځپاڼي له ايراني چلوونکي، حسين مهدوي، سره مرسته کړي وه ترڅو د ښارنوالي له نيونځي څخه پټني سپکي کړي او له هيواده بهر لاړ شي. په دې ډول اسلام ته د سپکاوي په تورونو د مهدوي په محاکمه باندي خوله پټه شوه. خو هغه وخت هم هيچا د رهين د ګوښه کيدو او د محکمي د فتوا له مخي له 'بيدينانو ' سره د هغه د مرستي په اړه چا سر ونګرزاوه.

داځلي به وګورو چي ولسمشر کرزي چا چي يوه رايه له رهينه او په ميلونونو رايي له ولسه اخيستي د خلکو غوښتنو ته څه ډول ځواب وايي ؟ !(49)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خالدهادي حيدري

د علامه رشاد په مړينه کي د کلتور وزارت د موراومېرې سلوک

د روان لمريز کال، د ليندۍ د مياشتې يوولسمه د اروانباد علامه پوهاند عبدالشکور رشاد د مړينې هغه توره نېټه ده، چې د ملي ماتم د ورځې په څېر ده، چې ټول لر او بر افغانان يې وکړول او تر پايه به يې نه هېروي.

ګران استاد، په داسې حال کې له موږ څخه جلا شو، چې ګران هېواد مو د بېلابېلو تربګنيو او ګډوډيو ښکار دی او د ځينو جګپوړو چارواکو په ګډون زيات نور کسان د وسلو او پيسو په زور په ولس خپلې غوښتنې مني، چې دا څېرې به خپل دغه بدرنګ کار ته نور هم دوام ورکوي.

ګران استاد د خپل ژوند ټول لسيزې د خوار، زار، کړېدلي او دردېدلي افغان ملت خدمت ته وقف کړې، چې تر وروستۍ سلګۍ پورې يې په دې ډګر کې صادقانه خدمت ترسره کړ او ملت به يې هم دا خدمت نه هېروي، د ده له خوا راپاتې په لسګونو اثار د دې خبرې پخلی کوي.

خو د استاد پر مړينې، د ملت خواخوږيو، اوښکو او ژړاګانو دا خبره نوره هم څرګنده کړه، چې استاد د خلکو په زړونو کې ژوند کاوه، د خلکو لپاره و، د خلکو په زړونو کې به ژوند کوي او په خلکو پورې به اړه لري.

خو د غم او وير په دغو خواشينوونکو مراسمو کې د دولتي چارواکو، نه ګډون بيا د دولت د مور و ميرې چلند ښه زبات کړ. د وير او غم د مراسمو پر لومړۍ ورځ چې په کابل کې ترسره شوه، يوازې د ګوتو په شمېر چارواکو ګډون کړی و، چې موږ يوازې انورالحق احدي، ښاغلی ارسلا، برهان الدين رباني او نور... يادولای شو، چې خپل شتون يې تر يوه ځايه څرګند کړ.

د استاد رشاد په ياد د خواشينۍ د مراسمو پر لومړۍ ورځ د اطلاعاتو او کلتور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزارت ځينو چارواکو هم ګډون وکړ، کله چې ښاغلی رهين د روغتون غولي ته راننوت او د مراسمو سيمې ته نژدې کښېنته شو، خپل موبايل يې راوکېښ چې د کابل ټلويزيون چارواکي خبر کړي، هغوی راشي او دا مراسم عکاسي کړي، حال دا چې د ټلويزيون درې تنه کارکوونکي له وړاندې هلته ناست وو.

دغه وزارت بايد د دغو مراسمو ټولې چارې سمبالولای، بايد چې له بهر څخه يې د ځينو فرهنګيانو د راتګ سمبالښت کولای او دغه راز يې نور امکانات هم برابرولای، خو د وزارت چارواکي يوازې يو څو شېبې هلته تم شول، نور نو پر خپله مخه لاړل.

حال دا چې دا وزارت د کابل ښاريانو شورا لري، چې په هره غونډه کې يې د سلګونو کسانو د راتګ زمينه برابرېږي، ان چې زلمی خليلزاد هم ورته رابولي او په راډيوګانو-ټلويزيون او نورو رسنيو کې يې فعاليتونه خپرېږي، خو د استاد د مړينې اعلان لومړی د کليد راډيو له لارې خپور شو، چې يوه شخصي راډيو ده، د افغانستان راډيو يوازې پښتو ځانګې خبر تېر کړ، بس.

استاد د نفس له غرور نه برخمن انسان و، چې هېڅلکه يې هم دولتي چارواکو ته لاسونه اوږده نه کړل چې کوم کتاب يې ورته چاپ کړي، يا دې هم د کوم کتاب لپاره پانګه ورکړي، همدا وجه وه چې زيات کتابونه يې ناچاپه پاته دي او په دغو ناچاپه کتابونو کې زياتره ډېر مهم هم دي، چې نن سبا يې چاپول ډېر ضروري ګڼل کېږي، او سني وزارت خو نه کومه پښتو خپرونه لرله، نه يې کوم پښتو کتاب چاپ کړ او نه به يې د ښاغلي رهين په مشرۍ کې څوک څرک ولګوي، د ښاغلي رهين د واکمنۍ په موده کې دغه وزير د خپلو هغو ليکنو ټول مواد او پلانونه عملي کړل، چې په امريکا کې ئې په اميد اوونيزه کې خپرول،ده نه افغان غوښت، نه يې افغانستان، تر ځان يې د خپلې نظرې زيات ملګري هم راټاو کړي وو، چې د ده د نظريې او رايې پلوي به يې کوله، نو دا د ستم او تعصب لارويان کله د افغان او افغانستان په ګټه خبره منلای شي، بيا د استاد علامه په څېر يو ملي خدمتګار خو به يې خامخا د سترګو اغزی وي.

استاد به په ژوندوني هم له اوسنيو چارواکو سر ټکاوه، چې د دې ملت او هېواد په ګټه نه دي، په ځانګړې توګه يې د کلتور وزارت يادا وه، چې په رښتيا هم له تعصب او تربګنۍ ډک چلندونه به يې له تاريخ څخه هېڅلکه هم هېر نه شي.

د کابل په مراسمو کې نه د دولت د رئيس پيغام ولوستل شو، نه د خواخوږۍ مراتب وړاندې شول، نه مو هم د کلتور وزارت له خوا کوم خپور شوی پيغام ولید. ځکه موږ ته خو هسې هم پته وه، چې د کلتور او سنی وزارت يوازې يوې ځانګړې طبقې ته کار کوي او يوې ژبې ته ترجيح ورکوي، چې دا يې د تېر درې کلن کار په اوږدو کې موږ ته څرګند

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول.

دغه وزارت څو ځارنوالان هم تېکه کړي وو، چې کوم لیکوال به یې خوښ نه و، نو سم له لاسه به یې په لاس ورکاوه، یا به یې هم ورته دوسیې جوړولې، چې دا په دې نوې پېړۍ کې د وحشت یوه بېله ننداره وه، چې موږ ولیده او نور نو څرګنده نه ده، چې د دغه وزارت په اډانه کې به کوم نور تبعیضونه سرونه او چتوي.

بله ورځ چې د استاد جنازه کندهار ته لېږدول کېده، د وزارت له خوا یو کس هم نه و لېږل شوی، لږ تر لږه یې چا یو تش پیغام هم ونه لید، چې هلته یې په چا ولولي. یوازې ګل اغا شېرزي له لومړۍ شېبې تر کندهاره پورې د استاد له جنازې سره ملګرتیا کوله، چې په کندهار کې بیا د کندهار د والي او ښاروال، دغه راز نورو چارواکو مننې ترې د یادونې وړ دي، چې هر راز همکاري یې وکړه. الله دې دوی روغ لري او دا زیار دې یې په صواب کې راشي.

استاد یوازې د پښتنو نه و، چې د اطلاعاتو او کلتور وزارت دا سې چلند ورسره وکړ، استاد خو د پښتو تر څنګ په نورو ژبو هم کتابونه لیکلي، استاد خو په خپله ځان په قوم او قبیلې پورې منحصر نه ګاڼه، بلکې په ټول افغانستان او افغانانو پورې یې اړه لرله، دا که د کلتور وزارت چارواکي افغانان نه ګڼي، بیا خو نو سمه ده.

خو موږ وینو چې دلته بیا هم ځینې کړۍ استاد ته په پردۍ سترګه ګوري او په دې توګه یې خپل هویت او هدفونه څرګند کړل.

الله دې استاد ته جنتونه ورپه برخه کړي، الله دې د ده نجیبې کورنۍ ته صبر ورکړي او د استاد شاګردان دې ګرندي لري، چې وکړای شي د استاد پر پله ګام کښېږدي او د ده یاد دې ژوندی وساتي.(50)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خالد هادي حیدري

ښاغلی رهین اوس څوک لري؟

(عبدالحمید مبارز، د رهین د پالیسۍ یو بل قرباني)

سید مخدوم رهین یوازینی وزیر دی، چې اکثریت افغانان ورڅخه ناراضه دي او تل د هغه د بې کفایتۍ او مضرو پلانونو خبره کوي.
دا خبره ښاغلي کرزي ته هم څرګنده ده، ځکه چې په تېرو کلونو کې د اطلاعاتو او کلتور وزارت بې کفایتي ټولو ته څرګنده شوې ده، ان چې ځینو ځوانو لیکوالو په خپله کرزي ته مخامخ د رهین د کارونو نیمګړتیاوې یادې کړې دي، او د یوه ملي وزارت غوښتنه یې ورڅخه کړې وه، خو نه ده څرګنده چې دی بیا ولې د پخوا په شان د وزارت لپاره غوره څېره وګڼل شوه. ځکه ښاغلي رهین خپل ټول کارونه او هڅې یوې ژبې، یوه قام او یوه اړخ ته ځانګړې کړې دي، حال دا چې په دې هېواد کې ټول مېشت قامونه حق لري چې باید ژبې ته یې کار وشي او دا د نوي اساسي قانون یوه ماده هم ده، چې په دې هېواد کې ټول مېشت قامونه حق لري، چې په خپله ژبه زده کړه وکړي او دولت ته دا مسوولیت ورترغاړې دی، چې ټولو ژبو ته عملي کار وکړي.
کله چې ښاغلي سید مخدوم رهین د وزارت د څوکۍ خپلولو لپاره له امریکا څخه تشریف راوړ، نو سم له لاسه یې خپل مرستیال رهنورد زریاب وټاکه، چې دا ښاغلی یې له فرانسې څخه راوغوښت، دا دواړه ښاغلي د افغان او افغانستان په وړاندې یو دریځ لري، د افغان پرځای (شهروند) غوره ګڼي، رهنورد زریاب په یوه عامه غونډه کې وویل، چې دغه ښاغلي ته چا د اساسي قانون مسوده ورسپالې وه، چې ژبه یې ورسمه کړي، خو زریاب د ګیلې په ډول وویل چې ده د افغان پر ځای (شهروند) توری لیکلی و، چې وروسته افغان راغلی، دا ښاغلی خپه و، چې د ده فرمایش او غوښتنه ولې نه وه عملي شوې.
دغه راز په خپله رهین تر خپلې مشرۍ لاندې (شورای شهروندان کابل) جوړ کړی، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکابل په هره ناحیه کې ورته دفترونه نیول شوي، له پټو او ښکاره کارونو یې څوک خبر نه دي، چې ایا ملي هدف لري او که یوازې د وزیر د تقویه کولو لپاره کار کوي؟

دغه راز وزیر په تېر کال کې خپله ازموینه ورکړه، چې په ډېرو ورو مسایلو یې ځینې ځوان لیکوالان څارنوالیو ته ورمعرفي کړل او تل یې د بېځایه غچ اخیستنې شعارونه ورکړي دي. لکه ښاغلي عبدالاحمد محمدیار چې له کندهار څخه د وزیر په امر د کابل لوېې څارنوالۍ ته راوغوښتل شو، یا صالح محمد صالح چې درې ورځې ورڅخه تحقیقات روان وو، خو کله چې وزیر ملامت و خوت، نو ځان یې غلی ونیو، هغه د یوه متل له مخې چې، شیخ فریده! پټه خوله دې بهتري ده، په دې برخه کې یې نه بخښنه وغوښته، نه یې مطبوعاتو ته ځواب درلود.

له یوې خوا د بیان د ازادۍ شعارونه ورکوي، له بلې خوا په خپله د بیان د ازادۍ تر ټولو سخت دښمن دی، د ساري په توګه په انټرنټ کې په رهین پسې یوه لیکنه راغلې وه، چې ګواکې رهین د کابل په ځینو سیمو کې د خپلو اشخاصو له خوا کیندنې کوي او تاریخي اثار په پټه راباسي، بیا یې په پټه پلوري، خو ښاغلي رهین د دې پرځای چې اصلي لیکوال پیدا کړي، پوښتنه ځنې وکړي، نور کسان یې څارنوالیو ته ورمعرفي کړل او دوسیې یې پسې جوړې کړې.

دغه راز یې هوسۍ مجلې ته هم ستونزې پېښې کړې وې، غوښتل یې چې بنده یې کړي، خو کله چې د هوسۍ مجلې چلوونکو د راجستر اسناد وروړاندې کړل، نو دې وزارت ورته پلمه کوله چې ولې په دې وروستیو کې راجستر شوې، ولې پخوا نه ده راجستر شوې، حال دا چې د مطبوعاتو قانون په هماغه میاشت کې توشېح شوی و، چې د هوسۍ چلوونکو هم د مطبوعاتو د قانون ټولې مادې منلې او پر ځان تطبیق کړې وې.

په دې وروستیو کې دې وزارت نوښت مجله هم بنه کړه، دوی پلمه کوي، چې دا مجله بشپړه سیاسي ده، حال دا چې په کابل کې په سلګونو مجلې سیاسي لیکنې خپروي، بله دا چې اوس خو د بیان ازادي او ډیموکراسي پلې شوې ده، باید چې هره خپرونه دلته راشي، دولت باید دېته وګوري، چې مجله د چا له خوا چاپېږي، دېته دې وګوري، چې څه په کې چاپېږي. بله دا چې رهین په خپل امر په کابل کې خیبر ټلویزیوني چینل بند کړی، چې ګواکې سیاسي خبرې په کې راځي، بل پلو بیا پنځه- شپږ ایراني چینلونه خپرونې کوي، چې په هغوی کې هم د افغانستان په باب سیاسي خبرې راځي، دلته بیا وزیر هېڅ هم نه وایي.

د دې وزارت په اړه په ډېرو خپرونو کې لیکنې راغلي، که راټولې شي، یو ستر کتاب به ورڅخه جوړ شي، خو له بده مرغه چې په دې برخه کې دولت خپل غوږونه کاڼه کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننبتر مجلې د دریمې او څلورمې غبرګې ګڼې یوه لیکنه کې راغلي:

"دا بې پلانه، بې تصمیمه او فرمایشي وزارت دی چې د یوې ښځې لپاره یې په تشکیل کې د هنرونو د معینیت څوکۍ زیاته کړه، خو چې هغه لاړه نو په ټول هېواد کې بل داسې څوک نه شته چې پر ځای یې معین مقرر شي نو ځکه د ورکې ورځې نه زریاب ته پاتې شوه".

رښتیا هم دا فرمایشي او بې کیفیته وزارت ستر کار دا کړی، چې وزیر یې خپلو هغو افغان او افغانستان ضد لیکنو ته د عمل جامه وراغوستله، چې له امریکا څخه په (امید) نوې خپرېدونکې خپرونه کې یې لیکلې دي.

"دا هم د رهین هغه خنجر دی چې د دوستۍ په نوم یې د پښتنو په زړونو ټومبي، ځکه دی د اطلاعاتو او کلتور وزیر دی د ده په وزارت کې باید داسې کسان وي چې د خپل قوم او په مجموع کې د ټول افغان ملت نماینده ګي وکړي، داسې نه چې د ده د مرستیالانو (معینانو) په څېر تش په نوم پښتانه خو په پښتو خبرې هم نه شي کولای، خبرې خو لاپرېږده چې د دروازې پر سر د خپل دفتر نوم هم په پښتو نشي لیکلای او په پارسي یې لیکلي دي (معین نشراتي، معین فرهنګي)".

د دې وزارت په سلو کې ۸ کارکوونکي هم پښتانه نه دي، حال دا چې کارونه یې باید د ټول افغانستان استازیتوب وکړي. د دې پرځای چې یوه ملي ارګان او یوې ملي ټولنې ته کار وکړي، (شورای شهروندان کابل) ته کارونه روان دي او وزیر غواړي چې د خپلو ملاتړو کړی پراخه کړي.

په دې وروستیو کې خبر شوو، چې د دې وزارت مرستیال ښاغلي عبدالحمید مبارز له خپلې دندې استفا ورکړه، ښاغلی مبارز په همدې روان لمریز کال کې د ټوپکوالو له خوا وګواښل شو، چې دا خبره مطبوعاتو ته هم راووتله. دی که نور څه نه وي، دی د افغان ملت سپکاوی نه کوي او یو تکړه لیکوال دی، چې په افغاني کړیو کې ښه شهرت هم لري.

نو موږ هر وخت یادونه کوله، چې په دې وزارت کې له رهین سره نه دی جوړ، د هغه له زیاتو نظرونو او پالیسۍ سره نه دی جوړ، خو بیا هم داسې ښکاري چې رهین به په دې نوې څوکۍ کې بیا خپلې تېرې پالیسۍ ته دوام ورکړي او د ستر اکثریت پر حق به خېټه واچوي.

په دې وزارت کې جوړښت سترې نیمګړتیاوې لري، هغه خپرونې چې په دې وزارت کې راجستر دي، اکثریت یې د ملي ګټو خلاف لیکنې کوي، له افغاني او ملي ټرمینالوژۍ څخه سرغړونه کوي، چې دا د دې وزارت کار و، باید چې مخه یې نیولې وای، نه یوازې یې مخه نه نیسي، بلکې وزارت هم د ایرانۍ ټرمینالوژۍ دودولو ته ملا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړلې، چې دغه کار یې ټول ملت ته څرګند دی، بېلګې یې په دولتي خپرونو کې هم لیدلای شو.

ښاغلی رهین او د ټلویزیون پخوانی رئیس حضرتي، د محمد ظاهرشاه ډالۍ دي، چې ملت ته یې وړاندې کړي دي، ځکه چې دوی دواړه د مصلحت له مخې پر دغو څوکیو ګمارل شوي، چې هېڅ ډول لیاقت په پام کې نه دی نیول شوی. نو ځکه به ښاغلی رهین پر ځان ډاډمن وي، چې د راروانو پنځو کلونو لپاره به پر دې ملت واکمني کوي او خپلې ځانګړې پالیسۍ ته به دوام ورکوي.

خو افغان لیکوال او فرهنګیان چې اکثریت یې له ښاغلي رهین څخه خوابدي دي او دی نه غواړي، اوس له ملګرو ملتونو څخه په کلکه غوښتنه کوي، چې تر ټولو ستره نیمګړتیا په اوسني وزیر کې ده، چې د ملت یوه ستره کتله د ده مخالفه ده، دی ټولو ژبو ته حق نه ورکوي، ټول مطبوعات، وزارت او نور امکانات یې یوې ژبې ته ځانګړي کړي دي.

ښاغلي رهین هغه وخت خپله تګلاره نوره هم جوته کړه، چې (د کمکیانو انیس) خپرونې نوم یې په (انیس کودک واړاوه) حال دا چې دا خپرونه له پیل په (د کمکیانو انیس) نوم سره خپرېده.

د راډیو ټلویزیون د ټولو خپرونو نومونه یې واړول، اوس یوه خپرونه هم سوچه پښتو نوم نه لري، ځینې نومونه یوازې پښتو ته راژباړل شوي دي، په ټلویزیون کې ایراني فلمونه، سریالونه او سندرې یوه غټه فیصدي جوړوي، چې په راډیوګانو کې هم دا اصل محسوس دی. حال دا چې دغه کار زموږ د اصیل افغاني کلتور پر هویت سیوری اچولی او موږ یې ژغورنه غواړو.

ښاغلي رهین ته د کرزي له خوا د سید جمال الدین افغان افتخاري نښان په دې نوم ورکړل شو، چې ډېر فرهنګي خدمتونه یې کړي دي، خو موږ حیران یو، چې کوم خدمتونه؟؟؟ ښاغلی کرزی دې مهرباني وکړي، یوځل دې خپل ولس ته مراجعه وکړي، نه یوازې په کابل، بلکې په اکثرو ولایتونو کې دې د رهین په باب پوښتنې وکړي، چې څومره کسان ورڅخه خوښ دي؟

د نورو ژبو تر منځ ستر توپیر کوي، مثلاً کله چې د ده کوم دوست مري، د هغه لپاره سترې غونډې او سیمینارونه جوړېږي، کتابونه ورته چاپوي، د هغه په اړه په خپله وزیر لیکنې کوي، خو که علامه پوهاند اکاډمیسین استاد عبدالشکور رشاد مري، چې ټول فرهنګیان یې په غم کې وینې ژاړي، اوسنی وزارت یې په کیسه کې هم نه کېږي، جنازه له کابل څخه کندهار ته وړل کېږي، د دې وزارت یو عادي مامور هم نه ورسره ځي، چې دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار د ملت پر زړه یو ستر داغ پرېښود، دغه کار یې یو ستر ثبوت دی، چې وزارت یې پر مړینه ځان ناګاره اچولی دی، یا هم ورباندې خوښ شوی و، چې داسې توپيري چلند یې ورسره وکړ.

دغه وزارت د پښتو خپرونو د ثبت او راجسټر پر وخت ستونزې پېښوي، کله چې ښاغلي محمدیار غوښتل چې ښکلا مجله راجسټر کړي، په اړونده شعبه کې ورته کارکوونکو ستونزې پېښولې، یوه او بله پلمه یې کوله، کله چې موضوع وڅېړل شوه، یوه کارکوونکي وویل، چې وزیر امر کړی، چې د محمدیار چینل ته دې مجلې نه راجسټر کېږي، حال دا چې دا وزارت په دې برخه کې هېڅ ډول حق هم نه لري، ځکه چې ټولو ته باید په یوه سترګه وګوري. بله دا چې د وزیر شخصي دښمني به له پښتو او پښتنو سره وي، په دې دښمنۍ کې حق نه لري، چې قانون تر پښو لاندې کړي.

موږ د قانون د هرې مادې درناوی‌کوو، منو یې او پلي کول یې غواړو، د ډیموکراسۍ په رڼا کې د خپلو حقونو اعاده غواړو، دغه راز له ښاغلي عبدالحمید مبارز سره هم خپله خوا خوږي څرګندوو، چې په ډېر درنښت سره یې خپله استعفا وړاندې کړه. چې ښاغلی مبارز د ښاغلي رهین وروستی قرباني و.(51)

(c) ketabton.com: The Digital Library

همیم جلالزی، غزنی

'اواز' نوبت دی او که...؟

زه له ښاره په يوځه ليرې واټن کې اوسم، اوونۍ نيمه وروسته يوځل ښار ته سر وربښکاره کوم. په ښار کې هم دا سې د پام وړ د شناخت ځای او خلک نه لرم، يوازې يو څو فرهنګپال ورونه دي، چې څو شېبې ورسره د باڼدار ګونډه ماتوم او په خبرو- خبرو د يو بل سرونه- سره خوړوو.

يوه ورځ چې کله له ملګرو سره مخامخ شوم، نو يوه راته زموږ د پخواني دود له مخې بيا هم ځينې نوې خپرې شوې مجلې او د کتنې وړ کتابونه تيار کړي وو او د کتنې لپاره يې راته راوسپارل، خو دا ځل يې يوه نوې، ها د چا خبره کاغذ پېچ مجله هم راکړه. که څه هم د مجلې نوم راته د ماشومتوب له شپو- ورځو څخه اشنا و، ځکه هغه مهال به مې هم کله- کله په ګوډ او مات لوست سره ځينې توکي په کې لوستل. په هر حال، کله چې په کور کې مطالعې ته کښېناستم، نو د خپلې زياتې تلوسې له امله مې لومړی نوې مجله راپورته کړه او د لوستلو هوډ مې يې وکړ. د مجلې د پښتۍ پر لومړي مخ د هېواد د وتلي سندرغاړي فرهاد دريا څېره وه او پورته يې په غټو سپينو تورو سره "اواز" ليکل شوی و. د مجلې په کتنه بوخت شوم، سر ترپايه مې پاڼه- پاڼه واړوله او ليکنه په ليکنه مې وځيروله. خو باور وکړئ، چې نه يوازې د خپلې تندې د ماتولو څه مې په کې ونه موندل، بلکې مطالعې يې زما د ژوند د ترخو خاطرو په لړ کې يوه بله دا هم ورزياته کړه، چې وروسته به يې بيا تاسې هم وګورئ.

ځرنګه چې مجله د دويم ځل لپاره خپرېده، لومړۍ ګڼه او د امتياز څښتن يې د افغانستان د راډيو- ټلويزيون رياست و، نو له همدې امله يې زياته برخه د راډيو- ټلويزيون په اړه خبرې اترې او يوه په کې د راډيو- ټلويزيون د هغه مهال له رئيس ښاغلي غلام حسن حضرتي سره شوې مرکه وه.

د سيما ترانې او پرښتې دوو غټو تصويرونو د مجلې منځپاڼې نيولې وې. د رهنورد زرياب دوې ليکنې، د جيمي هنډرکس په اړه يو مطلب، اخبار سرچوک، دوراهيهای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخلاقي، دوې درې نورې لنډۍ، سمبولیکې لیکنې او څو شعرونه په کې ځای پرځای شوي وو. کله چې مې د مجلې پاڼې اړولې، نو د "اواز" مجلې هغه لومړنۍ څېره او کیفیت به مې سترګو ته جګ ودرېدل، چې په څو مره ښکلي انداز به زموږ ترلاسونو پورې رارسېدله. خو دا ځل د اواز بڼه بدله وه او له ورایه په کې د ډاکټر سید مخدوم رهین د ځانګړې پالیسۍ ځرک تر سترګو کېده.

په هر حال، لومړی به ځینې لیکنې وڅېرو. وروسته به په دې اړه لږ وګړېږو او بیا به یوه سالم قضاوت ته لار پرانیزو، چې "اواز" نوښت دی او که...؟

د پښتنۍ پر دویم مخ یې د اطلاعاتو او کلتور د وزیر ښاغلي سید مخدوم رهین څو کرښې لیکنه راغلې وه، چې د مبارکۍ د پیغام بڼه یې درلوده. د لیکنې سرلیک و: "نشر "مجلهٔ اواز یک رویداد مهم است" ښاغلي رهین د طالبانو ماتې او د ده په وینا د اطلاعاتو او کلتور وزارت کارونو ته نغوته (اشاره) کړې وه او د مطبوعاتو په برخه کې یې د خپلو کارونو حجم خورا پرتمین ښوولی و. پرته له دې چې د مطبوعاتو له ازادۍ څخه د تنګې او ملاتړ یا هم د رښتینې ازادۍ او خپلې سربښندنې په اړه یې کومه عملي بېلګه وړاندې کړې وي، یوازې د مطبوعاتو د قانون په توشېح او د بیان د ازادۍ په ویېیوکو (تورو) یې خپل قلم ځغلولی او ستړی کړی و. وروسته یې د "اواز" مجلې په باب لیکلي وو: "...اکنون در استانهٔ نشر دوبارهٔ مجله اواز، پس از رکود نشراتی بیشتر از ده سال قرار داریم، بېجا نېست که این بشارت را در بین خانوادهٔ مطبوعات کشور تبریک بگویم. بې شبهه، نشر مجله اواز از رویداد مهمېست، که مېتواند به مثابهٔ فراوردهٔ مؤثر کار فرهنگی، تاثیرش را بر گونهٔ عملي بر شکل گیري حوزه های فرهنګي وارد کند".

کله چې مې د مجلې نورې لیکنې هم وکتلې، نو راته ښکاره شوه، چې د مجلې په ټولو لیکنو کې یوه هم پښتو نه وه، حال دا چې دا کار په لومړي ګام کې پر اساسي قانون یو ګوزار دی. درې ژبه خو پرځای پرېږده، زیات ترکیبونه او ویېیوکي سوچه ایراني پارسي وو: "سردبیر، شگردهای نوکارمان، به ویژه، فرآوردها..." یې د مشت نمونه خروار په توګه یادولای شو.

مجلې له سره د ژبې انډول ته پاملرنه نه وه کړې، په داسې حال کې چې نه د اطلاعاتو او کلتور وزارت، نه راډیو-ټلویزیون، نه هم اواز مجله د نورو ژبو د ویونکو میراث دی، چې یو دولتي خپرندوی ارګان دې یوازې یوې ژبې ته د کار او خدمت په موخه، له دولتي ارګان څخه کار واخلي، دا په داسې حال کې چې په دولتي مطبوعاتو او رسنیو کې د ژبو انډول ساتل، د اساسي قانون او نورو مدني قوانینو منل شوی شرط او اصل دی، خو بیا هم له بده مرغه او په ډېره خواشینۍ سره باید ووایو چې دغه حقیقت په ډېره ترخه توګه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

چارواکو له خوا تر پښو لاندې شوی دی. دې ټکي ته په کې هېڅ پاملرنه نه ده شوې. دا به یوې خوا ته پرېږدو او را به شو یکې یوه پښتو مطلب او د ښاغلي عبدالغفور لېوال یوه شعر ته، چې هغوی په څه ښه خپور کړی دی.

هېره دې نه وي چې د خپرې شوې نثري لیکنې پای ته د م- ارسلان "سلیمې" نوم کښل شوی دی. سرلیک یې و: "دا د نو سه وکړه؟" د لیکنې څو نورو ویپوکو هم کټ مټ دا سې بنه درلوده: "دا خیرې ټکوله نړۍ، د خاورو د منځو څخه، رنو ابو ، د هر ډول او څت د نشته او..."

لیکنه له خورا پرېمانه دېته ورته ویپوکو څخه ډکه وه. باور وکړئ کله چې ما لوستله، زه هم نه پرې پوهېدم، چې مورنۍ ژبه مې هم وه او څه ناڅه شی مې په کې لوستي هم دي. نو تاسې پرېکړه وکړئ هغه څوک چې په پښتو کې تر ما لا کمزوري وي او یا یې مورنۍ ژبه بله وي، هغه به څه ورباندې وپوهېږي او څه ګټه به ترې واخلي.

که هرڅوک همدغه لیکنه وګوري، نو له ورایه همدا استنباط او اټکل ترې کېږي، چې پر یوه ملي او رسمي ژبه ملنډې وهل نه دي، نو څه دي؟ ځکه نو سړي ته دا پوښتنه راولاړېږي، چې که د لیکنې سمه بڼه د تخنیکي ستونزو له امله خرابه شوې وي، نو دا لیکنه ولې په دري لیکنو کې نه ده رامنځته شوې؟ او که رامنځته شوې وي، ښایي دا ستونزه بېرته اواره شوې وي، نو پښتو په دې نه ارزېده چې په ټوله مجله کې یې یوازې یوه خپره شوې لیکنه یو ځل تر نظر تېره کړل شي؟ او که هم دا ارزښت د راډیو- ټلویزیون د چارواکو او یا هم د اواز مجلې له پلاوي سره دي چې له پښتو سره دا سې د مور او میرې سلوک وکړي؟؟.

په هر حال، د ډاکټر سید مخدوم رهین خپله خبره ده چې له قانون سره سم هغه دولتي رسنۍ لکه ورځپاڼې او مجلې چې په پلازمېنه او ولایتونو کې خپرېږي، که یې ژبه دري وي، باید په سلو کې **۲۵** یې پښتو وي او که دا خپرونه پښتو وي، باید په سلو کې **۲۵** یې په دري ژبه وي. خو په اواز کې د دې معیار هېڅ څرک نه لګېږي او که چېرې ډاکټر رهین دا کار نوښت او ارزښتناک ګام ګڼي، زموږ لپاره ښایي خبره معکوسه وخېژي او که دغه ښاغلی د همدغه ډول ریشخند له کبله، چې زموږ په مورنۍ ژبې پسې وهل کېږي، موږ ته مبارکي راکوي، نو همدغه مبارکي دې بېرته د خپلې کورتۍ په جېب کې واچوي او هغه د چا خبره چې وایي: "پکه دا دې لا بله سپکه" په هر صورت، خبرې ډېرې او وخت لږ دی، خو دا باید په یاد ولرو، چې که شپه تیاره ده، منې په شمار دي. د اواز مجلې چارواکي که د دوی ملاترې او د نظر یاران دي، هېڅلکه دې هم دا فکر نه کوي، چې یا د چا نه راپام کېږي او یا به هم څوک ورباندې غوږ ونه ګروي. په دا سې حال کې، چې موږ د هېواد د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوديزو ژبو درناوی لرو ، نو د اواز له چارواکو او يارانو څخه هم دا هيله لرو ، چې زموږ ژبې او دودونو ته دې متقابل درناوی ولري او له ځان څخه دې د راډيو - ټلويزيون خپروني نه جوړوي، چې د پښتو ونډه يې په سلو کې ۱۰ هم نه ده. زه چې کله- کله د راډيو - ټلويزيون خپروني اورم، يا ګورم، نو تل هماغه ټوکه را په ياد يږي، چې وايي: "د يوه سړي کور ته يو مېلمه ورغلی و ، کوربه وريجې ورته کښېښودې، کله چې مېلمه په خوراک پيل وکړ، نو په وريجو کې د وريجو په پرتله کابو د شګو شمېر ډېر و او له هرې ګولې سره به د مېلمه تر غاښونو لاندې شګې کړپېدې، کوربه چې دا حالت وليد ، نو په دوديز ډول يې مېلمه ته عذر پيل کړ ، چې مېلمه وروره ! بخښنه غواړم، په وريجو کې يوه- يوه شګه پيدا کېږي ! مېلمه ورغبرګه کړه: نه !... نه !... هېڅ خبره نه ده، يوه- يوه وريجه هم په کې پيدا کېږي"◆

او په پای کې

بورا به خدای په ګلو موږ کړي

باغوانه ! ستا نيمګړی نيت مې ژړوينه (52)

(c) ketabton.com: The Digital Library

احسان الله ارینزی

د "پرواز اریانا" مجلې دویمې ګڼې ته یوه لنډه کتنه

د اریانا افغان هوایي شرکت خپرني ارګان، د (پرواز اریانا) مجلې دویمه ګڼه مې مخې ته پرته ده. دا ګڼه د ۱۳۸۳ کال د وږي (سنبلې) په میاشت پورې اړه لري. د مجلې پوښ او متن دا نه ثرګندوي چې په څو میاشتو کې یو ځلې خپرېږي.

د پرواز اریانا د دې ګڼې د لیکنو او راپورونو سرلیکونه دا سې دي:

سخن نخست، نمایندګي شرکت اریانا در شهر استنبول ترکیه، ګزارش مختصري از فعالیتهاي وزارت هوانوردي و توریزم، استور تخنیکي، از دروازه ورودي ترمینال تا سیت دروازه، شاپ هایدرولیک، بنام خداوندي که انسان را بریال عقل به تسخیر کاینات فرستاد و سکوی مخلوفات قرار داد، جلوګیري از سو استفاده ها، مدیریت عمومي کنترول اریانا، عقیدهٔ راسخ، مصاحبه با اریانا، نمایندګي اریانا در مزارشریف، حفظ و احیاي میراث هاي فرهنګي افغانستان، پیلوتان هر شش ماه یکبار چک صحي میشوند، اریانا بستر پنجاه هزار ساله، فرهنګ بشري، اثار تاریخي سرقت شده، کنترول و تهیه او..

د مجلې د پوښ پر دویم مخ باندې د مجلې د مسوول چلوونکي ښاغلي بشیر احمد بېژن او د ده د نورو همکارانو نومونه راغلي دي. ښاغلی بېژن د افغانستان د جمهوري ریاست په ټولټاکنو کې د یوه کاندید ښاغلي لطیف پدرام ویاند دی. ښاغلی پدرام لکه چې ټولو ته معلومه ده د افغانستان په باب ځانګړي نظریات لري، د فدرالي نظام پلوی دی او په افغانستان کې د ملي مسئلې پر حل باندې ډېر ټینګار کوي. د پرواز اریانا د مجلې دویمه ګڼه دا ثرګندوي، چې ښاغلی بېژن په رښتیا هم د ښاغلي پدرام نژدې ملګری دی او دواړه د یوې مفکورې خاوندان دي.

د پرواز اریانا د متن په لومړي مخ کې د (سخن نخست) تر نامه لاندې د مجلې د مسوول مدیر لیکنه راغلې ده. په دې لیکنه کې د اریانا افغان هوایي شرکت د پنځوس کلنتوب او د اریانا د پخوانیو خپرونو د ارزښت په باب لنډې خبرې شوي او بیا د همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجلې د لومړۍ ګڼې د متني او چاپي تېروتنو او غلطيو په باب نيوکې شوې دي، چې زه نه پوهېږم په لوستونکو پورې څه اړه لري؟

داسې ښکاري چې د پرواز اريانا لومړۍ ګڼه د بل چا په اهتمام خپره شوې او يا په هغه وخت کې- چا د ښاغلي بېژن وراندېزونو يا خبرو ته ښه غوږ نه دی نيولی، له همدې امله ده په خپله ليکنه کې ښه زړه تش کړی او د لومړۍ ګڼې ډېرې غلطۍ يې رابرسېره کړې دي!

خبره په دې کې ده چې زه په دې کورنۍ شخړه کې د لوستونکو په ملامتيا پوه نه شوم. که د مجلې لومړۍ ګڼه ښه چاپ شوې ده او که بده، په اريانا پورې اړه لري. که په هغه ګڼه کې د کرزي صاحب عکس پرځای چاپ شوی دی او که بېځايه، ګوته اريانا ته نيول کېږي، نه بېوزلو لوستونکو ته!.

ښه به دا وای چې ښاغلي بېژن د خپل دفتر ستونزې او نيمګړتياوې د ملکي هوايي چلند او توريزم له وزير يا له ښاغلو معينانو او يا د اريانا له رئيس او نورو اړوندو چارواکو سره مطرح کړې وای، نه له عامو خلکو او د مجلې له لوستونکو سره!.

ښاغلی بېژن په دې ښه پوهېږي چې اوس مهال د خلکو او په تېره د روښاندو وخت څومره ارزښت لري او هېڅوک انصافاً دا حق نه لري چې ضايع يې کړي او يا زيان وروړسوي. خو دلته يوې خبرې ته بايد پام وساتو او هغه دا چې کوم وزارت چې هم يې وزير غيرمسلکي وي او هم رئيس، بايد داسې ستونزې ولري چې خبرې يې له دفترونو څخه راووځي او عام خلک پرې خبر شي!

د مجلې د ليکنو په باب قضاوت دروند کار دی، خو زه به دلته د ښاغلي بېژن د ليکنې يو پراګراف راواخلم، چې ګران لوستونکي د هغې د څرنګوالي (کيفيت) په باب په خپله قضاوت وکړای شي:

"...مجلۀ پرواز اريانا که ادامه دهندۀ همدان راه و رسم ميباشد و در معرفي مجدد "اريانا" اعاده عتبار ان خود را متعهد ميداند. در شرايط کنوني تمام امور زندګي را اشا، تبليغ و پخش اعلانات مربوط به فعاليت ها و سهولت هاي همان ارګان تشکيل ميدهد و اين مامول د لابلای صفحات يک نشريه "ارګان نشراتي" نيز تحقق پذير است" !؟

سره له دې چې د مجلې په متن کې به ارو مرو په زړه پورې مقالې او راپورونه وي، يا خو (سالېکه نيکوست، از بهارش پيدا است) چې سرليکنه يې داسې وي، متن به يې څنګه وي؟

زه په دې ليکنه کې د (پرواز اريانا) پر ټول متن باندې څه نه ليکم او نه ځان ته دا حق

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوم چې پر یوه مسلکي او تخصصي موضوع باندې څه ولیکم، خو دا حق ځان ته خوندي ساتم، چې د ملکي هوايي چلند له وزیر، د وزارت له ښاغلو مرستیالانو، د اریانا هوايي شرکت له رئیس او د مجلې له مدیر بېژن صاحب څخه پوښتنه وکړم، چې دوی په کوم قانوني او اخلاقي حق دا مجله یوازې په دري ژبه خپره کړې ده؟

ایا دا مجله په ایران یا تاجکستان کې خپرېږي او که په افغانستان کې؟

ښاغلی بېژن دې زموږ دا خبره تعصب نه ګڼي، که تعصب وي هغه ده کړی دی. د حق غوښتنه یو روا عمل دی او په افغانستان کې اوس د حق غوښتنې وخت رارسېدلی دی.

زه ګومان کوم چې نور نو د خلکو حقوقو ته د سپکاوي وخت د تېرېدلو په حال کې دی. د افغانستان اساسي قانون، د خلکو روا حقونو ته درناوی د هر (افغان) مکلفیت ګڼي. د افغانستان د جمهوري ریاست په ټولټاکنو کې د ملیونونو کسانو ګډون دا ثابته کړه چې دا خلک اوس د ځان په حق او د نورو په حق ډېر ښه پوهېدلي دي.

دې ملیونونو خلکو د خپلو رایو په پاڼو سره ټولو هغو کسانو ته چې (میم زرما - ټول یې زما) تګلاره یې تعقیبوله او یا یې د ټول وطن د مالکیت جعلي قباله په جیب کې ګرځوله، منفي ځواب ورکړ او دا یې ثابته کړه چې دا خلک نور نو د سیمې، ژبې، ډلې، ډلګۍ، مذهب او نورو شخصي ګټو لپاره پر ملي ګټو پښې نهږدي او خپل مسوولیت په هماغه توګه سرته رسوي، لکه د نړۍ نور مذهب او پرمختللي قومونه یې چې سرته رسوي.

افغانانو متعصبینو، قومپالو، تنظیمي ټوپکوالو او ان د فدرالي نظام پلویانو او د یوې ژبې او یوه کلتور خوښمنو ته پوره ډاډ او ډېر برالا ځواب ورکړ او ټول یې رخصت کړل.

له دې څخه باید ټول پند واخلو. د ملکي او هوايي چلند وزیر او مرستیالان یې، د اریانا رئیس او د پرواز اریانا ټول کارکوونکي باید له دې ستر درس څخه پند واخلي.

د پرواز اریانا مدیر ښاغلی بشیر احمد بېژن باید تر ټولو غټ پند واخلي او ځان راوبښ کړي. د فیل په غوږ کې تر ابده پوري خوب نه شي کېدای. ښاغلي بېژن ته ښايي چې د فیل له غوږ څخه راووځي او بهرنۍ نړۍ ته دې یوه واقعیت په توګه وګوري او خپلې غوښتنې، افکار او نظریات دې د افغانانو د غوښتنو، افکارو او نظریاتو ښکارندوی ونه ګڼي.

د ښاغلو بېژن او پدرام افکار او نظریات د دوی د شخصي افکارو او نظرونو په توګه د قدر وړ دي. خو دوی حق نه لري چې له خپلو دولتي منابعو څخه د خپلو شخصي غوښتنو د عملي کولو لپاره کار واخلي. ښاغلی بېژن د ملي کنګرې د ګوند د ویاند په

(c) ketabton.com: The Digital Library

توګه حق لري چې فدرالیزم وغواړي، د افغانستان د نامه د بدلونو لپاره هڅې وکړي، د (افغان) پر ځای د (افغانستاني) نوم وکاروي، پر پښتنو او پښتو ژبه باندې چلیپا راوکاږي، خو د افغانستان د دولتي مامور او د اریانا افغان هوایي شرکت د مجلې د مسوول مدیر په توګه باید افغان واوسي، افغان فکر دې وکړي، د افغانستان قوانین دې مراعات کړي او په هېواد کې دې د قومي او ژبني تعصب پر ځای د ملي یووالي او د قومونو د یووالي شریفانه کار ته متې راونغاړي او افغانستان دې د ټولو ګډ کور وبولي او د دغه کور د ټولو اوسېدونکو حقونو ته دې درناوی ولري. که داسې ونه کړي، ښاغلی بېژن به هم په هماغه برخلیک (سرنوشت) اخته شي چې نور مشران یې د ټاکنو له امله ورسره مخ شول او د خلکو له خوا یې د (نه) ځوابونه واورېدل.

په دې ځای کې د افغانستان د اطلاعاتو او کلتور له وزیر څخه هم دا ګیله او دا پوښتنه کوو، چې ولې دغسې خپرونو ته، هغه هم د دولت په پیسو د خپرولو اجازه ورکوي؟

ځکه د افغانستان د دولت بودجه د دې هېواد د ټولو خلکو ده او ښاغلی بېژن باید دا حق ونه لري چې د دې هېواد د خلکو په پیسو د خلکو حقونه تر پښو لاندې کړي. د ملي نفاق پر اور تېل وروپاشي او یوازې د خپل (ګوند) او خپل (رهبر) لپاره کار وکړي.

زه د اطلاعاتو او کلتور له وزیر ښاغلي ډاکټر سید مخدوم رهین او ملکي- هوایي چلند او توریزم له ښاغلي وزیر صاحب څخه په کلکه هیله کوم چې په دې هکله دې خپل دریځ روښانه کړي. که دا کار د دې وزارتونو په خوښه ترسره کېږي، چې موږ په دې پو شو او که دا د دې وزارتونو رسمي دریځ نه وي- نو ښاغلي بېژن ته باید دا اجازه ورنه کړل شي چې خپلې شخصي او ګوندي غوښتنې د دولت له امکاناتو سره یوځای کړي او ناوړه ګټه دې پورته کړي.

پښتنو د افغانستان د اکثریت اوسېدونکو ژبه ده او پښتانه دا حق لري چې د افغانستان په دولتي نشراتي ارګانونو کې خپله ونډه او خپل حق وغواړي.

ښاغلي بېژن ته یو ځلي د دې خبرې یادول په کار دي، چې د اریانا افغان هوایي شرکت مجله (پرواز اریانا) په افغانستان کې چاپېږي نه په ایران یا تاجکستان کې!

که پښتانه افغانستان د خپل ابا په قباله نه بولي، ګډ هېواد او ګډ کور خو یې خامخا بولي او ښاغلی بېژن باید دې ټکي ته ژوره پاملرنه وکړي.(53)

(c) ketabton.com: The Digital Library

فضل الرحمن (کتوازی) سهیلي کوریا

پر نوي کهول رحم وکړئ

ګرانو هیوادوالو محترمو ژبپوهانو او ټولودرنوپه وطن مینو فرهنګیانو ته خپل تاوده سلامونه او نیکي هیلي وړاندي کوم.

الله دی وکړي چه ستاسي هغه هڅي او کړاونه چه دپښتو ژبي دپراختیا او ودې لپاره يې کوئ ثمر ومومي. ویل شوي دي چي (دفطرت دښمني کول خپل ځان له مینځه وړل دي) هرچاچي دافغانستان دفطرتي ټولني سره لوبي کړي، او هرچاچي داژبه صرف دخپلو سیاسي لاس ته راوړنو لپاره استعمالوله په خپله يې لیک او لوست خو پرېږده خبري هم نشوای کولای .ځانونو ته به یې دپښتنو میندواوپلرونو اولادونه ویل خو اړیکی به يې دخارجي کورنیو سره وی ، داسی روغ لیوني یا خو دهمېش لپاره له منځه ولاړل او یا اوس صرف په نامه یادیږی .

خلک وایي فلاني دپښتنو لپاره خدمت کړی و چي پښتوبې ملي او رسمي ژبه کړه زه وایم داهرڅه ناسم دي هیچاهم دپښتو لپاره په راستي خدمت نه دی کړی.

ولي دقاطع امر له لاري داژبه رسمي نه شوه ؟ څنګه چه ما مخکی هم وویل دابې معنی هڅي صرف دسیاسي لاس ته راوړنو لپاره کیدې .

چه په ادارو کي رسمی نه وي نو ملي یعني څه ؟

په لویه جرګه کي ځینو ښاغلو وروڼو دملي کولو لپاره نارې وهلې خو زما په نظر دملي کېدو څخه يې هم عملي رسمیت ډیرمهم دی.

زه د ولسمشر حامد کرزي څخه یو واري بیا ددې لیکني له لاري جدي غوښتنه کوم چه پښتو دي په عمل کي دافغانستان رسمي او دفتري ژبه کړي او ټولو وزارتونو ته دي فرمان صادرکړي چي په اداري چارو کي باید د دواړو ژبو سره انصاف ووشي ، او انډول دي يې وساتل شي.

دنوي کهول په استازیتوب زما داغوښتنه په دې معنی نه ده چي زه دي خداي مه کړه ددري ژبي سره مخالفت کوم ،هغه هم زما خپله ژبه ده لیکن د دا دریو لسیزو جګړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان بیلا بیلو هیوادونو ته مهاجر کړل ځوک ایران ځوک پاکستان او ځوک غربی نړۍ ته، زموږ په دې مهاجرینوهیوادوالو کي داسي ځوانان هم شته چي هغوی دوکتورې ترلاسه کړي دي لیکن په ایران کي لوی شوي چي په پښتو لیک لوست کي ستونزي لري ، او ځوک چي په پاکستان کي لوی شوي هغه بیا په دري نه پوهیږي، یو کال مخکي ما دیوه سیاست پوه افغان ځوان سره وکتل هغه راته وویل چي زما په دې هیواد کي ځای نشته ماورته وویل ولي ته خو دوکتوره لرې ؟تاته افغانستان ضرورت لري هغه راته وویل چه زه کله دماموریه حیث په ډیرمشکل سره دیوه وزارت مامور شوم ،نو ډیرخوشحاله وم چه اوس به زه خپل ګران ټاټوبي ته دمصدر خدمت ګرزم.

په اوله ورځ چه وزارت ته ولاړم نو مدیرصاحب راته وویل چه راشه ځوانه اول خو دا راته ووایه چه دوکتوره دي په څه کي راوړې ده ؟ ماورته وویل چه په سیاست کي هغه راته وویل چه وارده او صادره دي زده ده ماورته وویل چه نه ، خو زده به یي کړم.

مدیرصاحب راته وویل چه ما په شلو کلونو کی زده نه کړه ته به یي دومره ژرځنګه زده کوې.

بیا یې راته وویل چه مکتوب لیکلاي شې ما ورته وویل چه بلې په پشتو کي مکتوب لیکلای شم هغه راته وویل چه په پښتو کي نه ، زه ددفتري ژبي په هکله ځواب غواړم یعنی دري ماورته وویل چه په دري پوهیږم ویلای یې هم شم لیکن مکتوب نه شم پرې لیکلای هغه راته وویل چه دوزارت نه دراتلو نه مخکي باید تا دري زده کړې وای.

که داسي قسم حالات وي او حکمراني صرف دهغو مامورینو وي چي یوازي دمکتوب دلیکلو او وارده او صادره زمری و ، نو ګمان مي نه راځي چي دولت دي دافغانستان نوي نسل ته کوم خدمت وکړي او یا به نوي نسل وطن ته راشی.

زه دیوه بااحساسه افغان په حیث داوایم چه دځوانانواو دنوي نسل لپاره دوزارت دجوړیدو څخه هم ښه داده چه دوی ته دکار موقع ددوی په مورنۍ ژبه ورکړه شي ، او داسي یو کمیسیون جوړکړای شي چي ددواړو ژبو سره دانصاف په موخه په ټولو دولتي ادارو کي یې درسمیت نظارت وکړي.

دې لویي او مهمي مسٔلې ته که دولت په ځیرکتیا غور ونه کړي اوسر داوسه یې دمخنیوي لاري چاري پیدانه کړي، خدای مه کړه دا سیمه به په راتلونکي کښي زموږ ګاونډي هیوادونه دخپلو شومو مقاصدو لپاره استعمال کړي ، ولي چي دوی به دهیوادونو د کلتوري دیپلوماسۍ Cultural Diplomacy تر عنوان لاندي خپلي پالیسۍ جوړي کړي اوجوړوي یې، ترڅو ددي نزدېکت له لاري خپل سیاست او ملي ګټې خوندي کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د پښتو ټولني د ټولودرنو پوهانو او باا حساسه ورونو څخه هیله کوم چي د خدای لپاره د پښتو ژبي څخه او بس مه جوړوی لکه په پخوا وختو کي به د نوي ترمینالوژی په وجه خپل او پردي شیانو ته خپل د ځانه جوړشوی لفظونو اختراوي کیدې د مثال په توگه دراډیو په (ږغ د بلي) یو شی چه مونږ جوړکړی نه وی نو زما په اند دا به انصاف نه وي چه د هغه شي نوم دي مونږ بدل کړو که اسانه یي کړي ترڅو هر یو کس و کولاي شی پری خبری وکړی، نو دا به یو لوي خدمت وی.

په آخر کي یو واربیا د دولت څخه غواړم چي پر اوسني او راتلونکي نسل دي مهربانه شي ، پښتو او دري دواړو ژبو ته دي د عملي انصاف په تله کي برابر ځایونه ورکړي.

ترڅو په راتلونکي کي بیا هغو متعصبو مکروبونو ته په ټولنه کي ځای پیدانه شي.(54)

(c) ketabton.com: The Digital Library

فضل الهی ولس پال

افغانان د سیاست بازیو قرباني شوي دي

د لرغونو تاریخي اثارو له څېړنې څخه داسې څرګندېږي چې د نړۍ د تمدن لومړنی بنسټ ایښودونکي سومریان وو چې ښارونه یې جوړ کړل او لیک یې اختراع کړ. تاریخ پوهانو سومریان له اریایي قبیلو څخه یوه قبیله او ځینو خو ان پښتانه بللي دي.

اوس به راشو دې پوښتنې ته که چېرې افغانان د تمدن بنسټ ایښودونکي او د نړۍ د ټولو قومونو او ملتونو په سر کې وو اوس ولې له ټولو قومونو او ولسونو څخه وروسته پاتې دي؟

دا وروسته پاتې والی که په ظاهره زیات لاملونه لري خو په حقیقت کې تر ټولو لوی لامل یې دا دی چې له کله راهیسې افغانانو له سیاست سره مخه ښه کړې او ګوښه ناسته یې غوره کړې له هماغه ورځې را په دې خوا د نړۍ له کاروانه وروسته پاتې شوي دي.

افغانان دوه نیم سوه کاله پخوا د یوې پراخې امپراطورۍ څښتنان وو، د احمد شاه بابا له مړینې وروسته پاتې نورو واکمنانو ګوښه ناستې او راحت ته مخه کړه، له سیاست او ډغرو وهلو څخه یې لاس واخیست او زیاته موده تېره شوې نه وه چې د نورو دولتونو له سیاست بازیو او توطیو سره مخامخ شول. د احمد شاه بابا لمسیان چې د هغه وخت د ځواکمنو دولتونو د سیاسي دسیسو او سیاسي ترهګریو قرباني شول او د قدرت په سر په خپلو منځو کې سره کښېوتل. خپل منځي جګړو په افغانانو کې ملي روحیه ووژله او د ملي ګټو په وړاندې د ولس غبرګون بې تفاوته شو او له دې کبله یو شمېر فرصت طلبو عناصرو ته زمینه برابره شوه او ملي شتمنۍ یې په خاینانه توګه غصب او تالان کړې. دا ډول چلندونه له دوه نیم سوه کلونو را په دې خوا دوام لري، ولس له سیاست سره ډېره نه لګوي د ملي ګټو او شتمنیو په وړاندې بې تفاوتي ښايي، خو موږ ولیدل چې هر څومره موږ له سیاست څخه لرې شوي یو او ګوښه نشیني مو غوره کړې، د نورو ولسونو او ګاونډیانو له سیاست بازیو، توطیو او دسیسو څخه په امان کې نه یو پاتې شوي. هغوی د یو شمېر مادیات پرستو عناصرو په مټ موږ ته دامونه په لار کې ایښي او موږ یې د بې اتفاقیو او خپل منځي جګړو له لارې د نابودۍ کندې ته ټېل وهلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو. د بېلګې په ډول د انګلیس د شرقي کمپنۍ استازو د سکهـ له یاغیانو نه په ګټې اخیستنې سره وتوانېدل د افغان امپراطورۍ هندي برخه (پنجاب، سرهند، کشمیر، سند) د دې امپراطورۍ له ولکې څخه وباسي.

دا مهال د پردیو د سیاست بازیو له کبله د تېمور شاه د زامنو ترمنځ تربګنۍ د یو شمېر تربیه شویو عناصرو له خوا لمن وهل کېده. دا ورونه لا له خپلو میرنیوورونو نه په غچ اخیستلو اخته وو چې انګلیسان له مقاومت پرته په ډاډه زړه د سکهانو په موجودیت کې تر اټکه راورسېدل.

همدا راز روسانو په هېواد کې د محمدزیو شاهزیانو اوقومونو ترمنځ تربګنیو ته په لمن وهلو سره له استراخانه پښه راواړله او د افغان امپراطورۍ د ترکستان برخه یې په تدریج سره تر ستوني تېره کړه، او سمهال هم د پاکستان، ایران، روسیې او د یو شمېر نورو ګاونډیانو د سیاست بازیو قرباني یو. هغوی له بېلابېلو بهانو سره خپل منځي شخړو ته لمن ووهله او د افغانانو پام یې له خپلو ملي ګټو او له لاسه وتلیو سیمو څخه په بل لور واړاوه. په دې توګه افغانانو ته یې نه یوازې دا چې د خپلو روا حقوقو د غوښتلو موقع په لاس ورنه کړه، بلکې یو شمېر سرحدي سیمې یې د دوی له خاورې لا پسې قیچي کړې.

په هېواد کې یو شمېر پردي پالې کړۍ او محافظه کاره روحانیون د ولس د بېداره کولو او پر سیاست د پوهېدلو مخنیوی کوي او له دې څخه ډار لري که چېرې ولس په سیاست پوه شي، نو بیا دوی نه شي کولی چې پر هغوی خپله رنده واکمني ومني او یا د دوی پر خولو او وینو له ټولې شوې ملي شتمنۍ څخه ناوړه استفاده وکړي.

محافظه کاره ملایان ولس ته سیاست د یو ناروا خیز په توګه معرفي کوي او ورته وایي چې سیاست دروغو ته ویل کېږي او دروغ په اسلام کې منع دي. محافظه کاره حاکمان سیاست د اختناق او زور په ذریعه محکوموي او ګاونډیان د افغان واحد ملت د جهاد، قومیت او ګوندونو مو په نومونو سره ویشي، له دې لارې بې اتفاقیو او شخړو ته لمن وهي او د سیاسي لوبو له لارې په افغانستان کې د خپلو موخو پیاده کولو ته زمینه برابروي.

دا په داسې حال کې ده چې محافظه کارانو، حاکمانو او ګاونډیانو ته سیاست هېڅکله دروغ نه دي، هغوی له موږ سره سیاست کوي د دسیسو له لارې د ولس د پرمختګ مخه نیسي او ګاونډیان په دې سره ځانته زمینه برابروي چې له موږ څخه نیولې ځمکې او شتمنۍ په اسانه تر ستونې تېرې کړي او چې کله بیا موږ پر هوش راځو نو دوی له موږ څخه دومره وړاندې تللي وي چې لـــه دوی څخه د خپلو روا حقوقو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتلو جرئت ونه کړای شو.

راځئ چې ویښ شو، سیاست نه کفر وبولو او نه دروغ، سیاست د سیاست په توګه ومنو.

سیاست پرخلکو د حکومت کولو فن او هنر دی.

سیاست د یو ملت د یو والي، د ملي ګټو د پاللو د ملي شتمنیو د پېژندلو او د پرمختګ او پراختیا درس دی.

سیاست د یوه ملت سترګې دي چې کولی شي د دښمنانو ډېرې وړې او کوچنۍ دسیسې او توطیې پرې وویني.

سیاست د حکومت، ورورګلوۍ او یو والي منطق دی.

سیاست د دین او ایمان بشپړتیا ده.

سیاست د تفکیک او تللو ډبره ده.

راځئ چې سیاست ته مخه کړو، که موږ له چا سره سیاست ونه کړو، خو نور یې له موږ سره کوي، موږ ته دسیسې جوړوي او موږ کندو ته ټېل وهي.

د سیاست لومړنی درس د ملي ګټو او ملي شتمنیو پېژندل او په راچاپېره یې د یووالي رامنځته کول دي.

د سیاست دوهم درس، ملي ګټو، ملي شتمنیو او ملي یووالي ته د ژمن او ناژمن کس یا د دوست او دښمن پېژندل دي. د سیاست درېیم درس له دوست سره وروري او دوستي کول او له دښمن سره د دښمنۍ کول او جنګېدل دي.

د سیاست څلورم درس د خپلو حقونو ساتل او د نورو د حقونو درناوی کول او د عدالت ټینګول دي.

د سیاست پنځم درس، د هېواد، ملت، علم او پوهې پالل، پرمختګ او پراختیا ده.

د سیاست شپږم درس ربښتني ازادي او په دې سره په ربښتني توګه د مسلمان ولس او دین ازادول دي.

د سیاست اوم درس نیکمرغه، ازاده او سوکاله ژوند دی.

اوس ویلي شو چې سیاست نه د استخباراتي ملا په خولې کفر او دروغ دي او نه د پردیپالو جاسوسانو اولاسپوڅو سیاستوالو په وینا د هېواد خرابول.

زموږ د تېر تاریخ د ویاړونو یوازنی لامل د ولس په یو والي کې و، هغه وخت موږ ټول سره یو ملت او یو شانته مسلمانان وو، په موږ کې دا او هغه نه و، ټول یو افغانان وو، د هېواد او افغان د سرلوړۍ له پاره مو په ګډه سره کار کاوه، جرئت او خوځښت مو درلود، د حق پلوي مو کوله او د باطلو په وړاندې درېدلو، هر فرصت طلب او خاین ته مو اجازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ورکوله چې هېواد او ولس ته زیان واړوي.

هغه مهال د علم، کمال او هنر ډیوه مو روښانه ساتلې وه، د علم د حاصلولو لـه پـاره تـر بخارا او کوفې ځغلېدو، ملي غرور او ملي احساس مو درلود، چې په هر ځـای کې بـه وو افغان به وو او په افغانیت به مو ویاړ کاوه.

که وغواړو چې یوځل بیا لکه د پخوا پـه څېـرد بـرم خاونـدان و اوسو، بایـد ملي ګټې وپېژنو، د ولس پالنې احساس خپل کړو، خپل ملي یووالي ته ژمن اوسو، ملي غـرور او ملي احساس په ځان کې ژوندی وساتو او پـه ملي احـساس سـره پـوهې،علم، تخنیـک او تکنالوږۍ ته متې ونغاړو.(55)

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد اکرم نسیم

د "ایینې" فعالیتونه د حقیقت په هنداره کې

نن ورځ مې مه ګوره چې نه لرم ډېوه په کور کې
کړي دي ما هم د سپوږمۍ پر زنګانه خوبونه
درویش درانی

کله چې زموږ پر ګران هېواد باندې د امریکا په سرمشرۍ بریدونه پیل شول او د طالبانو حکومت یې رانسکور کړ، له همغې ورځې چې له یوې خوا جګړه روانه وه، له بلې خوا د نړۍ په بېلابېلو هېوادونو کې د همدغو هېوادونو استازي سره راغونډ شول، چې د افغانستان لپاره د مرستو برابرولو تابیا وکړي. دغه راز یو زیات شمېر غیردولتي موسسو، ازادو ټولنو، عامه وګړو او داسې نورو کسانو هم له افغانانو سره د مرستو راټولولو لپاره هلې ځلې وکړې او دا ژمنې یې هم وکړې، چې له افغانانو سره به د ژوند په هر ډګر کې مرسته کوي، په همدې لړ کې د توکیو کنفرانس هم د پام وړ دی، چې د بېلابېلو هېوادونو له خوا له افغانستان سره د لس ملیاردو ډالرو د مرستې ژمنې وشوې. د دې مرستو د لاښه تنظیم لپاره پرېکړه وشوه، چې د غیردولتي موسسو له خوا به د هېواد ګوټ ګوټ ته رسول کېږي. له همدې سره په سلګونو نړیوالې غیردولتي موسسې افغانستان ته راغلې او د کابل په ګډون یې د هېواد په لیریو پرتو سیمو کې هم په کار پیل وکړ.

د دغو غیردولتي موسسو په لړ کې یوه هم ایینه، چې یوه فرانسوي موسسه ده، د نسبي سولې له ټینګښت سره یوځای افغانستان ته راغله. دا موسسه په فرهنګي فعالیتونو کې کارنده ونډه لري او نژدې ټول فعالیتونه یې فرهنګي دي. که څه هم دا ټولنه په ظاهره یوه غیردولتي، غیرسیاسي او خپلواکه ده، خو په حقیقت کې د هېواد په یوې ازمویل شوې سیاسي ډلې پوره اړه لري او همدغې ډلې ته کار کوي. دا موسسه همدا اوس په کابل کې اووه خپرونې لري، چې له هفته نامهٔ کابل، ملالۍ، د ماشومانو مجله (پرواز)، سیرت، سباوون، زنبېل غم او اخبار کابل څخه عبارت دي. زه کله کله ځینې خپرونې ګورم، ځکه چې اکثره خپرونې داسې څه نه لري، چې په لوستلو سره یې د سړي پوهنیزه غنا زیاته شي او یا هم څه ترې زده کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې سړی د ایینې دې ټولو خپرونو ته ځیر شي او د پښتو او پارسي برخه یې ولولي، نو پوهېږي چې د ایینې پټې موخې او هدفونه څه دي او د څه لپاره کار کوي. په ځانګړي ډول بیا کابل اوونیزه (هفته نامهٔ کابل) چې په پارسي او انګرېزي ژبو خپرېږي او تش په نامه پښتو هم لري، دا خپرونه بشپړه سیاسي او لکه مخکې مو چې یادونه وکړه په یوې سیاسي ډلې پوره اړه لري. د کابل اوونیزې پر ټنډه لیکل شوې چې:

"Kabul weekly is an independent publication, unaffiliated with any governmental, political or ethnic groups. It reflects the society and the opinion of the people".

پښتو ژباړه: "کابل اوونیزه یوه خپلواکه، غیردولتي او غیرسیاسي خپرونه ده، چې د ټولنې او عامو وګړو د نظریو ځرګندویي کوي" خو حقیقت په بشپړ ډول د دې برعکس دی او د دې پرځای باید ولیکي چې:

"Kabul weekly is a political publication affiliated with a political party and reflects the opinion and editorial of that party"

پښتو ژباړه: "کابل اوونیزه یوه سیاسي او د هېواد په یوې سیاسي ډلې پوره تړلې خپرونه ده، چې د همدې ډلې د نظر او پالیسۍ د ځرګندولو لپاره خپرېږي".

ځکه د کابل اوونیزې یوه ګڼه به هم داسې نه وي چې په هغې کې دې سیاسي لیکنې نه وي او د یوې سیاسي ډلې ترجماني دې نه کوي. ایا ملي، خپلواکه او غیرسیاسي خپرونه همداسې وي، چې د افغانستان ملي ټرمینالوژي په ایرانۍ ټرمینالوژي وربدله کړي او د پوهنتون پرځای دانشګاه، د پوهنځي پرځای دانشکده، د سترې محکمې پرځای دادګاهٔ عالي، د ښاروال پرځای شهردار، د ښاروالۍ پرځای شهرداري، د سرې میاشتې پرځای هلال احمر، د محصل پرځای دانشجو، د افغان پرځای د افغانستان خلک یا افغانستانیان... ولیکي؟ د افغانستان په نوي اساسي قانون کې لیکل شوې چې ملي ټرمینالوژي به پر خپل حال پاتې وي، خو اوس د ایینې له خوا په خپرېدونکو خپرونو کې د افغانستان له اساسي قانون څخه ځرګنده سرغړونه لیدل کېږي، دا څه مانا؟

څو ورځې وړاندې د ایینې په دفتر کې د "مطبوعاتو د ازادۍ قانون" تر سرلیک لاندې یوې غونډې ته د ګډون لپاره ورغلم، نو د غونډې پیل ته لا څه وخت پاتې و. غوښتل مې چې د ایینې د خپرونو په اړه د دوی له کوم غړي څخه پوښتنه وکړم. خو بریالی نه شوم، خو غوښتل مې چې د ایینې د خپرونو نومونه له ځان سره ولیکم، په همدې لټه کې شوم او د ایینې د خپرونو یو یو دفتر زما مخته راته او ما به نومونه لیکل: ملالۍ، پرواز، زنبېل غم، سباوون، سیرت او اخبار کابل مې ټول تر سترګو شول، خو د هغه نامهٔ کابل دفتر مې په نظر نه شو. په همدې هڅه کې وم او په اصطلاح د ایینې د Media Center یا انټرنټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېفې تر څنګ غرفې ته ورغلم، چې د ښکلو شیان او نور خوراکي توکي پلوري، د غرفې شا ته مې د هفته نامهٔ کابل دفتر تر سترګو شو، چې د احمد شاه مسعود یو غټ عکس په کې لګېدلی و، که چېرې په رښتیا هم کابل اوونیزه یوه ازاده، غیرسیاسي او غیردولتي خپرونه وي، نو بیا د دې عکس مطلب څه دی؟؟؟!!!

کله چې د یوې خپلواکې، ناپېیلې او غیرسیاسي !؟ خپرونې په دفتر کې د یوې سیاسي ډلې د مشر عکس لګېدلی وي، نو بیا به څنګه سړی دا ومني چې هغوی دې خپلواکه پاتې شي او په سیاسي فعالیتونو کې دې رانښکېل نه وي. د کابل اوونیزې پر لومړي مخ باندې هېڅکله هم درې سرلیکونه په پښتو نه دي راغلي، په پنځو یا شپږو سرلیکونو کې ایله یو، یا دوه سرلیکه پښتو او نور ټول په بله ژبه وي. موږ دا نه وایو چې پارسي دې نه وي، دا هم زموږ د هېواد او زموږ د هېوادوالو ژبه ده، خو داسې نه، چې د نورو حق دې په کې تر پښو لاندې شي، ځکه دوی دا پیسې او دا فنډونه (!؟) د ټولو افغانانو په نامه اخلي، ښاغلي فهیم دشتي (د کابل اوونیزې چلوونکي) چا ته په دې اړه ویلي وو، موږ ځکه پښتو ته یوازې 30٪ ونډه ورکوو، چې پارسي د افغانستان د اکثریت ژبه ده او زیات خلک پرې خبرې کوي. ښاغلي دشتي ته باید یادونه وشي، چې که تاسې یوازې کابل افغانستان ګڼئ چې ګواکې ټول په پښتو نه پوهېږي، مهرباني وکړئ، ده سبز، چاراسیاب، پغمان، هوتخېلو او دغسې د کابل نورو ولسوالیو ته سفرونه وکړئ، هلته وګورئ چې څو سلنه خلک په پښتو خبرې کوي، دغه راز نورو ولایتونو ته پام وکړئ، چې هلته د پښتنو شمېره څومره ده. په هر صورت موږ دلته شمېرنه نه کوو، بلکې غواړو پر اصلي موضوع خبرې وکړو. ښکاره ده چې پښتو هم باید په بشپړ ډول په دې اوونیزه کې شامله شي، ځکه پښتو د هېواد د اکثریت، لومړۍ، ملي او رسمي ژبه ده. موږ په دې خبره باوري یو چې زموږ پارسي ژبي ورونه هېڅکله هم دا نه غواړي چې د هېواد په خپرونو کې دې داسې پالیسي رامنځته شي او د ژبې په اړه دې انډول له منځه لاړ شي. ښکاره خبره ده چې دا د یوې ډلې او د یو څو ګوتو په شمېر کسانو کار دی او چې همدا کسان بیا د ایینې له خوا تقویه کېږي او هرډول مالي او مادي مرسته ورسره کېږي، نو ټول مسوولیت همدغې ادارې ته راجع کېږي او د همدې حالت د راوستلو لاملین د ایینې دفتر دی. د همدې اوونیزې له خوا په دې وروستیو ګڼو کې یو مصنوعي لیک خپور شوی چې په دغه لیک کې د بي بي سي راډیو پر خپرونو نیوکه شوې چې ولې یې په پارسي خپرونو کې داسې ویندویان خبرې کوي، چې له اره پښتانه دي، کابل اوونیزه وایي چې پر سړي دا "صدای ناهنجار" بد لګېږي او ګومان کوي چې ننګرهار راډیو اوري. [کابل اوونیزه، دربیم کال، 117مه ګڼه، دیارلسم مخ]. ایا دا بدرنګه غږ "صدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناهنجار" د پښتنو وي او بیا د ننګرهار راډیو ؟؟! اوس مهال د همدغسې خپرونو لـه خوا د ژبنیو، قومي او توکمیزو تعصبونو اور ته لمن وهل کېږي یا هم دا خپروني غواړي چې پښتو یوه خواره، بې ارزښته او نه کارېدونکې ژبه وښیي او دا کسان ځانونه تر نورو لوړ وګڼي.

سباوون مجله هم د ایینې په مالي مرستو خپرېږي، چې هغه هم په همدې ناروغۍ اخته ده، که چېرې د دې مجلې د دویم کال یوولسمې ګڼې ته ځیر شو، نو یوازې او یوازې څلور لیکنې به په پښتو پیدا کړو، هغه هم له خورا زیاتو تېروتنو ډکې دي: 1_افغانستان ته به معیاري پټرولیم وارد شي، 2_د ملي اردو اړتیا د بیاجوړونې بهیر ته یوه لنډه کتنه، 3_مامور پردل او د هغه حافظه، 4_په پکتیا کې په زړه پوري رواجونه. چې دا ټولې لیکنې اووه مخه کېږي، په داسې حال کې چې دا ګڼه 72مخونه لري. یانې نیمایي خو څه کوې، تر لسمې برخې هم د پښتو برخه په کې کمه ده.

د دې تر څنګ که د ایینې یوه بله خپرونه سیرت، چې د دوی په وینا یوه ازاده او ښځینه خپرونه ده وڅېړو او ورته ځیر شو، نو کټ مټ د ایینې د نورو خپرونو په څېر ده، په ځانګړي ډول که د دې خپرونې د دریېم کال یوولسمه او دوولسمه ګڼه وګورو، نو په ټوله ګڼه کې به یې یوه جمله هم پښتو پیدا نه کړو، په دې ګڼه کې نژدې یو مخ انګرېزي راغلې، خو له بده مرغه د پښتو نوم هم په کې نه شته.

یو خو دا ده چې ایینه زموږ په ګران هېواد کې د کرکو او نفرتونو اور ته لمن وهي او د یوې پخوانۍ جګړه ماري ډلې په ملاتړ سره زموږ خوار، ځپل شوی او شهید شوی ملت نور هم د بدمرغیو کندې ته ورټېل وهي او بل زموږ پر ملي ژبه (پښتو) ملنډې وهي. هغه داسې چې څه موده وړاندې د ایینې له خوا په کابل کې د دوی د یوې غونډې بلنلیک چې په پښتو لیکل شوی و، د پښتو ژبې سپکاوی او توهین و. په دې اړه په پخلاینه اوونیزه کې هم یوه لیکنه راغلې وه، چې د دغه بلنلیک عکس یې هم په کې چاپ کړی و او که څوک دا لیکنه ولولي، بیا یې له هغه خپاره شوي بلنلیک سره پرتله کړي، ورته څرګنده به شي چې ایینې پر پښتو کومې لوبې کړې دي.

زموږ د دې دعوې د پخلي لپاره که د سیرت اوونیزې د دویم کال اووه څلوېښتمه ګڼه ولولو، نو د اوونیزې پر لومړي مخ به په څوارلسو سرلیکونو کې یوازې دوه سرلیکه په پښتو ومومو، هغه هم داسې چې په بشپړ ډول یې پر پښتو ملنډې وهلې او دواړه سرلیکونه یې ناسم دي، چې په دې ډول دي: "د ښځو لپاره کرنیز فارم په هرات کې جوړه شوه" (!!؟؟) د دې پر ځای چې دا سرلیک سم ولیکي "په هرات کې د ښځو لپاره کرنیز فارم جوړ شو" او د ښځینه او نارینه نوم توپیر یې کړی وای، دومره هم نه دي توانېدلي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دې سرلیک هغه لفظي جوړښت، ژبنی اړخ او املایي- انشایي تېروتنې سمې کړي. په دویم سرلیک کې یې هم دا تېروتنه تر سترګو کېږي: "په هېواد کې د مور او ماشوم د مړینې د سطح راټیټول" (!!؟؟) د سیرت او ونیزې د همدې ګڼې سرلیکونو ته په کتو سره سړي ته دا فکر پیدا کېږي، چې ایا ایینه دومره توان نه لري چې د پښتو لیکنو لپاره پښتانه په کار وګماري او د دې تېروتنو او نیمګړتیاوو مخه ونیسي؟ یقیناً دوی دا توان لري خو په لوی لاس غواړي چې په دې توګه زموږ پر ملي ژبه ملنډې ووهي، سپکه یې کړي او له پامه یې وغورځوي. ورپسې اخبار کابل Les Nouvelles de Kaboul چې میاشتنۍ مجله ده او په پارسي او فرانسوي ژبو خپرېږي او د ایینې په مالي مرسته له چاپه راوځي، یوازې د دې لپاره چې ګواکې دوی پښتو ته هم کار کوي، د پښتو برخه لري، دوی غواړي چې خلک یې په پټو سترګو فعالیتونه ومني او ستاینه یې وکړي. خو لمر په دوو ګوتو نه پټېږي، که د دې لیکنې ګران لوستونکي د "اخبار کابل" د 2004م کال د "فبرورۍ" پنځلسمه ګڼه وګوري، نو بیا به په پټو سترګو زموږ دا خبره هم ومني چې د اخبار کابل په دې ګڼه کې 19 مخونه د فرانسوي ژبې لپاره بېل شوي دي او د دې برخې ټولې لیکنې په فرانسوي ژبه دي. د پارسي برخه یې 43مخونه لري، چې په دې 43مخونو کې یوازې او یوازې دوې لیکنې په پښتو دي: "د ملګرو ملتونو د سازمان له خوا د افغانستان د سرحدي ستونزو حل" او "افغانان او د کار ستونزه"، چې دا دوې لیکنې اووه مخه کېږي. یانې په 43مخونو کې د پښتو برخه یوازې اووه مخه ده، په بل حساب د اخبار کابل دا ګڼه ټول 62 مخونه لري او په دې 62مخونو کې د پښتو په نصیب یوازې اووه مخه رسېدلي دي.

د یوه سالم فکر خاوند او نورمال انسان به دا څنګه ومني، چې ایینه خپلواکه او ناپېیلې ټولنه ده، سیاسي موخې نه لري او په هېواد کې یوې سیاسي ډلې ته کار نه کوي؟؟

همدارنګه که د اخبار کابل شپاړسمه ګڼه وګورو نو دا تر پخوانۍ ګڼې هم بدتره ده او هغه داسې چې د دې ګڼې د فرانسوي ژبې له برخې پرته د پارسي لپاره 37مخونه ځانګړي شوي دي، چې په دې 37مخونو کې یوازې او یوازې دوه مخونه په پښتو دي: "د مطبوعاتو بیارغونه" نو که په رښتیا "ایینې" غوښتل چې پښتو ته هم د یوې ژبې په سترګه وګوري نو داسې به یې نه کول. پښتو برخه به یې زیاته کړې وای او د یوې ملي ژبې په سترګه به یې ورکتلای. همدا رنګه د ایینې د پرواز مجله هم، چې د ماشومانو لپاره خپرېږي په دې میکروبونو ککړه ده. پرواز د ایینې په ټولو خپرونو کې په ښه بڼه او ښه صحافت سره خپرېدونکې مجله ده، چې د ایینې تر ټولو خپرونو زیاته پانګه وربانډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لګول کېږي. که چېرې د پرواز یوې نوې ګڼې ته یو ځغلند نظر وکړو، نو د ایینې موخې به نورې هم څرګندې شي. د پرواز په دې ګڼه کې 7 سرلیکنه په پښتو راغلي، خو د مجلې نوره برخه نژدې ټوله پارسي ده. یانې د دې ګڼې یوه برخه پښتو او درې برخې په پارسي دي.

پرواز د "جرمني سفارت"، نیشنل جیوګرافیک "National Geographic" او د ماشومانو د نړیوالې ادارې UNICEF په مالي مرسته خپرېږي. یادې شوې مرستندویې ادارې باید وپوهېږي چې دوی دا روپۍ داسې کسانو ته ورکوي، چې هغوی یوازې او یوازې د یوې ژبې بیرغ پورته کړی او غواړي هغو کسانو ته کار وکړي، چې هیله من دي په هېواد کې د پښتو او پارسۍ د مسئلې په ژوندۍ ساتلو سره خپلې واکمنۍ او توپکسالارۍ ته دوام ورکړي، دوی شعار لري چې: "تفرقه واچوه او حکومت وکړه". په داسې حال کې چې همدا ادارې دا پانګه او مرستې د ټول افغانستان او د ټولو افغانانو په نامه ورکوي، خو کار یوازې یوې ژبې ته کېږي.

دغه راز د افغان فلم له ادارې سره هم ټوله مرسته د ایینې له خوا کېږي، ایینې له دې ادارې سره تخنیکي او د روزنې په برخه کې هم ډېرې مرستې کړې، تر اوسه یې نژدې شل بېلابېل فلمونه جوړ کړي، چې په دې شلو فلمونو کې یوازې دوه په پښتو دي. نو د ایینې دفتر به څنګه دا دعوه کوي چې پښتو ته هم کار کوي، که چېرې دغې ادارې پښتو ته لږ تر لږه د یوې ژبې په سترګه کتلای نو په دې شلو فلمونو کې خو باید لس په پښتو وای.

رضا دقتي، چې د National Geographic فوټو ژورنالیسټ دی یو فعال او مستعد سړی دی، خو دماغ او فکر یې د جمعیت او نظار شورا له خوا پېچکاري شوی دی. ده د یوه داسې کس په اړه فلم جوړ کړی، چې د کابل ورانۍ، د هدیرو رېبدونکې شنه او سره بیرغونه او دا په سلګونو معلولین او معیوبین یې د ورانۍ او جنایتونو شاهدي ورکوي، دغه کس یوازې د همدغو سیاسي اشخاصو عکسونه چاپوي او خپروي یې. دی په افغانستان کې د ایینې موسس دی.

د ایینې دغه ډول منفي فعالیتونو ته په کتو سره سړي ته دا د شک ځای نه پاتېږي او په یقین سره دا ویلای شي چې ایینه د افغانستان لپاره نه، بلکې د شمالي ټلوالې او نظار شورا لپاره کار کوي. زموږ ډېر لوستونکي به داسې وي چې له مخه به په دې شیانو خبر نه وي، خو اوس به ټولو ته څرګنده شوې وي، چې ایینه څه ده، څه یې وکړل، څه کوي او څه به وکړي.

روسانو به هم د خپلو ستراتیژیو او سیاسي هدفونو د خپراوي لپاره په روسیه کې کتابونه خپرول او د افغانستان په بېلابېلو ولایتونو کې به یې وېشل، هغوی د دې لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستري پروژې پیل کړې وې او په ملیونونو ډالر یې ولګول، خو ناکام شول. هغه سیاسي پدیدې چې غواړي په زور پر افغانانو خپلې موخې، هدفونه او ایډیالوژۍ په یوه او بل ډول وروتپي، ناکام دي، ځکه چې افغانانو ته تر هرڅه وړاندې خپل کلتور، خپله ژبه او خپل هېواد ګران دی.

په پای کې د ایینې له اداري سره له مرستندویو ټولنو څخه غواړو چې باید وپوهېږي چې په دې هېواد کې پښتو هم یوه ژبه ده، باید چې ورته وخت ورکړي او ویې پالي. اروپایي ټولنه Uropean commission، یو. اس. ایډ United States Agency For International Development، UNICEF، UNISCO، د جرمني سفارت German Embassy، نیشنل جیوګرافیک National Geographic، د کډوالو نړیوال سازمان IOM او UNAMA باید په داسې حالت کې ایینې ته یوه روپۍ هم ورنه کړي، د ورکړل شویو پانګو حساب دې ورسره وکړي، ځکه دغې اداري ته ورکړل شوې مرستې تر اوسه پورې کوم تعمیري اړخ نه لري، بلکې دا مرستې یې ټولې زموږ د کلتور، ژبې، ملي ټرمینالوژۍ، ملي ارزښتونو او ادب د تخریب لپاره لګولې دي. په دې برخه کې باید پلان وزارت هم یو غوڅ او عملي اقدام وکړي، دغسې نورو ټولنو ته دې هم اجازه نه ورکوي، چې دغه ډول بې حسابه پانګه او پیسې زموږ د اصیل کلتور بیا تخریب او یوې ژبې ته په ترجیح ورکولو کې ولګوي. افغانستان د ټولو قومونو کور دی، دلته ټول مېشت قومونه حق لري چې له خپلو حقوقو څخه ګټه واخلي. پورته یادې شوې ټولنې او پلان وزارت باید د ایینې مشران کښېنوي او حساب ورسره وکړي او له دوی څخه دې وپوښتي چې اخر ولې؟؟ دوی ولې هغو ټوپکسالارانو ته د کار او فعالیت امکانات برابروي چې ټول هېواد یې د خپلو قومي، ژبنیو او توکمیزو تعصبونو په اور کې لولپه کړ، په ملیونونو انسانان یې تر خپلو شومو هوسونو قربان کړل، افغانان به په راتلونکي کې ایینه یوازې په دې نامه پېژني، چې دغې اداري افغانانو ته د سالمو مرستو پر ځای د تعصبونو او یوې ژبې ته د ترجیح ورکولو لپاره کار کړی او بس!(56)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېکنام، کابل

مغل هر څه پر بل مخ اړوي

وايي چي کله به چنګېزخان پر يوه سيمه يرغل وروړ، هرڅه به يې بدل او پربل مخ واړول. له بده مرغه له چنګېزخان څخه راوروسته د تاريخ په اوږدو کي په افغانستان کي دغه ډول زياتي پېښي او مسخه کول، بيا بيا ليدل شوي دي. د پخواني تاريخ تېرو دورو ته به نه ګورو، بلکي د افغانستان د اوسمهالي تاريخ ۲۵کلني جګړي پېښي او ناخوالي به راواخلو، چي موږ په کي د ډلو ټپلو زيات ډولونه او څېري وليدلي، موږ د کابل او ځينو نورو حکومتي ودانيو او ملي شتمنيو مسخه کول وليدل، موږ داسي څه وليدل چي افغانان ژوندي په ځمکه کي ښخ کړاى شول... پر سرونو يي مېخونه ټک وهل شول، د بدن غړي يې غوڅ کړاى شول، ژوندي وسوځول شول او...

ښه به وي، چي نن پر يوه بله موضوع وغږېږو. هغه د دولتي ودانيو په ځينو ځانګړو ځايونو کي د ځينو لوحو او سرليکونو لګول دي، چي د کابل ښار او د افغانستان د ولايتونو له وروستي کلتوري يرغل سره سم پيل شوي دي. له بده مرغه د دغه زور او يرغل قرباني هم پښتو ژبه او پښتو لوحي دي، چي يوه په بله پسي له منځه ځي او پرځاى يې په بله ژبه نوي لوحي ټک وهل کېږي.

د بېلګي په توګه د اوبو او برېښنا وزارت پر ودانۍ "د اوبو او برېښنا وزارت" ليکلي وو، خو د وروستي بدلون په ترڅ کي دغه لوحه ليري او پرځاى يې (وزارت اب و برق) لوحه ولګول شوه.

همدا ډول د سوداګرۍ وزارت د (وزارت تجارت) په نوم ونومول شو. د بهرنيو چارو وزارت په وړاندي پښتو لوحه لګېدلې وه، هغه وغورځول شوه، د اطلاعاتو او کلتور وزارت هم په ايراني ژبه (وزارت اطلاعات وفرهنګ) وليکل شو، سره مياشت په (هلال احمر افغاني) بدل شو، د کرنې پراختيا بانک خو له جوړېدو سره سم په پښتو لوحه لرله، خو اوس يې له لوحي څخه پښتو ليري کړل شوې او "بانک انکشاف دهات" شو. همدا سې نور بېشمېره ځايونه شته، چي د ايران فرهنګپالان او دغه هېواد ته وفاداره پلويان پرې خپلي لوحي او ټاپې لګوي. د اطلاعاتو او کلتور وزارت خو د ملي ګالرۍ نوم هم ايراني

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ او "نګارستان ملي" نوم یې ورکړ، حال دا چې په ټوله نړۍ کې یې خلک په ګالري پېژني.

یوه بله ډېره ځوروونکې او زړه بوږنوونکې لوحه د عدلیې وزارت په وړاندې د رسمي جریدې د پلورنځي پر سر لګېدلې وه، چې پرې لیکلي وو: "د رسمي جریدې پلورنځی" خو له بده مرغه د همدې وروستي یرغل په دوران کې دغه ډېره وړه لوحه هم غورځول شوې ده.

ځوروونکې او زړه بوږنوونکې خو مې ځکه ورته وویل چې د افغانستان د خاورې پر هره لوېشت باندې د افغانانو وینې تویې شوې دي، دغه مېړني ولس په کلونو - کلونو افغانستان زموږ د خاورې او خلکو له دښمنانو څخه ژغورلی دی. افغانانو پر هېچا تېری نه دی کړی، بلکې پر دوی او د دوی پر خاوره باندې یرغلګر ورغلي دي، افغانان یوازې د پردیو په وړاندې درېدلي او د خپلو خلکو او خاورې ساتنه یې کړې ده.

دوی په دغه خاوره کې د خبرو حق لري، دوی دا حق لري، په هر ځای کې یې په خپله ژبه لوحې ټک وهل شي، ځکه پښتانه په افغانستان کې اکثریت او پښتو د دې هېواد ملي ژبه ده.

د کمکیانو انیس خپرونه له پیلېدا سره سم پښتو نوم درلود، خو د اطلاعاتو او کلتور وزارت اوس "انیس کودک" نوم ورکړی، په دې مانا چې د پښتنو ماشومان هم له خپل دې حق څخه بې برخې دي او چارواکي هم په څرګنده دا هر څه تر خپل یرغل قربانوي.

له بده مرغه چې یرغلګر دومره سخت دریځه او لارورکي خلک دي، چې دغه ویاړلی قوم په خپله خاوره کې هم خبرو ته نه پرېږدي، پښتو ته په راډیو ټلویزیون او نورو رسنیو کې حق نه ورکوي.

د هغو موټرونو په شا پورې یوه وړوکې لوحه لګول شوې وه، چې د افغانستان پولیسي ځواک ته د مرستې په نوم ورکړل شوي دي. پخوا د دغو موټرونو پر لمبرپلېټونو لیکل شوي وو: (پولیس د خلکو خدمتګار)، خو اوس یې ځای (پولیس خدمتګار مردم) نیولی دی. ښایي ډېر خلک دا یوه وړه خبره وګڼي او دومره ارزښت ورنه کړي، خو پوښتنه ولاړېږي، چې بیا ولې له یوې ملي ژبې څخه دغه دوې جملې په بله ژبه اړول شوې دي، ایا پښتانه دومره حق نه لري چې په خپل هېواد کې له خپلو حقه حقوقو څخه ګټه واخلي؟ حال دا چې وړاندې زیاتې لوحې په پښتو وې، له داسې ډېرو خبرو او تاریخي پېښو څخه ښکاري، چې د لړکیو له منځ څخه ځینې افراد او اشخاص د تل لپاره د باندنیو هېوادونو استازي پاتې شوي دي، د ژبې او نژاد له مخې دغه خلک له ایران، تاجکستان او ځینو نورو هېوادونو سره خپله نژادي او ژبنۍ پالنه کوي. دوی غواړي چې د ځینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېوادونو یو ډول واکمني پر افغانانو وروتپي.

دغه د ژبې او نژاد پالل یا دغه بخل او منفي چلند ، چې نن یې په سیمه کې ایرانیان، تاجکستانیان او نورکسان کوي، ډېره پخوانۍ ریښه لري. دغو خلکو ټول عمر یا ټول ژوند په همدغه ډول نژادپالنه او د ژبې واکمنېدنې تېرې کړې دي. دوی تل هڅه کړې چې خپله ژبه او نژاد تر نورو خلکو لوړ وګڼي او خپور یې کړي. په داسې حال کې چې په پښتو او پښتونولۍ تاریخونه ډک دي، د تاریخ په وروستیو پړاوونو او دورو کې اسلام ضد اشخاصو د عربو اسلام نه مانه، ځکه د عربو اسلام ورته وویل شو، چې همدغو خلکو د عربو اسلام ورته وایه، هغوی ډېرې هلې- ځلې وکړې، چې د عربو د نفوذ مخه ونیسي. خو بیا هم ونه توانېدل. خو دغو نژادپالو او ژبپالونکو بیا له اسلام څخه د ناسمو ګټه پورته کولو لاره چاره خپله کړله. لکه: له یوې خوا په دغه کار بوخت شول، چې څنګه په قران او حدیثونو کې لاسوهنه وکړي، له بلې خوا یې هڅه کوله، چې د سیمې پر هېوادونو ، خلکو او ژبو یرغل وروړي. د ټوپک په زور یې پر خلکو خپله واکمني، ژبه او ډېر څه په زور ومنل، له بلې خوا یې په خلکو کې یو مذهبي تضاد هم رامنځته کړ، چې نخښې یې هر یو سترګه ور انسان لیدلی شي. یا په لنډ ډول ویلای شو ، چې ځینې خلک له پخوا څخه همدا ناروغي لري، دوی د سیمې ډېر ولسونه کړولي او ځورولي دي.

له بده مرغه له کلونو- کلونو راپه دېخوا د افغانستان رښتیني بچیان (پښتانه) تر دې یرغل لاندې دي، له پېړیو- پېړیو څخه په دېخوا کړول کېږي، ځورول کېږي، سپک کېږي، بیا بیا هڅه کېږي، چې د دوی ژبه زېښدۍ شي، د دغې ژبې ټول ارزښتونه مسخه او له منځه لاړ شي، وینو چې اوس دغه هرڅه په عملي ډګر کې ترسره کېږي.

د افغانستان څو کلنې شخړې او دښمنیو دغه ناوړه لوبه لا نوره هم ګرمه کړې ده. ایران، ترکیې، تاجکستان او دغسې نورو هېوادونو د خپل سیاسي نفوذ د زیاتوالي لپاره هلې- ځلې کړي، چې سیمه تر خپلې اغېزې لاندې راولي. دوی هرڅه مسخه کوي، دغه هڅې او هلې- ځلې د جنون تر کچې روانې دي.

همدا وجه ده چې د افغانانو ترمنځ ستونزې لا پسې زیاتې شوې دي، د دوی ترمنځ لا نور ډېر درزنونه راغلي، یو له بل څخه لیرېوالی رامنځته شوی، د دوی ترمنځ د ګډ ژوند لارې چارې زیانمنې شوې دي. نو ښه به دا وي چې یرغلګر نور خپل یرغلونه ودروي او افغانان دې پرېږدي، چې یو له بل سره ګډ مینه ناک ژوند وکړي، دوی باید له پښتو او پښتنو سره خپله بېځایه کینه او دښمني پایته ورسوي. ځکه پښتانه تعصب نه لري، تعصب خو هغه کسان لري، چې پښتانه د هغوی د ژبې، سرلوړۍ او ویاړونو له کبله ځوروي. د هغوی تاریخي ویاړنې ټیټې ښیي. خو لمر په دوو ګوتو نه پټېږي، نړۍ ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانانو تاریخي میراث، پت او کلتور څرګند دی، هیڅوک هم دغه سرلوړی ملت نه شي مسخه کولای. که مغل هرڅومره هم ټول څیزونه پر بل مخ سره واړوي.(57)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ک. س. افغان

د پوهنې وزارت او هېوادنۍ خپرونې ولې له پښتو ژبې سره تربګني کوي؟

د افغانستان انتقالي دولت د خپل واک له لومړيو ورځو څخه په هېواد کې د پوهې د کچې د لوړولو او د بېسوادۍ د له منځه وړلو خبره خپل شعار ګرځولی. د دولت له مشر ښاغلي حامد کرزي څخه بيا د کابينې تر ټولو لوړرتبه او ټيټ رتبه چارواکو په خپل وار سره د هېواد ګوټ ګوټ ته د علم او پوهې د رڼايي د رسولو وعدې کړي.
ښاغلي کرزي خپل دغه هدف ته د رسېدو لپاره ښاغلي محمد يونس قانوني ته د پوهنې د وزارت د مشرۍ سپېڅلې دنده وروسپارله. ښاغلي قانوني هم د خپل ځانګړي احساس له مخې په هېواد کې د پوهنې کچې د لوړولو او پراختيا لپاره ځينې کوټلي ګامونه پورته کړي او په دې ډګر کې يې زياته اندازه بهرنۍ مرستې هم افغانستان ته راجلب کړي. خو دا چې دغه مرستې تر کومې کچې د هېواد د وران ويجاړ پوهنيز سيستم په بيارغونه مصرف شوي دي. ټول هېوادوال پرې خبر دي او ښه پرې پوهېږي.
د تاريخ په اوږدو کې زموږ د هېواد په ښوونځيو او مدرسو کې په پښتو او دري ژبو زده کړې کېدې څرنګه چې زموږ د هېواد ګڼ شمېر اوسېدونکي پښتانه دي او کوم پښتانه چې په ليک لوست بلد دي هغوی په پښتو او دري دواړو ژبو ليک لوست کولای شي. مګر د دې برعکس دري ژبي لوستوال او ليکوال په پښتو ژبه ليک لوست او حتی خبرې هم نه شي کولای، هغوی د دې پر ځای چې د ملي او افغاني احساس له مخې بايد پښتو ژبه زده کړي او خپل افغاني هويت تثبيت کړي، برعکس يې د ځانښودنې او د مادي ګټو په خاطر انګليسي، روسي او فرانسوي ژبې زده کړي دا ښه خبره ده چې يو انسان په بهرنيو ژبو پوهېږي، مګر هر څوک چې په هر هېواد کې ژوند کوي د همغه هېواد د يوه اوسېدونکي په حيث بايد دومره د وطندوستۍ او هېوادپرستۍ احساس او مينه په زړه کې ولري، چې د خپل هېواد په ملي ژبه ليک لوست وکولای شي، لکه الفت صاحب چې وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردۍ ژبه زده کول که لوی کمال دی
خپله ژبه هېرول بې کمالي ده

زموږ د هېواد ډېر دري ژبي ورونه په نورو بهرنیو ژبو کې د ماسټرۍ او دکتورا سندونه او غټ غټ کتابونه لري، مګر د هېواد په ملي ژبه (پښتو) دوه خبرې هم نه شي کولای.

اوس چې په هېواد کې هراړخیزې بیارغونې ته ځانګړې پاملرنه شوې، نو په دې لړ کې باید د ښوونې او روزنې په بیارغونه کې له زیات دقت او پاملرنې څخه کار واخستل شي.

په کابل کې چې د هېواد د هرې سیمې افغانان اوسېږي او د هرې سیمې خلک ځانګړي ولسي رواجونه او روایات لري، ډېر داسې افغانان هم هلته ژوند کوي چې د هغوی ژبې هم له پښتو او دري سره توپیر لري. د ساري په توګه ازبک، ترکمن، نورستاني... او داسې نور د پوهنې وزارت که څه هم په ټولو ژبو د زده کوونکو لپاره درسي مواد نه شي تیارولای خو د پښتو او دري ترمنځ انډول ساتل خو دومره ورته ګران کار نه ایسي په اوسنیو حالاتو کې د کابل په ټولو ښوونځیو کې ټول درسي مواد په دري ژبه تدریسېږي او پښتو یوازې د یوې بهرنۍ ژبې په څېر په کې ځای شوې، چې اوس خو له انګلسي او فرانسوي ژبو څخه هم ورته کمه پاملرنه کېږي.

که څه هم د ښوونې او روزنې ښاغلی وزیر صاحب په رښتیا هم له هېواد او هېوادوالو سره مینه لري، نو باید د خپل افغاني احساس او د هېواد د اولادونو د سمې او سالمې روزنې په خاطر د هېواد په ښوونه او روزنه کې داسې ریفورمونه راولي چې د ټولو افغانانو اولادونه په درسي، فکري، ایډیالوژیکي او ټولنیز لحاظ سمه او بشپړه روزنه په اسانه ډول ترلاسه کړي او دا کار یوازې هغه وخت شونی دی چې د پوهنې وزارت د افغانستان په هره سیمه کې ټولنیز عدالت او متوازن معارف ته قایل شي. همدا راز ملګري ملتونه او هغه بهرني موسسات چې زموږ په هېواد کې د ښوونې او روزنې د پراختیا او پرمختیا په لړ کې هلې ځلې کوي هم دېته ځانګړې پاملرنه وکړي او په هېواد کې د پوهنې د کچې د لوړوالي لپاره د افغانانو د کلتور او ژبو په اړه بشپړ معلومات تر لاسه کړي او همدا راز د غه انډول په سمه توګه په پام کې ونیسي.

ځینې هغه خپرونې چې د ځینو بهرنیو موسساتو له خوا زموږ په هېوا د کې د یووالي، سولې او ډیموکراسۍ په موخه خپرېږي ډېر مطالب یې په داسې ډول چاپ شوي وي چې لوستونکي هېڅ مفهوم ورڅخه نه شي اخستلای. د بېلګې په ډول په افغانستان کې د ائتلافي ځواکونو هغه خپرونه چې د (صلح Peace) په نوم د هېواد په بېلابېلو ښارونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د ائتلافي ځواکونو له خوا په وریا ډول وېشل کېږي او پر انګرېزي، سربېره هر مطلب يې په پښتو او دري ژبه هم ليکل شوی وي، خو د پښتو برخه په کې دومره ګډه وډه ده، چې د پښتو ژبې ليکوالان او پوهان هم پرې نه پوهېږي د ساري په ډول ماته د ائتلافي ځواکونو يوه ورځ د نوموړي اخبار څلورويشتمه ګڼه راکړه چې په څلورم مخ کې ئې 'د ملي ايتلاف اصلاحاتو غونډه' تر سرليک لاندې يو مطلب خپور شوی و، چې د پښتو متن يې د ماشومانو په ژبه چې نوې خبرې زده کوي ليکل شوي وو چې يوه برخه يې د نمونې په ډول دلته راوړم:

' د افغانستان بېرته ودانول د افغنستان دولت، ائتلاف قوا او بين المللي ټولني متحد او جدی ژمنی ته اړه لری ځکه بادوام کابل کې د پرمختګ له پاره په ټول هېواد کې امنيت او قانونی حکومت لازمی شرط دی. په دغه دوه ورځنی غونده په امينت، اصلاحات او مشکلاتو په هکله بحث وشو'.

همدا راز د همدغې خپرونې د همدغې ګڼې په لومړي مخ کې 'د افغانانو روغتيا او هوسايني لپاره زيار' تر سرليک لاندې داسې پښتو متن ليکلی. 'افغانستان د ائتلاف قوا ډاکټران او عسکران د کندهار په جنوب کې يو کلی ته ولاړل تر څو چې خلکو سره کندهار، مرستې وکړي.او د ائتلاف قوا د ډېر شمې عملياتو ولايت دی د سيمی خلکو ته روغتيائی مرستی رسيدلو لپاره روغتيايی د ائتلاف قوا ډاکټرانو د کندهار په ولايت کې په يوه څخه دی. ورځ کې ۱۷۳ کليوال تداوی کړل' کړی دی. که چېرې موږ د هېواد مطبوعاتي خپرونې په ژوره توګه مطالعه کړو، نو ډېر داسې مثالونه به مو تر سترګو شي. د دغو خپرونو دا ډول خپرونې نه يوازې د هېواد د ژبو انډول په سمه توګه په پام کې نه نيسي، بلکې هغه ژبه چې ډېر ويونکي لري-د نورو ژبو په پرتله ډېره ضعيفه وي ددې لپاره چې دا ډول خپرونې په هر اړخيز ډول خپل رسالت وساتلی شي. بايد واقعاً د خلکو په ژبه خپرونې وکړي او خپلې ليکنې په داسې ډول وليکي چې لوستونکي پرې وپوهېږي او که چېرې له نورو بهرنيو ژبو څخه کوم مطالب را ژباړل کېږي بايد ژباړونکي د ژباړې اصول په کې مراعات کړي. که يې په سمه او روانه ژبه نه شي ژباړلی د څو پيسو په مقابل کې دې په نورو ژبو ملنډې نه وهي، يانې لومړی بايد په خپله ملي ژبه بشپړ تسلط ولري او بيا دې نورې ژبې زده کړي، چې په خپلو ژباړو او ليکنو هېوادوال وپوهوي. که چېرې موږ دغو خبرو ته ژور پام وکړو او هر ليکوال او ژباړونکی يې په ځان عملي کړي له يوې خوا به يې د خپل هېواد د ولس لپاره مو ډېر کار کړی وي او له بل پلوه به يې خپل دروند مسووليت هم په سمه توګه ادا کړی وي.

راځئ چې ټول د بشپړ اخلاص، صداقت، مينې او وروروليٖ له مخې په خپل ګران

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېوا د افغانستان کې د امن، سولې، ډیموکراسۍ او عدالت د پیاوړتیا لپاره کار وکړو او د خپل اصل افغاني کلتور د سمسورتیا او بډاینې په موخه نه ستړې کېدونکې هلې ځلې وکړو.(58)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوربتوال احمدي

له پښتو ژبې سره
د لنډمهالې او منځمهالې ادارې
د چارواکو چلند

سره لدې چې پښتو ژبه په مسلسل ډول د اساسي قانون پر بنسټ د هیواد ملي او لومړۍ درجه رسمي ژبه ګڼل شوې خو دفتري امورو ته د ننه کولو لپاره یې د دې هیواد پخوانیو حکومتي چارواکو هم د پام وړ چارې او عملي ګامونه سر ته نه دي رسولي، بلکي یوازې په لږه پیمانه پرمختګ یې د پخواني پاچا محمد ظاهرشاه او اروابناد شهید محمد داود خان د حکمرانۍ په دورو کې په نصیب شوی دی. خو لکه څنګه چې مناسبه وه په زړه پورې کار بیا هم د پښتو د ژبې د ودې، پرمختګ او په رسمي دفترونو کې د دود کولو لپاره سر ته نه دی رسیدلی بلکې په حکومتي ادارو کې دري ژبې ته لومړی مقام ورکړل شوی دی. په همدې توګه سره لدې چې موږ د منځنۍ سطحې د پښتنو چارواکو، شاعرانو او ادیبانو هغو زیارونو ته د قدر په سترګه ګورو چې په دې لاره کې یې سر ته رسولي دي خو په عمومي توګه پښتنانه چارواکي یوازې په دې بریالي شوي چې په ملي سطحه د ځینو اړوندو حکومتي ادارو سرلوحې او د کابل د ښار د واټونو نومونه او داسې نور لومړني کارونه په پښتو ژبه سر ته ورسوي خو په حکومتي ادارو او دفترونو کې بیا پښتو نه ده کارول شوې.

د هیواد د سترې غمیزې په لړ کې د نورو ورانیو تر څنګ په حکومتي چارو کې د پښتو ژبې ودې او پراختیا ته بیا هم نه جبرانیدونکي زیانونه رسیدلي چې د هغو ټولو یادونه ځانګړې لیکنې ته اړتیا لري چې په دې لړ کې د روسانو او د هغوی د لاسپوڅو او ورپسې د تعصب په اور ککړو جنګي ډلو د پښتو ژبې او پښتون قام په مقابل کې تر سره کړي دي.

په هیواد کې د لنډ مهالې یا موقتې ادارې د کار د پیل څخه د مخه هغه وخت له پښتو ژبې سره د تعصب په اور د جنګي ډلو د استازو له خوا ښکاره ضدیت او کرکه څرګنده

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه چې د بن د غونډې په ترځ کې اروابناد حاجي عبدالقدیر له مجلس څخه ووت او په دې توګه یې له پښتو ژبې سره د بیلتون پالو د ضدیت په مقابل کې د اعتراض غبرګون ښکاره کړ.

د لنډ مهالي او منځمهالي اداري په ټوله دوره کې له پښتو ژبې سره داسې چلند شوی چې حتی د یوې بهرنۍ ژبې په څیر هم نه دي ورته کتل شوي. دا خبره ټولو ته څرګنده ده چې د ۱۳۵۷ کال د غوبې تر کودتا وروسته په هیواد کې د کمونستي اداري څخه د ننه او بهر زیاتو متعصبو عناصرو او اړخونو ته د فعالیت زمینه برابره شوي چې د غمیزې په ټول دور کې یې د هیواد ملي او ټولنیز بنسټونه یو پر بل پسې نړولي چې د دې ناولې پدیدې ډیره بده کرکجنه څیره د نجیب د حکومت له نسکورید سره سم د هیواد په پلازمینه کابل کې د عمل په ډګر کې پلې شوه داسې فاجعې یې منځته راوړې چې حتی تاریخ یې هم د تورو اعمالو په یادولو سره د شرم احساس کوي. نوموړې توره څپه بیا د طالبانو له ماتې سره جوخت یو ځل بیا په هماغه پخواني ډول تکرار او لړۍ یې سره لدې چې هیواد مو د یوه انتخابي حکومت خاوند دی تر نن پورې دوام لري.

په داسې حال کې چې پښتانه د افغانستان د خلکو نژدې ٪۷۰ وګړي تشکیلوي چې نوموړې شمیره د روان کال په ټولټاکنو کې ښه جوته شوه دا چې که ټولو پښتنو په ټولټاکنو کې ګډون کړی وای نو په هغه صورت کې به د پښتنو اصلي شمیره ډیره ښه جوته شوې وای. په یاده شوې دوره کې له پښتو ژبې سره د ضدیت په لړ کې لاندې کارونه تر سره شوي او تر سره کیږي:

لومړی: د دولت د ریاست ٪۹۹ فرمانونه، حکمونه، لیکونه او اعلامیې په دري ژبه صادرې شوې دي.

دوهم: د دولت د ریاست په اړوندو دفترونو کې ټول مهم اسناد، پریکړې، مسودې، اجنداوې تحلیلونه عادي مکتوبونه، فورمې، دفتري کتابونه او نور اړوند دفتري کارونه په دري ژبه سر ته رسیدلي دي.

دریم: د دولت د ریاست، وزارتونو، افغاني سفارتونو، خپلواکو ریاستونو، ولایتونو او نورو اړوندو حکومتي اداراتو ٪۹۰ مامورین او کارکوونکي غیر پښتانه ټاکل شوي. سره لدې چې د ځینو ځینو ادارو په راس کې به پښتون مشر و خو د ګوتې په شمار پرته د هماغه اداري نور ټول پرسونل غیر پښتانه دي چې د پام وړ وړتیا او تحصیلاتو څخه بې برخې او زیاتره برخه یې هغه خلک دي چې د افغانستان د سترې غمیزې په لړ کې د جنایت تور داغ په خپل تندي لري. له بلې خوا همدغه عناصر دي چې اوس هم د افغانستان د یووالي بنسټونه نړوي او په دې لاره کې د زهرجنو تبلیغاتو زمینه ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابره ده.

څلورم: د ولسمشر د ویناوو، مرکو، لیکونو او مطبوعاتي اعلامیو خپریدل ٪۹۵ په دري ژبه سر ته رسیدلي دي.

پنځم: د افغانستان د رادیو او تلویزیون ٪۹۰ خپرونې، د پروګرامونو نومونه، تحلیلونه او داسې نورې خپرونې په دري ژبه سر ته رسیدلې او رسیږي چې په دې لړ کې پښتو ژبې ته یوازې نمایشي او نمونیي شکل ورکړ شوی دی.

شپږم: له استثنا څخه پرته د ټولو وزارتونو، ریاستونو، افغاني سفارتونو، ولایتونو او نورو اړوندو اداراتو مکاتبه په دري ژبه سر ته رسیدلې او نوموړې لړۍ اوس هم دوام لري.

اووم: د لویو لویو حکومتي مجلسونو زیاتره ویناوې، سرلیکونه، لوحې، پریکړه لیکونه په دري ژبه سر ته رسیدلې او رسیږي په دې ځای کې باید یادونه وکړو چې یوازې ولسمشر کرزی په ځینو مجلسونو کې دې ټکي ته پام کوي او د خپلو ویناوو یوه برخه په پښتو او بله په دري وړاندې کوي.

اتم: له بهرنیو هیوادونو سره مکاتبه ٪۹۹ په دري ژبه تر سره کیږي او په دې ځای کې پښتو ته یوازې نمایشي شکل ورکړل شوی دی.

نهم: د اطلاعاتو او کلتور وزیر داسې څوک ټاکل شوی چې پښتو خو پریږده چې د افغانستان دري ژبه هم کوم اهمیت نه ورته لري بلکې غواړي په دې هیواد کې د ایران ټرمینالوژي پلې کړي او د نوموړي لومړی کار دا وو چې د هیواد له اساسي قانون سره په سرغړونه یې د اطلاعاتو او کلتور د وزارت نوم په اطلاعات او فرهنګ بدل کړ. په همدې توګه نوموړي وزیر په ډیر بیهوده توګه د پښتو ژبې او پښتون قام د هغو بنسټونو په ورانولو پسې متې رانغښتې دي چې ددې هیواد یو نه بیلیدونکی جز ګڼل کیږي.

لسم: د ښوونې او روزنې په ډګر کې هم دغه څپه په خپل شدت سره روانه ده او د کابل د ښار په تقریبا څلور میلوني نفوس کې چې زیاتره برخه یې پښتانه دي یوازې تش په نوم دوې نیمه فعالې لیسې شته دي چې تدریس یې په پښتو دی نور نو ټوله زده کړه په دري ژبه ترسره کیږي او د پښتنو اولادونه مجبوریږي چې له خپلې ژبې او کلتور څخه بې خبره په خپل کور کې د ناولي استعمار په سیوري کې شپې او ورځې تیرې کړي.

یوولسم: په کابل کې بیلتون پالو ته د تبلیغاتو ډګر د اطلاعاتو او کلتور د متعصب ایرانپال وزیر په اجازه داسې تود دی چې په سلګونو مجلې، اخبارونه او جریدې یې را ویستلې چې له استثنا پرته یې ژبه سل په سلو کې دري یا پارسي ده که څه هم چې د محتوی له مخې زیاتره دغه خپرونې بې مانا دي خو داسې زهر خوروي (پاشي) چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغان ولس سره د بیلتون پالو د کینې د ډکو زړونو ویندویي کوي.

په همدې توګه یو شمیر آزادې رادیویي او تلویزیوني خپرونو هم په کار پیل کړی دی چې زیاتره خپرونې یې په دري او د پردیو د کلتور د خوړولو په چوپړ کې دي او په خپرونو کې یې پښتو ته یوازې د نمونې په شکل ځای ورکړ شوی دی.

دولسم: که چیرې په کوم ځای کې داسې پیښه شي چې کومه لوحه، سرلیک یا د کوم مجلس عنوان په پښتو لیکل شوی وي نو په څنګ کې یې بیا هرو مرو هماغه لیکنه په دري هم شوې وي چې د لوړو او مسلکي زده کړو د وزارت د دروازې د سر لوحه یې غوره بیلګه ګڼلی شو. په دې توګه د لنډمهالي او منځمهالي ادارې په دور کې له استثنا پرته د هغو ټولو وزارتونو، ریاستونو او اړوندو ادارو نومونه په دري اړول شوي چې پخوا پښتو وو.

دیارلسم: د کابل په پوهنتون کې چې زیاتره محصلین او ښوونکي یې پښتانه دي تدریس سل په سلو کې په دري ژبه تر سره کیږي.

څوارلسم: په رسمي او غیر رسمي مجلسونو او د رادیو تلویزیون په ګډو پروګرامونو کې کوښښ کیږي چې دري ژبه او ویونکي یې د یوه فاتح او غالب وګړي په توګه وښیي او په پروګرام کې ګډ پښتانه داسې ورپورې ښکاري لکه یتیمان په دې مانا چې په ګډو خپرونو کې هم ډیر لږ ځای پښتو خبرو او لیکنو ته ورکول کیږي.

پنځلسم: په لسهاوو ځله په رسمي او غیر رسمي غونډو کې چې د ایران او تاجکستان له هیوادونو سره سر ته رسیدلې نو دا جمله زیاته تکراریږي چې ګواکي (کشورهاي هم کیش و همزبان) په داسې حال کې چې د ایران او تاجکستان هیوادونه نه زموږ کیش دي او نه یې ژبه له موږ سره یوه ده .

په دې توګه نور هم ډیرې داسې نمونې شته دي چې د لنډمهالي او منځمهالي ادارې د حاکمیت په دور کې د پښتو ژبې سره د ناوړه چلند ویندویي کوي چې پورته څو نمونې یې د بیلګې په توګه یادې شوې.

که په دې هکله پښتانه چارواکي له همداسې غفلت او بې پروایۍ څخه کار اخلي نو د دې امکان شته چې په راتلونکي کې هم موږ د خپلې خوږې پښتو له زیاتې خوارۍ سره مخ شو او خپل درد یوازې د څو ټکو په بیانولو سره څرګند کړو.

د بصیرت خاوندان دې دې موضوع ته پاملرنه وکړي !(59)

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد انعام واک، ناروې

په افغانستان کې
د ژبو ملي او سیاسي مشروعیت

ژبه نه یوازې یوې "کلتوري"، بلکې د یوې سیاسي پېژندنې په توګه هم د "ملي هویت" بنسټیز توکی او د "ملي ټولنې" د ملا تیر جوړوي. د یوې ژبې لوړ کلتوري موقف په ټولنه کې د هغې ویونکو ته لوړ کلتوري او د هغې لوړ سیاسي موقف په ټولنه کې د هغې ویونکو ته لوړ سیاسي موقف ورکوي. ملي ژبه د یوې ټولنې ډېر کلتوري او سیاسي خنډونه له منځه وړي. جوړ ملتونه د ملي ژبې خاوندان وي.

نن سبا د وینې او قوم پر بنسټ د اکثریت او اقلیت خبره ډېره پیکه او بې رنګه ده. په واقعیت کې د اکثریت پره رنګ نه ده. دا خو ژبنی جوړښت دی چې قومي جوړښت بشکته پورته بیایي. نن سبا د "ژبني جوړښت" منطق د "قومي جوړښت" له پیاوړي مټ پیاوړی دی. ژبنی جوړښت د سیاسي جوړښت بیخ او بنسټ دی. ژبه هغه وخت ملي حیثیت لري چې سیاسي حیثیت ولري. بېله سیاسي موقفه د ژبې ملي موقف یو خیالي موقف دی.

د ملت جوړونې په بهیر کې ملي ژبه بېل بېل قومي ګروپونه په خپله کلتوري - سیاسي غېږه کې رانغاړي او د اقتصادي پرمختګ په څېر د ملت جوړونې په بهیر کې د بېلو بېلو قومي ګروپونو ویلې کېدو ته اوږه ورکوي.

د نړۍ په بېلو بېلو هېوادونو کې د بېلو بېلو ژبو په لسګونو او سلګونو غټ او واړه قومي ګروپونه ژوند کوي، خو د یوه هېواد رسمي او ملي ژبه یوه وي. ژبه د یوې کلتوري پدیدې په توګه غټه سیاسي ستونزه هم وي. دا ستونزه د نړۍ په بېلو بېلو هېوادونو کې یا د ډېموکراتیکو او یا د نورو ځانګړو اصولو له مخې حل شوې ده. د ستالیني مکتب د اصولو له مخې د پخواني شوروي اتحاد په امپراتورۍ کې د ملي ژبو په توګه د ټولو محلي ژبو او د رسمي ژبې په توګه د روسي ژبې په منلو د ژبې مسئله حل شوې وه. د نړۍ په نورو هېوادونو کې د ملي - رسمي ژبې په توګه د اکثریت د ژبې په منلو د ژبې مسئله حل شوې ده. د ساري په توګه په ایران کې فارسي ژبه، په تاجکستان کې تاجکي ژبه، په ترکمنستان کې ترکمني ژبه، په ازبکستان کې ازبکي ژبه او په ترکیه کې ترکي ژبه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتیب سره د دې هېوادونو د فارس، تاجک، ترکمن، ازبک او ترک د اکثریت قومي ګروپونو د ژبو په توګه د دې هېوادونو ملي او رسمي ژبې دي. په پاکستان کې اردو ژبه، چې له سره د یوه پاکستاني قومي ګروپ مورنی ژبه هم نه ده، د هغه هېواد د رسمي او ملي ژبې په توګه منل شوې ده.

خو په افغانستان کې د اکثریت ژبه، پښتو نه یوازې دا چې د وخت د دولتونو له خوا د یوې رښتینې ملي - رسمي ژبې په توګه منل شوې نه ده، بلکې د ژبې ستونزه د یوې ملي ـ سیاسي ستونزې په توګه پاتې شوې هم ده.

په افغانستان کې د دغې یا هغې ژبې د ملي او رسمي مشروعیت د روښانه کولو لپاره په کار ده، د هېواد د قومي او ژبنیو ګروپونو کلتوري - ژبنی واقعیت وڅېړو.

افغان ژبني جوړښت:

افغاني ټولنه د یوې نامتجانسې قومي ټولنې په توګه له یو شمېر غټو او وړو قومي ګروپونو څخه جوړه ده. د غټ قومي ګروپ په توګه پښتانه په سلو کې د هېواد 62.73 تاجک په سلو کې د هېواد 12.38، هزاره په سلوکې د هېواد 9، ازبک په سلو کې د هېواد 6، ترکمن په سلو کې د هېواد 2.69 او ایماق په سلو کې د هېواد 2.68 نفوس جوړوي.(۱)

د یادونې وړ ده چې په افغانستان کې یو شمېر قومي ګروپونو، یا په بشپړه توګه او یا څه ناڅه خپلې مورنی ژبې له لاسه ورکړې دي. له تاجک قومي ګروپ څخه پرته نورو ټولو قومي ګروپونو دا ډول کلتوري - ژبنی بایلات کړی دی.

پښتو او دري ژبې په ترتیب سره د هېواد د غټو ژبو په توګه د هېواد په کچ او ازبکي ژبه په شمال کې د یوې کوچنی او محلي ژبې په توګه ویونکي لري. په کابل، شمالي، مرکزي، لوېدیز او شمال لوېدیز افغانستان کې پښتانه په پښتو، په پښتو او دري دواړو، او یو نیم ځای په دري ژبه غږېږي. د هېواد څه ناڅه ټول لوستي پښتانه په دري ژبه غږېدلای شي. خو د هېواد ځینې باسواده تاجک یا په پښتو ژبه نه شي غږېدلای او یا نه غږېږي.

یو شمېر پښتانه له پېړیو پېړیو راهیسې په شمالي افغانستان، کابل، شمال لوېدیز او لوېدیز افغانستان کې د فارسي ژبې په کلتوري بتی کې دل شوي او په دري ژبه غږېږي. په همدې ډول د ګوتو په شمار تاجک او قزلباش په ختیز افغانستان کې د پښتو ژبې په کلتوري بتی کې ویلي شوي او په پښتو ژبه غږېږي. د افغانستان څه ناڅه ټول هزاره ګان په دري ژبنی بتی کې ویلي شوي دي.

په دغې یا هغې کلتوري - ژبنی بتی کې د قومي ګروپونو ویلي کېدل په اوږده موده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې په واقعیت کې غټه ملي ګټه لري. زیاته کلتوري-ژبنۍ ویلې کېدنه پوخ ملي او کمزورې ویلې کېدنه کمزوری ملي پیوستون منځ ته راوړي.

زه دلته غواړم په دغې یا هغې کلتوري بټۍ کې د دغه یا هغه قومي ګروپ د ویلې کېدو په اړه د یو لړ څېړنو پر بنسټ یو شمېر ارقام او حقایق وړاندې کړم.

د افغانستان لپاره د واک فونډېشن Wak Foundation for Afghanistan, WFA د افغانستان د قومي جوړښت The Ethnic Composition of Afghanistan 1991-1996 څېړنه ښیي چې د افغانستان په ټول نفوس کې له 62.73 پښتنو څخه په سلو کې 7.73 پښتنو، په دري ژبنۍ بټۍ کې په ویلې کېدو سره، دري ژبه خپله کړې ده. د کابل، پروان، غور، بادغیس، هرات او فراه ولایتونو په تاجک کلتوري-ژبنۍ بټۍ کې د دې پښتنو د ویلې کېدو غوره سیمې دي. نو د دې کلتوري واقعیت پر بنسټ ویلای شو پښتانه په ژبني لحاظ د افغانستان د نفوسو په سلو کې 55 دي.

په سلو کې د هېواد ټول هزاره ګان نن سبا په دري ژبني کلتور کې په ویلې کېدو سره په دري ژبه غږېږي. دې قومي ګروپ د خپلې مورنۍ هزاره ګۍ ژبې په پرېښودلو سره خپل ژبنی هویت له لاسه ورکړی دی.

په دې سربېره د واک فونډېشن د قومي جوړښت د څېړنې او په 1980 لسیزه کې د ملګرو ملتونو د UNIDATA د ژبو د سروې له پرتلې څخه جوته شوه چې په سلو کې 0.3 ازبکو، په سلو کې 1.29 ترکمنو، او په سلو کې د هېواد ټولو یانې 2.68 ایماقو هم په دري ژبنۍ کلتوري بټۍ کې په ویلې کېدو سره خپلې مورنۍ ژبې له لاسه ورکړې دي. نو په دري ژبنۍ بټۍ کې په سلو کې د ټول ټال 21 پورتنیو قومي ګروپونو په ویلې کېدو سره په قومي لحاظ د افغانستان ټول 12.38 تاجک په ژبني لحاظ په سل کې 33 ته جېګ شوي دي. د دې کلتوري-ژبنیو واقعیتونو له مخې نن سبا د افغانستان غټ ژبني ګروپونه په لاندې ډول شمېرلای شو:

۱- پښتو مستقل ژبنی ګروپ د هېواد د ټول نفوس په سلو کې څه ناڅه 55.
۲- فارسي ابتلافي ژبنی ګروپ د هېواد د ټول نفوس په سلو کې څه ناڅه 33.
۳- ازبکي ژبنی ګروپ د هېواد د ټول نفوس په سلو کې څه ناڅه 5.8.
۴- ترکمني ژبنی ګروپ، د هېواد د ټول نفوس په سلو کې1.4.(۲).

یو نوی کلتوري - ژبنی پرمختګ:

د یادونې وړ ده چې په افغانستان باندې د پخواني شوروي اتحاد 1979 کال پوځي یرغل راهیسې د افغانانو د کورنیو او نړیوالو بې ځایه کېدنو په نتیجه کې د یوه ګټور کلتوري پرمختګ په توګه ډېرو افغانانو یو د بل ژبې زده کړې دي. په دې لړ کې یو زیات

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر تاجکو، هزاره ګانو، ازبکو، ترکمنو، نورو کوچنیو قومي ګروپونو او پخپله دري ژبو پښتنو پښتنو ژبه زده کړې ده.

پښتو ژبه د یوه نوي ژبني ایتلافي ګروپ په توګه

په پښتو ژبنۍ بېټۍ کې د غېر پښتانه قومي ګروپونو او پخپله د دري ژبو پښتنو د ویلي کېدو پر بنسټ ویلای شو چې پښتو ژبنی ګروپ نور یو مستقل نه بلکې یو ایتلافي ژبنی ګروپ دی.

که څه هم د دې ژبنۍ ویلې کېدنې کره عدد په لاس کې نه شته، خو بیا هم په پښتو ژبنۍ بېټۍ کې د نوموړو قومي ګرپونو په ویلې کېدو سره پښتون قومي ګروپ له خپل پخواني ژبني بایلاته څه ناڅه وتلی دی. د دغو قومي ګروپونو د ژبنۍ لوېدنې د یوه نسبي عدد په تر لاسه کېدو به د پښتو په ګټه پورتنۍ یادې شوې ژبنۍ سلوالې بدلې او د پښتو د ژبني ایتلافي ګروپ ژبني غړې او نوې سلواله لاس ته راشي.

د دغه کلتوري بدلانه د دري او پښتو، دواړو، ژبنیو ګروپونو سلواله له 55 څخه د پښتنو د قومي سلوالې یانې 62.73 په لوري پورته، ښایي له دې نه هم پورته، او له دې سره جوخت د دري ژبې د ایتلافي ګروپ سلواله په هماغه تناسب له 33 څخه راښکته شوې ده.

"قومي- ژبنۍ" که "سیاسي" سلواله!؟

له اتیایمې لسیزې راهیسې یو لړ نړیوالو محافلو، د ساري په توګه CIA، په افغاني قومي جوړښت کې په ګوتو وهلو سره په افغانستان کې یو ناڅاپي او غیر طبیعي قومي بدلون منځ ته راووست. د ساري په توګه هزاره قومي ګروپ د واک فونډېشن له قوله په سلو کې له 9 او د Louis Dupree له قوله په سلو کې له ۲ (۳) څخه یو ناڅاپي 19 ته جېګ کړای شو(4). له دې سره جوخت پښتون قومي جوړښت په سلو کې له 62.73 څخه په سلو کې 40.38 ته راوغورځول شو(5). د افغان قومي جوړښت د دغه غیر طبیعي بدلانه د دغه یا هغه سیاسي عامل تر څنګ ښایي په دري ژبنۍ بېټۍ کې د روښانفکره او باسواده پښتون قشر د ویلې کېدو واقعیت د یوه کمزوري دلیل او بهانې په توګه نوموړو محافلو په نظر کې نیولی وي. که په افغانستان کې د باسوادانو سلواله 15 ومنل شي نو کېدای شي نوموړو محافلو پورتنی پښتون قشر چې نه یوازې په پښتون او دري دواړو ژبو غږېږي بلکې د یوه پاچا، ولسمشر، لومړي وزیر، رئیس، مدیر، مامور او ښوونکي په توګه په رسمي او غیر رسمي ناستو ولاړو کې د خپلې مورنۍ ژبې پښتو پر ځای په دري ژبه غږېږي، ان تر دې چې په عادي ورځنیو چارو کې هم ((څو)) تنه پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبي پښتانه ان له ((یوه)) تن دري ژبي افغان سره د پښتو ژبې پر ځای په دري ژبه غږېږي. په دري ژبو کې شمارلي وي. داسې هم ډېر پېښېږي چې دوه تنه پښتو ژبي پښتانه په خپلو کې هم په دري ژبه غږېږي. نو په دري ژبني ګروپ کې د دغسې پښتانه ژبني ګروپ شمېرل موجه بريښي. نو د پښتو ژبني ګروپ له پورتني عدد (55) څخه د پورتني پښتون باسواد، بيروکرات قشر په کمولو سره د پښتون قومي ګروپ لپاره په سلو کې د 38-40 هماغه عدد لاس ته راځي، چې نن سبا د نړيوالو محافلو له خوا په افغان نفوس کې د پښتنو د سلوالې لپاره په نظر کې نيول کېږي. د 2001 کال په ډسمبر کې د ((بن)) تړون هم د پښتنو لپاره په سلو کې 38 فرضيه په نظر کې نيولې وه.

ليدل کېږي چې د سياسي ملحوظاتو له مخې د تېرو دوه نيمو لسيزو راهيسې افغاني قومي جوړښت او ورسره جوخت پښتون او دري ژبني جوړښتونه لاندې باندې شول. دغه لاندې باندې پښتو ژبني جوړښت په سلو کې له 55 څخه 40 ته ټيټ او دري ژبنی جوړښت يې له 33 څخه 48 ته، ياني هماغه عدد ته چې UNIDATA په اتيايمه لسيزه کې وړاندې کړي وو، اوچت کړ. خو که سياسي وېش په ژبنۍ تله کېږي، نو بيا خو هزاره ګان او قزلباش سياسي برخه نه لري. خو واقعيت دا دی چې دا ډول کلتوري انصاف غته سياسي بې انصافي ده. د پښتنو په برخه کې هم شوې سياسي بې انصافي بايد اصلاح شي. نو د پښتون قومي ګروپ لپاره په سلو کې د 40 او د هزاره قومي ګروپ لپاره په سلو کې د 19 فرضيې سياسي اعداد دي، نه قومي او ژبني.

په افغانستان کې د ژبو قانوني موقف:

د امير شېرعلي خان د دويمې پاچاهۍ په دوره کې ۱۸۸۰-۱۸۲۸ پښتو ژبه د لومړي ځل لپاره د هېواد ملي او رسمي ژبه شوه.(۶) خو پر افغانستان باندې د انګرېزانو د دويم يرغل دا پروګرام شنډ کړ. د امير عبدالرحمن په پاچاهۍ کې (۱۹۰۱-۱۸۸۰) پښتو له دفتر څخه د باندې پاتې شوه.(۷) د پښتو ژبې د رسمي کېدو او پرمختګ دويم حرکت د پاچا امان الله په دوره کې ۱۹۲۹_۱۹۱۹ پيل شو.(۸) دغه حرکت بيا د نادرخان په وخت کې څه ناڅه دوام وموند. په 1937 کال د سردار محمد هاشم خان د صدارت په دوره کې په دولتي دفترونو کې د فارسي ژبې تر څنګ د پښتو ژبې د رسمي کېدو پاچاهي فرمان صادر شو.(9) د 1964 کال د اساسي قانون په دريمه ماده کې پښتو او دري د هېواد رسمي او د 35 مادې له مخې پښتو د هېواد ملي ژبه هم ومنل شوه.(۱۰) له 1973 کال څخه را په دې خوا د نافذ شويو اساسي قوانينو له مخې له پښتو ژبې څخه د هغې ملي موقف واخېستل شو او د فارسي ژبې تر څنګ پښتو يوازې د رسمي ژبې په توګه پاتې شوه. خو په واقعيت کې يوازې او يوازې دري ژبه د دولت رسمي ژبه وه. ځکه دري ژبه د دولت او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیوان یوازینۍ ژبه وه. پښتو ژبه یوازې یوه سمبولیکه رسمي او ملي ژبه وه. د اوسني اساسي قانون د مسودې ۱۲ مادې له مخې پښتو او دري د هېواد رسمي ژبې دي او د ملي ژبې په نوم دغه یا هغه ژبه نه ده ښودل شوې.

د وروستۍ لویې جرګې د ژبو پالیسي:

په افغانستان کې د 2003 میلادي کال د دسمبر د میاشتې د اساسي قانون د تصویب لویې جرګې د هېواد د دوو غټو ژبو په توګه پښتو او دري، دواړه د هېواد په کچ د دولت رسمي او یو لړ کوچنۍ سیمه ییزې، ازبکې، ترکمني، بلوچي، نورستاني، پشه یي، ژبې یې په سیمه ییز کچ رسمي کړې.

په لویه جرګه کې قومي ګروپونه په بېلو بېلو، ملي او محلي سیاسي تیرو ودرېدل. پښتون قومي ګروپ د افغانستان د ملي موسساتو د بیا تاسیس او د یوه موټي افغانستان د سترو ملي غوښتنو په بدل کې و نه توانید چې له یوې خوا د کوچنیو قومي ګرپونو ژبنۍ غوښتنې له پامه وغورځوي او له بلې خوا د یوې ملي ژبې په توګه د پښتو ژبې ملي او سیاسي حقوق خوندي کړي. پښتو ژبې په دې کلتوري، سیاسي اخ و ډب کې نوې سیاسي ساه واخېسته، خو د هغې د اوږدې مودې د ګټې خبره لا هومره پخه نه ده.

دا چې د UNESCO د معیار له مخې په یوه هېواد کې په سلو کې له لسو څخه د لږو ویونکو په ژبه مالي لګښت ملي ګټه نه لري(۱۱) نو په افغانستان کې به د کوچنیو سیمه ییزو ژبو رسمي کېدل هومره عملي نه وي. ازبکي ژبه، چې شا ته غټه سیاسي ـ کلتوري تکیه لري، ښایي په هېواد کې د دري ژبې د سیاسي وزن د راکمولو او په شمال کې د هغې د یو شمېر ویونکو د خپلولو په بیه څه عملي پرمختګ وکړي.

ښکاره خبره ده چې په افغانستان غوندې یوه کوچني هېواد کې به د دوو دولتي ژبو رښتینی رسمي شته والی سربېره په سیاسي خنډونو غټې بیروکراتیکې ستونزې هم رامنځ ته کړي. په پای کې ویلای شو چې د لنډې مودې د یوه ملي مصحلت په توګه د لویې جرګې د ژبو د پالیسۍ د اوږدې مودې د ملي ګټې واقعیت هومره روڼ نه ښکاري.

لنډیز:

-له پښتانه قومي ګروپ څخه په سلو کې د 15 (دوه ژبي) باسواده ـ بیروکرات پښتانه قشر کمول او له ۹ څخه ۱۹ ته د هزاره قومي ګروپ د سلوالې جیګول یو سیاسي واقعیت دی، نه قومي ژبنی.

- په سلو کې 7.73 پښتانه، په سلو کې ۹ یانې د هېواد ټول هزاره ګان، په سلو کې2.68 یانې د هېواد ټول ایماق، په سلو کې 1.29 ترکمن، په سلو کې 0.3 ازبک، (یانې په سلو کې ټول ټال ۲۱ غیر تاجک قومي ګروپونه) په ژبني لحاظ په تاجک قومي- ژبني ګروپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ویلې شوي دي. د ۲۱ دي کلتوري - ژبني عدد په افغانستان کې د تاجکو له -قومي عدد - یانې 12.38 سره جوش خوړلی او د ۳۳ د یوه کلتوري ژبې عدد په منځ ته راتلو سره د دري ژبې ایتلافي گروپ جوړ شوی دی.

- تاجک قومي گروپ د ۳۳ دا ((کلتوري - ژبني عدد)) په افغانستان کې په پوره سیاسي مهارت، د خپل ((قومي گروپي عدد)) په توگه استعمالېږي.

- خو د یوه کلتوري بدلانه په توگه له تېرو دوو نیمو لسیزو راهیسې دا چې یو شمېر غیر پښتانه قومي گرپونو او پخپله دري ژبو پښتنو پښتو ژبه زده کړې ده. نو پښتو ژبنی گروپ له دې وروسته یو مستقل نه بلکې یو ایتلافي ژبنی گروپ دی. په پښتو ژبني گروپ کې به د نومړو قومي گروپونو د ویلې کېدو د کره عدد په ترلاسه کېدو سره د پښتو د ژبني ایتلافي گروپ غړي او نوې سلوالهلاس ته راشي.

- دري ژبه، د دربار د ژبې په توگه، سره له دې چې په افغانستان کې د شاهي نظام په ړنگېدو سره، په تېره بیا په ۱۹۷۸ کال کې خپل عنعنوي درباري موقف له لاسه ورکړ. خو د یوې عنعنوي رسمي ژبې په بڼه کې بالفعل سیاسي شته والی لري.

- پښتو ژبه، په واقعیت کې، د نومړې دري ژبې شاهي نظام په ړنگېدو سره له یو بنسټیز کلتوري- سیاسي ستم نه ازاده شوه او په خپل ملي مټ یې تننی رسمي - سیاسي شته والی خپل کړی دی.

- د پښتو ژبې په رښتیني رسمي کېدو به له یوې خوا په شمال کې د ازبکي ژبې د احتمالي سیاسي - کلتوري پرمختگ په بنسټ، له بلې خوا دري ژبه د هېواد په کچ خپل سیاسي او کمي موقف د پښتو ژبې په گټه په کرار کرار له لاسه ورکړي.

- په پای کې ویلای شو چې دري ژبه د افغانستان د دویمې درجې خو عنعنوي - رسمي ژبې په توگه یو ازې رسمي - سیاسي خو پښتو ژبه سربېره پر رسمي - سیاسي د هېواد د اکثریت د ژبې په توگه ((ملي)) مشروعیت هم لري.

وړاندیز:

- دا چې په یوه هېواد کې ایکې یوه رسمي - ملي ژبه د ملت جوړونې په بهیر کې بنسټیز رول لوبوي، نو په افغانستان کې یوه لویه جرگه، یو ملي پارلمان او یا یو ملي حکومت باید په پوره ملي جرئت د ژبې ملي ستونزه حل کړي.

- پښتانه که خپل ژبنی شته والی له خپل قومي شته والي سره و نه لگوي، نو د هزاره، ایماق او قزلباش قومي گروپونو په څېر به د دري ژبې سیاسي برلاسی مني.

د ژبې د ستونزې په ملي حل کې افغانانو ته په کار ده د عکس العمل د لنډې مودې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاست پر ځای د ((عمل)) د ((اوږدې مودې)) مشروع سیاست غوره کړي.

- پښتانه د نوي اساسي قانون له مخې کولای شي په مشروع ډول د پښتو ژبې د ((رښتینې رسمي کېدو له لارې د هغې ((ملي)) کول خوندي کړي.

اخځونه:

1- Wak Foundation for Afghanistan, WFA. The Ethnic Composition of Afghanistan, A six year Survey and Research, 1991-1996. Page27. Published by Kor. Peshawar Pakistan.

2- Ibid, Page 6.

3. Louis Dupree, Afghanistan, Page 59-64, Princeton University, New York, USA 1980.

4,5- World Almanac, Page, 737, USA, 1999.

۶، ۷- د پښتو ژبې د ودې اړتیا او لارې چارې(د بېلا بېلو لیکوالو د لیکنو ټولګه)، د پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ مقاله، په معاصر افغانستان کې پښتو او د هغې په هکله یو څو خبرې، دېرشم مخ، د پښتني فرهنګ د ودې او پراختیا ټولنه، جرمني ۱۹۹۹ کال.

۸، ۹_د افغانستان د ۱۹۲۴کال اساسي قانون، لومړی فصل، دریمه ماده.

۱۱- د افغان ملت جریده، اوومه ګڼه، د ډاکټر محمد امین واکمن مقاله، لویه جرګه او نوی اساسي قانون، پنځم مخ، ۲۰۰۳ کال، کابل، افغانستان.(60)

د اتمرخېل بایېزی لیکنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو هم د افغانستان رسمي ژبه ده

د اساسي قانون د تسويد او تصويب پر مهال ډېرو افغانانو دا هيله درلوده چې د هېواد د يو ستر قومي اکثريت د ژبې په حيث به پښتو د افغانستان د ملي ژبې په توګه و منل شي او په دې لار کې ډېرې هلې ځلې هم و شوې خو د جرګې په ترڅ کې د ملت د پاشل کېدو څخه د منځنيوي په خاطر د پښتو پلويان له خپلو حقه غوښتنو تېر شول او په همدې يې بسنه وکړه چې دري او پښتو دواړه د دولت رسمي ژبې وي.

د اساسي قانون پر جوړېدلو هم دا دی ښايسته ښه موده واوښته خو پښتو ژبه نه يوازې دا چې د ملي ژبې په حيث و نه منل شوه عملاً يې رسمي توب هم تش په نامه دی. د دولت د مرکزي ادارو نژدې ټولې چارې په دري پرمخ بيول کېږي. که کله خال خال د دريمې يا څلورمې درجې د اهميت کاغذ چا په پښتو کښلی وي کښلی به يې وي خو نژدې سل په سلو کې کاري اسناد په دري ژبه ليکل کېږي. کله کله په مطبوعاتو کې لولو چې د افغانستان ملي ټلوېزيون ژبنی انډول نه ساتي، خو ددې تر څنګه دولتي ادارې، وزارتونه، سفارتونه او ملي تجارتي موسسې (لکه اريانا افغان هوايي شرکت) چې وېب سايټونه جوړوي د د تبرک د پاره هم په کې پښتو نه ليدل کېږي؛ بهرني مرستندويان چې خپل کاري اسناد په بهرنيو ژبو ليکي او د أفغانستان د بيا رغونې له بودجې څخه يې په يوه افغاني ژبه را اړوي د کابل د چارواکو په فتوا يې په دري ژباړي ځکه چې ورته ويل کېږي چې پښتو متن ته ضرورت نه شته ! دغه ډول غير نورمال چلنونه بايد چې و غندل شي او د خلکو پام ورته راواړول شي خو يوازې په خبرو څه نه کېږي او نه په چغو او انتقادونو د چا درد دوا کېږي.

د مرکزي دولت د ژبو سياست د نورو سياستونو په څېر د ضمني مصلحتونو په خاطر ډب شوی غوندې ښکاري او دا تمه نه شي کېدای چې کومه رسمي دولتي اداره يا کوم وزير او معين به دومره اخلاقي جرأت و لري چې د ژبو پر موضوع وګړېږي

. کله چې شرايط داسې تنګ شي نو بيا له حق څخه دفاع د اولس د هر وګړي مسئوليت شي چې په هر ځای کې او هر مقام کې چې وي تر خپلې وسې يو څه وکړي او که نور يې هېڅ له لاسه نه کېږي نو يو پاسيف مقاومت خو کولای شي.

اوس نو د دولتي دستګاه د دريم او څلورم کتار کارمندان چې که څه هم سياسي ځواک نه لري خو عملاً د دولت چارې پر مخ بيايي د ژبو د يو نسبي انډول د منځ ته راتلو مسئوليت پر غاړه لري چې هم رسمي اسناد په پښتو وليکي او هم له خپلو همکارانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرانو څخه و غواړي چې د اداري چارو د لا ښه کېدو په خاطر دوې ته ځینې مهم کاري اسناد په پښتو ژبه وړاندې کړي. که داسې و نه شي نو په افغانستان کې به فرهنگي نا انډولي تر ډېرې مودې د قناعت وړ حل و نه مومي او ګیله به مو هم له ځانه وي.(61)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهندوی عبد الخالق رشید

پښتو ژبه یوه ملي او فرهنګي اړتیا

یوه مخکنۍ یادونه:

په (1996) م کال د هندوستان په اتراپردېش، د رامپور په ښکلي ښار کې هلته چې کلونه، کلونه د پښتنو نوابی تېرې شوي او د روهیلکند تاریخي ویاړونه یې تر اوسه د هند اوچتیا څرګندوي، د فارسي ژبې نړیوال کنفرانس جوړ شو و. دغه غونډه د هند د خپلواکۍ د پنځوسمې او د رامپور رضا کتابتون د دوه سوه یمې کالیزې په درشل کې جوړه شوې وه. په دغه نړیوال کنفرانس کې د ټول هندوستان د فارسي ژبې استادانو، د ایران، ترکیې، بنګله دېش، ترکمنستان او د افغانستان استازیو پوهانو او فرهنګیانو ګډون کړی و، د افغانستان د استازي په توګه په دغه غونډه کې د "علامه حبیبي او فارسي ژبې ته د ده خدمتونه" پر موضوع باندې ما مقاله ولوسته. د استاد د معنوي برکت له امله دغه مقاله د نوموړي کنفرانس په ترڅ کې په هغو مقالو کې راغله چې وستایل شوه او ګډون کوونکیو په ډېرو ښو احساساتو بدرګه کړه. د دغه کنفرانس په ترڅ کې د ایران تر شلو زیاتو لیکوالو ګډون کړی و، چې په سر کې یې د ایران نامتو څېړونکي استاد جعفر شهیدي هم و. هغه چې استاد له نږدې پېژانده او د هغه له آثارو سره اشنا و، په دې نظر و چې: "استاد حبیبي علماً په شلمه پېړۍ کې د فارسي ژبې هغه خلا ډکه کړه چې د فارسي ژبې د کلاسیکو او زموږ تر منځ واقع شوې وه".

له ایراني لیکوالو سره په خبرو او بحثونو کې ما یوه بله ډېره جالبه خبره دا هم را برسېره کړه چې د دوی د پوهانو او رسمي پالیسۍ یو د اختلاف ټکی دا دی چې چارواکي یې غواړي، په فرهنګي او ژبني لحاظ دومره ځان اوچت او واکمن وښیي چې ان په ژبني لحاظ هم چې څه په فارسي ژبې پورې اړه لري، هغه د خپلې لوړتیا غوښتنې ټول د "ایران" ارزښتونه وبولي. یوه استاد په ډېره خواشینۍ سره دا راته وویل چې: "موږ د افغانستان په اړه اوس پر یوې سیاسي دوه لارې باندې ولاړ یو، یو دا چې موږ فکر کوو چې فارسي یوازې د ایران ژبه ده او له ګاونډیو هېوادو څخه یې ټغر ورغ په ورغ په ټولېدو دی چې ډېر ښه او لومړنی مثال یې هند دی، په افغانستان کې هم فارسي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثریت ژبه نه ده، ځکه ورته امیدوار نه یو، کېدای شي یوه ورځ هلته هم د فارسي ژبې برخلیک همغه د هند برخلیک شي. لکه چې هندوانو د پارسي په وړاندې انګریزي او هندي ژبې الترناتیف کړې، همداسې په افغانستان کې د پارسي الترناتیف پښتو ژبه په بې ساري توګه د ودې په حال کې ده. دویم دا چې زموږ د سیاسي ټولنو لوړتیا غوښتنه او د پارسي ژبې هر څه د ځان بلل په خپله د پارسي ژبې لپاره قبر کیندل دي. زه پر دې باور لرم چې د پارسي ژبې په برخه کې د افغانستان ونډه هم اوس او هم د تاریخ په اوږدو کې انکار نه کېدونکی حقیقت دی. "

پورتنۍ خبره زما لپاره له څو پلوه د پاملرنې وړ شوه؛ یو دا چې دا د یوه عالم نظر و. هغه چې د ژبې، فرهنګ او فرهنګي ارزښتونو په اړه لکه سیاستمداران داسې وچ فکر نه کوي. بل دا چې که ایرانیان په رښتیا هم د فرهنګ غصبولو چاره د ځان کړې او دې ته خوشحاله وي چې ژر ژر پارسي له نورې نړۍ راټوله شي او زموږ مال وګڼل شي او هر څه چې د تاریخ په اوږدو کې دا ژبه لري هغه هم د دوی شي، زه فکر کوم چې دا عمل به له یوه ځانګړي عکس العمل سره مخامخ شي؛ هغه دا چې که په افغانستان کې پارسي ژبه په تمامه مانا له منځه ولاړه شي او د هند پر برخلیک اخته شي، دا به د افغانانو د نویو نسلونو لپاره تر اوسني حالت په څو څو ځلې په زیاته اندازه ګرانه پرېوزي، دا به د افغانانو لپاره د منلو وړ نه وي، چې د نړۍ د اوچت فرهنګ یوه مهمه او ارزښتناکه برخه دې بې ښه او بده له لاسه ورکړي.

مانا دا چې دا د ایرانیانو بې بنسټه قضاوت دی چې دوی فکر کوي د پښتو ژبې پیاوړتیا به د دې سبب شي چې د فارسي ژبې جرړې له افغانستان څخه ووزي او هر څه به لکه چې "فارس" یې په "ایران" واړاوه، د ځان وبولي. خو افغان پوهان پر دې باوري نه دي ان که دا پارسي ژبه د چا خبره مات لاس هم شي نو دا به یې په غاړه کې پرته وي او د سیمې د ملي او تاریخي سیالۍ او ارزښت له مخې به اهمیت ورته ولري.(1).

پښتو د یوه اوږده تېر مهال پر ګودر

(یوه نوې نظریه)

د تاریخي او ژبنیو اسنادو له مخې، د اوسنیو پرمختللیو څېړنو او عیني واقعیتونو له مخې دا ټکی باید ومنو چې پښتو د اسیا له هغو مهمو ژبو څخه ده چې د شتوالي تاریخ یې د اسیا په یوه ډېر مهم، لرغوني او تاریخي قوم (پښتنو، پټانانو، افغانانو) پورې اړوند دی. دا چې له بدمرغه د ده قوم د اند و ژوند سر رښتنه د ژوند په یوازینۍ او پرله پسې لړۍ (جګړې) پورې تړلې وه، دوی د دې لپاره چې فکر وکړي، ولیکي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووايي، او واوري، ډېر لږ وخت پيدا کړی دی او له هغې لږ وخت څخه يې دومره ګټه اخيستې ده، چې دا ژبه يې پاللې او د هغه لپاره يې دا مبارزه کړې چې بايد ژوندی پاتې شي او تر ننه پورې دې د پښتنو له سرکښ کاروان سره غرونه او رغونه ووهي. پښتو ژبه له نن څخه نږدې دوره زره کاله دمخه په اسيا کې د يوه ژوندي او "مدعاوالا" قوم ژبه وه او د دغه قوم د مادي او معنوي ارزونې او وياړونو ژوند او پېښليک پرې څرګندېده. سربېره پر دې نن سبا هندي پوهان دا خبره بې شکه مني چې د هندي فرهنګ او کلچر په سرچينو کې پښتانه، د هغوی فرهنګ او د هغوی فرهنګي هلې ځلې يو د پاملرنې وړ څپرکی جوړوي. د دې خبرې د اثبات په خاطر په سلګونو سرچينې له سانسکريتي دور څخه بيا تر ننني عصر پورې زموږ په واک کې شته دي. کله چې د هندي فرهنګ په لرغونو سرچينو کې پالي (Pali) ژبه او ادبيات څېړو، په مستقيمه او نامستقيمه توګه له پښتو ژبې، او پښتني لرغوني فرهنګ سره خپل اړيکي ساتي، د بېلګې په توګه پالي ژبه لکه پښتو ژبه بډای فوکلور لري چې په ډېرو برخو کې له پښتو فوکلور سره ورته والی او يو رنګي لري. بله دا چې پالي د بودايي دورې د مذهبي تعليماتو په خورولو کې د پاملرنې وړ برخه درلوده او ډېر پخواني آثار په کې "د ملندا پنهو او ناګه سينا" پوښتنې او ځوابونه دي چې پوهان وايي هغه لومړی ځل په "زړه پښتو" کښل شوي.(2) چې ژباړې يې اوس په پالي، برمايي او نورو ژبو کې د بودايي مذهب د پلويانو د درناوي وړ دي.

همدارنګه سانسکرېټ ژبه چې د هندي فرهنګ له معتبرو سرچينو څخه ګڼل کېږي او د دغې ژبې په سمونه او ګرامر ليکنه کې د پاڼي نې (Panini) نوم نه هېردونکی دی. د هند د فرهنګ څېړونکي او پوهان او د (Feeders of Indian Culture) ليکوال خو په ډاګه دا د هند د کلتوري جوړښت تر څنګ ليکي چې: "تر هر څه دمخه پر دې بايد باوري وو چې رازونه هېڅکله هم روښانه او په ميدان نه دي، هغه بايد په ژورتيا سره وڅېړل شي. دا روښانه او له شکه وتلې خبره ده چې د دغې ژورتيا يو اړخ په پخوانو پورې اړوند دی، بل هغه چې مخکې له مخکې د هغو کسانو له خوا چې د هېواد د مينې غم نيولې او په شوونستې توګه هڅه کوي د هند د خلکو پر هندي والي (Indianisation) باندې خپله پاملرنه راوڅرخوي، خو دا به ډېره ګرانه خبره وي چې دوی يې سپينه کړي او يا دا ګوله په اسانۍ تر ستونې تېره کړي، د مثال په توګه د سانسکرېټ لوی عالم او ګرامرپوه پاڼي نې (Panini) که څه هم براهمن ياديږي خو له اره د ايران (آريانا) اوسېدونکی يوسفزی پټان دی، نه د هندوستان..."(3)

د پاڼي نې (Panini) د پښتون بللو په اړه نور څرګند شواهد په خپله د ده ليکنې دي، د ده په آثارو کې هم د پښتو کلمو څرک او شتوالی د نوموړي عالم خبره د حقيقت پر کرسۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېنوي. په "انبت ادهیایي" نومي اثر کې یې زیاتې پښتو کلمې راغلي او په ډاګه شوې دي.(4) دا خو د پاڼې نې په باب خبره ده چې موږ د هغه د پښتون بللو ادعا کوو او د پوهانو پر پلو باندې ګامونه ږدو، یوه بله جالبه خبره چې هغه هم د پاڼې نې پښتون بلل تایدولای شي دا ده چې د هند په جنوب کې چې کوم د راویدي تمدن وده کړې او اوسنۍ تاملي ژبه یې پخوانۍ ننبه ده. پوهانو په دې باب کښلي، د تاملي ژبې کوم ګرامر چې تر میلاد مخکې لیکل شوی د هغه لیکوال هم اصلاً د هند له شمال څخه جنوب ته تللی او هلته یې دا ګرامر بشپړ کړی دی.

"د دودیزې دنیا له مخې د تاملي ادب لرغونتیا تر میلاد دمخه 2500 کالو ته رسېږي، خو د شتو اسنادو له مخې په دغه ژبې کې تر میلاد دمخه (1000) او زاړه اسناد شته دي. په لرغوني جنوبي هند کې درې علمي ښوونځي یا اکاډیمۍ (Songams) د زاړه مدوراکپاداپورم (Madura Kapada Puram) یا اوسنی مدورایي (Mudurai) په ښار کې وو. د لومړۍ اکاډیمۍ له ډېرو نامتو غړیو څخه یو اګاستیا (Agastya) و، چې د اګاتیام (Agathiam) په نامه یې د تاملي ژبې لومړنی ګرامر ولیکه. وایي چې دی د هند د شمال یو آرین مبلغ و، چې د ویدیک (Vedic) مذهب د خورولو لپاره جنوبي هند ته راغلی و. د هغه دولسو پلویانو یو زیات شمېر رسالې او مقالې د ګرامر، موسیقۍ، نڅا او نورو په برخو کې لیکلي دي. د دغو رسالو یوه د تولکاپ پیم (Tolkappiam) په نامه یادېږي، چې تر میلاد دمخه د (1000) کال په شاوخوا کې لیکل شوې او تر اوسه شته ده... "(5)

کله چې دا ټولې خبرې سره راغونډوو، نو په پای کې یې دا ویلای شو چې پاڼې نی که له یوې خوا "یوسفزی پټهان" دی، نو له بلې خوا د پښتو ژبې یو پخوانی دودیال او لیکوال هم دی، چې پښتو ژبه یې د هند ډېرې مهمې او لرغونې ژبې سانسکرېت تر څنګ زده وه او شاید چې لیکنې یې هم پرې کړې وي. د پاڼي نې په باب د پوهانو دا ډول نظریات او شواهد دا ټکی هم تاییدوي چې د ملینډا پنهو (Milindapanha) او ناګه سینا (Nagasena) پوښتنې به بې شکه په "زړه پښتو" لیکل شوې وي.

لکه چې پر داسې ټکو باندې تر اوسه هم پر دې پرتې دي، دا ډول په سلګونو نورې سرچینې هم شته چې د هغو په ترڅ کې دا په ډاګه ویلای شو، چې زموږ د ادب او فرهنګ د لرغونې ودې په اړه د هندي ادب او فرهنګ څېړنه یوه حتمي اړتیا ده، ځکه که موږ د هندي ګډ فرهنګ (هندي آریایي) مختلف اړخونه په دقیقه توګه راوسپړو او ویې لولو د هغه په مرسته زموږ د تاریخ او فرهنګ ډېرې تیارې روښانه او ډېرې نورې رښتیاوې رابرسېره کېدای شي. سربېره پر دې دا هم ویلای شو چې پښتو ژبه او پښتني فرهنګ که

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوې خوا د داسې ورتیاوو لرونکي دي، نو له بلې خوا د اسیا د فرهنګ د یوه مهم توک او مهمې ژبې په توګه د یوې روښانه راتلونکې په لور هم د ودې او پرمختګ په لور اوچت ګامونه اخلي.

پښتو د اوس مهالي یون پر پېچومي اوړي

(وده، اړتیا او غوښتنه)

لومړی: ملي هویت، ملي ژبه:

افغانستان نن سبا د اسیا په زړه کې د نویو اقتصادي او ټولنیزو بدلونو په درشل کې دی او یو ځل بیا دا لرغونی هېواد داسې فکر کېږي چې د "ورېښمو د لارې" د زړه ټاټوبي پر ځای په او سني عمر کې له نوې ورتیا سره مخامخېږي. کله چې دغه هېواد له دغو نویو اړیکو سره مخامخېږي، په دې کې شک نه شته چې زموږ هېواد د ورېښمو له لارې د تاریخي شېبو په انډول په ټولنیز لحاظ له خواره واره والي څخه په امن شوی، او یوه موټی شوی دی، ځکه نو د هغه وخت په انډول اوس د دغه ملت د فرهنګي او معنوي ودې هم اړتیا زیاته شوې او هم یې د خلکو شعور دې ته تیار شوی چې په دغه برخه کې باید رغنده ګامونه اوچت کړي. افغان په اسیا کې اوس د یوه واحد "ملت" په نوم دی، چې د خپل هویت د لا سمبالتیا په خاطر د واحدو ارزښتونو، ټولنیزو موسسو او "واحدې ژبې" د ټاکولو او اړتیا خبرې اوس تر بل هر وخت ورته مهمې او د پاملرنې وړ دي، چې په دغه ترڅ کې د دغه ملت غوښتنو ته د نورو ژبو په انډول "د پښتو ژبه" ملي او فرهنګي دریځ غوره کولای شي. نن سبا په ټولو اسیایي هېوادو کې د دغو هېوادو خلک که له یوې خوا یو ملت یادېږي، نو د دغه ملت د شتوالي او ملي جوړښت تر ټولو ښه هنداره د هغه ملت ژبه ده. هغه ژبه چې د ملت د ډېرکي ژبه وي، د ټول ملت د ملي هویت څرګندونه باید وکړي. زه فکر کوم چې د نویو ټولنیزو اړیکو او افغاني ملي هویت د پېژندنې او نورو ملتو څخه د توپیر په لحاظ پښتو ژبه په دغه بهیر کې خپله لاره په ډېره ښه توګه ایستلای شي.

دویم: یوه تجربه، یوه ازموینه:

زموږ د هېواد او د سیمې د هېوادو د شملې پېړۍ تاریخي بهیر ځینې حقیقتونه د تجربې په ترڅ کې په روښانه توګه ځواب کړي دي. په دغه لړ کې دوه مثالونه د ځانګړې یادونې وړ دي. یو په افغانستان کې د پښتو ژبې چټکه وده او بل په هندوستان کې د هندي ژبې. په هندوستان کې د لودیانو له وخته بیا د مغلو تر هغو هم را وروسته فارسي ژبه د هند رسمي او درباري ژبه وه، خو کله چې انګرېزان په هند کې په پښو ودرېدل د نورو کړو وړو په څنګ کې یې یو دا هم شو چې پر 1837 کال یې د دغې ژبې چې نږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اته، نهه سوه کاله د هند حاکمه ژبه وه، د نه اړتیا اعلان وکړ او کرار کرار یې خبره په نړدې نیمه پېړۍ کې دې ته ورسېده چې نن یې د نفوذ ساحه له موزیم او څېړنیزو موسسو څخه د باندې نه وځي. که چېرې د دغې ژبې په اړه دا پوښتنه طرحه کوو چې دا څنګه وشول، چې د هند د اتو، نهو سوو کالو مهمه ژبه دې په یو ځلي توګه په نیمه پېړۍ کې له منځه لاړه شي؟ دغې پوښتنې ته ژبپوهان او تاریخ پوهان اوس یوازې یو ځواب وایي او هغه دا چې: "له بده مرغه چې د هند په نیمه وچه کې په دې دومره اوږده موده کې فارسي ژبه له دربار څه د باندې را و نه وتله. که چېرې د دغې ژبې خواخوږو دغه ژبه د دربار په دېوالونو کې نه وای بنده کړې او د ملت منځ ته یې هم لار ورکړې وای، نو اوس به یې دغه برخلیک ته د هند په نیمه وچه کې هر کلی نه وایه." تر اوسه د دغې ژبې ځای په یوه برخه کې انګریزي او په نورو برخو کې هندي ژبې ونیو. انګریزي ژبه هم په هند کې د فارسي پر برخلیک ور اوړي، ځکه چې د هندي ژبې د ودې او پرمختګ بهیر دومره چټک او دومره په ملي لحاظ د اهمیت وړ دی چې ان د اردو ژبې اړتیا یې هم له ګواښ سره مخامخ کړې ده، ځکه چې اوس هندوان هم هغه د ګاندي خبره کوي چې: "زه باور نه لرم چې اردو ځانګړې ژبه ده، ځکه چې د دې ژبې جوړښت او ګرامر د هندي ژبې ګرامر دی او ویې پانګه (Vocabulary) یې له فارسي او عربي څخه ده.

هغه څوک ښې اردو خبرې کولای شي چې عربي او فارسي یې زده وي".(6) همدغې نظریې اوس خبره دې ته را رسولې ده چې د اردو ژبې لیک دود هم پر هندي لیک دود باندې واوړي. خو مسلمانان یې په وړاندې په کلکه مقاومت کوي او داسې فکر کېږي چې د هندي ژبې د اوسني چټک ځپاو په وړاندې به دا مقاومت هم بې اغېزې شي.

کټ مټ بهیر د پښتو ژبې په اړه هم د پاملرنې وړ دی، د نږدې اویا کلونو په اوږدو کې پښتو ژبې په افغانستان کې خپله لاره وایسته او د هېواد په ټولو علمي او فرهنګي موسسو کې یې ځای ونیو. دا چټکه وده په زماني لحاظ یو علمي او په ملي لحاظ یو طبیعي خوځون و چې په ټولنه او د دې ټولنې د ټولنیز ژوند په عیني بهیر پورې یې اړه درلوده او د حساسو لیکوالو او فرهنګیانو ونډه او ژوندۍ پوهه ورسره ملګرې وه. دا خبره دا دلیل هم پیاوړی کوي چې د همدغې پېړۍ په اوږدو کې پښتو ژبې نه یوازې په افغانستان کې دننه، بلکې په پښتونخوا او پاکستان کې یې هم د خورېدو لمنه وغوړېدله. او دا لوی بری دا په روښانه توګه په ډاګه کوي چې دغې ژبې په خپل طبیعي بهیر او جوړښت کې ځان د اویا کلونو په ترڅ کې دومره اوچت کړ، نو دا خو له شکه وتلې خبره ده چې دا ژبه د دې توان لري چې د افغان ملت د اند و ژوند ټولو اړخونو ته اوږه ورکړي او افغان باید د خپل ژوند په روان او راتلونکي بهیر کې په علمي او ملي لحاظ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په وړاندې د بشپړ مسوولیت احساس وکړي.

دریېم: پښتو لا هسې بکره پرته ده:

د نړۍ د ژبو او ادبیاتو تاریخ او د هغو وده په علمي او منطقي لحاظ دا ټکی په ګوته کوي چې یو شمېر ژبې د خپلې بشرتیا او لوړې وړتیا له امله د زمانې په زړه کې د مختلفو عواملو او یا د ودې د قانونمندۍ له مخې په نورو ژبو او زماني حالاتو کې یا خورې شوې او یا له منځه تللې دي، لاتین پر څه ډول برخلیک اخته شوه سانسکریټ ولې اوس "کلاسیکه" ژبه شوه، په آریاني ژبو کې "اوېستا" ولې له خپلو همزولو ژبو پښتو او فارسي سره تر ننه را و نه رسېده؟ د دا ډول تاریخي برم لرونکو ژبو له منځه تلل او یا په نورو بڼو څرګندېدل په خپله په مختلفو ټولنیزو عواملو او ارزښتونو لکه واکمني، مذهبي ارزښت، کلتوري وړتیا او یا نه وړتیا (البته د ځینو خلکو او عواملو له نظره) پورې اړه لري چې یا به وده ورکوي او یا به یې نه ورکوي. که وده ورکړي نو پرمختګ او چلن یې دوام کېدونکي دي او که پاملرنه ورته و نه شي نو هم له پرمختګه لوېږي او هم له چلنده. د نړۍ د ډېرو مهمو ژبو لکه چې څو بېلګې مو یادې کړې برخلیک همداسې شوی دی. لاتین اوس "کلاسیکه"ژبه ده، سانسکریټ اوس "کلاسیکه" ژبه شوه، چې برخلیک یې اوس په نړۍ کې یوازې په دغه پښتو لنډۍ کې ډېر ښه ځلېدای شي:

"دا خپل ښایست راپورې اور شو
لکه قاتل په بدرګه ځان تېرومه"

په دې کې شک نه شته چې نومورې ژبې همدا اوس هم د بشر د اندو ژوند ډېره مهمه او ارزښتناکه پانګه په خپله سړه غېږه کې ساتي خو له دغې وړتیا سره سره اوس پر دغو ژبو ګڼې پرګڼې خبرې اترې نه کوي، بلکې ارزښتونه یې د هرې ورځې په تېرېدو سره خپلو ژبو ته رالېږدوي.

که چېرې د دغو ژبو د بډایې زېرمې او تاریخي شتوالي د اوږده بهیر د پرتلنې په څنګ کې پښتو ژبې ته کتنه کوو نو دا به د ژبو د تاریخ د څېړنې له مخې ویلای شو چې پښتو ژبه هم د ادبي زېرمې له پلوه او هم د تاریخي او زماني واټن په ترڅ کې داسې ژبه ارزولای او څېړلای شو چې دغې ژبې د پورتنیو دوو ارزښتونو دوره او شپې ورځې تر اوسه نه دي، بشپړې کړې، پښتو اوس له خاپوړو د پورته کېدو په حال کې ده او د خپلې ځوانۍ په لور نوي ګامونه اخلي، تر اوسه دا ژبه نه دربارونو ته ختلې او نه هم د تاریخ په اوږدو کې بخت یاري ورسره کړې وه، پښتو اوس اوس هڅه کوي چې ځانته پاڼې نیي او کالیداس ومومي، پښتو اوس اوس هڅه کوي چې ځان له کلي تر پوهنتون پورې ورسوي، پښتو اوس اوس هڅه کوي چې له خپلو وړتیاوو څخه نړۍ، تاریخ او تمدن خبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او پښتو اوس نوې پر دې پوهېدلې لکه چې نومیالي بچي یې خوشال خان خټک (1613-1689م) پر رمز پوهېدلی و چې: "...پښتو لا هسې بکره پرته ده."

څلورم- پښتو او د "وربښمو نوی بازار":

وروستی ټکی د پښتو ژبې د ودې او اړتیا په ترڅ کې زه فکر کوم چې دا هم د یادولو وړ دی چې پښتو په مرکزي اسیا کې په هغو ژبو کې راځي چې زیات شمېر او سپډونکې خبرې پرې کوي او د مرکزي اسیا ډېر مهم اقتصادي او فرهنګي ښارونه او حوزې لکه پېښور، جلال آباد، کوېټه، کندهار، کابل، غزني، پکتیا او نور د دغې ژبې په ولکه کې راځي، لکه چې د تاریخ په اوږدو کې پورتني ښارونه او د هغو اقتصادي او فرهنګي اړیکې د پاملرنې وړ وو، همداسې په اوسني عصر کې د نویو اقتصادي اړیکې په پام کې نیولو سره هم او د پاملرنې وړ دي. د پېښور، کوټې، کندهار او ننګرهار تود اقتصادي مارکېټ او د کابل فرهنګي او اداري نفوذ کولای شي نور هم د دغې ژبې لپاره په ټولنیزو، علمي او تخنیکي برخو کې رغنده ګامونه اوچت کړي، نن سبا پښتو ژبې خپله لاره په هره برخه کې ایستلې ده. نن سبا پښتو تر کمپیوټر، او انټرنېټ هم اوچت ګامونه اخلي، پښتو ژبې په تېرو دوو لسیزو کې هم خپله لار وایستله، دا که چا مینه ورسره وښوده او که دښمني، دې یې پروا و نه کړه همداسې که نن او سبا هم دا ژبه څوک وپالي او که نه بیا هم په خپل هوډ بریمنه ده، ځکه چې دا ژبه د یوه داسې ملت ژبه ده چې د ژوند د تاریخ جرړې او د اند و ژوند ماسې او حماسې یې په خپله دا ژبه او د هغې د ودې بهیر روښانه او ژوندی ساتي. پښتو نن سبا د مرکزي اسیا د خلکو له لویو ژبو څخه ده چې دا به یوازې د افغانستان، پښتونخوا او پاکستان په اوسېدونکو او طبیعي حدودو کې پاتې نه شي، بلکې د ګاونډیو خلکو د ورځني ژوند او فرهنګي موسسو ته به هم ډېر ژر د پاملرنې وړ لاره پیدا کړي.

دا وو زما هغه نیمګړې څه چې د پښتو ژبې په اړه مې ولیکل، په دې هیله چې د دغې ژبې په وړاندې زموږ نوی نسل د خپلو تېرو نسلونو په شان په ملي افغاني او علمي احساس سره تر هغو هم اوچت، پاخه ګامونه اوچت کړي. د پښتو ژبې لویه ښېګڼه دا ده چې موږ د هغې له پالنې، ودې او روزنې سره د افغانستان د ملي یووالي او په نړۍ کې د "افغان ملي هویت" ویاړ د ځان کولای شو. که چېرې دغه ټکی لږ په روښانه او څرګندو الفاظو کې ولیکم، باید ووایم چې موږ او زموږ هېواد او زموږ د هېواد تاریخ د اسیا په تمدن او تاریخو کې د مور حیثت لري، نن سبا چې په اسیا کې کوم هېوادونه زموږ د هېواد په شاوخوا کې پراته دي او د نوم او برم خاوندان شوي دوی له موږ څخه زېږېدلي، د دې پر ځای چې دغه ټکي ته پام وکړي، پرعکس زموږ پر سترګو کې له کالیو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانئوزي او هغه فرهنګ او فرهنګي ارزښتونه چې زموږ دي هغه د ځان بولي او له موږ څخه يې اخستې دي، چې يو هم په دغو ارزښتونو کې زموږ يو لږ نورې ژبې دي چې پارسي ژبه يې په سر کې راځي، لکه چې ما مخکې د دغې ليکنې په پيل کې يادونه وکړه ايران هڅه کوي ځان د فارسي ژبې وارث وبولي. هغه څه چې دوی د دغې ژبې په اړه او س په خپله پاليسۍ کې تر لاس لاندې لري، زموږ لپاره ګټه نه لري، کوم مادي، امکانات چې دوی په واک کې لري، هغه ښيي چې هغه بايد د ايران د سرلوړۍ په لاره کې وي، نه د ټولو، دوی دا ډول چال چلند په دې خاطر تر سره کوي چې دوی فکر کوي او دا يو حقيقت هم دی چې پارسي د ايران د ډېرکي ژبه ده او تر نورو هېوادو دوی په دغه برخه کې د زيات مسووليت احساس کوي. همدې شان اوس زموږ لپاره هم د پښتو ژبې د ودې او پالنې اړتيا بايد همدا ارزښت ولري، ځکه پارسي خو موږ هم پالو هغوی هم، خو پښتو پالنه بيا زموږ د ملي هويت او خلکو د "ډېرکي" بنسټ جوړوي، هغه چې زموږ افغانيت" پر هغه باندې ولاړ دی. د افغانيت تر ټولو ښه سرمايه او روښانه معيار د افغانستان ټول اوسېدونکي دي، چې په بل نامه او د نورو په وياړ هېڅ ځای، ځای نه لري او د افغان ملي هويت يوه ځانګړتيا کېدای شي پښتو ژبه او د هغې لپاره په ملي هوډ او تفاهم سره ژمنه بشړه کړای شي.

اخځونه، پايڅوړ او يادونې:

1- د نوموړي ټکي د ښې څرګندوې او د ايرانيانو د افغانانو له فارسي پالنې څخه اخبري د دوی په يو شمېر خپرونو کې هم له ورايه ښکاري. له تهران څخه خپرېدونکې ادبي او فرهنګي مجلې "آشنا" د 1375کال په "33" ګڼه کې ليکي چې: "در تاسيس مدارس برنامه های داريم برای تاجکستان و افغانستان که همزبان ما هستند بعضی ازين ها با خط فارسي اشنا نيستند، برنامه های ويژه ای برايشان تنظيم کرديم..." د افغانستان او تاجکستان يو رنګه بلل دا په خپله ښيي چې ايرانيان څومره د فارسي ژبې له غمه مړه او څومره ترې خبر دي؟

-دغه نظريه د لومړي ځل لپاره د کشمير د ډېر پخواني تاريخ راج ترنګيني چې په نظم کښل شوی انګريزي ژباړونکي پنډت زنجيت سيتارام چې د جواهر لال اوښی هم کېده، د "راج ترنګيني" په تعليقاتو کې وکښله په افغاني ليکنو کې د لومړي ځل لپاره د استاد رشاد او په را وروسته کې د زلمي هېوادمل "په هند کې د پښتو ژبې او ادبياتو د ايجاد او ودې پړاوونه" نومي اثر کې تکرار شوه. د نوموړي ليکوال پورتنۍ نظريه تر اوسه هم په خپل باور او ارزښت سره پاتې ده، ځکه هغه مهال چې ده دا نظريه کښلې وه په هغه وخت کې د پالي ژبې "قاموس"، "د پالي ژبې د خاصو نومونو قاموس" او نور آثار لا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو خپاره شوي. د نوموړې ژبې او پښتو پرتله په خپله دا څرګندوي چې په نوموړې ژبه کې د پښتو ژبې او ساکايي تاريخ او خلکو يوه بشپړه زېرمه خوندي ده.

3- S.B Upadhyaya, Feeders of Indian Culture, New Delhi, 1989, P.(V).

د پورتني اثر ليکوال د هند د ټولنيزو او کلتوري څېړنو په برخه کې په تېره بيا د لرغوني فرهنګ او فرهنګي تاريخ څېړنې په برخه کې د پاملرنې وړ ليکنې کړې چې په علمي لحاظ يې د ده نوم اوچت کړی دی. "بي اس اپادهيايا " د هندي دايره المعارف سموونکی او کره کوونکی هم و. په بنارس پوهنتون او د هند په يو شمېر نورو کالجونو کې يې د استاد په توګه هم دنده تر سره کړې ده. د ده له مهمو آثارو څخه "په ريګويدا کې د ښځو ونډه " او "د کاليداس په ليکنو کې هندوستان " دی. د عمر په وروستيو کې په مورسش کې هند سفير و چې هلته مړ شوی هم دی. پورتنی اثر يې د تېرو شلو کلونو په اوږدو کې تر اوسه دوه ځلې چاپ شوی دی.

4- اکاNيمسن عبدالشکور رشاد ، د پاڼي ني ابنت ادهالي او په هغه کې پښتو کلمې، پښتو څېړنې، پښتو ټولنه، کابل 1356 کال.

5- S.Abid Huasin, The National Culture of India, New Delhi, 1998, P.27.

6- M.K Gandhi, An Autobiography or the story of my experiments with trwth Ahmed abad, 1995.P.16.(62)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library